Iubire periculoasă

MINERVA SPENCER

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „REBELII SOCIETĂȚII"

Lady Euphemia Marlington este în sfârșit liberă după șaptesprezece ani – de când a fost capturată de corsari și vândută într-un harem. Acum sultanul a murit, iar Mia s-a întors la Londra, unde se confruntă cu un ultimatum din partea tatălui ei, căruia îi este rușine cu ea: să se căsătorească cu un bărbat ales de el sau să-și trăiască viața în izolare. Din fericire, Mia nu mai este o fetiță, ci o femeie inteligentă cu un secret – și cu un plan propriu.

Primele două soții ale lui Adam de Courtney au murit în circumstanțe misterioase. Nici unul dintre nobilii englezi nu e dispus să-și lase fiica să se mărite cu bărbatul periculos de chipeș pe care înalta societate îl numește „marchizul ucigaș". Nimeni în afară de ducele de Carlisle, tatăl Miei. E clar că fiica lui o fi vreo matroană îmbătrânită sau chiar mai rău. Dar Adam are nevoie de un moștenitor, așa că își propune să folosească aranjamentul în avantajul său.

Dar când cei doi proscriși se întâlnesc în sfârșit, prejudecățile vor fi înlocuite de surprize, înșelăciunea de dorință – și unirea a două minți ascuțite poate duce la unirea a două inimi – dacă secretele trecutului lor nu îi vor despărți.

Minerva Spencer scrie romane romantice din epoca Regency și îi place ficțiunea istorică pentru că își dorește să evadeze în trecut atunci când se relaxează. De asemenea, adoră finalurile fericite și să spună povești despre oameni interesanți.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-7920-8
9 786063 379208

Alma

MINERVA SPENCER

Iubire periculoasă

Traducere din limba engleză
Liliana Dănescu

LITERA
București

Capitolul 1

Londra, 1811

Euphemia Marlington lua serios în calcul să îl otrăvească pe ducele de Carlisle. La urma urmei, în harem otrava era o soluție perfect rezonabilă în cazul în care apăreau probleme.

Din păcate, otrava nu era răspunsul și la această problemă.

În primul rând, nu avea otravă și nici vreo idee despre cum ar fi putut cineva să facă rost de așa ceva în țara aceasta rece și misterioasă.

În al doilea rând, și mult mai important, să-ți otrăvești tatăl era o faptă pe care cei din înalta societate nu ar fi iertat-o. Ducele de Carlisle habar n-avea ce-i trecea prin minte fiicei lui, pe când se învârtea în jurul masivului birou de mahon și ținea una dintre prelegerile sale obișnuite, cu o voce răsunătoare. Mia păcălea vigilența tatălui ei, păstrându-și expresia blândă și supusă, o abilitate pe care și-o perfecționase în cei șaptesprezece ani pe care îi petrecuse în palatul lui Babba Hassan. Să disimuleze inocența în timp ce prin minte îi treceau gânduri ucigașe fusese modul ei de a supraviețui printre cele șaizeci și ceva femei, dintre care cel puțin cincizeci și-ar fi dorit să o vadă moartă.

Mia și-a dat seama că discursul plin de dramatism al ducelui se oprise. Și-a ridicat privirea și s-a văzut țintuită de o pereche de ochi verzi.

– Mă *asculți*, Euphemia?

Sprâncenele sale stufoase, arămii, s-au arcuit ca niște omizi roșii furioase. Mia și-a blestemat momentul de neatenție.

– Îmi pare rău, Excelența Voastră, dar nu am înțeles ce ați spus.

Era o mică minciună, care funcționase bine de mai multe ori în ultimele șase săptămâni. Deși era adevărat că încă mai gândea

în arabă, Mia înțelegea perfect limba engleză. Cu excepția cazului în care avea un moment de neatenție.

Privirea plină de suspiciune pe care i-a aruncat-o ducele a făcut-o să înțeleagă că scuza legată de bariera lingvistică nu mai era atât de plauzibilă pe cât fusese cu săptămâni înainte.

– Am *spus* că trebuie să ai grijă ce le povestești oamenilor. M-am străduit foarte mult să ascund detaliile obscure ale trecutului tău. Vorbim despre decapitări, otrăviri și... eunuci, ceea ce îmi face sarcina mult mai dificilă.

Pielea palidă a tatălui ei s-a întunecat când s-a forțat să articuleze cuvântul *eunuc*.

Mia și-a aplecat capul pentru a ascunde un zâmbet.

Ducele – care a luat drept un semn de pocăință gestul ei de a-și pleca fruntea – și-a reluat cadența, continuând să tropăie cu cizmele pe covorul Aubusson gros, în nuanțe de maro și auriu, care-i amortiza pașii. Și-a dres vocea de mai multe ori, de parcă ar fi vrut să-și curețe gura de cuvintele dezgustătoare pe care tocmai fusese forțat să le rostească, și a continuat.

– Eforturile mele de a te reabilita m-au făcut să sper, dar totul se poate nărui dacă insiști cu dezvăluirea fiecărui detaliu sordid din trecutul tău.

Nu *fiecare* detaliu, s-a gândit Mia în timp ce-și privea tatăl printre gene. Cum ar reacționa ducele dacă i-ar spune despre existența fiului ei de șaptesprezece ani, Jibril? Sau dacă i-ar povesti – în *detalii sordide* – despre unele dintre perversiunile mai exotice ale sultanului Babba Hassan?

Ar fi fost mai bine să-l înfrunte, prezentându-i situația reală, sau să-i permită să continue să o trateze ca și cum ar fi o fată de cincisprezece ani, nu o femeie de aproape treizeci și trei?

Răspunsul la această întrebare era evident: adevărul nu ar servi interesului nimănui, nici într-un caz al Miei.

– Îmi pare rău, Excelența Voastră, a murmurat ea.

Ducele a mormăit și și-a reluat traseul prin cameră.

– Verișoara ta mi-a dat asigurări că ai depus eforturi pentru a te purta într-o manieră respectabilă. Totuși, după acest *ultim* fiasco...

S-a întrerupt și a clătinat din cap, ridurile încrețindu-i fruntea, altfel netedă.

Tatăl ei se referea la o cină la care ea declarase că decapitarea infractorilor ar fi un act mult mai uman decât spânzurarea acestora. De unde să-și închipuie Mia că o afirmație atât de neutră avea să provoace atâtea reacții de consternare?

Ducele s-a oprit din nou în fața ei.

– Sunt îngrijorat că verișoara ta Rebecca nu este suficient de fermă cu tine. Poate că ar trebui să ai parte de o supraveghere mai strictă – ce-ai zice de mătușa Philippa?

Mia a tresărit. O singură săptămână sub stricta supraveghere a mătușii Philippa fusese mult mai înfricoșătoare decât cei șaptesprezece ani petrecuți într-un harem plin de femei intrigante.

Ducele a dat din cap, o expresie dură punând stăpânire pe trăsăturile lui frumoase.

– Da, văd că, în ciuda *barierei lingvistice*, înțelegi cum s-ar schimba viața ta dacă ar fi să te trimit să locuiești la Burnewood Park cu sora mea.

Propunerea terifiantă a stârnit în corpul Miei o reacție involuntară, care a făcut-o să vrea să se prosterneze la picioarele lui – un gest de disperare la care apelase de mai multe ori în trecut atunci când Babba Hassan era nemulțumit de ea; unele femei sfârșiseră prin a fi decapitate dacă acesta nu era mulțumit de ele. Din fericire, Mia s-a abținut înainte de a reacționa. Ultima dată când făcuse acest gest de umil respect – în ziua în care ea a ajuns în Anglia –, ducele a rămas fără cuvinte când și-a văzut fiica ploconindu-se la picioarele lui.

În schimb, și-a plecat capul.

– Nu vreau să locuiesc cu mătușa Philippa, Excelența Voastră.

Oftatul ducelui a plutit deasupra ei, ca un bubuit îndepărtat de tunet.

– Uită-te la mine, Euphemia. Mia și-a ridicat privirea. Trăsăturile severe ale tatălui ei erau marcate de resemnare. Mi-ar fi plăcut ca tu să *vrei* cu adevărat să îți uiți trecutul dubios și să începi o viață nouă. Nu mai ești tânără, desigur, dar ești încă atrăgătoare și fertilă. Trecutul reprezintă o... piedică. S-a oprit, nemulțumit că nu găsise un cuvânt mai potrivit. Dar există câțiva bărbați respectabili care sunt destul de dispuși să se căsătorească cu tine. Trebuie să înveți să îi accepți, chiar dacă pretendenții tăi au și câteva neajunsuri minore.

Neajunsuri. Acest cuvânt i-a provocat un hohot de râs isteric, care i s-a oprit în gât.

Semnificația corectă a afirmației făcute de duce era că singurii bărbați dispuși la o căsătorie cu o femeie mai în vârstă, cu un trecut dubios, erau senili, hidoși, fără minte, bolnavi sau chiar o combinație dintre acestea.

– Da, Excelența Voastră, a răspuns ea.

– Știu că nu poate fi vorba despre prinții frumoși din visurile unei fete, dar nu mai ești o domnișoară, Euphemia. Tonul lui era neutru, ca și când ar fi vorbit despre starea în care se găsea Carlisle House, mai degrabă decât despre fericirea singurei sale fiice. Dacă nu-ți schimbi cât mai curând atitudinea, chiar și aceste câteva opțiuni vor dispărea și singura alternativă care îți va rămâne va fi o viață liniștită la Burnewood Park și amândoi știm că nu dorești acest lucru. El a lăsat acele cuvinte să plutească în aer câteva momente, înainte de a continua. Sezonul este aproape de final și este momentul să iei o decizie cu privire la viitorul tău. Ai înțeles?

– Da, Excelența Voastră, înțeleg.

Prea bine. Tatăl ei dorea să scape de Mia, înainte ca ea să poată să facă ceva atât de scandalos, încât să nu se mai poată căsători.

– Foarte bine, atunci. Fruntea ducelui s-a descrețit. Balul din seara aceasta va fi o ocazie excelentă pentru a face cunoștință cu unii dintre bărbații care și-au exprimat interesul pentru tine. Trebuie doar să te comporți cu decență și să te distrezi... ah, în limita bunului-simț, desigur.

A bătut-o pe umăr, s-a reașezat pe scaun și a continuat să își examineze registrul. Audiența luase sfârșit.

În fața ușii de la biroul ducelui stăteau de pază doi lachei impunători. Unul dintre ei s-a mișcat din poziția lui rigidă suficient cât să închidă ușa în urma ei.

– Mulțumesc, a spus Mia, deși știa că nu se cădea să le mulțumească servitorilor.

Ochii bărbatului s-au uitat într-un punct fix, undeva peste umărul ei stâng, dar gâtul i s-a acoperit de roșeață.

Mia se întorsese în Anglia de câteva săptămâni, dar era încă fascinată de prezența acestor bărbați atrăgători care nu erau eunuci. Fascinația funcționa adesea în ambele sensuri și ea simțea

acum privirile lor curioase care o fixau când s-a întors cu spatele și s-a îndreptat spre bibliotecă.

Observa aceeași curiozitate, indiferent dacă mergea la un magazin sau la un bal sau dacă lua masa cu familia; oamenii erau disperați să afle mai multe despre misterioasa fiică a ducelui de Carlisle.

Servitorii tatălui ei, mulțimea de necunoscuți care așteptau ore în șir în fața Carlisle House, în fiecare zi, doar pentru a o zări și, mai ales, pe jurnaliștii care scriau pentru diverse publicații de scandal, care se vindeau la fiecare colț de stradă din Londra.

Ziariștii nu făceau față ritmului rapid în care li se cerea să scrie articole despre ea pentru a satisface curiozitatea cititorilor. Cei mai îndrăzneți încercaseră să obțină exclusivitatea acestor știri. O dată, luaseră cu asalt trăsura în care se afla Mia, în timp ce era în mișcare, ascunzându-se în portbagajul trăsurii; unul dintre aceștia se strecurase în camera de probă a *croitoresei* sale. Un jurnalist mai ingenios se travestise în femeie și se angajase cameristă la Carlisle House.

Întreaga *țară* cerea în mod insistent să afle mai multe despre trecutul misterios al Miei. Toată lumea dorea asta, cu excepția membrilor propriei sale familii, care trăiau într-o stare de perpetuă teroare ca nu cumva ea să facă sau să spună ceva groaznic și să le strice astfel reputația.

Mia a deschis ușa bibliotecii și s-a oprit. Fratele ei mai mic stătea la biroul masiv situat pe latura cea mai îndepărtată a camerei ticsite cu cărți. Doar creștetul capului i se zărea de deasupra teancurilor de cărți și hârtii. Ea și-a înăbușit un geamăt. *Nu exista oare un loc în această casă imensă unde să poată să fie singură doar cu gândurile ei?* S-a uitat în ochii verzi, plini de uimire ai fratelui ei.

– Îmi pare rău, Cian. Nu știam că lucrezi. Te las să studiezi.

Ea a dat să plece din cameră, dar Cian a sărit în picioare.

– Te rog, stai. Mi-ar face plăcere compania ta. A făcut un semn spre mormanul de cărți. Astăzi am dedicat al naibii de mult timp gândurilor mele.

Mia a oftat și a închis ușa bibliotecii în spatele ei.

– Gândești prea mult, Cian.

A traversat culoarul pardosit cu lemn închis la culoare care se întindea între ei și s-a lăsat pe canapeaua tapițată cu piele, așezată în fața biroului lui.

– Așa spune și tata.

Mia s-a strâmbat.

– Ah, tata. A desfăcut panglicile care îi țineau papucii micuți, ca de copil, legați de glezne și s-a descălțat pentru a-și pune apoi picioarele sub ea. Când a ridicat ochii, l-a surprins pe Cian holbându-se la ea și a ridicat o mână. Te rog, frate, tocmai am fost certată. Nu mai vreau să trec prin asta încă o dată.

Cian a scuturat din cap, iar o șuviță de păr castaniu i-a alunecat pe frunte.

– Pe mine nu mă interesează cum stai, Mia. Dar știi că lui tata îi pasă. Mai bine te-ai obișnui cu certurile dacă insiști să stai așa. A mutat un morman de cărți într-o parte pentru a o vedea mai bine. Dar de ajuns cu asta. Spune-mi, aștepți cu nerăbdare cina de diseară?

– Nu. Cian a râs. Nu glumesc. Seara asta nu este altceva decât o altă ocazie ca eu să fac sau să spun ceva necuvenit, ceea ce îmi va atrage o ceartă din partea tatei.

– Calmează-te, Mia. Nu am citit nimic despre tine în registrul unde se fac pariurile de la clubul meu, a zâmbit el. Nu în ultima săptămână, în orice caz.

– Ha! Foarte amuzant. Ar trebui să înțeleg că atitudinea mea de la balul organizat de Charring este de ajuns să umple mai multe registre.

Mia și-a pus un cot pe spătarul canapelei și și-a lăsat bărbia în palmă.

Zâmbetul lui Cian a dispărut.

– Trebuie să uiți de acest incident, Mia. Nu am auzit să se mai facă referire la el de ceva vreme.

Acel *incident* fusese primul bal al Miei, care se terminase într-un mod catastrofal pentru ea. Mia era de părere că încercarea de a o liniști venită din partea fratelui ei era naivă și optimistă. Doar pentru că bărbații nu mai notau pariuri în registre nu însemna că problema fusese uitată.

– În orice caz, a continuat el, înțeleg că vor fi mulți petitori prezenți în seara asta.

Intenția fratelui ei era de a cosmetiza un eveniment care nu era altceva decât o licitație publică.

Mia a ridicat din umeri.

– Da, la cina din seara asta nu vor fi persoane indezirabile, ci doar dintre cei cu cel mai bun pedigree. După ce tatăl nostru m-a prins discutând cu descendentul unui magnat din industria cărbunelui la serata lui Powells, am ajuns la concluzia că bogăția care provine din industria cărbunelui sau a textilelor este considerată inferioară celei pe care ți-o conferă o descendență de sânge nobil. Imbecilitatea, decrepitudinea și sclifoseala sunt totuși destul de acceptabile.

Cian a aruncat o privire spre ușă, de parcă cineva – ducele? – ar fi putut asculta cu urechea lipită.

– Draga mea soră, trebuie să te abții de la a face astfel de comentarii dacă vrei să-i atragi chiar și pe acei bărbați care se potrivesc descrierii.

– Așa mi s-a spus. De asemenea, tatăl nostru mi-a spus clar că mă va închide cu mătușa Philippa pentru restul zilelor mele dacă nu mă căsătoresc până la sfârșitul sezonului.

Cian a deschis gura, apoi a închis-o din nou.

Ceva din expresia deznădăjduită a fratelui ei i-a stârnit atitudinea de soră mai mare.

– Nu-ți face griji pentru mine, Cian, încă mă resimt după cearta cu tata.

– Știi pe cine a invitat în seara asta pentru a te prezenta?

– O, da. Am văzut lista de invitați. Mia s-a străduit să-și păstreze un ton liniștit, chiar dacă sângele ei clocotea de furie gândindu-se la bărbații pe care îi invitase tatăl ei pentru a-i fi prezentați. În dreptul scaunelor pe care le vor ocupa, vor fi puse bilețele pe masă cu numele fiecăruia: Lord Cranston – octogenar, căruia îi curg balele, mă confundă cu una dintre cele șapte fiice ale lui și are mare nevoie de un moștenitor și de un nou acoperiș pentru casa de la țară din Devon. Vicontele Maugham, care are douăzeci și doi de ani, are pielea la fel de frumoasă ca a unei domnișoare și o slăbiciune evidentă pentru băieții tineri.

– Mia! Cian a răbufnit atât de violent, încât a dat jos un teanc de cărți, încercând să le prindă înainte să alunece pe podea. Cine ți-a spus așa ceva?

– Am treizeci și doi de ani, Cian, a zis ea ridicând din sprâncene. Spune-mi, frate, greșesc cu ceva? Cian a rămas fără cuvinte, dar fața lui roșie ca racul a făcut-o să zâmbească. Fața ta vorbește de la sine.

Într-adevăr, Mia nu-și amintea când fusese ultima dată când obrajii ei *fuseseră acoperiți* de o astfel de roșeață. Sultanul îi șterse roșeața de pe chip cu mulți ani în urmă.

– Poate că știi ceva, Mia, dar nu poți vorbi despre asta în compania altor persoane și niciodată în preajma lui tata.

– Nu sunt în compania altor persoane, Cian, sunt cu tine. Dacă nu pot vorbi deschis cu tine, cu cine altcineva aș mai putea? Cu verișoara Rebecca?

– Doamne, nu!

Mia a scăpat un oftat.

– O, Cian, de parcă aș face așa ceva.

– Nu, nu, nu cred că ai face-o. Ochii lui verzi aveau o expresie uluită și a fixat cu privirea dezordinea de pe biroul său înainte de a se uita în ochii ei. Dacă simți nevoia să vorbești despre astfel de probleme, îți stau la dispoziție – cu condiția să fim singuri. Vreau să-mi dai cuvântul tău că nu vei deschide o astfel de discuție dacă va mai fi și altcineva prin preajmă. Mia, în schimb, s-a uitat la el cu o urmă de îndoială. Vorbesc serios, Mia – vreau cuvântul tău.

Expresia severă a lui Cian și privirea pătrunzătoare îl făceau să semene izbitor cu tatăl lor, asemănare care, cu siguranță, nu-i făcea plăcere.

– Foarte bine, Cian, îți dau *cuvântul* meu. Să ne scuipăm în palme și să ne strângem mâinile, așa cum obișnuiam să facem când eram copii?

Cian a oftat și și-a cuprins capul în mâini.

– Glumeam, a spus ea râzând. Jur că nu voi vorbi despre astfel de chestiuni, decât dacă suntem doar noi doi. E bine?

Pe lângă expresia de ușurare, i-au apărut două linii între sprâncene, indicând faptul că era îngrijorat.

– Ești sigură că toți pretendenții tăi sunt groaznici?

Mia voia să-l consoleze pe fratele ei la fel de mult cât și-ar fi dorit asta și pentru ea însăși. Problema nu era că cerințele ei maritale ar fi fost prea stricte. Nu se aștepta la dragoste sau la o prietenie – nici nu se punea problema de așa ceva. Tot ceea ce își dorea era indiferența celuilalt. Cu cât soțul ei era mai puțin interesat de ea, cu atât mai ușor ar fi fost să facă planuri de a fugi înapoi la Oran.

Din păcate, nu era genul de probleme pe care să le poată împărtăși cu Cian. Mai ales dacă lua în calcul suferința și rușinea pe

care i-ar provoca-o în momentul în care ea l-ar părăsi pe cel care ar urma să îi fie soț. Măcar dacă ar fi reușit să dispară fără a mai fi nevoie de toată această agitație cu căsătorii și soți. Dar tatăl ei făcuse imposibil acest lucru, refuzând să-i dea partea ei de bani până când nu se căsătorea. Și, chiar dacă ar fi avut destui bani pentru a-și cumpăra biletul să plece înapoi în Oran, monitorizarea strictă a ducelui făcuse imposibilă organizarea unei astfel de evadări. Adevărul trist era că trebuia să se căsătorească.

– Mia?

Mia a ridicat privirea și i-a oferit lui Cian un zâmbet liniștitor, singurul pe care l-ar fi putut afișa în aceste condiții.

– În ciuda tuturor nemulțumirilor care mă apasă, aștept cu nerăbdare să particip la balul de diseară. Expresia de ușurare care i-a cuprins fața fratelui la auzul minciunii i-a răsplătit eforturile. Și-a pus înapoi pantofii, a legat panglicile și s-a ridicat. Te voi lăsa să studiezi.

S-a cățărat peste mormanul de cărți și de hârtii și l-a sărutat pe obraz înainte de a se întoarce să plece.

– Păstrează un dans pentru fratele tău mai mic, a strigat el după ea.

Mia a închis ușa și s-a sprijinit de ea. Ar trebui să-i spună lui Cian despre planurile ei? Era posibil să îl fi judecat greșit? La urma urmei, nici el nu era fericit aici. Își petrecea majoritatea zilelor îngropat în cărți, pentru a scăpa de responsabilitățile imense pe care i le impusese ducele. Ar ajuta-o el, oare?

Mia s-a îndepărtat de ușă, clătinând din cap la astfel de speranțe deșarte. Cian poate că o înțelegea în problemele matrimoniale, dar nu ar înțelege niciodată dorința ei de a se întoarce în Oran. Nici nu ar fi prea mulțumit să afle despre existența fiului ei. Pentru orice membru al înaltei aristocrații – inclusiv familia ei –, prețiosul ei Jibril nu ar fi altceva decât o corcitură de bastard zămislit cu un sălbatic păgân.

Nu, găsirea drumului înapoi la fiul ei avea să fie o sarcină de care să se ocupe singură. Nu putea avea încredere în nimeni, nici măcar în fratele ei. Cu cât se conforma mai rapid ordinelor tatălui ei de a-și găsi un soț, cu atât mai repede ar putea să scape din această oribilă țară și să se întoarcă la Jibril.

Mia trebuia să facă o alegere în seara aceasta, oricât de puține opțiuni ar fi avut.

Capitolul 2

Sayer ținea în mână două veste și aștepta ca Adam să aleagă una.

Adam tocmai se gândea să nu aleagă nici una dintre ele și să comande ceva mai potrivit pentru o seară petrecută la clubul său, moment în care imaginea chipului ducelui de Carlisle i-a străfulgerat prin minte. Colegul său de club, un aristocrat distant, fusese încântat când îl văzuse la White's, spre satisfacția lui Adam. La urma urmei, când fusese ultima oară cineva atât de încântat să-l vadă?

Dar, cu toate că primirea călduroasă a ducelui îl uluise, ciudata lor conversație care urmase îl intrigase pe Adam, iar această senzație persistase în mintea lui timp de încă patru zile.

– La naiba, a mormăit el.

– Îmi cer scuze, milord?

Adam a oftat.

– Cea din dreapta, Sayer.

Valetul l-a ajutat să se îmbrace cu vesta albă de mătase, în timp ce Adam era frământat de aceeași dilemă care-l rodea de marți încoace, de când se întâlnise cu ducele. Oare era sau nu era bine să meargă la cina și la balul acela nenorocit unde fusese invitat de duce?

Ducele de Carlisle – un coleg mai în vârstă, foarte respectat, cu care schimbase nu mai mult de o duzină de cuvinte în viața lui – îl abordase cu familiaritatea unui prieten pe care l-ar fi regăsit după mult timp.

Așteptase nerăbdător ca Adam să-și scoată pălăria și mănușile înainte de a-l invita la o masă.

– Ah, Exley, speram să te găsesc astăzi aici. Dacă nu te superi, se poate să îmi acorzi un moment?

– Cu multă plăcere, Excelență, răspunsese Adam uluit, după o secundă de tăcere.

Buzele i s-au crispat chiar și acum, în timp ce își amintea fețele celor care se relaxau la club în acea dimineață. Toată lumea

urmărise uluită această imagine fascinantă a unuia dintre cei mai vanitoși și mai respectați membri ai înaltei societăți rugându-l ceva pe unul dintre membrii cei mai rău famați și mai dezagreabili ai clubului – două epitete cu care Adam era conștient că era catalogat adesea, deși niciodată pe față.

Ducele îl condusese spre o pereche de scaune aflate lângă șemineul stins și făcuse un semn către un valet aflat în apropiere.

– Deci, Exley, ai primit o invitație la evenimentul acela pe care îl organizăm sâmbătă?

– Eveniment?

– Da, un bal pentru fiica mea.

Adam clipise și se foise în scaun.

– Nu, nu am primit.

Ducele fluturase din mână.

– Nu contează. Cred că verișoara mea, care e cam aiurită, cea care s-a ocupat de organizarea acestui eveniment, nu știa că ești în oraș. Spre onoarea lui, pielea palidă a ducelui căpătase o ușoară nuanță de roz în momentul în care spusese această minciună sfruntată. Colegul său mai în vârstă știa, la fel de bine ca și *verișoara lui aiurită* și ca oricare alt membru al *înaltei societăți* că Adam părăsea rar Londra, chiar și după terminarea sezonului. În orice caz, continuase Carlisle, fără să se descurajeze, îți fac eu personal o invitație.

– Sunt onorat, Excelența Voastră.

Și *al naibii de curios*, ar fi putut adăuga. La urma urmei, puțini oameni și, oricum, nici unul care să fi purtat titlul de „duce" nu dorea să își asocieze numele cu cel al lui Adam, care, de aproape zece ani, fusese poreclit „marchizul ucigaș". Încă o poreclă folosită exclusiv pe la spatele lui.

Carlisle se aplecase apoi mai aproape de Adam, de parcă ar fi dorit să îi facă o confesiune.

– Cred că știi deja că Lady Euphemia a fost absentă o perioadă de timp, nu?

Adam fusese incapabil să aibă vreo reacție și rămăsese fără cuvinte când auzise cum se referea mai vârstnicul său partener de discuție la cei șaptesprezece ani de absență a fiicei sale – un subiect care i-a fascinat atât de mult pe oamenii din Marea Britanie încât zeci de ziariști pricepuți făcuseră avere alimentând interesul publicului cu privire la acest subiect. Pentru opinia

publică, cazul Euphemiei Marlington îl pusese în umbră pe cel al lui Bonaparte. De aproape șase săptămâni, toate fițuicile de scandal se străduiau să afle răspunsul la o singură întrebare: „Ce a făcut fiica ducelui în toți acești ani?"

Adam îl privea în ochi pe unul dintre puținii bărbați din Anglia care știau cu siguranță răspunsul la întrebarea respectivă, așa că zâmbise.

– Parcă îmi amintesc că am auzit ceva despre întoarcerea fiicei dumneavoastră.

Ironia lui fusese prea subtilă pentru Carlisle.

– Nu ați întâlnit-o încă, nu?

– Drumurile noastre nu s-au încrucișat, Excelență.

Într-adevăr, ar fi fost mai degrabă ciudat dacă ar fi fost așa. Adam nu avea acces la evenimentele la care participau cei din *ton* și se îndoia că Lady Euphemia frecventa sălile de joc, cluburile pentru bărbați sau *pied-à-terre*[1]-ul amantei lui Adam, locurile pe care le frecventa de obicei.

– Trebuie neapărat să o cunoști, Exley. E înnebunită să se căsătorească, ca toate femeile, desigur. A chicotit, culoarea din obrajii săi intensificându-se. Acum că s-a întors acasă, își dorește foarte mult să aibă copii.

Ducele nu ar fi putut fi mai ostentativ de atât. Adam se temuse, într-o oarecare măsură, că partenerul său mai în vârstă va continua să ofere detalii despre perioada fertilă a fiicei sale sau despre următoarea perioadă când aceasta va fi în călduri.

Cum Adam nu reușise să articuleze un comentariu, ducele adăugase:

– Bărbatul care se va căsători cu ea va avea parte de o soție excelentă.

– Îndrăznesc să spun că numărul de pretendenți la mâna ei este măgulitor, Excelență.

Zâmbetul lui Carlisle se stinsese la remarca ironică a lui Adam.

– Ce mai face familia ta, Exley? Ai trei fete, nu-i așa?

Nu era cel mai subtil mod de a-i reaminti lui Adam că nu are moștenitor, dar fusese îndeajuns de persuasiv. La urma urmei,

[1] Locuință rezervată pentru întâlniri, în traducere literală „picior pe pământ" (în limba franceză în original)

iată-l, îmbrăcându-se pentru primul său eveniment din înalta societate după aproape un deceniu.

Adam s-a oprit din gândurile sale în timp ce Sayer îl ajuta să îmbrace cea mai nouă haină, ceea ce a fost mai degrabă un calvar intens care a durat câteva minute și i-a făcut pe amândoi bărbații să respire din greu până când au terminat. Și-a dat părul la o parte de pe frunte și și-a încheiat nasturii de argint și butonii de onix în timp ce încerca să descifreze intenția din spatele invitației ducelui.

Carlisle nu și-ar fi putut exprima mai clar dorințele, decât dacă ar fi apărut la White cu arborele genealogic într-o mână, un caiet de licitații și un ciocan în cealaltă. Voia ca fiica lui să se căsătorească, și asta cât mai repede. Adam înțelegea motivul pentru care acesta își dorise să urgenteze lucrurile; femeia nu era vreo prospătură.

Dar ceea ce nu putea să înțeleagă era de ce voia ducele să-și însoare singura fiică cu un bărbat cu reputația lui Adam.

Sayer s-a apropiat de el cu o tavă pe care se aflau lănțișoare de ceas, ace de lavalieră, inele, ceasuri și monocluri. Adam și-a pus impresionantul său inel cu sigiliu – un rubin mare montat într-un cadru de aur masiv – a ales cel mai simplu monoclu de argint și a optat pentru un singur lănțișor de ceas care era ornamentat cu un safir cabochon[1]. Odată îmbrăcat, s-a oprit și și-a studiat reflexia în cele trei oglinzi din vestiar. Trei bărbați identici în ținută impecabilă de seară îl priveau. Toți trei păreau nedumeriți și puțin enervați. S-a încruntat. Încă mai avea timp să se schimbe și să meargă la club.

– Trăsura dumneavoastră este gata, milord, l-a anunțat Sayer, întinzându-i mantaua și pălăria.

Adam ar fi putut să jure că valetul său, un om care i-ar fi putut da lecții despre discreție chiar și Sfinxului, era mulțumit. Nu trebuia să fii vreun geniu ca să îți imaginezi comentariile care umpleau camerele servitorilor în aceste zile. Fără îndoială, toți – chiar și impasibilul Sayer – erau încântați de faptul că stăpânul lor ieșise din exilul autoimpus și reintrase în societate. La urma urmei, cum să fie plăcut să lucrezi pentru un bărbat pe care majoritatea londonezilor îl considerau un criminal cu sânge-rece?

Servitorii vedeau invitația la acest bal ca pe un prim pas spre reabilitare. Urma apoi să își ia o soție și, în curând, să aibă o casă

[1] Piatră prețioasă solitară, prelucrată în formă ovală sau rotundă

plină de copii. Copii pe care nu i-ar ține ascunși la țară, așa cum procedase cu celelalte trei fiice ale sale.

Adam și-a luat pălăria și mănușile din mâinile valetului.

– Nu mă aștepta, Sayer.

A traversat holul tăcut și a coborât treptele scării semicirculare de marmură, strângând din buze. Evenimentul din această seară ar putea fi echivalentul social al morții cu o mie de tăieri[1]. Avea să-și petreacă toată seara tolerând calomniile venite din partea membrilor din înalta societate doar pentru a face cunoștință cu o femeie cu care nu își dorea nici să se întâlnească, darămite să se căsătorească – o femeie care fie semăna cu o matroană îmbătrânită, fie cu o balerină de la operă, în funcție de bârfele cărora ar fi fost dispus să le dea crezare.

Sau poate că ea era mai rău de atât? La urma urmei, ce putea să fie atât de în neregulă cu ea, dacă propriul ei tată și-ar putea dori ca un bărbat ca Adam să-i fie ginere?

Mia se privea în oglindă în timp ce LaValle îi aranja părul. Franțuzoaica era foarte pricepută. Reușise să îmblânzească buclele roșcate și rebele ale Miei și le coafase în așa fel încât să pară mai înaltă, chiar și numai cu un centimetru sau doi.

Dacă Mia ar fi putut schimba ceva în privința aspectului ei, acesta ar fi înălțimea. Nu avea decât puțin peste un metru și jumătate, ceea ce însemna că era nevoită să privească de pe o poziție de inferioritate orice persoană cu vârsta de peste zece ani. Avea statura unui copil, așa că bărbații o tratau ca pe un copil.

Cu toate acestea, nu era îmbrăcată ca un copil. Rochia ei era o piesă din mătase de culoare verde jad, cu un singur jupon, abia perceptibil. Cel mai probabil, rochia avea să îl scandalizeze pe tatăl ei, dar Mia o comandase la croitoreasa aleasă de el, așa că, ce-i putea reproșa? Rochia, care o acoperea din cap până în picioare, era o variantă destul de cuminte în comparație cu ceea ce purtase la palatul sultanului, unde petrecuse mult timp fie dezbrăcată, fie aproape dezbrăcată.

[1] Moartea de o mie de tăieri, sau *lingchi* (din chineză), a fost o formă de tortură și execuție folosită în China de la aproximativ 900 până când a fost interzisă, în 1905.

Deșertul era fierbinte, iar zidurile reci de piatră nu ofereau prea mult confort. Băile frecvente în bazinele cu apă te ajutau să rămâi cu mintea limpede în timpul verilor sufocante.

LaValle i-a legat faimosul smarald Carlisle la gât și a făcut un pas înapoi.

– *Voilà*!

Mia și-a examinat imaginea din oglindă, înclinându-și capul dintr-o parte în alta. Fusese nevoită să suporte injurii nesfârșite ca tânără femeie în haremul sultanului. Chiar și după ce își impusese autoritatea, părul ei roșu, statura mică și pielea pistruiată fuseseră motive de batjocură pentru frumuseți cu ochii întunecați și forme voluptuoase, care se luptau pentru a-i atrage atenția lui Babba Hassan. Femeia atrăgătoare, stilată care o privea pe Mia din oglindă era o persoană mult diferită de acea fată tânără și îngrozită; arăta... ca o regină.

Tocmai atunci verișoara ei Rebecca a intrat în vestiar. S-a oprit în prag și și-a pus o mână înmănușată la gură.

– O, Mia, arăți perfect – ca o păpușă.

Femeia mai în vârstă era îmbrăcată într-o nuanță indescriptibilă de gri-maroniu, o culoare care nu se potrivea nici unei femei. Mia a oftat. Verișoara ei nu era frumoasă, dar avea o față drăguță și blândă și ochii cenușii. Într-o rochie albastră sau în culoarea lavandei ar fi fost chiar atrăgătoare.

– Mulțumesc, verișoară Rebecca. Și tu arăți minunat, a mințit ea, ridicându-se pe vârfuri pentru a o săruta pe obraz.

Rebecca s-a înroșit și, stânjenită, a bătut-o pe braț.

Pe Mia o întrista faptul că familia ei nu părea dispusă – sau nu era capabilă – să-și exprime afecțiunea. Afecțiunea fizică o ajutase să supraviețuiască în palatul sultanului. Își alintase mereu fiul pe când acesta era un copil. Rămăseseră apropiați chiar și după ce Jibril crescuse, deși el refuzase să mai fie îmbrățișat în public, din momentul în care fratele lui vitreg, Assad, râsese de el, spunându-i că îmbrățișările sunt pentru copii.

Mia și-a reprimat dorul de fiul ei și i-a oferit Rebeccăi brațul, apoi i-a zâmbit verișoarei care era mult mai înaltă ca ea.

– Ești gata?

*

Salonul mare era plin de rude cu părul castaniu-roșcat și de un număr atât de mare de bărbați singuri, încât era bătător la ochi.

Mia era adâncită într-o conversație cu fiul cu dinți de iepure al unui conte din zona de nord – un bărbat de vârstă mijlocie care nu-și putea dezlipi ochii de pe corsajul rochiei ei destul timp încât să fie capabil să lege două cuvinte –, când o liniște ciudată a cuprins încăperea. Ea a urmărit privirile celor din jur care fixau un bărbat suplu, cu părul negru, care stătea lângă tatăl ei. Mia i-a dat un ghiont fratelui ei, care avea o discuție aprinsă cu un bărbat mai în vârstă, ce făcea parte din comunitatea lui filosofică.

– Cian, cine este acesta?

– Cine? a repetat el, cu mintea încă la discuția pe care ea o întrerupsese.

– Omul acela – cel care vorbește cu tata.

Privirea lui Cian a urmat-o pe ai ei și întregul său corp a devenit rigid.

– *Dumnezeule mare*! Cum a putut?

– Cum a putut să facă ce? a întrebat Mia, mutându-și privirea de la chipul indignat al fratelui ei către omul la care se holba toată lumea.

Spre deosebire de duce, care purta o vestă de mătase verde brodată, străinul nu avea nici o piesă vestimentară colorată. Părul lui era suficient de întunecat pentru a părea negru și contrasta cu pielea palidă, conferind un accent dramatic înfățișării sale. Mia era prea departe pentru a discerne culoarea ochilor lui, dar vedea că erau umbriți de niște sprâncene întunecate, foarte bine definite. Pomeții înalți și ascuțiți și un maxilar aspru încadrau buzele sobre.

Ducele s-a aplecat spre el și i-a spus ceva. Bărbatul doar și-a pus monoclul și a cercetat camera, ca un șoim care caută rozătoare pe un câmp. Chiar și de la distanță, Mia simțea furia tatălui ei pentru că celălalt bărbat nu băga în seamă ce-i spunea. Un zâmbet i-a apărut pe buze. Cine era acest om care îl trata pe unul dintre cei mai puternici nobili din Anglia ca pe o pacoste?

L-a bătut pe Cian pe brat.

– Cine este?

– Este Adam de Courtney, marchizul de Exley, a spus Cian printre dinți.

– De ce îi arunci priviri tăioase?

– Nu îi arunc priviri tăioase.

S-a întors spre Mia, cu o privire aprigă, cu ochii mijiți și cu buzele subțiate. Mia și-a reprimat un zâmbet văzându-i indignarea aproape comică.

– De ce fiecare persoană din această cameră încearcă să lase impresia că nu s-ar holba la el?

– Se holbează la el pentru că este inacceptabil să-l vezi într-un astfel de mediu.

– Într-o casă?

Cian i-a aruncat o privire atât de înverșunată, încât Mia nu s-a putut abține să nu râdă.

– Nu, la un eveniment *respectabil,* cu oameni *decenți*. Nu a mai fost prezent la un eveniment organizat de *înalta societate* de când...

– Da, de când? a insistat Mia.

A dat din cap nervos.

– Nu contează. De foarte mult timp.

Privirea lui s-a întors din nou spre marchiz, care acum îi spunea ceva tatălui lor. Ducele, care deja era încruntat, a devenit brusc negru de furie.

– Dumnezeule! Ce i-ar fi putut spune ca tata să pară atât de furios? a întrebat Mia.

– Orice i-ar fi spus, tata și-o merită.

Înainte ca ea să-i poată cere fratelui să decodifice comentariul său criptic, marchizul și-a pus monoclul și și-a fixat privirea pe ea.

Cian a înjurat.

– Ce obraznic afurisit!

S-a așezat în fața ei, dar Mia și-a apucat fratele de braț.

– Nu am nevoie de protecția ta, Cian.

A ignorat-o și s-a apropiat și mai mult.

– *La naiba*, a șuierat el. Vine încoace. Nu vorbi cu el, Mia. Lasă-mă să mă ocup eu de asta.

Mătușile, verii și potențialii pretendenți au dispărut, ascunzându-se pe după mobilierul din apropiere precum prepelițele în iarba înaltă, în timp ce marchizul de Exley se îndrepta spre ei, mișcându-se cu grația înceată a unui prădător la vânătoare. Avea o înălțime medie și un corp subțire, dar elegant și musculos.

Îmbrăcămintea lui austeră, doar în alb și negru, arăta de parcă ar fi fost cusută chiar pe grațiosul său corp. Haina conică, pornind de la umerii largi la șoldurile înguste, compacte și spre coapsele

bine dezvoltate și spre pulpe, dezvăluia picioarele unui bărbat activ. Până a ajuns în zona unde se aflau ei, doar Mia și Cian rămăseseră ca să-l întâmpine.

Mia și-a îndepărtat privirea de la pantalonii negri lejeri și s-a uitat în ochii lui, de un albastru-deschis fascinant – o culoare neobișnuită, care era și mai bine pusă în evidență de genele groase și întunecate care-i mărgineau pleoapele. El a zâmbit ușor când a observat cum era examinat și și-a întors ochii tulburători spre fratele ei.

– Ai putea să ne faci prezentările, Abermarle?

Vocea lui era joasă, catifelată și clară – la fel de atrăgătoare ca și persoana lui. Cian nu a scos nici un cuvânt și stătea cu pumnii strânși, lipiți de corp. Marchizul l-a cercetat pe colegul său mai tânăr la fel cum ar fi studiat o pată de pe lavalieră. Cu cât privirea lui zăbovea mai mult, cu atât fața lui Cian se înroșea mai tare.

Mia ar fi vrut să îi tragă una. Ce era în *neregulă* cu el?

În schimb, l-a ocolit și a întins mâna, sperând să întrerupă acest *tableau vivant* înainte ca Cian să-l atace pe celălalt bărbat.

– Eu sunt Euphemia Marlington.

Marchizul s-a înclinat peste mâna întinsă.

– Sunt încântat să te cunosc, Lady Euphemia. Eu sunt Exley.

Buzele lui, care păreau dure și reci ca piatra, au lăsat o urmă fierbinte pe satinul răcoros al mănușii ei. Mia a făcut cea mai adâncă reverență, cea care îi era rezervată doar sultanului. Când s-a ridicat, s-a uitat în ochii lui de gheață, care străluceau aprobator.

Buzele lui au schițat ceea ce ar fi trebuit să fie un zâmbet.

– Ești fericită că te-ai reîntors în sânul familiei dumitale, milady?

Era o întrebare inofensivă, dar ea a simțit ironia din spatele ei. Mia s-a uitat la tatăl ei; ducele o privea cu ochi la fel de duri precum sufletul lui. Oare fiecare persoană din cameră – fiecare locuitor al Londrei – știa cât de mult îl îndurerase întoarcerea ei?

Dacă da, nu avea rost să le mai spună tuturor cât de mult suferise ea.

L-a privit pe marchiz.

– Foarte fericită, milord. Sunt deosebit de încântată că l-am regăsit pe fratele meu mai mic.

Amândoi s-au întors spre Cian. Fratele ei s-a uitat urât la marchiz, ca și când ar fi fost o reptilă periculoasă și imprevizibilă.

Zâmbetul Miei a început să pălească și s-a agățat de primul gând care i-a trecut prin minte.

– Fratele meu mi-a spus că prezența dumitale aici, în această seară, este o raritate, Lord Exley.

Sprâncenele lui întunecate s-au arcuit, de parcă ar fi fost surprins să audă că Cian ar avea cu adevărat darul vorbirii.

– În general, eu nu pun preț pe astfel de evenimente sociale, dar tatăl dumitale m-a convins, spunându-mi că, dacă nu vin în seara aceasta, o să îmi asum riscurile.

În cazul în care i-ar fi scăpat semnificația spuselor lui – respectiv, că tatăl ei organizase o licitație publică, obiectul licitației fiind chiar Mia –, Exley a început să o examineze în mod deliberat, ca și când ar fi fost vorba despre caii de rasă licitați la la Tattersall's. Privirea lui i-a învăluit tot corpul, ca un foc albastru, arzându-i pielea prin îmbrăcăminte, arzând-o din cap până în picioare, fără a lăsa nici o parte a corpului neatinsă. Marchizul a stăruit cel mai mult pe pieptul ei, care se ridica și cobora de parcă tocmai ar fi luat startul la o cursă de alergare. Expresia lui a trecut ușor de la una dură și calculată la una mulțumită, dar în continuare calculată.

Evaluarea obraznică la care a supus-o a fost suficientă pentru a-l scoate din transă pe Cian, care s-a îndreptat spre marchiz.

– Ai grijă, Exley, ce naiba faci...

– Cina este servită! a anunțat majordomul ducelui.

Exley i-a întins brațul.

– Pot să îți cer onoarea de a te însoți la cină, Lady Euphemia?

Mia și-a înclinat capul și și-a pus mâna pe țesătura rece și netedă a mânecii. Nu ar fi putut rezista tonului calm de comandă din vocea lui, chiar dacă ar fi vrut – dar nici măcar nu a vrut.

Capitolul 3

Au trecut în tăcere prin holul care despărțea salonul de sufragerie. Exley avea o înălțime medie, dar, chiar și așa, capul Miei abia îi ajungea la umăr, iar el a fost nevoit să își potrivească ritmul pașilor cu al ei. S-au oprit în fața în ușii, admirând, împreună cu celelalte cupluri, imaginea superbă care li se întindea în fața ochilor.

Ușile care despărțeau cele trei camere fuseseră îndepărtate pentru a se putea așeza o masă imensă unde urma să se servească cina. Candelabre gigantice luminau sala uriașă, fiecare dintre ele având atât de multe lumânări încât ar fi fost suficiente pentru a ilumina întreaga Londră timp de o săptămână. Deși ducele era conservator, în seara aceea nu mai ținuse cont de preferințele sale personale și alesese cea mai nouă tendință din gastronomie, *service à la russe*[1]. În acest sens, masa imensă era acoperită cu hectare de pânză albă, pe care se aflau patruzeci de șervete individuale cu câte douăsprezece tacâmuri din argint, veselă de porțelan și pahare de cristal, împreună cu numeroase oliviere și boluri cu condimente.

Spectacolul strălucitor îți lua ochii, iar oaspeții – chiar dacă erau blazați și familiarizați cu opulența – s-au apropiat de masă cu o reverență tăcută.

Marchizul a condus-o spre un scaun aflat aproape de capul mesei.

– Locul dumitale este aici, milady, a spus el apoi a aruncat o privire spre biletul de lângă ea și buzele i s-au strâns. Ah, ce surpriză! a continuat el pe un ton care exprima exact opusul emoțiilor declarate. Am extraordinarul noroc să stau lângă dumneata.

Să fi fost oare primirea îngrozitoare din partea familiei și a invitațiilor ei motivul care îl făcea să fie atât de disprețuitor sau, pur și simplu, era așa dintotdeauna? Mia a ridicat din umeri.

---

[1] Feluri servite unul după altul, cu mâncarea porționată pe farfurie de către chelner (de obicei la un bufet din sala de mese) înainte de a fi oferită mesenilor

Disprețul lui era mult mai ușor de acceptat decât laudele lipsite de sinceritate ale celorlalți bărbați care urmăreau doar să se căsătorească cu ea și să îi ia banii. De fapt, Exley fusese primul dintre pretendenții tatălui ei care nu îi dăduse instantaneu un sentiment de dezgust; dimpotrivă. Bărbatul era aproape șocant de frumos.

Ducele îi prezentase mulți bărbați eligibili în lunile precedente; de ce l-a cunoscut pe marchiz abia acum? Ea și-a mușcat buza de jos. Poate că a interpretat greșit lucrurile și el nu era un potențial pretendent. Dar de ce l-ar fi așezat lângă ea dacă nu era așa? Poate că era...

– Bună seara, Mia.

Mia a tresărit auzind vocea respingătoare și a afișat un zâmbet forțat pe față, înainte de a se întoarce să îl salute pe deținătorul acestei voci.

– Bună seara, domnule Chambers.

Onorabilul Horace Chambers – actualul favorit al ducelui de Carlisle la statutul de ginere – a chicotit, ceea ce i-a făcut bărbia să îi tremure.

– Fii serioasă, suntem prieteni buni, Mia. Spune-mi Horry.

Mia a scos un sunet evaziv și a zâmbit.

El i-a întors zâmbetul, cu privirea alunecându-i peste pielea ei, ca picioarele lipicioase ale unei muște albastre.

– Arăți minunat, draga mea.

Strălucirea transpirației de pe buza de sus a lui Chambers a făcut-o să se stăpânească cu mare greutate să-și retragă brusc mâna în momentul în care el și-a pus degetele umede și groase pe încheietura ei. Chambers era doar cu zece ani mai în vârstă decât Mia, dar corpul său masiv și chipul rumen îl făceau să pară mai bătrân decât tatăl ei. Atitudinea lui paternă era dezmințită de ochii lui, care o priveau la fel cum o privea sultanul pe când era doar o fetișcană.

Mia a întins mâna după șervețelul ei de in, folosindu-se de această mișcare pentru a-și elibera brațul de atingerea lui umedă. Ochii bulbucați ai lui Chambers au alunecat pe lângă ea și au ajuns la marchiz. Ochii i s-au îngustat și a scos un mormăit, de parcă ar fi văzut ceva care era în egală măsură și imprevizibil, și neplăcut.

Când Mia s-a întors pentru a auzi răspunsul marchizului, a văzut-o pe femeia din stânga lui că și-a împins scaunul atât de departe, încât aproape era să aterizeze în poala vecinului. Un val

de căldură i s-a ridicat până spre gât, văzând comportamentul scandalos al femeii.

Ce naiba era cu toți acești oameni?

– Vii des la Londra, milord? a întrebat Mia, sperând să-i distragă atenția marchizului atât de la modul nepoliticos în care Chambers se holba la el, cât și de la retragerea îngrozită a femeii.

Exley a luat șervetul de pânză așezat pe farfuria de porțelan aflată în vârful setului de veselă cu mișcări lente și grațioase.

– Reședința mea de la țară este în Hampshire, dar îmi petrec cea mai mare parte a timpului în oraș.

Creierul Miei s-a zbătut să-și amintească unde era localizat Hampshire pe hartă. Era situat lângă apă? Era în sud? Nici nu putea să-l întrebe pe bărbat dacă existau porturi în zonă de unde să își asigure călătoria spre Oran și apoi evadarea.

În schimb, a spus:

– Preferi viața în oraș, dar eviți distracțiile societății? Spune-mi, milord, care *sunt* distracțiile dumitale preferate?

Privirea lui s-a fixat asupra ei.

– Acum am parte de distracție.

Inflexiunea din vocea lui rece era atât de ușoară, încât Mia a crezut că doar și-a imaginat.

Minunatul ghețar flirta cu ea? Dacă da, era foarte discret în legătură cu asta. Nu se comporta deloc de maniera celorlalți pretendenți ai ei, care urmăreau generoasa ei zestre precum o haită de câini care latră și se gudură în urmărirea unei vulpi. Era un pretendent sau nu? Nu mai avea destul timp la dispoziție pentru a se purta cu mănuși.

– Și soția dumitale, te însoțește când vii la Londra, milord?

– Soția mea a murit acum câțiva ani.

Mia s-a simțit dezgustată de felul în care inima ei a tresărit la auzul acestor informații. Ce fel de brută era? Dacă el chiar își iubise soția și încă avea inima frântă? I-a privit chipul în căutarea unor urme de emoție, dar nu a găsit nimic. Cel puțin știa acum că era văduv și își căuta o soție. O dorea pe Mia pentru zestrea ei, pentru un moștenitor sau pentru ambele variante?

– Ai copii, domnule?

– Am trei fiice.

Tonul lui a fost abrupt, de parcă descendenții de sex feminin nu ar fi meritat nici măcar să fie menționați.

– Câți ani au fiicele dumitale, domnule?

– Cea mai mare are șaptesprezece ani și celelalte două sunt încă la școală.

S-a întors spre masă pentru a examina meniul individual aflat lângă solniță, aparent mai interesat de masă decât de fiicele lui – sau de conversația ei.

Mia nu s-a supărat. De fapt, era bucuroasă că a scăpat puțin de privirea lui incomodă.

Bărbatul o ardea cu o intensitate care era în aceeași măsură palpitantă, dar și epuizantă. De asemenea, era atât de perfect, încât ardea de nerăbdare să-i mângâie maxilarul neted și proeminent și să-i simtă atingerea genelor negre și țepoase.

Și gura aceea...

Pielea i s-a înfiorat la aceste gânduri și și-a ridicat privirea pentru a o înfrunta pe cea a tatălui ei.

Privirea verde și dură a ducelui a oscilat între Exley și Chambers înainte de a se uita iar la Mia. Mesajul era clar. Nu mai avea de gând să-i prezinte pretendenți, ca un motan care îi aducea în dar stăpânului șoareci morți.

Fie Mia avea să aleagă pe unul dintre acești bărbați, fie o va face el.

Știa de luni întregi că această zi urma să vină și nu își irosise timpul degeaba. A strâns informațiile una câte una cu privire la nobilii scăpătați care o curtau. Nu fusese o sarcină ușoară, mai ales că nu avea bani și nici conexiuni.

Mia nu era prea pretențioasă la alegerea unui soț, dar ar trebui să se culce cu acel bărbat – cel puțin până când va reuși să evadeze. Ca atare, prefera să nu se aleagă cu sifilis de la săracul, dar genialul Lord Herringford, sau cu vânătăi și oase rupte de la Horace Chambers, căruia îi plăcea să-și bată iubitele.

Cel mai recent pretendent pe care l-a verificat a fost vicontele Maugham. Din păcate, moșia tânărului nobil era prea departe și fără ieșire la mare, pentru a se potrivi planurilor de evadare ale Miei. Un avantaj ar fi fost faptul că vicontele era atât de efeminat, încât Mia se îndoia că avea intenția să se culce cu ea, o perspectivă care făcuse din Maugham candidatul ei preferat.

Până în această seară.

Mia studia profilul auster al marchizului pe sub genele coborâte. Să te culci cu un bărbat atât de frumos nu părea a fi o

corvoadă, dar ce se ascundea sub această înfățișare atrăgătoare? Dacă ar fi fost să se ia doar după primirea de care avusese parte în seara aceea, trecutul lui trebuie să fi fost într-adevăr groaznic.

Dar și pe ea oamenii o trataseră la fel, iar ea nu făcuse nimic ca să merite un astfel de comportament. Conform standardelor celor din înalta societate, să fii diferit era un motiv suficient pentru a deveni un paria.

Mia i-a studiat cu atenție profilul frumos, de parcă atenta ei examinare i-ar fi dezvăluit secretele.

Exley a ales acel moment pentru a o privi. Ochii lui reci s-au aprins la examinarea ei evidentă și buzele i s-au răsucit.

Mia s-a supărat. *Cum îndrăznește să se uite de sus la ea? Și chiar acum, când începuse să-i fie milă de el.* Ea a răspuns privirii lui umilitoare, lovind cu furie șervetul, înainte de a-l așeza în poală. Chipul lui frumos o făcuse să nu mai gândească rațional. Nu era nimic altceva decât un alt vânător odios de averi, care o privea ca pe un fruct copt, gata de a fi cules. Fără nici o îndoială că el se aștepta ca ea să tremure de recunoștință că are șansa de a se căsători cu un marchiz, chiar și cu unul care era un fel de paria al societății.

Mia s-a servit cu scoici de pe platoul adus de un servitor care se afla în preajma ei. Dacă marchizul și-o dorea, fie pe ea, fie banii ei, trebuia să se străduiască pentru asta, la fel cum o făcuseră și ceilalți. Pentru că era în criză de timp și nu-și mai permitea să îl investigheze cu metode mai subtile, trebuia să se supună abordării ei mai directe și mai agresive.

– Spune-mi, milord, fiica dumitale cea mare și-a făcut debutul și se bucură de acest sezon?

Buzele i s-au subțiat la reluarea supărătorului subiect al fiicelor sale.

– Nu. Este în Hampshire, cu surorile ei.

Deci, el era unul dintre acei bărbați groaznici care cred că femeile și copiii ar trebui lăsați la țară în timp ce el se destrăbăla la Londra? Cu alte cuvinte, era exact genul de bărbat pe care-l căuta Mia.

Era și genul de bărbat care – inexplicabil – scotea la iveală partea ei diabolică, tachinatoare.

– Copiii dumitale locuiesc singuri la țară în timp ce dumneata te distrezi la Londra?

Marchizul a pufnit, un sunet care era aproape periculos de asemănător cu cel al unui hohot de râs.

– Nu sunt crescute de lupi, Lady Euphemia. Sora mea locuiește cu ele.

– Cât de convenabil pentru dumneata, Lord Exley.

A ridicat elegant din umăr.

– Mulți ar spune că le fac copiilor mei o favoare cu absența mea.

– Și soția dumitale s-a bucurat de o favoare asemănătoare?

Mia și-a mușcat buza de jos atât de tare, încât gustul metalic al sângelui i-a inundat gura. Ce făcea? Începuse această conversație pentru a-l scuti de obrăzniciile celor din jur, nu pentru a-i oferi și mai multe. În schimb, pierduse din vedere care era obiectivul investigației ei și se folosise de iritarea lui când abordase subiectul copiilor, cu cruzime și făcând dovada lipsei de rațiune.

Două pete de culoare i-au apărut pe ambii pomeți, iar ochii lui au sfredelit-o.

– Din păcate, singura persoană care v-ar fi putut spune ce *servicii* prestez în calitate de soț nu mai este prin preajmă. Ochii lui au coborât spre decolteul ei. Poate că asta se va schimba în curând.

Fața Miei a luat foc. Chiar se înroșise? Ideea în sine a deconcertat-o atât de tare, încât aproape nu a mai auzit următoarele lui cuvinte.

Marchizul s-a întors cu totul spre ea, iar zâmbetul lui a făcut să i se zburlească firele de păr de pe ceafă.

– Dar viața mea este un subiect prea anost, prea cunoscut. Milady, mai degrabă aș vrea să vorbim despre *dumneata*.

– Da?

Gura ei a insistat să pronunțe silaba încurajatoare, în ciuda avertismentului dat de creier.

– Da, am înțeles că talentul dumitale de pe ringul de dans este... fascinant. O privea precum un băiețel care tocmai a lovit un mușuroi de furnici și aștepta nerăbdător să vadă efectele. Povestirile despre acest talent sunt cele care m-au adus aici în această seară.

Vorbele lui aproape că o mângâiau în timp ce înfigeau cârligul și mai adânc.

Mia și-a lăsat privirea în jos, făcând brusc efortul de a-și recăpăta răsuflarea. *Cum îndrăznește?*

S-a uitat fix la masă, fără să-și vadă farfuria. Pieptul ei se zbătea ca un iepure încolțit, pe măsură ce amintirea oribilă ieșea din

ascunzătoarea ei și îi invada mintea. El se referea la balul organizat de lordul și de Lady Charring, primul eveniment de societate la care participase. Era un eveniment informal, la care fuseseră invitați aproximativ trei sute dintre cei mai respectabili reprezentanți ai înaltei societăți.

Rebecca se gândise cu atenție pe cine să aleagă ca să fie primul partener de dans al Miei, un bărbat mai în vârstă, care era unul dintre prietenii ducelui. La câteva minute de dans – o horă scoțiană –, fața bărbatului a căpătat o nuanță alarmantă de roșu. Preocupată de sănătatea lui, Mia i-a sugerat să se odihnească. În momentul în care au coborât de pe ringul de dans, ducele a venit spre ea ca îngerul morții. I-a strâns brațul suficient de tare încât să-i lase vânătăi și a dat-o afară din sala de bal sub privirile a jumătate dintre reprezentanții înaltei societăți.

Mia rămăsese uluită. Ce făcuse? Îi plăcea să danseze și era unul dintre puținele lucruri la care excelase mereu. Chiar și atunci când Babba Hassan nu o mai dorise în patul lui, o mai chema să danseze pentru el.

Furia rece ca gheața a tatălui ei din acea noapte nu se asemănase cu nici o altă experiență de acest fel. Mia a tresărit când și-a amintit. Acela fusese și punctul de cotitură pentru ea, momentul în care ea hotărâse că nu putea trăi în această țară.

Mia și-a ridicat privirea la bărbatul care tocmai îi dăduse peste nas cu această amintire umilitoare. El i-a întors privirea, cu o expresie implacabilă. S-a gândit că poate nu ar fi trebuit să cerceteze trecutul lui într-un mod atât de brutal, dar a îndepărtat gândul acesta nedorit ca pe o insectă enervantă.

În loc să-l înjunghie pe Exley cu furculița – așa cum i-ar fi plăcut să îi răspundă – i-a oferit un zâmbet delicat.

– Păcat că nu ai fost acolo, milord, poate aș fi putut să vă învăț câte ceva.

Pupilele i s-au mărit și s-a aplecat spre ea.

– Poate că mă poți învăța ceva în seara aceasta. Mai ai dansuri disponibile – poate o horă?

Nesuferit, odios mizerabil.

– Dacă ești în căutare de distracție, o vei avea, milord. Voi rezerva toate dansurile din deschidere pentru dumneata, a pus ea punct discuției întorcându-i spatele.

Capitolul 4

Adam s-a uitat fix la umerii și la spatele ei țeapăn și s-a strâmbat. Îl provocase și el reacționase fără să se gândească, răspunsul său fiind complet lipsit de fairplay – ceva ce nu-i stătea în caracter.

Ea râdea la ceva ce tocmai îi spunea Horace Chambers, iar bărbatul mai în vârstă zâmbea ca și cum calul său tocmai câștigase Cupa de Aur la Ascot. Bătrânul *roué*[1] o urmărea pe fiica lui Carlisle cu ochii unui amant gelos, încă din momentul în care se așezaseră cu toții la masă. În clipa în care ea s-a îndepărtat de Adam, Chambers s-a năpustit asupra ei ca un vier în călduri.

Bărbatul mai în vârstă era un pervers dezgustător cu o reputație groaznică, dar oare Adam era mai bun?

Se comportase față de Euphemia Marlington ca o brută fără inimă, confirmându-și reputația. El stătea la această masă, invitat la o petrecere care era o farsă. Nu, Adam nu era cu nimic diferit de Chambers și de nici unul dintre ceilalți decrepiți pe care Carlisle îi adunase laolaltă.

Era dezgustat de propria persoană. Până aici se coborâse? Să ajungă să concureze cu agresori sexuali, bețivi și vânători bolnavi de averi pentru o femeie care, fără îndoială, avea foarte puține de spus în apărarea ei în această licitație publică în care ea era chiar miza? Era el dispus să își pună la bătaie ceea ce îi mai rămăsese din demnitatea lui pentru un moștenitor?

Un lacheu a debarasat supa neatinsă și încă trei servitori au apărut în spatele lui, fiecare cărând niște platouri pline cu vârf. Adam nu mai participase la o cină organizată de membrii înaltei societăți de când *service à la russé* devenise o modă. Procesul i s-a părut obositor. A făcut un semn către un servitor ca să-i umple paharul cu vin roșu.

---

[1] Crai (în limba franceză în original)

Privirea lui rătăcea peste ceilalți oaspeți de la cină – nici unul dintre neavând curajul de a-l privi – și apoi a început să reflecteze la femeia de lângă el și la efectul neașteptat pe care-l avusese asupra lui. Era ceea ce se așteptase cel mai puțin să găsească în seara asta. Nu doar chipul ei frumos și silueta erau aspectele care i se păreau fascinante. Era vorba despre ochii ei de un verde marin, care erau plini de curiozitate, umor și *vivacitate*.

Adam simțea cum privirea lui se întorcea la profilul ei perfect. Mișcările ei erau atât de grațioase, încât și procesul firesc de a-și duce mâncarea la gura ei roz, perfect conturată, părea un act de sorginte răsăriteană. Cu aspectul ei și cu banii tatălui ei, nu ar fi trebuit să aibă nici o problemă în a-și găsi un soț cumsecade și totuși ducele îi adunase laolaltă pe cei mai groaznici bărbați din societate.

Trebuie să fi făcut ceva cu adevărat teribil.

Buzele lui Adam zâmbeau amar; venind din partea lui, era o concluzie plină de ironie. Și dacă singurul lucru de care s-ar fi făcut vinovată era doar o simplă bârfă? Cine ar putea ști mai bine, dacă nu el, cum era să fi judecat și condamnat cu ușurință de către înalta societate, fără nici o dovadă?

Ea și-a întors ochii verzi ca de pisică și l-a surprins privind-o fix. A ridicat o sprânceană de culoare roșu aprins, afișând un zâmbet ușor și batjocoritor pe față.

Adam i-a susținut în mod deliberat privirea, amuzat, în timp ce ea încerca – fără succes – să-și suprime un zâmbet. Ca urmare a acestei nereușite, i-a apărut un zâmbet pe chip, dezvăluindu-i dinții albi și uniformi și o gropiță în formă de semilună minusculă la colțul gurii.

– Care sunt planurile dumitale după terminarea sezonului? a întrebat cu o politețe studiată, hotărât să se comporte manierat pe perioada care mai rămăsese din cină.

– Ne vom retrage la reședința familiei noastre.

În ciuda zâmbetului, tonul ei rezervat indica faptul că încă nu-l iertase. Se uita la platoul pe care îl ținea servitorul aflat în preajma ei, iar buzele i se strânseră într-o grimasă de dezgust înainte de a se servi cu o porție.

– Nu îți place *saumon en gelée*? a întrebat el, amuzat.

– Nu este o mâncare cu care sunt obișnuită.

– O? Dar cu ce ești obișnuită?

Și-a încrețit nasul și a lovit mâncarea gelatinoasă cu furculița.

– Vreau să mănânc ceva care să nu fie la fel de fad precum mâncarea pentru sugari.

– Cum ar fi?

Ochii îi străluceau și buzele desenau un zâmbet senzual care i-a făcut sângele să-i clocotească în vene.

„Ce a fost asta?" a gândit el, apoi a luat o înghițitură zdravănă de vin.

Ea a oftat din greu, iar această reacție l-a făcut să își mute atenția asupra corsajului. Mădularul lui era și el de acord.

– Visez la curmale.

– Curmale? a repetat el, nefiind sigur că a auzit bine.

– Curmale. Ochii i s-au îngustat până au devenit niște linii senzuale de smarald. Dulci, zemoase și fierbinți. Vârful limbii ei roz a ieșit printre buze, iar inima lui Adam a luat-o razna. Sunt tari, lipicioase și explodează la cea mai mică presiune a limbii mele, umplându-mi gura cu gustul lor.

Furculița lui Adam s-a mișcat în farfurie.

Cu buzele întredeschise, și-a dus o mână la gât, mângâindu-l ușor cu degetele.

– Tânjesc după cușcuș, îmbibat cu ulei, care îmi alunecă pe gât.

Dumnezeule mare! Adam a înghițit zgomotos în sec, în timp ce o erecție de proporții alarmante împingea în șlițul pantalonilor, de parcă încerca să-și facă drum prin lemnul gros al blatului mesei. S-a foit pe scaun și a tresărit înainte de a ridica privirea.

Ochii ei erau deschiși și expresia de pe chip nu mai era una senzuală, ci amuzată. Orice văzuse pe fața lui o făcuse să zâmbească.

Micuța trădătoare desfrânată! L-a făcut să se întărească precum fierul doar vorbind despre mâncare. A admirat-o cu invidie pentru modul în care îl excitase atât de intens și aproape îl făcuse să zâmbească – dar s-a abținut.

– Spune-mi, milady, unde ai gustat astfel de lucruri? a întrebat el, încântat că vocea lui nu i-a dat de gol excitația de sub masă.

A înfipt furculița într-o bucată de pește, care în urmă cu doar o clipă o umpluse de dezgust, a dus-o la gură, a mestecat-o și a înghițit-o cu o mișcare perversă a buzelor.

– Ei bine, în perioada pe care am petrecut-o într-o mănăstire malteză, Lord Exley.

Adam nu s-a mai putut controla și a zâmbit în loc de răspuns. La urma urmei, meritase efortul de a participa la această cină.

Zâmbetul lordului Exley a apărut și a dispărut mai rapid decât o stea căzătoare. A ridicat un colț de șervet alb ca zăpada la gură. Când a terminat, expresia lui era din nou impasibilă.

– Ce fascinant! Spune-mi, cum de ai ajuns fix într-o mănăstire – în Malta, din toată lumea asta?

Mia a mai luat o înghițitură, făcând un spectacol din a-și savura mâncarea – de parcă chiar și peștele gelatinos era mai interesant decât o conversație cu el.

– Știai că familia mea este catolică?

– Nu știam.

– Știi câte ceva despre catolicism, Lord Exley?

– Te-ai întors în Anglia pentru a face prozelitism, milady?

Mia a zâmbit la privirea lui arogantă.

– Mă tem că zilele mele de prozelitism au rămas undeva în trecutul meu, milord.

– Ce păcat, a murmurat el. Ce spuneai?

– Mama mea a fost o catolică foarte credincioasă și cea mai mare dorință a ei a fost ca eu să urmez cursurile din aceeași mănăstire pe care a urmat-o și ea, o instituție foarte veche, situată chiar în afara Romei. Cam la atât se rezuma partea adevărată din povestea ei. Părinții mei ne-au îmbarcat pe mine și pe răposata mea dădacă – care mă acompania în calitate de însoțitoare – pe o corabie care nu a ajuns niciodată la Roma. Am fost atacați de pirați aproape imediat după intrarea în Mediterana. Din acest moment, povestea pe care i-a spus-o marchizului nu mai era adevărată. Căpitanul nostru a făcut tot ce a putut ca să își salveze pasagerii și ne-a dus pe insula Malta. Acolo era o mică mănăstire, care oferea un adăpost sigur celor care nu doreau să se aventureze și să părăsească insula expunându-se riscului de a fi capturați de pirați. Guvernanta mea s-a ocupat de formalități ca eu să rămân acolo, în timp ce ea s-a îmbarcat pe următoarea corabie spre Anglia, pentru a reveni cu ajutoare.

Cât și-ar fi dorit Mia ca toate acestea să fi fost adevărate!

Ultima dată când văzuse chipul iubitei sale doici fusese când corsarii râdeau în timp ce o pasau de la un bărbat la altul și apoi îi tăiaseră capul când ea nu se mai putuse opri din plâns. Amintirea

aceea era ca un demon care se holba la ea, ca într-un tablou al lui Bosch: stătea ascunsă în colțurile întunecate ale minții și reapărea când se aștepta mai puțin.

Mia a evitat privirea sfredelitoare a marchizului.

– Nu am aflat până când nu m-am întors acasă că corabia ei nu a ajuns niciodată în Anglia. Drept urmare, nimeni nu a știut unde m-am adăpostit – până de curând.

O vreme au mâncat în tăcere.

– Câți ani aveai? a întrebat în cele din urmă.

– Am împlinit paisprezece ani la bordul corabiei.

– Și ai rămas în mănăstire în toți acești ani?

Pentru prima dată, a surprins o notă de scepticism în vocea lui. Mia nu-l putea învinui. Povestea tatălui ei fusese greu de crezut.

– Da, până acum câteva luni.

El a studiat lichidul roșu ca sângele din paharul fin de cristal înainte de a-i pune următoarea întrebare.

– Nu ai avut probleme când francezii au preluat controlul asupra insulei?

Mia s-a oprit, paharul rămânându-i în aer, undeva la jumătatea distanței dintre mână și gură. Francezii au preluat controlul în Malta? Ea s-a strâmbat și a luat o duș că zdravănă pentru a-și ascunde confuzia. Repetase această poveste stupidă în fața a zeci de oameni în ultimele luni, dar nici unul nu fusese în stare să localizeze Malta pe hartă; cu atât mai puțin să-i cunoască istoria politică. Nimeni, în afară de bărbatul de lângă ea.

Mia și-a reprimat în gând uluiala. Era timpul să lase în urmă basmul descris de tatăl ei și să-și scrie propriul scenariu.

– Vorbesc fluent limbile italiană și franceză, așa că nu a fost dificil să pretind că sunt fiica unei familii sărace, dar devotate din Torino.

– Înțeleg. Dar când am preluat noi controlul insulei în 1800? De ce nu ai făcut tot posibilul să te întorci în Anglia în acel moment?

Mia aproape că a râs. *Nu se va sfârși niciodată?*

– A fost o perioadă tulbure și doar câțiva dintre oamenii Majestății Sale au mai rămas acolo. Majoritatea celor pe care i-am văzut erau din categoriile inferioare, bărbați care aveau mai multe de câștigat dacă reușeau să vândă sau să răscumpere o fată de duce decât dacă ar fi ajutat-o.

– Deci, te-ai ascuns în mănăstire șaptesprezece ani?

– Nu a trebuit să mă mai ascund odată ce m-am alăturat călugărițelor.

Ochii i s-au mărit.

– Ai fost călugăriță.

Nu era o întrebare.

– Da.

– Vârsta de paisprezece ani nu era prea crudă pentru astfel de lucruri?

Măicuțele erau, desigur, încă un alt subiect despre care Mia nu știa nimic.

– A, deloc. Erau altele mai tinere decât mine. A mai luat o înghițitură de băutură înainte de a se scufunda în nisipurile mișcătoare ale conversației. Iubita mea soră, Genevieve, avea doar treisprezece ani când a intrat în mănăstire. Aș putea spune că deveniserăm mai apropiate decât surorile de sânge. Cât de dor îmi este de ea! a oftat Mia din rărunchi, pentru a adăuga un plus de veridicitate.

Un mușchi a tresărit în colțul gurii sale zâmbitoare.

– Sună... idilic. Cum suporți să stai departe de un mediu atât de plin de satisfacții?

Un servitor a apărut lângă ea cu ceva care semăna cu o pasăre fiartă într-un sos cremos cu aspect păstos. Mintea Miei era în căutarea unor soluții în timp ce își punea mâncarea în farfurie. Marchizul fusese singura persoană care analizase mai bine povestea ei ridicolă. Ce altceva i-ar putea spune? A tăiat absentă o bucată mică de mâncare și a dus-o la gură. Nu era la fel de groaznică pe cât părea la prima vedere. A mestecat, a înghițit și a sorbit din vin. Apoi a lovit-o inspirația.

– Crocodilii, a spus ea.

Furculița și cuțitul marchizului s-au oprit deasupra farfuriei.

– Poftim?

– În cele din urmă am plecat din cauza crocodililor. Am mers în jungla din interiorul insulei ca să avem grijă de leproși, așa cum făceam în fiecare an. În acel an a avut loc o tragedie. Ambarcațiunea noastră s-a răsturnat și multe măicuțe din ordinul nostru au fost mâncate de crocodili, înainte de a putea ajunge până la țărm. S-a oprit pentru un efect dramatic. Chiar și iubita soră Genevieve.

A mestecat mult timp înainte de a înghiți.

– Nu știam ca Malta să aibă vreo junglă. Sau crocodili.

La naiba. La naiba. La naiba.

– Mă tem că ai fost dezinformat, Lord Exley. Insula este invadată. De crocodili, nu de junglă.

Și-a ridicat șervetul la buze și a tușit.

– Mia, draga mea?

Chambers și-a pus o mână umedă pe umărul ei.

Mia a strâns din dinți.

– Un moment.

Marchizul încă dădea din buze, iar umerii îi tremurau ușor.

S-a aplecat spre el.

– Ești bine, milord?

A mai tușit o dată, cu ochii umeziți.

– Doar o boabă de piper, a spus el, cu o voce răgușită.

– Mia?

Vocea lui Chambers a crescut cu o jumătate de octavă.

– Mă scuzi, milord?

– Desigur, a spus el, ridicându-și șervețelul și acoperindu-și gura, lovit de o nouă criză de tuse.

Adam era sigur că ar fi putut muri sufocat. Nu se mai distrase atât de tare de... ei bine, de foarte mult timp și, cu siguranță, niciodată la un eveniment plictisitor organizat de un membru al *înaltei societăți*.

El privea cu coada ochiului său înlăcrimat cum ea chicotea și cocheta cu îngâmfatul Chambers. Bărbatul corpolent se înfoia și pufnea ca un cocoș bătrân ce era. Oare Adam fusese la fel de infatuat când ea îi spusese povestea ei revoltătoare?

A făcut o grimasă. Probabil.

A mâncat, a sorbit din vin și a privit cum ea își etala farmecul asupra celuilalt bărbat. Era ca un cameleon. Înțelegea ce-i place unui bărbat și apoi îi oferea acestuia exact ce își dorea. Era descurajant. Cum era în realitate această femeie? Și de ce îi păsa de ea?

A aruncat o privire spre Carlisle, singurul nobil din ultimii zece ani care, de bunăvoie, îl avusese în vedere pe Adam ca pe un posibil ginere. Ducele de Carlisle și-a ridicat privirea chiar în acel moment și i-a susținut-o pe a lui, ridicându-și paharul o fracțiune de secundă înainte de a lua o înghițitură.

Adam a ignorat gestul și și-a întors privirea spre fiica lu
Carlisle, care dădea din cap și se hlizea, în timp ce nesuferitul d
Chambers tropăia de satisfacție ca un cal.

Pentru prima dată după foarte mult timp, Adam fusese entuzi
asmat de o altă ființă umană. Venise acolo în seara aceea mai mul
din curiozitate, decât din dorința de a-și găsi următoarea soție
Încetase să se mai gândească la o posibilă altă căsătorie cu ani în
urmă, când devenise evident că nici măcar cel mai disperat om nu
mai avea de gând să își dea fiica de nevastă Marchizului Ucigaș.

Și acum Euphemia Marlington îl privise deschis și sincer – fără
prejudecată sau teamă – și autocontrolul lui foarte strict fusese
afectat într-o oarecare măsură. Adam s-a uitat fix la profilul ei
frumos, iar mintea lui a fost cuprinsă de sentimente necunoscute,
incomode și nedorite.

Ce făcuse ea ca tatăl ei să fie dispus să o vândă unui bărbat
despre care toată lumea credea că ucisese nu una, ci două soții?

Mai important, până unde era dispus Adam să continue
cu cercetările?

Capitolul 5

Chambers a reținut-o pe Mia până la desert, asigurându-se că nu mai are nici o altă oportunitate să vorbească cu lordul Exley. A sperat să discute cu el după ce bărbații se vor retrage, dar Cian a apărut și a tras-o în grabă în salonul de recepție. Ca și când ar fi vrut s-o țină departe de marchizul intrigant.

Mia era așezată între tatăl ei și Cian în timp ce salutau sute de străini eleganți, în ținute scumpe. Între zâmbetele pe care le adresa oaspeților și urările de bun venit, Mia urmărea în permanență mulțimea care umplea în valuri enorma sală de bal. Marchizul de Exley nu era deloc greu de localizat. Oriunde stătea, era înconjurat de un imens spațiu gol. Nu mai văzuse niciodată așa ceva.

Singura persoană care s-a apropiat de el a fost vicontele Danforth, un bărbat atrăgător care era poate cu zece ani mai mic decât Exley. Ambii bărbați erau modele perfecte de frumusețe masculină, unul senin și deschis, celălalt întunecat și sumbru. Prezența tânărului lord părea să aibă un efect de umanizare asupra lui Exley, a cărui expresie de dispreț s-a înmuiat în timp ce cei doi vorbeau.

Când tatăl lor i-a eliberat pe Mia și Cian de responsabilitățile lor, ea ardea de nerăbdare în așteptarea primului ei dans.

– Mia, trebuie să-ți vorbesc o clipă, a șoptit Cian, luând-o de braț și trăgând-o într-un mic salon înainte să ajungă pe ringul de dans. A aruncat o privire nervoasă în jur. Am vrut să îți povestesc despre Exley.

– Da? l-a îndemnat ea când s-a oprit.

– Problema este că...

S-a oprit din nou, încruntându-se. Amuzamentul Miei s-a transformat în exasperare, în timp ce îl aștepta să termine.

– Da? Spune-mi care este problema?

Următoarele sale cuvinte au fost rostite pe nerăsuflate.

– Nu există nici un motiv pentru care ar trebui să înduri rușinea de a fi cerută de nevastă de un om ca Exley.

Cuvintele lui au făcut-o să râdă.

– Nu m-a cerut, Cian.

– O va face.

Mia a clipit. Ce știa fratele ei, iar ea nu?

– Uite cum se prezintă situația. Cian s-a încruntat, de parcă n știa cum să îi spună asta. Adevărul este că nu trebuie să accepți ni una dintre propunerile oribile pe care ți le-a făcut tata – Maughan Chambers, pe nici unul dintre ei. Nu îl voi lăsa să te oblige să înch o căsătorie nefericită. Îți dau cuvântul meu în această privință.

A înghițit în sec, parcă amintindu-și cu cine vorbea despre sfidare

Mia l-a strâns de mână.

– Sunt flatată de îngrijorarea ta, Cian. Dar sunt în stare să am grijă de mine. A aruncat o privire spre ringul de dans, unde se aflau cuplurile care deja se pregăteau pentru primul set de dansuri. Haide trebuie să ne așezăm în pozițiile de dans pentru a deschide balul.

– Cred că ar trebui să...

Cian s-a oprit cu ochii ațintiți pe cineva care se afla în afara salonului.

Zumzetul vocilor s-a oprit, iar Mia l-a observat pe Exley îndreptându-se spre ei. Marchizul, cu silueta lui suplă, a despicat mulțimea ca prora unei corăbii, lăsând în urmă priviri care se holbau, șoapte și bărbați și femei care-l arătau cu degetul.

S-a oprit în fața Miei și i-a întins mâna, cu o expresie blândă.

– Cred că dansul acesta îmi aparține, milady.

Dansul i-a oferit puține oportunități de a vorbi cu partenerul ei, ceea ce a fost un avantaj. Mia și-a concentrat toată atenția asupra pașilor de dans, o acțiune îngreunată de senzația de fierbințeală pe care i-o dădea de fiecare dată atingerea mâinii înmănușate a marchizului.

– Pentru un bărbat care nu participă la multe baluri, dansezi bine, a spus Mia în timp ce se reuneau în pereche.

Un zâmbet slab i-a îndulcit expresia severă.

– Ești prea amabilă, milady. Dansul dumitale este șocant de...

Pașii de dans i-au despărțit chiar în acel moment. Mia i-a aruncat o privire amenințătoare, conștientă că își programase cuvintele astfel încât să se suprapună cu pauza lungă.

Ochii lui erau pe jumătate închiși când s-au apropiat și s-au reunit. S-a aplecat spre ea și a rostit un cuvânt neutru.

– ...corect.

Râsul Miei a atras privirile pline de uimire ale celor din jur și o ocheadă sarcastică din partea partenerului ei. Aproape că era pe punctul să îl ierte pentru comentariul său umilitor de la cină. Aproape.

La sfârșitul setului de dansuri, ea era puțin înfierbântată atât din cauza efortului, cât și a prezenței lui prin preajmă.

– Pot să-ți aduc un pahar de șampanie? a întrebat, ducând-o spre o canapea mică din apropierea ușilor de sticlă.

– Ar fi minunat.

A privit cum umerii lui superbi deschideau o cărare printre oaspeții care se împrăștiau, în timp ce își răcorea chipul încălzit cu un evantai. Mia petrecuse mult timp studiind fizionomiile celorlalți. Haremul fusese un loc mai periculos decât apele pline de rechini, iar supraviețuirea ei, precum și a fiului ei, se bazase adesea pe talentul ei de a vedea dincolo de suprafață. În acea seară, aceste abilități ale ei nu-i erau de nici un folos. Marchizul era complet impenetrabil – un lucru care i se păruse pe cât de interesant, pe atât de stimulant. Bărbatul acesta își căuta cu adevărat o soție sau nu?

– Mia! a șuierat o voce în spatele ei, făcând-o să tresară.

Întoarsă pe jumătate, și-a văzut fratele ascuns după un palmier plantat într-un ghiveci.

– Ce naiba faci acolo, Cian?

Ochii lui erau fixați asupra unui punct aflat peste umărul ei.

– Grăbește-te, Mia, înainte să se întoarcă. El i-a întins mâna, de parcă ar fi putut să o înșface și să sară peste canapea. Hai acum cu mine.

Mia s-a încruntat.

– Cian...

– Grăbește-te, se întoarce.

Mia s-a întors cu spatele pentru a nu-i mai asculta prostiile. Marchizul venea spre ea cu două pahare în mână. Ea și-a ridicat evantaiul pentru a-și acoperi fața.

– Ar trebui să pleci acum, Cian.

– Încerc să te protejez.

– Nu am nevoie de protecție. Acum, te rog, *pleacă*.

Frunzele de palmier au foșnit.

– Mia, la naiba!

Exley s-a oprit în fața ei și i-a întins un pahar de șampanie.

Mia a lăsat în jos evantaiul și a luat paharul.

– Mulțumesc, milord.

– Plăcerea este de partea mea. A aruncat o privire leneșă peste umăr. Te simți confortabil în spatele canapelei, înghesuit lângă planta aceea, Abermarle, sau vrei să stai pe canapea? Poate între mine și sora ta?

Mia și-a înăbușit un hohot de râs.

S-au auzit foșnete și scârțâieli din spatele ei în timp ce Cian se lupta să se elibereze dintre frunzele palmierului și se îndrepta spre partea laterală a canapelei.

Marchizul i-a întins paharul.

– Nu știam că ni te vei alătura. Te rog, ia-l pe al meu.

Cian a tresărit, de parcă celălalt bărbat i-ar fi oferit otravă. El și-a coborât privirea spre ea.

– Mia...

Mia i-a zâmbit marchizului.

– Te rog, ia loc, Lord Exley. Mia a făcut semn spre locul de lângă ea. Fratele meu a venit să îmi ceară acest dans, dar i-am spus că nu mă mai mișc de aici până nu începe următorul set de dansuri. Tocmai pleca.

Cian i-a aruncat o privire întunecată marchizului, înainte să se învârtă pe călcâie și să plece.

Exley s-a așezat și cei doi l-au privit pe Cian cum se îndepărta, cu umerii rigizi, ca un semn de dezaprobare.

– Fratele dumitale încearcă doar să te protejeze.

– Da, se pare că el crede că ești foarte periculos. Și nu este singurul care crede asta. Mia a dat din cap indicând spațiul gol din jurul lor. Poate mi-ai putea spune de ce toată lumea este atât de speriată de dumneata, milord?

– Nu este un subiect de conversație potrivit pentru o doamnă educată.

Ea l-a privit pe furiș și a țâțâit cu voce tare.

Sprâncenele lui negre s-au arcuit.

– Este insuportabil de supărător să fiu singura persoană din cameră care nu știe adevărul, milord.

Exley a luat o înghițitură de șampanie în timp ce Mia se străduia să-și recapete cumpătul. Pierduse deja câteva secunde și nu

mai avea timp de irosit cu alte prostii. Seara aceasta era tot ce avea la dispoziție înainte de...

– Motivul pentru care oaspeții mă evită și fratele dumitale este disperat să te ducă cât mai departe de mine este pentru că aproape toată lumea de aici crede că am aruncat-o pe prima mea soție de pe acoperișul casei. Nu sunt siguri cum am omorât-o pe a doua mea soție, deoarece trupul ei nu a fost găsit niciodată.

Ochii lui nu mai erau întredeschiși, ci erau larg deschiși, avizi să evalueze rezultatul dezvăluirii sale șocante.

– Aproape toată lumea? Și ce părere are cealaltă parte?

Ochii lui au sclipit. Surprinși? Mia a fluturat din mână.

– Nu contează. Nu-mi pasă ce gândește nici unul dintre ei, ca să fiu foarte sinceră. Majoritatea oamenilor sunt niște naivi care cred doar ce le place, indiferent care ar fi adevărul. Ea i-a aruncat o privire aspră. Știu asta din experiență personală. Ce *mă interesează* este motivul prezenței dumitale aici, în această seară. Voi fi explicită, milord. Caut un soț – deși poate nu cu atâta nerăbdare și perseverență ca tatăl meu. Nu am fost mulțumită de bărbații pe care tatăl meu mi i-a prezentat – până în seara asta.

Mia a luat o înghițitură de șampanie.

A strâns atât de tare paharul de cristal încât a durut-o. Tăcerea se prelungea, iar sufletul îi era răscolit de un amestec de frustrare și disperare. Și-a spus că nu-i va păsa. Și-a spus...

– Te ascult, milady.

A inspirat adânc.

– Tatăl meu și-a pierdut răbdarea, milord, ceea ce înseamnă că am intrat în criză de timp. Nu caut să mă căsătoresc din dragoste. Vreau un soț care să-mi acorde un anumit grad de libertate personală, un soț care să fie de acord să ducem vieți separate.

Mia s-a oprit și i-a aruncat o privire de șoim. Reacțiile nedisimulate apăreau instantaneu pe chipurile oamenilor imediat ce aceștia auzeau ceva interesant sau surprinzător. Cu cât aveau mai mult timp să reflecteze, cu atât aveau mai mult timp la dispoziție pentru a-și masca sentimentele

Exley și-a terminat restul de băutură, a pus paharul gol pe măsuță și și-a aranjat una dintre manșete înainte de a se întoarce spre ea, cu o expresie neschimbată.

Mia a pufnit. Ar fi aflat la fel de multe, dacă nu chiar mai multe, dacă i-ar fi studiat piciorul.

– Îmi dau seama că nu am cum să văd care este reacția dumitale. Spune-mi, Lord Exley, considerați discursul meu ca fiind surprinzător, neatrăgător, interesant?

S-a uitat fix la ringul de dans.

– Surprinzător? Nu, nu i-aș spune surprinzător. Cui nu-i place să își urmeze propriul drum, indiferent că este vorba despre un bărbat sau despre o femeie? Neatrăgător? Ei bine, depinde ce înseamnă să îți urmezi propriul drum. Dacă aveți de gând să îmi transformați casa într-o distilerie sau într-un bordel, m-aș putea opune. Interesant? S-a lăsat pe spate, și-a întins picioarele acoperite de pantalonii eleganți și s-a întors, aruncându-i o privire directă. Foarte.

Întregul corp al Miei a fost cuprins de o senzație de furnicături de la căldura care i-a aprins ochii reci. Atenția cu care își construise propozițiile a dispărut, iar mintea ei nu mai era capabilă să le pună cap la cap.

– Planul meu nu include distilerii, case de toleranță sau orice altceva care nu se înscrie în limita normalității, a mințit ea. Este unul foarte simplu. Nu mai sunt o fetiță și mă sufoc sub restricțiile dure pe care mi le impune tatăl meu. Îmi doresc doar să fiu independentă. Bineînțeles, că o să mă supun autorității soțului meu în chestiunile importante, dar aș prefera să trăiesc o existență separată, la țară, deoarece nu sunt interesată să trăiesc la Londra. Pe scurt, milord, aș vrea o căsătorie fără implicații emoționale.

Sprâncenele marchizului, singura lui trăsătură expresivă, s-au ridicat spre frunte, ca și când i-ar fi fost dificil să își imagineze că ar putea exista ceva care nu era emoție – ca să nu mai vorbim de lipsa unei implicări emoționale.

S-au măsurat unul pe celălalt înainte ca ea să rupă tăcerea.

– Dar dumneata, milord? De ce vrei să te căsătorești? Nu e ca și cum celelalte două experiențe cu căsătoria ar fi fost fericite.

Mia nu intenționase să fie crudă, dar trebuia să știe care-i erau intențiile și de ce se afla în această seară aici – un loc în care în mod evident nu-și dorea să fie.

– Am nevoie de un moștenitor.

Pupilele i s-au dilatat până când ochii lui au devenit aproape negri, imaginându-și procesul de obținere a unui moștenitor. Cu ea.

Un val de căldură a cuprins-o. Arăta ca un păcătos când avea ochii deschiși la culoare. Dar, cu ochii întunecați, expresia feței lui devenise aproape malefică. S-a uitat la mâinile ei încleștate și a dat din cap.

– Numele dumitale nu poate fi dus mai departe.

– Exact.

Ea a ridicat privirea la răspunsul scurt și nu a mai văzut nimic din flacăra care o arsese doar cu o clipă înainte.

– Moștenitorul anterior – un văr îndepărtat – a murit în războiul cu Napoleon, iar eu m-am ales cu fratele lui mai mic, un prostănac bețiv. O să aducă rușinea asupra numele de Exley chiar din timpul vieții sale.

A ridicat din umeri, de parcă asta ar fi fost tot ce avusese de spus în această privință. Pe urmă s-a uitat la dansatori cu aceeași lipsă de interes pe care o afișa în permanență.

Dar Mia știa acum despre ce era vorba: era doar o atitudine de fațadă. El nu ar fi venit la acest bal, suportând aerele de superioritate ale sutelor de invitați, dacă nu ar fi avut un interes.

S-ar putea baza pe el să o lase să locuiască la țară, după ce avea să se culce cu ea de câteva ori? În ce mod s-ar asigura că ea și-a îndeplinit partea ei de înțelegere? Era un risc – un pariu.

Vicontele Maugham ar fi fost o alegere mai practică, dar era ceva în legătură cu acest bărbat singuratic, enigmatic de lângă ea...

Mia i-a studiat profilul extrem de frumos. Putea oare să se folosească de el pentru a obține ceea ce-și dorea? Ceva reacționa în interiorul ei la gândul de a-l manipula atât de rece – să fi fost oare conștiința ei? A dat deoparte acest gând. Bărbații nu aveau nici o reținere în a se folosi de femei, sacrificându-le pentru propriile dorințe, ca pe niște piese pe o tablă de șah. Dacă se gândea doar la comportamentul dureros al marchizului față de fiicele sale, nu era cu nimic diferit. Ochii ei au zăbovit asupra trăsăturilor sale neclintite. Nu, el nu ar ezita să se folosească de ea pentru a-și atinge scopurile.

S-a întors spre ea, și Mia a coborât ochii sub privirea lui cercetătoare. Inteligența lui ascuțită reprezenta un alt pericol. Din nou a îndepărtat această îngrijorare din mintea ei. Se putea să fie inteligent, dar ea era și mai inteligentă. Putea să o privească și să-i pună întrebări, dar ea se va asigura că el nu va afla nimic. Trebuia să îl manipuleze cu atenție, dar avea ani de experiență în manipularea unui bărbat periculos.

– Am trecut de vârsta ideală pentru a avea copii. Nu te preocupă asta? a întrebat ea în cele din urmă.

– Sunt conștient de vârsta dumitale.

– Tatăl meu nu mai are răbdare și nu va fi de acord cu o perioadă prelungită în care să mă curtezi.

Nu a zâmbit și nici nu a râs, dar, dintr-un anumit motiv, Mia a știut că remarca ei l-a amuzat.

A văzut capul cu plete roșcate al fratelui ei mișcându-se prin mulțime și apropiindu-se de ei.

– Fratele meu se apropie. Mi-e teamă că timpul nostru s-a terminat.

El a aprobat din cap și s-a ridicat în picioare.

– A fost o seară foarte edificatoare, doamnă.

Un sentiment aproape paralizant de disperare a cuprins-o când i-a simțit tonul de respingere din glas.

Deci, vicontele Maugham va fi alegerea ei în cele din urmă.

I-a luat mâna pe care i-o întinsese și s-a ridicat.

– A fost o plăcere, milord.

Marchizul s-a înclinat.

– Cu siguranță. Poate că ne vom revedea înainte să plecați din oraș.

Cuvintele lui evazive au făcut-o să-și încleștеze mâna pe a lui. Ce a vrut să spună cu asta?

Avea de gând să o viziteze?

– Ești gata, Mia?

Cian s-a strecurat între ei, iar Exley i-a eliberat mâna. Marchizul l-a salutat pe Cian cu o aplecare ușoară a capului și a plecat rapid.

– Nu ți-a făcut nimic rău, nu-i așa? a întrebat Cian, întorcându-se și urmărindu-l cu privirea pe celălalt bărbat care se îndepărta.

– Nu.

El i-a luat mâna și i-a așezat-o pe brațul lui.

– Ești cam palidă. Te simți bine?

Oare?

– Da, mă simt bine, a mințit ea.

El a dat din cap și a mângâiat-o pe mână.

– Slavă Domnului că s-a terminat.

Mia nu a putut să nu împărtășească același sentiment de eliberare ca al fratelui ei. Marchizul era un om inteligent și periculos, iar ea începuse cu o minciună relația dintre ei. O parte din ea își dorea să nu-l mai revadă niciodată. Dar o altă parte a minții

ei – partea dominantă și mai zgomotoasă – spera cu disperare ca această întâlnire să nu reprezinte și sfârșitul relației lor. Nu fusese niciodată atât de atrasă, atât de *stimulată* atât mental, cât și fizic de un alt bărbat înainte. Nu că ar fi avut multe ocazii în harem sau în cele câteva săptămâni în care trăise la Londra. S-ar putea să fie o prostie, dar ar fi fost bine-venite atât niște mângâieri intime cu un astfel de bărbat, cât și încercările de a-și măsura inteligența cu a lui – când avea să-i descopere minciunile, dar asta doar în momentul în care s-ar fi aflat destul de departe.

În timp ce Mia dansa cu Cian, s-a uitat prin mulțimea zgomotoasă și sclipitoare după o siluetă subțire. L-a localizat cu ușurință lângă spațiul gol din sala de bal, altfel destul de aglomerată. El s-a apropiat de duce, care încă stătea lângă intrare. Cei doi bărbați au schimbat câteva cuvinte înainte ca ducele să dea din cap. Exley a făcut un semn unuia dintre servitorii care se aflau prin preajmă și apoi a părăsit camera.

Plecase. Mia fusese singura lui parteneră de dans.

Adam s-a trântit pe pielea moale a scaunului trăsurii, ceea ce era un lucru neobișnuit pentru el, și a lovit acoperișul. Creierul îi era încețoșat și nervii încordați îi pulsau, de parcă ar fi fost jupuit de viu. Și-a lăsat capul pe spate și a închis ochii. Nimic nu mersese așa cum s-ar fi așteptat în seara asta, absolut nimic. Cel puțin nu în ceea ce o privește pe Euphemia Marlington.

În ceea ce privește restul serii – privirile dezaprobatoare ale unor bărbați precum Cian Marlington și Horace Chambers, groaza din ochii femeilor pe care nici măcar nu le întâlnise vreodată –, asta era exact la ce se așteptase.

Adam s-a gândit la ultimele cuvinte pe care i le spusese. De ce i le-a spus? De ce a spus ceva?

„Ai spus mai puțin decât în cazul în care nu ai fi spus nimic", l-a liniștit conștiința.

Nu era adevărat și el știa asta. A nu spune nimic însemna doar să nu rostească nici un cuvânt. A spune orice altceva fusese... Ei bine, spusese ceva.

Mai mult ca sigur ea se aștepta ca el să o viziteze.

„Cui îi pasă de așteptările ei?" Gândul i-a scăpat dintr-un ungher întunecat al minții, cu toată forța unui taur rănit. Adam

și-a spus că nu-i *păsa* de așteptările ei, dar era foarte preocupat de ce urma să facă. După tot ce se întâmplase în acea seară, era paralizat de frică și nu avea nici o idee despre ce urma să facă.

Îl tulburase, iar el nu mai fusese tulburat de foarte mult timp. Nu-i plăcea asta.

Mintea lui Adam era cuprinsă de haos și nu putea să-și dea seama ce îl scosese cel mai mult din apele lui. Dorința care îl străfulgerase până în vintre în timp ce o privea cum îi întâmpina pe oaspeți, lângă tatăl și fratele ei? Sau seninătatea din ochii ei verzi și limpezi când îl întrebase de ce fratele ei și toți ceilalți oaspeți se comportau ca niște mitocani?

Chiar nu știa nimic despre trecutul lui? I se păruse supărător de insistentă în a afla adevărul despre el și totuși reacția ei la dezvăluirea lui sumbră fusese una nepăsătoare, ca și cum nu mărturisise nimic altceva decât că furase niște prăjituri. În loc să fie descurajată de mărturisirea lui, ea îi propusese să se căsătorească. Ce fel de femeie era dornică să devină a treia soție a unui bărbat ale cărui două soții muriseră în condiții neelucidate? Fie vreo proastă, fie vreo curajoasă sau vreo nebună.

„Sau poate vreuna inteligentă și periculoasă?"

Adam a pufnit. Nu că ar fi crezut despre ea că nu era inteligentă – departe de el gândul acesta. Într-adevăr, abordarea ei cu privire la căsătorie păruse a fi logică, lipsită de emoție și... aproape *bărbătească*. S-a încruntat. Deci, nu numai că era mult prea atrăgătoare pentru liniștea unui bărbat, dar era și mult prea deșteaptă.

Cât despre faptul că ar putea fi periculoasă? Ei bine, aproape că auzise cum se învârteau rotițele din mintea ei, atât când își urzea intrigile, cât și mai târziu când a vorbit „sincer" despre cerințele conjugale. În ciuda atitudinii ei deschise și sincere, Adam nu credea că fusese în totalitate onestă față de el. Distrusese viețile prea multor bărbați la masa de joc pentru a se îndoi de abilitatea lui de a citi cu exactitate chipurile oamenilor: femeia punea ceva la cale.

Adam a ridicat din umeri. Nu avea de gând să își irosească timpul speculând ce avea ea de gând. Nici un om sănătos nu putea ghici modul în care funcționează mintea unei femei, iar recomnea bardul, „O, așa minte nebunia..."[1] pensele erau infime în comparație cu efortul depus. Așa cum spu-

[1] William Shakespeare, *Regele Lear*, Actul III, Scena IV

Dacă ar fi decis să nu mai țină cont de nici o urmă de rațiune și să se căsătorească cu ea – nu că nu i-ar fi surâs ideea –, s-ar întâmpla în condițiile stabilite de el și nu de ea. Putea avea toate secretele pe care le dorea, dar, dacă avea de gând să râdă de el, avea să înfrunte o lecție dură. Asta nu însemna că el n-ar fi tratat-o cu tot respectul pe care îl merita, dar se asigura că ea ar fi făcut toate eforturile, în limita bunului-simț, pentru a-și îndeplini partea ei din înțelegere, dacă se căsătoreau.

Din nou, nu că ar fi luat în serios căsătoria cu Euphemia Marlington sau cu oricare altă femeie, oricât de scânteietori i-ar fi fost ochii verzi sau cât de roz buzele mincinoase.

Adam a înjurat în barbă. S-ar putea crede că nu mai văzuse o femeie până în seara aceea. Dar era ceva... ceva plin de *subînțelesuri* în privirea ei. Un bărbat nu s-ar fi plictisit niciodată în prezența ei. Nici să se culce cu ea nu ar fi fost o corvoadă. Penisul lui, pregătit pentru acțiune încă de când ea făcuse acea descriere afurisită a curmalelor și a cușcușului, rămăsese în această stare tot restul drumului, în timp ce el și-o imaginase cu trupul ei subțire și gol sub al lui.

Adam și-a permis să se bucure de imaginea ei dezgolită, întinsă sub el pentru ceea ce era de fapt, și anume o fantezie masculină, apoi a îndepărtat-o din minte. Nu era în căutarea unei amante. Avea nevoie de un moștenitor și nu de o parteneră cu care să împartă patul când se odihnea. Capacitatea ei de a se reproduce era singurul aspect de îngrijorare pentru el. Și acest scop, și-a spus el, ar fi mult mai bine îndeplinit având alături o femeie mai tânără și mai fertilă. O imagine a celei de-a doua soții i-a trecut trecut prin minte și Adam s-a încruntat.

Ușa trăsurii s-a deschis, trezindu-l din reverie.

– Am ajuns, Excelență.

Adam nici nu își dăduse seama că trăsura se oprise. A alungat gândurile legate de soții, de ochi verzi scânteietori și de buze roz mincinoase și a ieșit din trăsură.

– Să vii după mine la ora obișnuită, i-a spus el vizitiului, pășind repede către apartamentul din oraș al amantei sale.

I-ar prinde bine o partidă energică de amor, și o refulare atât de bine-venită i-ar limpezi mintea începețoșată. Într-adevăr, o seară petrecută în compania delicioasei Susannah St. Martin era tot ceea ce trebuia pentru a risipi gândurile despre sirene roșcate și căsătorie din mintea oricărui bărbat.

Capitolul 6

Mia era conștientă că absolut toți nobilii alcoolici, afemeiați, filfizoni și scăpătați din Londra se perindaseră prin fața ei pentru a-i cere mâna. În momentul în care unul dintre aceștia ieșea pe ușă, altul aștepta deja să intre. Primise nu mai puțin de cinci cereri de căsătorie. Ducele devenea din ce în ce mai implacabil de fiecare dată când ea ezita și îl implora să îi mai acorde timp pentru a cântări ofertele.

Era pe punctul de a se ascunde în camera ei și de a încuia ușa când servitorul a anunțat sosirea marchizului de Exley. Ea a sărit în picioare, sentimentul de supărare față de faptul că își întârziase prea mult apariția luptându-se cu bucuria că în cele din urmă venise: bucuria a câștigat.

– Spune-i marchizului că poate să intre, a spus Mia.

– Spune-i marchizului că nu suntem acasă, a spus în același timp verișoara ei Rebecca.

Tânărul servitor a rămas cu gura căscată.

Ochii Miei i-au fixat pe cei ai verișoarei, în timp ce își netezea cu atenție rochia de muselină de culoarea mentei.

– Spune-i marchizului că poate intra, a repetat Mia, folosind tonul pe care îl folosise și în harem atunci când dorise să-și impună respectul.

Ușa s-a închis în spatele servitorului, iar Mia s-a lăsat pe canapea, cu picioarele tremurând asemenea unui mânz nou-născut. Rebecca roia în jurul ei, ca o molie agitată.

– Draga mea Mia, nu cred că ar trebui să...

Mia a ridicat o mână pentru a-i opri discursul.

– Știu că nu-ți place de el, Rebecca, dar nu am nevoie de aprobarea ta.

Și-a îndreptat spatele și și-a încrucișat mâinile tremurânde în poală. Nu ar fi putut spune dacă tremura de emoția revederii sau

de teamă, dar cu siguranță se simțea vie, mult mai vie decât se simțise când vorbiseră ultima dată.

– Dar Mia, draga mea, eu doar...

Ușa s-a deschis și a intrat Exley.

– Lady Euphemia, a salutat-o el cu o reverență elegantă.

Mia nu se putea abține să nu se holbeze la el. Afurisitul era chiar mai superb în lumina zilei decât în lumina lumânărilor. Deși razele soarelui îi scoteau în evidență ridurile mici de la coada ochilor și pe cele din jurul gurii, acele semne subtile ale vârstei îi sporeau oarecum prezența atrăgătoare. Haina lui era bleumarin, ceea ce îi punea în evidență ochii de un albastru-deschis. Picioarele lui subțiri și musculoase păreau și mai bine conturate în pantalonii pe care-i purta acum față de cei din satin negru de la cină.

– Ce surpriză plăcută, milord.

Părea amuzat de tonul ei oficial.

– Am încercat îți fac ieri o vizită, dar abia am zărit ușa de la intrare de mulțimea de trăsuri, de cai și de pretendenții care veniseră să te vadă.

Mia a ignorat comentariul ironic.

– O cunoști pe verișoara mea, domnișoara Rebecca Devane?

Rebecca s-a înclinat scurt.

– Plăcerea e de partea mea, domnișoară Devane, a spus el, făcând o reverență ușoară în fața femeii mai în vârstă.

Mia a făcut un semn spre scaunele din fața ei.

– te rog să iei loc.

Ignorând scaunele disponibile, el a ales să stea lângă Mia pe canapeaua mică.

O, Doamne.

Deși abia ce se așezase, Rebecca s-a ridicat din nou în picioare.

– O... dar... ă... e destul de... Vă rog să mă scuzați, milord, eram pe punctul de a pleca să-mi iau coșul, a spus ea, fără să observe coșul care se afla deja pe măsuța de lângă scaunul ei. Am nevoie de o anumită culoare de mătase. O nuanță de verde, s-a bâlbâit ea, pornind în grabă spre ușă, cu ochii ieșiți din orbite.

Cu o mână pe la spate, căuta pe bâjbâite mânerul ușii, de parcă nu ar fi îndrăznit să își ia ochii de la marchiz. În cele din urmă, a reușit să întredeschidă ușa și să se strecoare afară din cameră.

Mia a oftat.

– Nu a plecat după mătase de brodat, milord. Pot să îmi imaginez că a plecat în căutarea fratelui meu.

– Sau poate după poliția locală, a sugerat el sec.

Mia a chicotit la acest bine-venit comentariu plin de umor.

– În orice caz, bănuiesc că nu avem mult timp. Dacă ai ceva mai personal de spus, îți sugerez să faci acest lucru acum.

El i-a cuprins mâna cu ambele sale palme, cu un zâmbet ironic pe buze.

– Îți voi urma stilul și voi fi foarte direct. Există vreun impediment de care să ai cunoștință și care te-ar împiedica să concepi un copil? De asemenea, în pofida dorinței mele de a te lăsa să mergi pe drumul dumitale, te rog să îmi accepți prezența în patul dumitale până când îmi vei oferi un moștenitor.

Mia știa că ar fi trebuit să fie jignită de întrebările lui, de parcă ar fi fost iapă gestantă pe care el urma să o cumpere. Dar nu a fost.

– Nu știu să am vreo problemă de fertilitate și sunt pregătită să te accept în patul meu, cu regularitatea pe care o consideri necesară. Nici nu mă voi culca cu altcineva.

Maxilarul lui s-a încordat abia perceptibil la cuvintele ei. O astfel de reacție ușoară nu putea însemna mare lucru în cazul altui bărbat, dar la Exley, un om care își reprima emoțiile ca pe niște fiare înlănțuite, era un semn evident că o dorea.

– Lady Euphemia, îmi faci onoarea de a deveni soția mea?

Ea a ezitat.

– Te-ai căsători cu mine fără să știi nimic despre trecutul meu? Nimic din ceea ce s-a întâmplat în afara perioadei petrecute de mine în... mănăstire?

– Am pus singurele întrebări pe care am vrut să le pun. Dumneata mai ai alte întrebări?

Mia nu avea nici una la care să dorească să-i răspundă el. În plus, găsise răspunsurile la cele mai importante întrebări folosind biblioteca ducelui. Locuința marchizului de Exley era un castel vechi situat lângă coasta de sud. Castelul Exham nu era departe de Eastbourne, același port unde debarcase Mia când se întorsese în Anglia.

Aflase foarte puține despre soțiile sale anterioare. Prima dintre ele, Veronica Caton, provenea dintr-o familie săracă din nord, iar a doua, Lady Sarah Tewkes, era dintr-o familie săracă din sud.

Amândouă erau moarte. Nici Cian, nici Rebecca nu știau nimic despre nici unul dintre mariajele lui Exley, în afară de bârfele confuze, cu toate că ambii o avertizaseră în mod repetat să stea departe de marchiz.

Mia a catalogat drept ridicolă ideea ca un om atât de rece să ucidă pe cineva într-un acces de pasiune. Și, clar, nu se căsătorise cu nici una dintre femei pentru câștigul financiar. Ce semnifica asta? Era oare vreun nebun? Mia și-a mușcat buza în timp ce se uita la chipul lui inexpresiv. Cu siguranță nu părea nebun. Era un risc să te căsătorești cu el fără să afli mai multe despre trecutul său, dar era în criză de timp.

– Da, mă voi căsători cu dumneata. Singura mea dorință este ca ceremonia să aibă loc cât mai repede.

Pleoapele i-au acoperit ochii pe jumătate.

– Cât de repede dorești, milady.

S-a aplecat și și-a pus buzele pe ale ei. Căldura din ochii lui și atingerea catifelată s-au amestecat ametitor, iar vederea i s-a încețoșat, de parcă ar fi băut prea multă șampanie. Ea a inspirat adânc când el a sărutat-o pe gură. Mirosea a săpun, a colonie, a lână, a cafea, a cai și a acel parfum inefabil care făcea ca fiecare ființă umană să fie unică.

Mia s-a aplecat în timp ce el o săruta și i-a cuprins maxilarul cu o mână rece, ciudat de aspră. Și-a strecurat o mână în sus pe țesătura fină a hainei sale, întinzându-și mâna pentru a se sprijini. A dat de o coapsă bine conturată și nu de brațul canapelei și a auzit un geamăt surd care gâlgâia din gâtul lui.

Și-a strecurat mâna spre ceafa ei, apropiind-o. Corpul Miei a devenit fluid sub atingerea lui. Corpul lui era cald și ferm și viu sub îmbrăcămintea lui frumoasă și el a mângâiat-o pe gât cu degetele puternice și sensibile.

Limba lui abilă și atingerile ferme erau diferite de săruturile foarte umede și extrem de dezgustătoare ale sultanului. Era un sărut care îmbina tandrețea și forța; era un bărbat căruia îi plăcea să ofere și să primească plăcere. Degetele lui au început să urce ușor pe spatele ei, cu o atingere imperceptibilă care o mângâia și o excita înainte de a coborî spre talie. Iar în tot acest timp, limba lui sonda și explora, iar gura îi era fierbinte și insistentă.

Ea și-a ridicat privirea spre ochii lui care semănau cu niște deschizături mici și palide, iar buzele lui s-au curbat într-un zâmbet de o senzualitate pură, înainte ca el să se cufunde adânc în gura ei.

Mia și-a răsucit corpul în jurul lui ca o viță-de-vie, atrăgându-l mai aproape în timp ce se desfăta cu gustul și cu corpul lui. Și-a trecut mâna de la lavaliera lui spre părul surprinzător de moale de pe ceafă, de la venele încordate ale gâtului, spre la liniile dure ale maxilarului. Mușchii i se relaxau și i se tensionau iar sub degetele ei, în timp ce el se deschidea pentru a o explora mai adânc, ca și cum nu ar fi fost deja suficient de profund.

Ușa salonului s-a deschis cu zgomot și s-a izbit de perete.

Mia a închis ochii ca reacție la această întrerupere nedorită și și-a încordat mâna pe gâtul marchizului.

– La naiba, Exley, ia-ți mâinile de pe sora mea!

Mia a scos un geamăt de dezamăgire în timp ce marchizul și-a retras mâinile frumoase și și-a îndepărtat gura de corpul ei. Buzele lui nu mai erau crude și subțiri, ci umflate și roșii, iar mișcările erau foarte languroase. Întregul ei corp a tresărit la sclipirea flămândă și posesivă din privirea lui.

– Mia, pleacă de la lângă el chiar în clipa asta, a poruncit fratele ei.

Împotriva dorinței ei, și-a îndepărtat privirea de la obiectul dorinței sale. Iritarea ei s-a transformat în nervi la vederea chipului mânios și inocent al fratelui ei, care îl privea pe marchiz cu o furie oarbă.

– Nu ești gardianul meu, Cian.

Marchizul i-a pus o mână pe umăr cu blândețe și s-a ridicat.

– Vreau să vorbesc cu Excelența sa, Abermarle, a spus el încet, cu tonul său obișnuit, rece și autoritar.

– Ai face bine să faci mergi, Exley. Profită cât poți de acest moment.

Cian a pășit pe ușa deschisă fără să mai vorbească, dezvăluind astfel faptul că Rebecca se ascunsese în spatele lui.

Exley s-a uitat spre ea, cu ochii mijiți și cu privirea rece, de parcă ceea ce se întâmplase între ei pe canapea fusese doar un rod al imaginației Miei.

– Îmi cer scuze pentru că sunt nevoit să mă grăbesc, doamnă, dar, dacă nu acționez din timp, el va avea deja un avantaj, iar eu nu sunt nu sunt pregătit pentru o cursă de urmărire.

S-a înclinat și a închis ușa ușor în spatele lui.

– O, Mia, a strigat Rebecca, aproape fără suflu din cauza agitației care o cuprinsese. Te rog să-mi spui că nu ai luat în calcul propunerile *acestui om*.

Mia s-a ridicat.

– Sper că nu te-ai referit la logodnicul meu în acest mod.

– Logodnic! Dar nu te poți sacrifica, Mia. Nu se poate!

Rebecca s-a prăbușit pe canapeaua de lângă ea, pe locul pe care Exley tocmai îl eliberase.

– Calmează-te, verișoară. Am aflat mai mult decât aveam nevoie. A avut două soții care au murit. Nici tu, nici Cian nu mi-ați putut spune nimic senzațional despre nici unul dintre decesele cele două soții, nimic altceva decât zvonuri, scenarii și bârfe.

Rebecca a început să plângă și mai tare. Mia a oftat, amintindu-și, fără să vrea, sutele de episoade de plâns pe care fusese obligată să le tolereze în perioada petrecută în harem. Cel puțin acum nu era nici un pericol de otrăvire sau de înjunghiere. A pus un braț în jurul femeii care plângea în timp ce-i spunea cuvinte liniștitoare și o mângâia pe spate.

Cian Marlington stătea în fața ducelui, cu mâinile pe lângă corp și cu pumnii strânși.

– Nu ți-e rușine, tată?

Ducele de Carlisle s-a ridicat în picioare, trăsăturile sale mândre și frumoase fiind umbrite de furie.

– Uiți cu cine vorbești! a tunat el, pierzându-și și el calmul din cauza valului de furie care îl cuprinsese brusc. Dacă nu poți să te stăpânești, ieși din cameră!

Adam a zâmbit la spectacolul rar oferit de distinsul duce de Carlisle care tocmai avea o discuție în contradictoriu cu moștenitorul său rebel. Lui Adam i-a trecut prin minte că aceasta putea fi o situație cu care s-ar confrunta el însuși, în cazul în care ar avea cu Euphemia Marlington un moștenitor cu părul roșcat.

Bărbatul mai tânăr s-a întors, de parcă Adam ar fi gândit cu voce tare.

– Ți se pare amuzant, Exley? a întrebat Abermarle, apoi s-a năpustit spre el cu brațul întins de parcă ar fi vrut să îl apuce.

Adam l-a apucat de încheietura brațului întins, l-a strâns și i l-a răsucit brusc la spate, până când Abermarle s-a arcuit și a mormăit de durere.

– Nu cred, prietene, a spus Adam, strecurându-și un braț în jurul gâtului viitorului său cumnat, strângându-l, ceea ce a provocat un geamăt de durere din partea acestuia. La urma urmei, ce ar mai însemna pentru mine încă un cadavru peste celelalte?

L-a mai strâns încă o dată rapid pentru a-și puncta întrebarea înainte să îl împingă cu forță pe tânăr, care s-a prăvălit peste biroul tatălui său.

– Cian, ce-i cu tine? Ducele s-a ridicat și a ocolit masivul său birou pentru a-și apuca fiul de umeri. Revino-ți în fire, fiule. Te comporți ca ultimul prost.

– Tu ești cel care ar trebui să-ți vii în fire, tată. Tu, care îți vinzi fiica unui ticălos atât de josnic încât nici măcar nu se agită să se apere de acuzațiile care i se aduc, i-a aruncat el lui Adam o privire plină de ură nedisimulată.

Adam s-a așezat picior peste picior pe unul dintre scaunele cu spătar înalt aflate vizavi de biroul impresionant al ducelui și s-a aplecat pe spate. Simțea cum chipul său revenea la expresia obișnuită de plictis, și de data aceasta nu a fost doar o poză. Chiar era plictisit de mica dramă care se desfășura în fața lui.

Abermarle stătea acolo și fierbea de o furie neputincioasă în timp ce ochii lui verzi scânteiau, trecând de la tatăl său la Adam și înapoi. Tânărul era la fel de imprevizibil și de furios precum sugera și părul său roșcat. În mod ciudat, ducele, sursa furiei sale, era la fel de rece și de calculat, așa cum îi stătea bine unui bărbat matur. Ar fi de acord Adam să o dea pe vreuna dintre fiicele lui de soție unui bărbat cu reputația de a fi un ucigaș de neveste?

Și-a alungat din minte întrebarea fără sens. Fiicele lui nu aveau să se căsătorească niciodată.

– Am venit să vă cer mâna fiicei dumneavoastră, Excelență.

– Nu o poți avea!

Abermarle s-a dezlănțuit, făcând câțiva pași spre Adam, oprindu-se înainte de a-și aminti ultimul incident.

– A fost deja de acord, a replicat scurt Adam, incapabil să-și mai stăpânească iritarea. Eu mă aflu aici doar din politețe, Abermarle.

Sora ta este o femeie matură și nu are nevoie de un bărbat care să îi dea permisiunea de a se căsători.

Bărbatul mai tânăr a rămas cu gura căscată, în lipsa oricărui argument.

Pentru o clipă, lui Adam i-a fost milă de el. Și-a dorit să poată vorbi cu el ca de la bărbat la bărbat și să-l liniștească. Evident, își iubea prea mult sora pentru a o lăsa pe mâinile cuiva cu reputația lui Adam. Dar și-a reprimat impulsul prostesc. Abermarle, la fel ca restul înaltei societăți, își făcuse deja propria părere despre Adam, cu mult timp în urmă; nu ar servi nimănui dacă ar discuta cu el.

Adam s-a ridicat și l-a privit în ochi pe ducele de Carlisle.

– Eu și Lady Euphemia ne-am înțeles și nici unul dintre noi nu vede nici un motiv de întârziere. Voi fi la dispoziția dumneavoastră în orice zi din această săptămână pentru a discuta detaliile.

Ducele a dat din cap, confirmând.

– Foarte bine, voi trimite un mesaj administratorului meu și te voi anunța.

Adam a salutat din cap și s-a îndreptat spre ușă. L-a concediat cu un gest pe servitorul care aștepta în fața ușii biroului.

– Găsesc și singur ieșirea.

Plânsetele femeii în vârstă i-au ajuns la urechi, în timp ce se afla la jumătatea holului. Adam s-a oprit în afara ușii, cu mâna sprijinită ușor de mâner. S-a strâmbat când a auzit un suspin prin lemnul masiv. Nu avusese parte de destule emoții pentru o singură zi?

– Laș nenorocit, a mormăit Adam, cu voce joasă. A început să întoarcă mânerul și s-a oprit.

La naiba! Nu era altceva decât o femeie care plânge. A deschis ușa cu o smucitură.

Viitoarea sa soție stătea calmă pe canapea, cu femeia care plângea lângă ea. I-a zâmbit lui Adam și a șoptit ceva în urechea verișoarei ei. Orice i-ar fi spus, i-a provocat un hohot și mai zgomotos de plâns.

Adam și-a strâns mâinile la spate.

– Ți-ar plăcea să mergi mâine la o plimbare prin parc?

Ea i-a zâmbit și ochii ei de smarald au sclipit, moment în care el nu s-a mai simțit în largul lui.

– Mi-ar plăcea foarte mult.

– Voi veni devreme, ca să evităm aglomerația obișnuită. Poate pe la trei?

– O să fiu gata, milord.

Adam s-a înclinat.

– La dispoziția dumitale, milady.

A ieșit din cameră în grabă, dorind să fie cât mai departe în momentul în care femeia mai în vârstă avea să reînceapă să plângă.

Și-a smuls pălăria și mănușile de la servitorul care aștepta în foaier, fără să se mai oprească din drum. Afară, o mulțime de spectatori curioși s-au strecurat peste drumul din fața impunătorului conac al ducelui. Majoritatea erau din clasele inferioare, oameni care veniseră cu scopul de a o zări pe Euphemia Marlington.

Adam s-a oprit în capul treptelor și și-a pus mănușile în timp ce examina mulțimea neliniștită. A estimat că erau aproximativ o sută de persoane pe trotuarul de vizavi. Fără îndoială, unul sau doi ziariști erau amestecați în mulțime și era sigur că va citi a doua zi în ziare despre vizita lui, dacă nu chiar în acea zi.

A sărit în faeton și a preluat frâiele, imaginându-și titlurile ziarelor de scandal: *Marchizul asasin urmează să se căsătorească cu fiica misterioasă a ducelui.*

Adam a pufnit și asta i-a atras o privire ciudată din partea servitorului său. A smucit frâiele și caii au luat-o la galop în nerăbdarea lor de a se îndepărta de Carlisle House, ceea ce era și dorința lui.

Capitolul 7

LaValle a fixat pe capul Miei pălăria cochetă, cu toată pompa unui arhiepiscop care îi așază coroana unei regine. Mia s-a foit în scaun, dar a lăsat-o pe femeie să se distreze. La urma urmei, toată agitația aceasta legată de ținuta Miei părea să fie singurul lucru care o făcea să zâmbească pe sobra franțuzoaică.

Mia aștepta cu nerăbdare următoarea vizită în care urma să fie singură cu viitorul ei soț. Erau mai multe chestiuni importante pe care trebuiau să le discute și foarte puțin timp până la căsătorie.

Ducele o convocase în biroul lui cu o zi în urmă, după plecarea marchizului. În contradicție cu atitudinea acestuia față de ea din timpul ultimei sale vizite în sanctuarul său masculin, starea de spirit a tatălui ei fusese una vioaie, aproape festivă.

– Felicitări pentru alegerea făcută, draga mea! O bătuse pe umăr exprimându-și bucuria, cu cealaltă mână la spate, în timp ce fața îi strălucea de fericire. Exley dorește să vă căsătoriți cât mai curând posibil. Ai vreo obiecție față de această dorință grabnică a logodnicului tău?

Cuvântul *logodnic* îi dăduse un fior de emoție pe șira spinării.

– Cu cât ne vom căsători mai repede, cu atât mai bine, Excelența Voastră.

Ducele afișase o satisfacție evidentă la răspunsul ei, având chiar de gând să-i tripleze banii care-i erau destinați; bani pe care ea deja se gândise cum să îi folosească în beneficiul ei, urmare a unui plan pe care îl pusese singură la cale.

Mia a observat că, de ceva vreme, cel mai tânăr dintre servitorii tatălui ei îi arunca priviri pline de dorință – evident carnală – de fiecare dată când credea că ea nu-l observă. Cu un efort minim, ar putea profita de această dorință trupească. S-ar fi putut folosi de el pentru a face lucrurile pe care ea nu le-ar fi putut face. Lucruri precum mersul la casele de amanet, vizitarea

orașelor portuare și, în cele din urmă, rezervarea biletului pe o corabie. Nu putea să facă planuri concrete până când nu știa care erau intențiile marchizului după căsătorie, dar ar putea să-l atragă pe tânărul servitor de partea ei începând chiar din acel moment. Primul pas ar fi să îi ia măsurile pentru a-i croi o mantie fină, care să se potrivească cu uniforma lui, un gest care l-ar transforma în favoritul ei și l-ar ridica în rang.

Chiar și cu toată agitația cameristei, Mia era gata îmbrăcată și pregătită pentru plimbarea ei cu marchizul cu un sfert de oră mai devreme. Trebuia să treacă de ușa deschisă către micul salon înainte să ajungă la scări. Rebecca se afla în cameră, lucrând la una dintre nesfârșitele ei broderii. Mia a trecut în vârful picioarelor pe lângă ușă, nedorind să-i atragă atenția; ultimul lucru de care avea nevoie când venea marchizul să o ia ar fi fost să atârne de ea o femeie care plângea.

Nu se putea abține să nu râdă amintindu-și expresia lui Exley de cu o zi în urmă. Trăsăturile lui impasibile fuseseră cuprinse de groază când dăduse cu ochii de verișoara ei care plângea. Mia a pus deoparte acele informații utile. Dacă nimic altceva nu ar fi reușit să-l atingă, ea ar fi putut să apeleze la nesfârșite crize de plâns.

Doi lachei – unul dintre ei fiind chiar bărbatul pe care îl avea în vedere – stăteau lângă bolta care dădea spre holul de intrare. Mia i-a studiat statura musculoasă și s-a oprit scandalos de aproape de el.

– Îl aștept pe marchizul de Exley.

– Foarte bine, milady. Veți aștepta... ă... aici?

Vocea lui s-a spart când a pronunțat ultimul cuvânt și broboane delicate de sudoare i s-au adunat pe la tâmple, în timp ce a trebuit să suporte privirea ei tăcută, arzătoare, care îl analiza.

– Să vii să mă anunți în salonul mic când va sosi.

Lacheul s-a grăbit să ajungă la ușă înaintea ei. A zâmbit pentru sine în timp ce ușa s-a închis în spatele ei. Tânărul ar fi ușor de recrutat.

Condiția de servitor în cazul bărbaților din Anglia nu era înțeleasă de Mia. Se îndoia că se va putea obișnui vreodată să aibă prin preajma ei tineri frumoși și virili. Sultanul își ținuse soțiile și fiicele într-o cetate de nepătruns, înconjurate doar de bărbați incapabili de gânduri sau de comportamente sexuale. În Anglia, cu cât era mai respectabilă casa, cu atât servitorii angajați acolo

erau mai atrăgători din punct de vedere fizic. Acest lucru se aplica în mod special lacheilor – majoritatea dintre ei petrecându-și mult mai mult timp cu doamna casei decât soțul acesteia.

Mia știa despre cel puțin două doamne din înalta societate care se bucurau și de alte servicii decât cele obișnuite de la frumoșii și tinerii lor servitori. Deși nu era genul de servicii pe care Mia le aștepta din partea bărbatului blond în uniformă, era dispusă să-l amăgească cu o promisiune a unei posibile relații amoroase pentru a obține ceea ce dorea.

A traversat frumoasa podea din lemn incrustat și s-a dus la fereastra cu vedere la intrarea din fața casei. Casa Ducelui de Carlisle era cea mai impunătoare din piață, ocupând porțiunea cea mai mare din partea de sud a străzii. Strada era goală, în afara vreunui servitor agitat și a câtorva curioși care patrulau zi și noapte, sperând să o zărească. Acum nu erau prea mulți oameni, dar numărul lor urma să crească odată cu lăsarea serii.

La fel ca și cei care o urmăreau, Mia nu se mai sătura să privească pe fereastră. Nu existaseră ferestre în catul unde locuiau femeile din palatul sultanului și de multe ori fusese nevoită să aștepte să treacă luni întregi fără a vedea nimic altceva decât curțile închise, apartamentele private și zidurile înalte de piatră.

O bătaie ușoară în ușă a făcut-o să se întoarcă. Lacheul stătea în pragul ușii deschise.

– Marchizul de Exley a ajuns, milady.

Vocea lui era mai vibrantă decât în urmă cu câteva minute. Stătea țeapăn lângă ușă, ținând-o larg deschisă.

Mia l-a tratat cu același zâmbet intenționat ca mai devreme, atingându-se puțin de el în timp ce ieșea din salon.

Și-a îndepărtat privirea de la fața îmbujorată a bărbatului chiar la timp, pentru a evita ciocnirea cu marchizul, care a înghețat când a văzut-o.

Mia și-a blestemat prostia făcută și a afișat acea reverență adâncă ce îi plăcuse la prima întâlnire. Când s-a ridicat, a dat de privirea lui de gheață pironită pe fața ei.

Exley s-a înclinat ușor. Apoi a aruncat o privire de la ea către servitor, care arăta de parcă ar fi vrut să se facă una cu pereții acoperiți cu mătase sau să se prelingă pe podeaua de marmură strălucitoare.

– Ați terminat aici?

În loc să răspundă, Mia a luat-o înaintea lui prin ușile duble, îndreptându-se spre scări. S-a oprit în fața unei trăsuri extrem de frumoase. Trăsura – Mia nu avea nici o idee cum se numea, de fapt, vehiculul – era la fel de rafinată și de elegantă ca și proprietarul său. Părea că se află într-un echilibru precar cocoțată pe roțile mari, cu caroseria elegantă, lăcuită într-o nuanță argintie, completată de cei doi cai suri înhămați la ea.

Marchizul a ajutat-o să urce în trăsura înaltă, atingerea mâinilor lui fine și puternice pe talia ei fiind dureros de plăcută. A sărit lângă ea, a luat hamurile de la vizitiul său și s-a așezat pe scaun.

– Așteaptă-mă aici, Townshend, a ordonat el cu răceală.

Vizitiul abia apucase să coboare când a tras de hamuri, iar caii au pornit în galop.

– Ce trăsură minunată, milord!

Mia a întins o mână pentru a-și ține pălăria să nu-i zboare de pe cap. LaValle ar fi făcut o criză dacă ar fi pierdut-o.

Marchizul s-a întors cu fața spre ea, iar pupilele i s-au micșorat până când au devenit doar niște puncte.

– Spune-mi, milady, ai de gând să cochetezi pe față și cu servitorii mei?

– Doar cu cei mai tineri și frumoși, a spus Mia.

Judecând după ușoara umflare a nărilor sale, încercarea ei de a juca rolul de frivolă fusese un eșec. Furia se învârtea în jurul lui ca nisipul într-un *haboob*[1]. Mia și-a mutat privirea de la profilul său dur la mâinile puternice, înmănușate în piele, în timp strângeau frâiele. Ar fi lovit-o, așa cum a făcut sultanul în mai multe ocazii când nu l-a mulțumit? Părea suficient de furios pentru a face acest lucru.

Mia nu l-a crezut capabil de emoții profunde, cu siguranță nu de gelozie. Sau poate că nu era vorba despre gelozie, ci doar de o preocupare pentru aparențe? În orice caz, evaluarea ei fusese una greșită. În cele din urmă, câteva emoții își făcuseră apariția sub masca de gheață.

Privirea lui era în continuare îndreptată spre perechea de cai, pe care-i dirija pe străzile din ce în ce mai aglomerate, cu o atingere

[1] O furtună puternică de nisip în deșerturile din Arabia, Africa de Nord, India sau America de Nord

ușoară. Ceva din profilul lui împietrit a atins-o. Temperamentul ei fusese întotdeauna mult prea jucăuș și nu ar fi trebuit să-l tachineze.

– Îmi pare rău, milord. Nu m-am comportat cum se cuvine. Sunt obișnuită să am de-a face cu eunuci, înțelegi asta? Aveau nevoie de multe stimulente pentru a-i putea manipula. De multe ori uit că este diferit aici. Nu se va mai întâmpla.

Ea i-a pus o mână pe antebraț, în timp ce a ridicat privirea spre el.

Marchizul i-a aruncat o privire cu ochii lui palizi și duri ca agatele, iar ea și-a îndepărtat mâna, punând-o în poală înainte să-și coboare bărbia. Vocea lui, atunci când s-a făcut auzită, a izbit-o ca un val de aer înghețat.

– Nu mă păcălești nici măcar o secundă cu atitudinea ta umilă.

Mia și-a menținut capul plecat pentru a-și ascunde zâmbetul. Era mulțumită că era suficient de inteligent încât să perceapă ce era dincolo de un gest cu care îi păcălise întotdeauna pe bărbați precum sultanul și tatăl ei. Desigur, în cazul lui era mult mai dificil.

– Ai vorbit destul de clar în noaptea balului, a continuat el. Te-aș ruga să păstrezi aceeași notă.

Marchizul conducea caii în timp ce se apropiau de porțile masive de la Hyde Park. Mia a hotărât că ar fi prudent să evite să-l mai tachineze, cel puțin pentru moment.

– Și eu sunt de părere că cel mai bine ar fi dacă am fi cinstiți unul cu celălalt.

El a dirijat trăsura pe o potecă ce ducea până la o parte mai puțin aglomerată a parcului, înainte să vorbească.

– Ai menționat eunucii. Nu sunt, cred, ceva obișnuit în mediul monastic. Mi-ar plăcea să aud povestea ultimelor două decenii din viața dumitale. Povestea reală, de data asta.

– Ești îngrijorat că nu sunt în stare să mă comport așa cum cere eticheta, milord? Poate că dorești să îți revizuiești oferta de căsătorie?

Ea și-a mușcat buza. De ce a simțit nevoia să îl umilească în acest mod?

Nu era obișnuit cu asta – era extrem de evident. Dar poate că tocmai asta o stârnea. Privirea lui înflăcărată pe care i-a aruncat-o în fața casei fusese mult mai interesantă decât expresia de plictis pe care o afișa în permanență. A încetinit și mai mult trăsura și s-a întors cu fața spre ea.

– Am fost acuzat de multe lucruri, dar niciodată că aș fi vreun crai care dă bir cu fugiții, Lady Euphemia.

Din nou, s-a simțit nevoită să privească în jos pentru a-și ascunde zâmbetul. Mândria era cu siguranță punctul lui vulnerabil.

Au mers în tăcere și ea a afișat o expresie serioasă înainte de a ridica privirea.

– Așa cum, fără îndoială, ai ghicit, există multe neconcordanțe în povestea mea. Nu am fost niciodată în Malta. Am locuit în Oran, în haremul sultanului Babba Hassan timp de șaptesprezece ani.

Faptul că rostise aceste cuvinte cu voce tare i-a provocat un sentiment de eliberare încurajator.

Chipul lui nu era marcat de nici o reacție de surpriză.

– Asta nu te șochează?

– Nu o să reușești să mă șochezi prea ușor, milady.

Mia nu i-a spus că interpreta o astfel de declarație ca pe o provocare personală. Avea să se folosească de acest avantaj mai târziu.

– O parte din povestea pe care ți-am spus-o este adevărată. Corabia a fost urmărită de pirați, iar ei au capturat corabia noastră nu departe de Gibraltar.

– Ați fost pe *Persephone*?

Mia a clipit.

– Cum...

– Astfel de lucruri sunt relatate în ziare, milady. Nu-mi amintesc să fi existat vreun registru cu pasagerii aflați la bord, dar îmi amintesc că am citit despre incident la momentul respectiv. Te rog, continuă.

Miei i s-au zburlit firele fine de păr de pe ceafă; acest om își făcuse treaba și aflase lucruri. Și-a ascuns îngrijorarea căci, din fericire pentru ea, și ea se achitase de partea ei, aceea de a ascunde lucruri.

– La bordul corabiei se aflau doar câțiva pasageri englezi, printre care Hugh Redvers, baronul Ramsay – același om care va deveni în cele din urmă corsarul Standish Chiorul.

– A! Trăsăturile reci ale lui Exley s-au destins puțin. Deci asta este legătura dumitale cu el. Știam că el a fost cel care te-a adus înapoi în Anglia. Asta înseamnă că îl cunoști pe Ramsay de mulți ani.

– Nu aș spune că l-am cunoscut. Am fost împreună doar câteva zile pe corabie, până ce corsarii au acostat la Oran pentru a-și vinde prizonierii. Mia și-a dat seama că maxilarul i se încleștase

și l-a mișcat dintr-o parte în alta. Crezuse că această poveste era prea veche ca să mai simtă o asemenea tensiune. Se pare că se înșelase. Corsarii au violat-o pe guvernanta mea și apoi i-au tăiat capul în ziua în care au capturat corabia.

Corpul lui s-a încordat auzind relatarea brutală, și ea a ridicat privirea. Privirile lor s-au susținut una pe cealaltă, dar el nu s-a grăbit să-i ofere condoleanțe inutile.

– Pe mine nu m-au atins deloc. Nu se potrivea planului lor, respectiv să mă vândă sultanului.

Fruntea lui s-a încrețit.

– Dar erai fiica unui duce. De ce nu au cerut o răscumpărare? Cu siguranță ar fi putut pretinde așa ceva, nu?

– Ramsay le-a explicat asta și a susținut acest argument în repetate rânduri, până când l-au legat de catarg și l-au biciuit până la sânge. Dacă închidea ochii, încă mai persista în mintea ei imaginea bărbatului masiv. Spatele lui lat, dezgolit, plin de sânge, în timp ce un bărbat și mai solid îi aplica cele douăzeci de lovituri pe care le ordonase căpitanul corsarilor, Faisal Barbarossa.

– Biciuirea nu a fost suficientă pentru a-l opri pe Ramsay. S-a luptat din nou cu ei când am ajuns la Oran, iar bărbații m-au băgat în trăsura care urma să mă ducă la sultan. Ultima imagine care mi s-a imprimat în minte legată de persoana lui – până m-am întors în Anglia – a fost a unui individ lovit cu picioarele și bătut de o duzină de oameni.

Mia se uita fix la cusăturile mănușilor ei micuțe de culoare verde mentă, care păreau ale unei copile, dar imaginea din ochii ei era cu totul alta.

– Eu nu l-am uitat niciodată pe englezul solid care și-a asumat astfel de riscuri pentru a mă apăra. Nu am știut de faptul că Ramsay a supraviețuit bătăii groaznice până un an mai târziu, când am auzit de evadarea lui din închisoarea sultanului.

Mia își amintea clar ziua aceea. Furia lui Babba Hassan când aflase de evadare avusese drept efect un șir lung de decapitări. Grasul fusese atât de furios încât pusese o recompensă în aur pe capul lui, egală cu greutatea lui Ramsay.

– Deci, Ramsay a scăpat cu mulți ani în urmă, dar s-a întors în Anglia doar cu câteva luni înaintea dumitale, a spus el cu o voce rece, dar condimentată cu o nuanță de curiozitate.

– Da, este corect. Habar n-am de ce Ramsay nu s-a întors în Anglia până acum. Ea a ridicat din umeri, apoi a continuat: În orice caz, el, împreună cu o duzină de sclavi, a preluat controlul acelei iași corăbii care ne capturase cu câțiva ani în urmă. L-a decapitat pe Faisal Barbarossa, a redenumit corabia și a devenit Standish Chiorul, cel mai de temut corsar britanic din Mediterana. Chiar și izolată, departe în harem, am auzit de faptele lui. Ea a clătinat din cap. Dar povestea mea s-a îndepărtat de la subiectul principal. Ai întrebat de ce nu am fost răscumpărată?

El a confirmat printr-o mișcare a capului.

– Corsarii știau de apetența nesăbuită a sultanului pentru fetele tinere. Ridurile din jurul gurii marchizului s-au adâncit, iar mâinile i-au strâns hamurile. Au ghicit că părul meu roșu și ochii mei verzi vor fi o noutate irezistibilă pentru acesta. Unele lucruri erau mai valoroase pentru ei decât banii, iar satisfacerea plăcerilor sultanului era unul dintre acestea. Ea privea la bărbatul care avea să fie în curând soțul ei. Sultanul a fost singurul meu iubit, milord. Nu m-am culcat niciodată cu altcineva.

– Nu au existat copii din această relație?

Cuvintele erau întretăiate, iar expresia lui devenise posomorâtă. Regreta oare dorința de a vorbi deschis unul cu celălalt?

– A existat un copil – un fiu. Mia a strâns din dinți și a spus cea mai teribilă minciună de până acum. A murit.

Nu trebuia să disimuleze durerea care o cuprinsese când a relatat despre moartea fiului ei, chiar dacă această durere exista doar în mintea bărbatului de lângă ea.

Exley i-a aruncat o privire scurtă, dar nu a spus nimic.

– Sultanul nu a avut copii în ultimii zece ani din viață. Nu se simțea prea bine în acea perioadă și nu s-ar fi putut implica în actul concepției fără să facă un efort considerabil.

S-a amuzat să observe că tenul palid al lui Exley a căpătat o nuanță roșie în jurul nasului său fin. Ah, chiar și un aristocrat blazat putea roși la niște vorbe spuse pe șleau.

– În orice caz, nu s-a arătat prea interesat să se culce cu mine, odată ce am depășit o anumită vârstă. A avut multe soții care erau mai tinere.

– Cum de ai plecat din Oran? a întrebat el ferm.

– Sultanul a murit, și fiul său, Assad, a preluat controlul imperiului tatălui său. Eu și Assad avuseserăm o neînțelegere cu ani în urmă și nu m-a plăcut niciodată. Am avut norocul să scap din palat înainte să mă prindă. M-am ascuns în bazar, unde mi-am vândut bijuteriile pentru a trăi și pentru a putea plăti o recompensă substanțială primei persoane care i-a transmis mesajul meu lui Ramsay.

– Și apoi a venit Ramsay să te ia?

Mia i-a zâmbit.

– Jur că ai citit ziarele de scandal, milord.

Mușchii i s-au flexat sub pielea lui palidă, făcându-i mâna să zvâcnească la amintirea atingerii pometilor fermi ai feței sale.

– Ar fi fost imposibil ca în ultimele luni să nu auzi cel puțin o sută de povești despre dumneata sau despre lordul Ramsay, a spus el aspru.

– Iar unele dintre aceste povești sunt atât de indecente, milord.

I s-au umflat nările.

– Nu știu nimic despre astea, milady, a spus el și s-a uitat la ea cu o privire care îi transmitea un val de căldură în tot corpul.

– Chiar așa? a murmurat ea, fără să aștepte un răspuns înainte de a continua. E posibil ca Ramsay să nu fi venit doar pentru mine, dar și-a trimis corabia să mă ia și să mă aducă la Eastbourne, portul pe care l-a ales chiar el. Apoi m-a însoțit înapoi la Burnewood Park.

Mia nu i-a spus marchizului că baronul fusese nevoit să o rețină cu forța atunci când ea a aflat despre planurile fiului ei de a se întoarce la Oran. Și nici nu i-a spus cum a urlat și a plâns în timp ce Jibril se îndepărta, făcându-i cu mâna de pe puntea vasului *Batavia's Ghost* până când imaginea lui a devenit o pată mică la orizont.

Privirea Miei a devenit neclară și s-a uitat insistent la mâinile ei.

Marchizul a întrerupt momentul tensionat de tăcere.

– Voi obține o licență specială. Zece zile îți sunt suficiente ca să te pregătești?

Mia a respirat ușurată. Reușise. Își spusese povestea fără să facă vreo greșeală sau să trezească vreo suspiciune.

– Da, milord.

– Aș prefera o ceremonie restrânsă.

Ea a aprobat printr-o mișcare a capului.

– Îți vei invita sora și fiicele, milord?

Pentru că nu i-a răspuns, ea l-a studiat din spatele borurilor pălăriei. Trăsăturile lui urmau aceleași linii aspre de expresie.

– Nu.

Mia a încercat să găsească o semnificație anume în răspunsul monosilabic, dar nu a reușit. Ea a renunțat la această curiozitate – nu îi servea scopului. Trebuia să-și amintească în continuare că nu era responsabilitatea ei să se intereseze de copiii lui. Și de nici un alt aspect al vieții lui.

– Poți, desigur, să inviți cât de multe persoane dorești.

– Da, milord. Lista de invitați a Miei ar fi fost scurtă. În afar de familie, singura persoană pe care ea o cunoștea în Anglia er baronul Ramsay.

Îl văzuse pe Ramsay o dată sau de două ori la petrecerile d Londra, dar nu reușise niciodată să vorbească cu el între patru oc Avea o bănuială că masivul nobil nu ar fi de acord cu planurile de evadare, mai ales odată căsătorită. Bărbații aveau tendința a fraterniza unul cu celălalt, chiar și atunci când nu se cunoștea

Dacă el ar fi refuzat să o ajute, în echipajul său mai erau alți bărbați care s-ar putea dovedi utili. Se gândea la chipeșul secund – un francez pe nume Martin Bouchard. Tânărul crai își ascunsese niciodată interesul față de persoana ei. Cel pu nu interesul de a o aduce în patul lui. Mia ar fi cedat insistenț bărbatului dacă Jibril nu ar fi fost pe corabie. Da, Bouchard er siguranță persoana la care ar putea apela în caz de nevoie.

Mia ar putea să încerce să afle de la Ramsay când se în cea francezul în Anglia. De asemenea, ar putea insista pe lâ Ramsay pentru a afla mai multe informații despre Jibril. Barc îi dăduse un bilet de călătorie fiului ei pe corabia lui, precu bani pentru provizii și arme. Singurul lucru pe care i-l ceruse Jibril fusese să-i promită că va opri politica lui Babba Hassa a face negoț cu sclavi, o afacere cu care tânărul oricum nu de acord, fiind el însuși fiul unei sclave.

Mia și-a dat seama că trăsura s-a oprit și a ridicat privi Marchizul se uita fix la ea, apoi Mia a zâmbit și un mușchi zbătut pe obraz.

– Îmi pare rău, milord, ați spus ceva?

– Erai cu gândurile foarte departe și păreai foarte încântată de ceva. Spune-mi, milady, la ce te gândeai de te-a făcut să zâmbești așa?

Privirea lui, ca a unui animal de pradă contrasta cu tonul blând.

„Nimic din ceea ce te-ar face și pe tine să zâmbești", s-a gândit Mia, recăpătându-și controlul.

– Mă întrebam ce vom face după nuntă.

Sprâncenele lui s-au ridicat și ochii i s-au luminat ironici.

Un val de roșeață i-a inundat fața și și-a pus mâinile de obraji. Cum de a avut acest om puterea de a o face să roșească?

– Am vrut să spun *după* aceea, milord. Unde vom locui?

– Ah, a murmurat el, cu o expresie, în mod ironic, dezamăgită.

Mia găsea această mică manifestare jucăușă ca fiind încurajatoare.

– Vom rămâne la Londra sau să vă retrageți acasă în Hampshire?

A făcut un zgomot ușor și caii și-au reluat ritmul molcom.

– Dumneata ce preferi?

– Aș vrea să merg la castelul Exham.

Mia era conștientă că spunea adevărul. Nu doar din cauza planurilor ei de evadare, dar și pentru că era curioasă să îi cunoască sora și fiicele.

– Vom petrece câteva zile la Londra după ceremonie și apoi vom pleca la Exham. Îți convine așa?

– Da, milord. Ea a ezitat. Dacă nu consideri ca o obrăznicie din partea mea...

S-a întors și i-a aruncat o privire rece.

– Da?

– Te vei întoarce imediat la Londra?

– Ți-ar plăcea asta? a întrebat el, întrebarea lui sunând ca un ecou batjocoritor.

– Desigur că nu. Doar că sunt un pic curioasă.

El a oftat.

– Vorbește clar, doamnă.

– Ce faci în Londra? Adică, dacă nu participi la evenimentele organizate de cei din înalta societate și nu socializezi?

Fața lui s-a relaxat, de parcă ea nu i-ar fi pus întrebarea la care s-ar fi așteptat sau de care s-ar fi temut. A ridicat din umeri.

– Merg la cluburi, mă antrenez la scrimă, particip la ședințe de tir și îmi administrez diversele proprietăți.

– Și asta este suficient pentru a-ți umple tot timpul?

Ochii i s-au îngustat, de parcă ar fi bănuit că întrebările ei aveau alte subînțelesuri.

– Administrarea imobilelor necesită mult timp, dacă vrei să o faci corect.

– Bineînțeles, milord, a murmurat ea, pe un ton calm. Deci ai mai multe proprietăți?

„Și este vreuna mai aproape de Eastbourne?" a gândit ea.

– Da.

– Acestea au aparținut familiei dumitale de multă vreme?

– Nu, nu ne-au aparținut de multă vreme.

Această conversație îi amintea de alte discuții pe care le avusese cu Jibril pe când era copil și făcea vreo trăsnaie, obligând-o să extragă cu cleștele și cea mai mică informație. Înainte ca ea să apuce să-i pună o altă întrebare, a deschis el discuția.

– Toate, în afară de Exham și casa din Londra, sunt proprietăți noi pe care le-am achiziționat recent.

– Achiziționat?

A oftat iar.

– Ca să fiu sincer, sunt priceput la jocul de cărți. Majoritatea bărbaților, din nefericire pentru ei, nu sunt. Când întâlnesc astfel de bărbați la o masă de joc, de multe ori mă aleg cu case și terenuri. Mai multe proprietăți care, din păcate, îmi ocupă și mai mult timp și efort pentru a le administra.

Și-a dus mâna la gură pentru a suprima un căscat, de parcă ar fi obosit vorbind atât de mult. Mia l-a fixat cu privirea. Ce fel de om ar putea lua casele altor bărbați cu o detașare atât de glaciară?

Marchizul s-a întors spre ea, de parcă i-ar fi auzit gândurile. Să îl privească în ochi era ca și cum ar fi stat pe o margine și ar fi privit în jos, într-o ceață groasă care se învârtea. Ce se ascundea sub ceața groasă? Era doar un pas inofensiv în jos sau o groapă fără fund?

Mia și-a pierdut brusc orice dorință de a-l mai întreba ceva. De fapt, se gândea serios dacă nu ar fi fost mai bine să sară din trăsura aflată în mișcare și să fugă.

În cele din urmă, s-a întors cu fața spre drum și și-au continuat plimbarea spre casă în tăcere.

*

Adam nu se putea abține să nu observe evidentul sentiment de ușurare de pe chipul viitoarei sale soții când el a refuzat-o și nu a dorit să intre în reședința Carlisle pentru o băutură răcoritoare. Cine ar fi putut să o învinovățească? Se comportase ca un mitocan gelos din cauza unui simplu flirt cu servitorul.

La naiba, reacția fusese cu totul surprinzătoare chiar și pentru el.

Bineînțeles că avusese multe astfel de reacții surprinzătoare în ultima vreme. Deosebit de surprinzătoare fusese și călătoria cu trăsura spre reședința Carlisle de ieri și propunerea lui impulsivă.

A scos un oftat. Acum nu mai avea rost să se mire de acțiunile lui. Ce făcuse era bun făcut.

Reacția sa geloasă de astăzi era însă de altă natură. Nu era un om gelos. Prima lui soție, Veronica, l-ar fi adus în pragul nebuniei încă din primele șase luni de căsnicie dacă ar fi fost genul de bărbat gelos. Dumnezeu știe că femeia nu încetase niciodată să îl provoace. O enerva că nu îi reproșase niciodată nimic despre escapadele ei sexuale. Ei bine, nu până în momentul în care își adusese iubiții în casa lui. Chiar și atunci sentimentul care l-a cuprins nu a fost unul de gelozie.

Nu, Adam nu-și amintea să fi mai fi simțit vreodată senzația aceea de gol în stomac pe care o simțise atunci când i-a văzut zâmbetul senzual al logodnicei sale aruncat tânărului și frumosului ei lacheu. Dar și mai neliniștitoare era ceața de furie care i-a înnegrit vederea când observase privirea plină de dorință a tânărului aruncată logodnicei sale.

Dar cea mai deranjantă fusese imaginea vie a corpului delicat și gol al Euphemiei Marlington, aflat sub corpul solid al lacheului, cu capul lăsat pe spate, în extaz, cu ochii verzi aproape închiși, în timp ce bărbatul blond și puternic se înfigea în ea, cu corpul răsucindu-se de plăcere și cu...

Adam a smucit frâiele brusc, ca un novice lipsit de îndemânare.

Modul neașteptat în care a strâns hățurile l-a surprins atât de tare pe vizitiul lui, încât Thompson aproape a căzut de pe scaun și ochii i-au ieșit din orbite.

– Domnule?

Adam nu s-a obosit să ofere o explicație. În plus, ce ar putea spune? Că suferea de gelozie din cauza unei femei pe care o

cunoscuse cu mai puțin de o săptămână în urmă? Era uimit, rușinat și îngrozit de sentimentul brutal, animalic de posesie care apăruse de nicăieri și care îl strângea de gât și îl scutura ca pe un pisoi.

Imaginea tulburătoare a lacheului și a Miei încerca din nou să se strecoare în mintea lui.

„Mia! De când a devenit Mia, prostule?"

Adam a strâns din dinți și a îndepărtat atât vocea interioară sarcastică, cât și monstrul cu ochii verzi, într-un ungher al minții sale și apoi le-a încuiat acolo.

Dar blestemat să fie dacă avea să mai tolereze vreodată comportamentul de prostituată desfrânată al Veronicăi, în mod special din partea *acestei* soții. Dacă Euphemia Marlington ar fi vrut să se împerecheze ca o sălbatică, putea să o facă doar în limitele dormitorului său. Sau al ei. Oricum, corpul lui Adam va fi singurul sub care o să se zvârcolească în viitorul apropiat.

A scos un hohot de râs sec, fără să-i pese de cine l-ar fi auzit. Oricare ar fi fost planul pe care îl punea la cale în frumosul ei căpșor – și el nu se îndoia nici o secundă că ea uneltea ceva – ar fi bine să nu-l pună pe Adam în postura de încornorat. Nu ar tolera această rușine de la a treia lui soție.

Capitolul 8

Ceremonia restrânsă de nuntă a decurs fără probleme. Chiar și Cian s-a comportat manierat – asta după ce s-a oferit să o răpească pe Mia în timp ce se îndreptau cu trăsura către biserica St. George.

– Este ultima ta șansă, Mia. Trebuie doar să-mi dai un semn și îi voi porunci lui Cheyne să întoarcă trăsura.

– Și unde m-ai duce, Cian? Înapoi la Carlisle House? La Burnewood Park?

S-a aplecat să-i cuprindă mâinile.

– Roagă-l pe tata să-ți dea mai mult timp. Există și alți bărbați... bărbați care sunt mai puțin...

Și-a retras mâinile din ale lui.

– Te rog, nu-l vorbi de rău pe logodnicul meu, Cian. El a dat înapoi când i-a auzit vocea ascuțită, iar Mia s-a calmat. Să nu ne certăm, frate. Am luat deja decizia.

Nu numai că luase decizia, dar o și pusese în practică; ea era acum marchiză de Exley.

Mia a aruncat o privire prin salonul cel mare, care se umplea de oaspeți, cu mintea destul de confuză din cauza evenimentelor precipitate din ultimele zece zile. Nunta a avut loc chiar înainte de prânz și după ce s-a terminat s-au întors la reședința Carlisle pentru a sărbători evenimentul. Mici grupuri de oaspeți se grupau în ceea ce se dorea a fi salonul de primire, discutând cu voce joasă. Numărul de oameni care s-au adunat pe stradă – și în fața catedralei St. George – a crescut până când a ajuns să formeze o mulțime compactă.

Erau cel mai notoriu cuplu din Marea Britanie. Titlurile din ziarele de scandal anunțau cu surle și trâmbițe: *Marchizul ucigaș o ia de soție pe fiica misterioasă a ducelui de Carlisle!*

Noul ei soț tratase toată această situație cu calm, aruncând cu un săculeț cu monede către mulțimea dornică de senzațional, cu același dispreț rece pe care îl arăta tuturor, fie ei membri ai aristocrației sau oameni de rând.

Nunta fusese de fapt mult mai mare decât se așteptase. Mia nu se implicase deloc în toate aceste pregătiri. Totul căzuse în sarcina verișoarei ei, Rebecca. După prima zi, când plânsese în hohote, Rebecca îmbrățișase ideea căsătoriei cu atât de mult entuziasm de parcă fusese chiar ideea ei.

– Este, fără îndoială, unul dintre cei mai eleganți bărbați din țară, draga mea, îi spusese Miei pe tonul plin de încredere al celei care-ți dezvăluie un secret. Averea sa personală este enormă – chiar și fără proprietățile adiacente.

Schimbarea bruscă de atitudine din partea Rebeccăi a amuzat-o pe Mia.

– Ai informații legate de registrele contabile ale Excelenței Sale, verișoară?

Obrajii palizi ai verișoarei ei s-au aprins, culoarea făcând-o să pară tânără și drăguță.

– Eu doar îți repet un adevăr bine cunoscut de toată lumea și anume că el posedă mai multe proprietăți superbe.

Mia aflase deja asta din călătoria lor în parc – singura dată când fuseseră singuri, cu câteva zile înainte de nuntă. Exley păruse hotărât să evite să stea singur cu ea și nu mai aflase nimic altceva despre el în ultima săptămână și jumătate. Oricine ar fi fost dispus să îi spună ceva despre marchiz era puțin probabil că ar mai face-o după ce logodna lor fusese anunțată. Singura persoană pe care Mia o cunoștea suficient de bine pentru a o întreba despre misteriosul ei soț era baronul Ramsay. Într-o oarecare măsură, se îndoia că piratul, devenit între timp nobil, ar fi putut să știe ceva despre marchiz, întrucât revenise în Anglia cu puțin înaintea Miei.

De parcă îl adusese cu puterea minții, lordul Ramsay a intrat în cameră și s-a oprit pentru a-l saluta pe duce. Îi era încă dificil să se gândească la lordul Ramsay ca la altcineva decât Standish Chiorul, un om ale cărui isprăvi și a cărui revenire intempestivă în Anglia umpluseră la fel de multe – dacă nu mai multe – publicații de scandal decât povestea Miei.

Au intrat și mai mulți oaspeți, iar ducele s-a întors să-i întâmpine, lăsându-l pe Ramsay în picioare, singur.

Mia s-a aplecat spre verișoara ei, care discuta despre o problemă legată de scaune.

– Te rog să mă scuzi, Rebecca.

– Desigur, draga mea, desigur.

Mia nu a pierdut timpul.

– Lord Ramsay, a spus ea, făcându-și loc lângă el și aruncându-i o privire lingușitoare printre gene.

Nu trebuia să simuleze măgulirea. Ramsay era cu un cap mai înalt decât oricare alt bărbat din cameră și o domina pe Mia. Corpul său enorm era bine format și îmbrăcat impecabil. Și fața lui, deși distrusă de cicatricea care o traversa și de peticul de piele care-i acoperea un ochi, era aproape atractivă, dincolo de imaginea dezagreabilă.

S-a aplecat să-i sărute mâna, cu un zâmbet amabil pe chipul său frumos. Mia a deschis gura pentru a-și începe discursul.

– Lady Exley, a spus el, punând accent pe cele două cuvinte. Mia s-a uitat mai de aproape și și-a dat seama că în unicul său ochi de culoare verde avea o sclipire dură. Bănuiesc că ești pe cale să abordezi un subiect obositor pe care l-am epuizat deja. Hai să renunțăm la el acum, ca să ne bucurăm de petrecere. Ești o femeie căsătorită. Și chiar dacă nu ai fi, nu te-aș duce înapoi în acel cuib periculos de vipere.

Ofensiva lui neașteptată a lăsat-o fără cuvinte. Fața lui s-a înmuiat în timp ce o privea de la înălțimea lui impresionantă.

– Jibril mi-ar tăia capul, Mia. Fiul tău m-a pus să-i promit că nu te voi readuce în acel loc plin de pericole, a adăugat el cu o voce joasă.

Inima Miei a tresărit la auzul numelui fiului ei – trecuse atâta timp de când nu mai vorbise despre asta cu oricine care ar fi știut despre existența lui.

O voce interioară i-a transmis că vorbele baronului erau pline de înțelepciune.

Mia a suprimat această voce lăuntrică cu toată forța pe care nu o putea folosi împotriva bărbatului din fața ei. Fiul ei era doar un băiat și nu știa ce era potrivit pentru ea sau chiar pentru el însuși.

– Ce ai aflat despre el? a întrebat.

– Foarte puțin, dar suficient pentru a înțelege că și-a dat seama de inutilitatea acțiunilor sale prin care urmărea să obțină controlul asupra imperiului în declin al tatălui său. Assad le-a tăiat capul tuturor celor care au avut și cea mai mică intenție de a-l susține pe Jibril și asta a avut un efect pozitiv asupra lui. I-am spus în ultimul meu mesaj să nu își vândă onoarea pe niște acțiuni care nu i-ar face cinste. L-am sfătuit să se întoarcă în Anglia. Ducele de Carlisle este un om cu influență, Mia, va avea grijă de nepotul său.

– Așa cum a avut grijă și de mine? a șuierat ea, hotărârea ei de a aborda o manieră măgulitoare cu impozantul baron destrămându-se la vorbele lui arogante.

Sprâncenele blonde ale lui Ramsay s-au arcuit.

Mia s-a încruntat la el.

– Jibril nu poate trăi aici – eu nu pot să trăiesc aici. Urăsc Anglia. A depus eforturi pentru a-și menține vocea scăzută. Îmi doresc din toată ființa mea să nu fi fost niciodată de acord cu ce mi-a cerut Jibril și să mă întorc în țara asta nenorocită. A măsurat camera cu o privire plină de ură. Nu mă vor accepta *niciodată*, Ramsay, și m-am născut aici. Cum poți crede că l-ar accepta pe fiul meu bastard?

– Se pare că te-ai acomodat destul de bine.

Mia a urmărit privirea lui Ramsay care se uita la proaspătul ei soț. Chiar și la propria nuntă rămăsese un spațiu gol în jurul lui Exley, ca și cum ar fi fost o corabie britanică pierdută în apele inamice.

Singuraticul lord nu invitase pe nimeni la ceremonie în afară de vicontele Danforth, care a îndeplinit și rolul de cavaler de onoare. Danforth vorbea cu unul dintre numeroșii veri ai Miei, așa că Exley rămăsese singur. Urmărea cearta ei cu Ramsay. I-a întâlnit privirea și a ridicat o sprânceană, cu un zâmbet amuzat, superior. Zâmbetul care a făcut-o să vrea să facă ceva șocant ca să i-l șteargă de pe față.

Ea a oftat la gândul plin de dorință și și-a întors privirea de la soțul ei, preferând să îl privească pe chipeșul uriaș de lângă ea.

– Dacă aș avea un băț, te-aș bate cu el chiar în acest moment.

Râsul zgomotos al lui Ramsay a zguduit toată casa din temelii. Spre deosebire de râsul plin de viață, ochiul lui era la fel de dur ca o bijuterie șlefuită.

– Nici chiar o amenințare atât de gravă ca aceasta nu mă face să mă răzgândesc.

Mia era prea sufocată de frustrare și furie pentru a-i răspunde.

– Îi faci un deserviciu lui Jibril păstrându-i existența secretă. Fiul tău nu este un bărbat atât de slab încât să țină cont de scandaluri și de bârfă. Baronul a făcut un semn de dezaprobare cu mâna sa cu doar trei degete. Trebuie să uite de imperiul decadent al tatălui său. Zilele în care se putea îmbogăți din sclavie și piraterie au apus. Acum, că ești căsătorită și cu o situație stabilă, l-ai putea ajuta. Ochiul lui a evaluat-o și a privit-o cu șiretenie. Orice persoană care se aventurează în apele pline de rechini ale imperiului

sultanului – și supraviețuiește acolo – ar trebui să fie considerată o forță de luat în seamă pentru cei din înalta societate.

Mia s-a înroșit la laudele sale neașteptate.

Următoarele sale cuvinte nu au fost atât de măgulitoare.

– Ești o proastă dacă nu îi spui lui Exley despre existența lui Jibril și despre dorința ta de a te întoarce la Oran. Am fost de acord să păstrez secretul față de duce pentru că nu am văzut rostul să-ți fac revenirea acasă mai dificilă decât a fost... mai ales că Jibril a refuzat să fie înțelept și să te însoțească. Cu toate acestea, nu sunt la fel de entuziast când vine vorba să ascund adevărul față de Exley. Bărbatul acesta este soțul tău și ar trebui să-l tratezi cu respect și să-i mărturisești care este secretul tău. Dacă ar fi să mă întrebe despre tine, m-aș simți obligat să-i spun adevărul.

– Nu este secretul tău ca să îl poți dezvălui, Ramsay, a șuierat Mia printre dinții încleștați.

Ramsay a răbufnit, răsuflând iritat.

– Îți imaginezi că Exley îi va permite soției sale să se aventureze în apele pline cu pirați, Mia? Omul nu este prost și este de notorietate faptul că are un temperament periculos.

– Exley? Mia s-a uitat la bărbatul taciturn din cameră și a pufnit nepoliticos. Este mai rece decât un șarpe. Mă îndoiesc că i-ai putea trezi temperamentul – asta în cazul în care ar avea așa ceva.

– Eu nu aș putea, dar pariez că *tu* ai putea, Mia.

Mia a răspuns cu un râs amar.

– Exley nu este genul care să stea cu mâinile încrucișate în timp ce tu urzești intrigi. L-am văzut cum trage cu arma și cum mânuiește sabia și te asigur, milady, că este al naibii de priceput la amândouă. A ucis mai mulți bărbați care au îndrăznit să se lupte cu el. Mia a tresărit la vorbele lui, dar Ramsay încă nu-și terminase prelegerea. Eu nu mi-aș permite să îl păcălesc dacă aș fi în locul tău, doamnă. El s-a oprit, de parcă ar fi vrut să spună mai multe despre acest subiect, dar apoi a părut să se răzgândească. În orice caz, nici tu, nici Jibril nu veți beneficia de ajutorul meu pentru a prelua imperiul decăzut al sultanului. Nici nu-ți voi asigura drumul înapoi, într-un loc din deșert aflat în plin război. Jibril este un bărbat care trebuie să-și rezolve singur problemele, fără ca mama lui supraprotectoare să îl apere ca o cloșcă. Cred că ar trebui să îți dedici timpul pentru a-ți rezolva problemele de aici.

Mia a simțit asprimea din cuvintele lui și și-a înăbușit un strigăt. Ce știa Ramsay despre viața ei? Cine era el să-i spună ce era mai bine pentru ea sau pentru Jibril? Mintea ei pulsa de furie, dar a inspirat adânc și s-a calmat. Avea nevoie de serviciile corsarului. În acest moment era singura legătură pe care o mai avea cu fiul ei. Nu ar fi fost înțelept să-l îndepărteze mai mult decât era cazul, indiferent de cât de puțin ar fi susținut-o.

Și-a ridicat privirea și i-a zâmbit.

– Cred că ai dreptate. Să nu ne certăm, milord.

Singurul său ochi s-a îngustat, de parcă i-ar fi putut vedea gândurile viclene.

– *Batavia's Ghost* a întâmpinat probleme în călătoriile sale recente?

S-a holbat la ea.

A venit rândul Miei să ofere un suspin exagerat.

– Am adus vorba despre ea doar pentru că am auzit că francezii și-au intensificat investigațiile.

– În momentul de față nu este în cursă și este supusă unor reparații în Eastbourne, a mărturisit el în cele din urmă.

– Echipajul tău se bucură de timpul petrecut pe pământ britanic?

Buzele lui pline s-au comprimat într-o linie sumbră.

– Te rog să nu aduci în discuție un subiect atât de deranjant. Majoritatea membrilor echipajului meu au înconjurat globul de zeci de ori și aș fi fost înclinat să cred că știu să se comporte. Din nefericire, lucrurile nu au stat chiar așa. Îmi petrec cea mai mare parte a timpului – și destui bani din resursele proprii – salvându-i fie de autorități, fie de orășeni înarmați și furioși. Cu cât mai repede va fi reparată corabia și va fi gata de plecare, cu atât va fi mai bine pentru toți.

– Da, presupun că majoritatea oamenilor nu au văzut foarte des bărbați precum Two-Canoes sau ca

Martin Bouchard.

– Da, Two-Canoes a reușit să-i îngrozească pe localnici doar prin simpla lui prezență. Martin, cel puțin pentru moment, nu-i mai deranjează pe orășenii sau pe localnicii de pe moșia mea, din clipa în care l-am numit căpitanul corabiei *Batavia's Ghost*.

– Martin Bouchard este acum comandantul corabiei tale? a repetat Mia, uluită.

Ramsay s-a încruntat când a simțit emoția din vocea ei.

– Deci, acum el este căpitanul, a spus ea cu o voce mult mai liniștită, chiar dacă în interiorul ei sărea în sus de bucurie la auzul acestei știri.

În mintea ei, nu exista nici un dubiu că Martin Bouchard – pentru o sumă de bani acceptabilă – ar duce-o pe Mia oriunde și-ar dori. Și-a mușcat destul de tare buza pentru a nu scăpa un zâmbet de satisfacție. Ramsay a încuviințat tăcut, cu fruntea încrețită adânc, de parcă mintea i-ar fi fost preocupată de ceva.

– De ce ești brusc atât de interesată de corabia și de echipajul meu? a întrebat Ramsay, întrerupându-i bucuria interioară.

Mia s-a ferit să-i răspundă văzându-l pe lordul Exley cum se apropia. Pe soțul ei, s-a corectat ea în gând.

– Milady, Lord Ramsay.

Renunțase să-l analizeze dincolo de atitudinea sa de fațadă plină de trufie. Poate că într-adevăr nu exista nimic în spatele ei? În afară de scurta demonstrație de pasiune arătată atunci când o ceruse și de la fel de scurta criză de furie când Mia cochetase cu lacheul, nu observase nici o urmă de alte emoții. Era ziua nunții sale și nu dăduse nici un semn că îi păsa măcar într-o oarecare măsură că din acel moment deveniseră soț și soție. Chiar atât de puțin însemna pentru el căsătoria lor? Mia era conștientă că această situație ar trebui să îi convină – la urma urmei, cu cât era mai distant, cu atât era mai bine pentru planurile ei. Chiar și așa, ideea că putea fi atât de distant a lăsat o dâră de gheață în inima ei.

Ramsay i-a zâmbit soțului ei, parcă încântat de salutul rece al marchizului. El i-a întins o mână uriașă, un lucru neobișnuit printre englezi.

– Tocmai o felicitam pe frumoasa dumitale soție, Exley.

Mâna elegantă a soțului ei a dispărut în strânsoarea masivă a lui Ramsay.

– Eu sunt cel pe care ar trebui să-l feliciți, l-a contrazis încet marchizul.

Mia și-a dat seama că marchizul nu îl crezuse pe baron. Nu trebuia să fii un geniu ca să vezi că discuția ei cu Ramsay era una înflăcărată. Ei bine, înflăcărată din punctul ei de vedere. Mia ar trebui să se comporte cu mai multă precauție în preajma viitorul ei soț; ochii lui pătrunzători vedeau prea mult.

Și-a pus mâna pe antebrațul lui.

– Îi spuneam doar lordului Ramsay cât de nerăbdătoare sunt să văd castelul Exham.

Marchizul a pus o mână peste a ei, culoarea aproape imperceptibilă care i-a pătat pomeții înalți și bine definiți fiind singurul semn că gestul ei de posesivitate îl mișcase.

Ramsay i-a zâmbit fără nici un motiv aparent.

– Plecați în seara aceasta spre Hampshire?

Ochiul lui verde a analizat din cap până în picioare corpul Miei cu o privire lascivă, ceea a făcut ca mâna lui Exley să se crispeze pe cea a Miei.

– Ne vom petrece noaptea nunții în oraș.

Expresia „noaptea nunții" i-a provocat un val de căldură care s-a ridicat până la gât. Încă o dată proaspătul ei soț o făcuse să se înroșească și să se simtă ca o domnișoară, nu ca o femeie care a trecut de mult de prima experiență amoroasă. Mia l-a privit cu un surâs, iar ochii lui s-au mărit, de parcă și el se aștepta la o experiență extraordinară.

Baronul s-a uitat de la Mia la noul ei soț și a chicotit. Deși Mia nu îl cunoștea prea bine pe Ramsay, și-a dat seama că marele corsar avea o latură răutăcioasă destul de bine conturată. În mod evident, dorea să profite de tensiunea stânjenitoare existentă între ea și Exley și părea nerăbdător să pună paie pe foc.

– Felicitările mele amândurora! Vă doresc să fiți foarte fericiți. S-a legănat pe călcâie, expresia lui veselă făcându-l să semene cu un băiat foarte mare care se bucura foarte mult de isprava lui. Să înțeleg că ai copiii în Hampshire, Exley?

– Da, pe cele trei fiice.

– Ah, fiice. Ramsay a rânjit fără nici un motiv aparent. Îndrăznesc să spun că vor fi încântate de noua mamă vitregă. Ca să nu mai vorbim de perspectiva unei noi surori sau a unui frate.

Mia a fost total uluită de insinuările lui vulgare. De ce face asta, *nesuferitul*...

Marchizul a ignorat comentariul deplasat al celuilalt bărbat cu privire la o eventuală sarcină și s-a uitat de la impozantul baron la Mia, cu ochii săi deschiși la culoare, acum cu o tentă întunecată, de parcă și-ar fi imaginat modul prin care ar fi adus-o într-o astfel de situație.

Va înceta vreodată să roșească? Mia și-a îndepărtat privirea de la soțul ei și a surprins privirea atotștiutoare a baronului. Ea s-a încruntat la el și a clătinat din cap.

Râsul puternic al lui Ramsay a mai zguduit încă o dată camera și Mia s-a întrebat dacă ar fi fost prea târziu să-l lovească.

Capitolul 9

Adam și-a așezat soția pe scaunul din față, iar el l-a ocupat pe cel de vizavi. A observat, pentru prima dată, ușoare cearcăne sub ochii ei mari și verzi.

– Ești obosită, milady?

– Puțin. Dar sunt liniștită, acum că am terminat petrecerea. Aștept cu nerăbdare să îți văd casa, a spus ea privind pe fereastră pe străzile întunecate.

– Care acum este și casa ta, i-a reamintit el, admirând linia grațioasă a gâtului ei.

– Da, desigur.

A zâmbit și s-a întors spre el, încrucișându-și mâinile în poală. Rochia ei verde pal era simplă și atrăgătoare. Avea o croială simplă, dezvăluindu-i partea superioară a sânilor ei mici. În penumbră, părea o femeie mult mai tânără, până când trăsura a trecut pe sub un felinar și i-a luminat ochii verzi – ochi care de obicei scânteiau plini de dorințe păcătoase, dar care acum păreau obosiți și fără viață.

Adam și-a dres glasul.

– Înțeleg că mai mulți dintre servitorii tăi s-au instalat deja.

Chiar în dimineața aceasta îl văzuse pe lacheul blond și solid cum căra cutii și geamantane.

– Da, milord.

Cuvintele sale respectuoase se potriveau cu privirea ei supusă.

Adam era priceput să citească fețele oamenilor, era o abilitate care îl făcea un jucător atât de bun de cărți. Noua sa soție avea mai multe priviri mici, dar grăitoare. Ca aceea pe care tocmai i-o oferise.

Ori de câte ori ea își mărea pupilele și imediat după aceea își cobora privirea, plină de inocență, el știa că încerca să-i distragă atenția ascultătorului de la ceva ce dorea să ascundă. Încerca oare să-i ascundă ceva despre lacheu?

– Nu am adus mulți slujitori cu mine, milord. LaValle, camerista mea, și Paley și Gamble, lacheii care m-au slujit în casa tatălui meu.

Adam a tăcut, o tactică care rareori dădea greș. Cred că majordomul tău le-a găsit deja un loc unde să stea.

– Hill este foarte eficient.

A urmat o pauză lungă.

– Ai personal numeros la Exley House, milord?

– Da.

Adam s-a amuzat de încercarea ei de a îndepărta conversația de la frumosul ei lacheu, dar nu a dorit să intervină și să o ajute. A înțeles că ea aștepta ca el să detalieze răspunsul monosilabic. Cum acest lucru nu s-a întâmplat, a întrerupt tăcerea stânjenitoare.

– Se va schimba situația lor acum, că mergem la moșie?

– Toți servitorii mei, cu excepția câtorva, vor rămâne la Londra pentru a păstra casa pregătită pentru mine la întoarcere.

Adam ar fi jurat că era mulțumită de răspunsul lui. Această reacție a ei era interesantă, dacă nu chiar umilitoare oarecum, pentru el. Așadar, abia aștepta ca el să o lase la Exham și să se întoarcă la Londra. Se gândea că a găsit ceea ce a căutat.

Adam i-a studiat profilul tăcut, conștient că ar fi trebuit să-i vorbească, povestindu-i despre noua ei casă, despre vreme, despre orice altceva decât să stea așa și să se gândească. Se comporta chiar mai lipsit de maniere decât de obicei, dar nu se putea abține. Cunoștea și motivul pentru care făcea asta, chiar dacă își petrecuse ultimele zece zile mai întâi negându-l și apoi luptându-se cu el. Era obsedat de ea – cel puțin de gândul de a o avea în așternut – și asta îl speria. Mai mult decât îl speriase orice altceva de o perioadă foarte lungă de timp.

Sperase – prostește, așa cum s-a dovedit și acum – că dacă stătea departe de ea înainte de nunta lor ar fi putut să-și calmeze dorința. Când acest lucru se dovedise a nu fi suficient pentru a o alunga din gândurile sale, se dusese la Stephanie, o decizie care se dovedise a fi extrem de neinspirată, ca să se exprime cu delicatețe. Singurul lucru cu care se alesese în seara aceea fusese un ciob din vaza cu care Stephanie aruncase spre el, moment în care își dăduse seama că relația lor a luat sfârșit.

Nu intenționase să-și încheie relația cu focoasa actriță după încheierea căsătoriei. De ce ar fi trebuit să facă asta? Căsătoria pe care el și soția sa o plănuiseră nu era altceva decât un simplu aranjament. Dar sărutarea lui Stephanie îi dăduse aceeași senzație de parcă ar fi mâncat rumeguș, iar Adam era conștient că de acum

înainte așa va simți cu oricare femeie, în afara uneia singure. Cel puțin până se va culca cu vrăjitoarea cu ochi verzi.

Adam a studiat-o pe micuța enigmă așezată vizavi de el și a fost cuprins de o dorință feroce de a-i ridica fustele și de a o poseda înainte chiar de a ajunge la Exley House. Avea și dreptul legal de a face asta. Ea era a lui, trup și suflet. Și o dorea atât de intens, încât era ca o tortură. Ar putea să o tragă în poală și să pună capăt stării continue de excitație în care se afla de zile întregi.

Trupul îl durea de dorința sălbatică de a o poseda, dar mintea îi era îngrozită din cauza haosului provocat de emoțiile sale. Trebuia să-și stăpânească dorința intensă, ca să nu mai vorbim de gelozia ridicolă care îl asalta ca o ploaie de săgeți de fiecare dată când un bărbat se uita la ea. Ar fi vrut chiar să-l lovească și pe Ramsay – un bărbat care nu și-a ascuns niciodată simpatia față de propria soție – când a văzut cât de familiar se comportase cu Mia mai devreme. Și despre ce naiba discutau cei doi atât de înflăcărați cu câteva minute înainte?

Și lacheul acela nesuferit. Adam a scăpat un geamăt. Era în pericol să înnebunească gândindu-se la relația – reală sau imaginară – pe care soția sa o avea cu prostănacul ei de lacheu.

Adam a strâns din dinți. Această interminabilă plimbare cu trăsura ar fi ultima ocazie când va mai experimenta a o asemenea tulburare mintală. Avea să se culce cu această femeie și să plece împreună la Exham peste câteva zile.

O va lăsa la moșie, așa cum ea și-a dorit de la început, și o va vizita la fiecare patru sau cinci săptămâni până când rămânea gravidă. Cu cât rămânea mai repede însărcinată, cu atât mai repede putea să stea departe de ea și de efectul tulburător pe care îl avea asupra lui și să revină la existența sa previzibilă și liniștită.

Mia a privit pe fereastra întunecată, cu mintea concentrată pe bărbatul din fața ei. Nu era obișnuită să petreacă atât de mult timp cu un bărbat și cu siguranță nu cu unul care era atât de tăcut și de nepătruns. Sultanul își exprimase simplu dorințele, chiar dacă fusese întotdeauna la fel de ușor să i le îndeplinească. Făcea ceea ce dorea el sau pur și simplu i se supunea și apoi se întorcea în confortul haremului. Babba Hassan nu dorea pur și simplu să facă conversație cu o femeie, dimpotrivă. De obicei, era nemulțumit când avea de-a face cu o femeie vorbăreață.

Poate că noul ei soț era la fel. Părea că nu-și dorea câtuși de puțin să vorbească cu ea. L-a studiat în întuneric. Și-a lăsat capul pe pielea luxoasă, gri, cu ochii închiși, genele lui de culoarea antracitului contrastând cu pielea palidă. Trăgea un pui de somn? A profitat de ocazie pentru de a-l privi fără ca el să observe, începând cu oasele fine ale feței. Buzele lui erau mai pline când dormea, făcute mai degrabă pentru a săruta, decât pentru a spune cuvinte batjocoritoare. Respirația i s-a întețit în timp ce-și amintea acea unică atingere dintre ei. Gura lui era atât de dulce, atât de fermă, atât de...

S-a oprit și și-a forțat ochii să reia inspecția. Cine știe dacă va avea mai exista o a doua șansă de a-l privi?

Pieptul lui se ridica și cobora ușor, iar trupul ei cerea să-i exploreze ispititorii săi umeri lați și eleganți. Nu mai atinsese niciodată un bărbat aflat în această stare și abia aștepta să-și treacă degetele pe sub haina și vesta lui și să-i ridice cămașa pentru a-i explora pielea.

A mijit ochii, forțând-o să privească în jos până la marginea tentantă care se crease între tivul hainei și betelia pantalonilor lui, locul unde era vizibilă doar o fâșie subțire de vestă. Fâșia aceea subțire de țesătură o supunea la chinuri – era menită să atragă privirea unei femei fixând-o pe partea din față a șoldurilor unui bărbat, forțând-o să-și imagineze ce era deasupra... și dedesubt.

S-a uitat fix la locul cu pricina, cu ochii atrași de șlițul pantalonilor lui. Coapsele lui musculoase erau ușor depărtate, fermitatea lor contrastând puternic cu pielea moale a scaunului. Ceva din această imagine i-a amintit de bomboanele delicioase pe care le primise de la unul dintre peținorii ei. A înghițit în sec, în timp ce analiza asemănările dintre corpul delicios al marchizului și o cutie de bomboane, învelită în catifea.

Un acces ușor de tuse a trezit-o la realitate. Mia a înghițit în sec; soțul ei o urmărea printre gene. De cât timp făcea asta?

– Am ajuns la Exley House.

Roțile trăsurii s-au oprit, spre deosebire de pulsul galopant al Miei.

Ușa s-a deschis și marchizul a coborât scara și a ieșit din trăsură. Din momentul în care a pășit afară, el s-a întors și le-a spus ceva celor doi vizitii, care au sărit imediat de la locurile lor. S-au așezat în așa fel încât să țină deoparte mulțimea zgomotoasă care se strânsese în jurul trăsurii. Miei i s-a părut că va avea parte și la noua reședință de aceeași mulțime dornică de senzațional. Exley a ajutat-o să coboare

și a aruncat o privire spre mulțimea care se tot aduna, fiindcă mulți dintre cei strânși începuseră deja să strige comentarii obraznice.

Mulțimea de aici era mai zgomotoasă și mult mai necivilizată decât cea care patrula vizavi de reședința Carlisle în primele săptămâni după ce se întorsese. I-ar fi fost imposibil să-și pună în aplicare vreunul dintre planurile ei de evadare cât s-ar fi aflat la moșie.

– Crezi că sunt un pericol, milord?

Privirea lui rece a scăpărat peste mulțime, care era formată în mare parte din bărbați, dar în egală măsură și dintr-un număr impresionant de femei – în principal femei a căror îmbrăcăminte denota profesia acestora. Majoritatea celor adunați în mulțime sugerau că ar fi avut gesturile necontrolate și vocile foarte puternice ale bețivilor.

– Nu, dar nu ar trebui să ieși niciodată din casă singură, nici măcar însoțită doar de camerista ta. Și-a mușcat buzele. Să îți iei întotdeauna lacheul cu tine.

A luat-o de braț și a condus-o pe treptele impunătoarei clădiri de piatră care, începând din acest moment, era noua ei casă.

Două rânduri de servitori stăteau aliniați în holul mare de la intrare, placat cu marmură. Marchizul s-a apropiat de impozantul servitor mai în vârstă, aflat la capătul șirului, și a început prezentările.

– El este Hill, omul responsabil de buna funcționare a casei.

– Milady.

Bătrânul s-a înclinat. Mia i-a zâmbit și l-a salutat cu o mișcare a capului, înainte de a se deplasa spre cei patruzeci de servitori care erau înșiruiți, începând cu Hill și terminând cu cel mai tânăr dintre ei.

Când a terminat cu prezentarea ultimului servitor, Exley a dat din cap, arătând spre severa lui menajeră.

– Doamna Jenkins te va conduce spre camerele dumitale. Sunt câteva probleme care necesită atenția mea. Ne vedem la cină.

A făcut o plecăciune superficială și Mia l-a urmărit cum urca scările de marmură care se desfășurau pe partea stângă a holului. El a dispărut și ea s-a întors, încercând să nu se simtă singură printre mulțimea de necunoscuți din noua ei casă.

– Dacă sunteți amabilă să mă urmați, Lady Exley, i s-a adresat doamna Jenkins, arătând spre cealaltă parte a holului, până la scara care o oglindea pe cea pe care tocmai urcase soțul ei.

Camerele Miei erau la etajul trei, la capătul holului.

Menajera a deschis una dintre ușile duble, s-a dat deoparte și a așteptat până când Mia a intrat. Primele lucruri pe care le-a văzut Mia au fost un pat enorm cu baldachin și chipul cameristei.

Aroganta franțuzoaică a fost, dintr-odată, o priveliște bine-venită și Mia i-a oferit un zâmbet foarte generos.

– Ah, LaValle. Te-ai făcut deja comodă, din câte îmi dau seama. Te rog să te ocupi de tot ce este necesar ca eu să fac o baie.

– Da, doamnă, a murmurat LaValle, cu privirea dură, ignorând serviciile menajerei, ca și cum aceasta nici nu ar fi existat.

Obrajii roșii ai femeii mai în vârstă i-au transmis Miei că nu era pentru prima dată când suporta aroganța cameristei franțuzoaice.

– Te rog să ceri să mi se trimită un ceai până când mi se pregătește baia.

Femeia mai în vârstă s-a încruntat, ca și cum nu ar fi auzit niciodată să bea cineva ceai în timp ce făcea baie, dar a dat din cap.

– Da, milady.

– Asta-i tot, doamnă Jenkins.

Menajera a plecat și Mia s-a plimbat prin noile sale camere. Erau chiar mai spațioase decât cele de la reședința Carlisle.

Mia a examinat mai întâi vestiarul. LaValle așezase deja pe cuiere majoritatea hainelor și aranjase pantofii și celelalte ținute, făcând camera să pară ca și cum ar fi fost ocupată de ani întregi. S-a oprit în fața unei uși închise: ușa care dădea spre camerele soțului ei.

Și-a lipit urechea de lemnul lăcuit, dar nu a auzit nimic. A răsucit de mâner. Nu era blocat. I-a dat drumul și s-a întors. „A spus că are probleme de rezolvat. Ce fel de afaceri ar putea avea de rezolvat în ziua nunții?" A ridicat din umeri. Ce importanță avea?

S-au angajat doar într-o căsătorie de formă, nu într-o relație siropoasă de iubire. Faptul că o abandonase deja se mula foarte bine pe planurile ei de viitor.

Mia a inspectat celelalte camere. O enormă cadă de cupru așezată pe un piedestal, în centrul băii reprezenta piesa de rezistență a camerei. Cada părea a fi suficient de încăpătoare, fiind destinată parcă mai multor persoane, iar Mia tremura de nerăbdare. Era prima cadă pe care o văzuse în Anglia și care semăna într-o oarecare măsură cu locurile fastuoase destinate îmbăierii din palatul sultanului. Englezii nu priveau îmbăierea ca pe o activitate de relaxare.

O colecție de recipiente din sticlă erau înșiruite pe o poliță situată în fața unei oglinzi uriașe, înrămată în lemn. Mia a luat una dintre sticluțe și i-a dat capacul deoparte: lavandă, preferata ei. A pus sticla la locul ei și a studiat restul camerei. Podeaua era dintr-o marmură albă, vârstată cu vinișoare gri. Dacă Mia avea să rămână aici mai mult timp, se va asigura că vor fi aduse covoare pentru a încălzi podeaua frumoasă, dar aparent rece. Pereții erau acoperiți cu mătase într-o nuanță albastră, dar rece, o culoare elegantă, deși nu deosebit de odihnitoare.

Pereții dormitorului erau de un albastru mai închis și un pat mare cu un baldachin din damasc domina camera. Covoare de pluș în nuanțe de argintiu, albastru și crem acopereau podeaua strălucitoare din lemn. Singurele obiecte de mobilier erau o canapea într-o nuanță de galben-auriu și două scaune înalte și subțiri așezate în fața unui șemineu imens, care acum era stins. Mia s-a gândit imediat că ar fi fost bine să aprindă focul. Vara londoneză era mult mai rece decât iarna din Oran.

Încă se întreba dacă aprinderea focului în șemineu nu ar face ca atmosfera din cameră să fie prea fierbinte pentru proaspătul ei soț, moment în care LaValle s-a întors, urmată de un șir de servitori care purtau găleți din care ieșea abur.

Mia s-a așezat în fața oglinzii mari din vestiarul ei.

– Poți să mă dezbraci.

Franțuzoaica a închis în grabă ușile care despărțeau camerele. Femeia avea o atitudine exagerat de prudentă când venea vorba despre nuditatea Miei, de parcă ar fi fost vorba chiar de nuditatea ei.

LaValle a desfăcut în tăcere nasturii, șireturile și capsele care compuneau ținuta ca o armură războinică a englezoaicei. După ce ani întregi nu purtase nimic pe ea, sau în cel mai bun caz, doar un caftan lejer pe corp, Mia considera îmbrăcămintea impusă de etichetă ca fiind una insuportabilă și se îmbrăca doar cu o rochie simplă de interior, ori de câte ori era posibil.

Camerista i-a scos rochia și a pus-o pe umeraș, înainte să înceapă să-i desfacă corsetul, care reprezenta cea mai chinuitoare parte a ținutei pentru Mia. Avea o siluetă la fel de subțire ca a unui băiat, dar nu putea să iasă în lume fără corset. Singurul beneficiu al acestui corset era că-i ridica sânii mici, făcându-i să pară de două ori mai mari decât erau, ceea ce, oricum, nu însemna foarte mult.

A scos un oftat de ușurare când servitoarea i-a scos corsetul rigid și, în cele din urmă, i-a scos și cămășuța. Mia și-a examinat corpul gol în oglindă, în timp ce LaValle a descălțat-o și i-a scos ciorapii. Și-a ridicat sânii mici și s-a încruntat când a văzut rezultatul. Ce ar putea gândi proaspătul ei soț despre ea? Nu mai era tânără, dar corpul ei era încă ferm și suplu. Nu a avut impresia că marchizului îi plăceau fetele tinere. Păruse contrariat mai devreme, când a auzit cum și-a pierdut ea virginitatea. Poate că îi plăceau femeile mature

A surprins privirea dezaprobatoare a lui LaValle, în oglindă Femeia se uita cu buzele strânse la micul smarald care se cuibăre în buricul Miei. Nu era prima dată când Mia observa dezaprobare din privirea cameristei ei.

Piercing-ul era o tradiție împărtășită de supușii sultanului, or ginar din tribul Kabyle, care migrase cu mulți ani în urmă din mu ții Atlas către mare. Majoritatea soldaților din gărzile lui Babb Hassan purtau cercei în urechi și mulți dintre eunuci și femeile d harem aveau piercing-uri în buric sau chiar în mameloane.

S-a aplecat mai aproape de oglindă și s-a uitat la nas. Doar cea m mică dintre găuri mai era încă vizibilă. Mia își scosese piercing- din nas pe care-l purtase ani în șir, înainte de a pleca din Oran. început, o făcuse pentru că un diamant mare ar fi fost o țintă pr tentată pentru hoții din bazar. Trebuia să-l fi vândut mai târziu nu-l pusese niciodată la loc pentru că știa că englezoaicele nu dădeau în vânt după piercing-uri. Marchizul nu și-ar fi dat nicioda seama că nasul ei fusese împodobit vreodată cu un diamant.

Mia s-a uitat în jos la sânii dezamăgitori de mici, spre buric și micul set de inele de aur incastrate de un smarald frumos. Fuse unul dintre primele cadouri pe care le primise de la sultan când ceruse să își facă un piercing. Ea și-a atins cu degetul bijuteria, ca strălucea cu irizații în vestiarul bine luminat. Ar trebui să și-o scoat

Judecând după reacția franțuzoaicei, poate că ar fi fost mai bin

Și-a mutat privirea de la smarald la chipul critic al camerist sale. Totuși, nu ar renunța la bijuterie. Dacă soțului ei nu îi place i-ar putea spune chiar el.

Capitolul 10

Adam s-a supus în liniște rutinei aplicate de Sayer, cei doi bărbați gestionând relația stăpân-servitor în obișnuita atmosferă taciturnă. Sayer a fost singurul servitor pe care Adam îl păstrase după moartea primei sale soții, Veronica. Pe ceilalți fie îi pensionase, fie le dăduse noi responsabilități. În special pe cei de la castelul Exham, dintre care mulți asistaseră la mult prea multe situații incomode, atât pentru Adam, cât și pentru familia sa. Fiicele lui erau deja stânjenite de reputația tatălui lor; ultimul lucru de care aveau nevoie era să crească auzind povești scandaloase despre mama lor.

Dar Adam nu a reușit să se despartă de Sayer, care îl servea încă din perioada în care studiase la Oxford. Nu doar că era un servitor excelent, dar stilul lui taciturn i se potrivea perfect lui Adam. I-ar fi fost dificil să-și reamintească ocaziile în care servitorul său i-ar fi adresat mai mult de zece propoziții în ultimul an. El îi cunoștea atât de bine gusturile lui Adam, încât nu mai era nevoie nici măcar să mai intre într-un magazin. Sayer a avut grijă de fiecare detaliu al ținutelor sale, cu excepția accesoriilor.

Ultimul lucru pe care Adam l-ar fi suportat ar fi fost un servitor labil emoțional sau slab de înger – precum valetul prietenului său Danforth, Creel, pe care-l apuca isteria ori de câte ori stăpânul său se întorcea acasă cu lavaliera pătată de vin sau cu haina ruptă.

În timp ce Sayer îl dezbrăca, Adam a reanalizat reacția pe care o avusese prietenul său cel mai apropiat la vestea iminentei sale căsătorii. Cei doi își petreceau timpul la club, relaxându-se după o noapte în care repurtaseră victorii la jocurile de cărți.

–Am cerut-o pe Euphemia Marlington în căsătorie și ea a fost de acord. Aș vrea să îmi fii cavaler de onoare la nuntă.

Danforth se înecase și vărsase o jumătate de pahar de vin de Porto pe lavaliera lui albă ca zăpada. Adam își imaginase deja

țipetele isterice ale valetului lui Danforth pe măsură ce lichidul purpuriu păta țesătura fină.

– Ești... Poftim? spusese Danforth, la fel de nepăsător atât față de lavaliera lui distrusă, cât și de sănătatea valetului său.

Abia trecuse o noapte în care Danforth să nu se fi întors acasă de parcă ar fi fost atacat de tâlhari la drumul mare.

– M-am logodit cu Lady Euphemia Marlington.

Ochii angelici și migdalați ai lui Danforth se deschiseseră și mai mult decât de obicei, pe măsură ce digera noutățile, cu un surâs care înflorea pe fața lui de copil.

– Ei bine, felicitări, bătrâne! Un toast! Ciocnise atât de tare paharul său de cel al lui Adam, încât aproape că vărsase pe el băutura rămasă în pahar. E o femeie minunată, Exley.

Privirea plină de căldură și contemplativă a bărbatului mai tânăr îl făcuse pe Adam să strângă mai tare paharul în mână. O parte din mintea lui – partea care nu-l îndemna să îl provoace la duel pe prietenul său – fusese dezamăgită de gelozia sa evidentă.

Adam și-a dat seama că mintea lui revenise la același subiect incomod: obsesia lui pentru noua sa soție.

– Adu-mi un coniac, Sayer.

Și-a aruncat lenjeria pe podea și s-a îndreptat spre camera lui de baie, unde-l aștepta o cadă aburindă. A înmuiat un picior în apa din cadă, care era aproape fierbinte, și s-a retras. I-au trebuit câteva minute până când a reușit să se scufunde în cadă.

Credea că băile erau unul dintre marile răsfățuri ale vieții și întotdeauna le-a spus servitorilor să încălzească apa dincolo de limita suportabilului, astfel încât să petreacă cât mai mult timp în cadă. Odată ce s-a scufundat în apa aburindă, s-a întins pe spate și a meditat asupra obsesiei sale. Era mai supărat de faptul că era capabil să fie obsedat, decât era de subiectul obsesiei sale.

De fapt, era obsedat de faptul că era obsedat. *Iisuse!*

– Sayer!

Capul lui Sayer a apărut după colț.

– Da, milord?

– Faci acum whisky-ul?

– A trebuit să trimit după o sticlă nouă. Sayer a făcut o pauză. Ați terminat-o pe ultima, milord, a zis el, apoi s-a făcut nevăzut.

Adam nu a avut nevoie de pauza plină de înțelesuri a servitorului său pentru a-și reaminti cât de mult alcool consumase în ultima vreme. Mai ales astăzi – în ziua nunții sale. Băuse fără oprire din momentul în care se retrăsese în biroul său, unde se presupunea că se ocupa de afaceri importante. Afaceri care se rezumau la plimbări și traversări ale biroului, în încercarea de a-și masca dorința nebună, sub o anumită aparență de control. Trebuia să se înfrâneze să și-o mai închipuie pe noua lui soție fără îmbrăcăminte înainte să se facă și mai tare de râs.

Și mai important, nu trebuia să-și mai imagineze că alți bărbați o visează goală. Doar pentru că Adam nu se putea gândi la ea în nici un alt mod nu însemna în mod automat că întreaga populație masculină o dezbrăca în minte. Dacă nu putea să scape de impulsurile de gelozie, agenda sa zilnică ar fi plină de plimbări dimineața devreme în pădurice Hampstead Heath.

Dorință și gelozie, a pufnit Adam, ce combinație pe cât de încântătoare, pe atât de josnică. Oare și-ar fi dorit să-și ascundă lipsa de maturitate purtând gulere înalte, paltoane cu talie de viespe și împodobindu-se cu lanțuri de ceas de buzunar și inele cu sigilii?

Adam a gemut în timp ce obiectul obsesiei sale i-a trecut prin minte, iar corpul lui a devenit complet rigid. Și-a spălat membrul, de parcă asta i-ar fi îndepărtat cumva gândurile care îl deranjau.

Pofta lui avea să se potolească după ce se va culca cu ea. Așa se întâmplase în trecut, când fusese vorba despre relațiile sale amoroase. Deși, probabil, nu fusese niciodată atât de preocupat ca acum. Și-a șters din minte acest gând care-i provoca îngrijorare. Până a doua zi, avea să redevină el, cel obișnuit. Garantat.

Adam a închis ochii gândindu-se la această perspectivă liniștitoare și s-a relaxat. Aproape că reușise în momentul în care gândul oribil l-a izbit. Apa a inundat marginile căzii și s-a prelins pe podeaua de marmură albă în timp ce se străduia să se așeze.

Dumnezeule mare! Ce s-ar întâmpla dacă dragostea carnală cu ea nu ar face altceva decât să îi agraveze obsesia?

Chipeșul soț al Miei era beat. S-a uitat la imensa sufragerie și și-a înăbușit un oftat. Nu că ar fi contat că nu era apt pentru conversație. Și dacă ar fi reușit să poarte o discuție ar fi trebuit să o facă de după impozantul aranjament floral care trona pe masa lungă de

șase metri. Semăna mai mult cu un gard viu și impenetrabil, plin de o vegetație luxuriantă care părea a avea rădăcinile undeva sub masă, decât cu un aranjament compus din flori culese din grădină.

Opt lachei au venit să servească la masă încărcați cu diverse feluri de mâncare, prezentate precum cel puțin o jumătate de duzină de ofrande. Gamble se afla printre bărbații care serveau la masă, ieșind în evidență în livreaua lui regală, ca o libelulă aurie și verde fluturându-și aripile printre alte șapte surate negre și argintii.

Mia s-a uitat de la tânărul și frumosul lacheu către soțul ei și a dat de privirea lui plictisită și dezinteresată. Era mai palid decât de obicei, singura culoare de pe chipul lui fiind două pete purpurii de pe pomeți, de parcă ar fi fost decupate cu cuțitul. El o urmărise cu o privire intensă și sumbră din momentul în care ea intrase în cameră și observase, fără îndoială, privirea aruncată lui Gamble.

S-a aplecat într-o parte și a zâmbit din spatele aranjamentului floral, ca o felină.

– Camerele mele sunt foarte frumoase, milord. Le-ați decorat recent? a strigat ea.

Și-a lăsat capul pe spate și a băut dintr-o singură înghițitură jumătate de pahar de vin.

Ochii Miei s-au mărit. *Dumnezeule mare.*

– Trebuie să-l complimentezi pe Hill. El este responsabil de toate acestea. Camerele au fost reamenajate acum doi ani, după moartea mamei mele.

Vocea lui era la fel de rece și impasibilă ca întotdeauna. *Poate că nu era atât de beat pe cât a presupus ea. Sau poate că mâncarea îl ajutase să se trezească.*

S-a uitat la farfuria lui neatinsă și a dat-o deoparte.

Sau poate că nu.

– Ai doar o singură soră, milord?

Pe Mia aproape că a umflat-o râsul după ce a pus întrebarea. Erau căsătoriți și totuși ea habar nu avea câți frați și surori avea. Ce era în mintea servitorilor care asistau tăcuți la această discuție stupidă?

Judecând după răsucirea disprețuitoare a buzelor sale, noul ei soț gândea la fel.

– Da, sora mea Jessica. Este cu trei ani mai mică decât mine.

Lacheul care se afla în spatele lui i-a umplut din nou paharul. Marchizul s-a uitat în jos, iar sprâncenele lui expresive

s-au ridicat mirate, de parcă ar fi fost surprins că paharul său trebuia să fie umplut.

Mia s-a întrebat dacă el consuma în mod frecvent asemenea cantități de alcool. Încruntarea cu care și-a privit paharul umplut a făcut-o să creadă că și el se întreba același lucru.

– Sora ta locuiește la castelul Exham?

– Da.

– Cu fiicele tale.

– Da.

Când a fost evident că discuția lor redevenise monosilabică, Mia și-a mutat atenția spre farfuria ei.

Ea mânca. El bea. Zgomotul tacâmurilor umplea tăcerea din jurul lor.

– Jessica și fiica mea cea mare, Catherine, o ajută pe guvernantă cu Eva și cu Melanie. Gardul dens de verdeață i-a amortizat cuvintele. Jessica este o fire mai retrasă și nu iese prea des în societate. Nu s-a mai întors la Londra de la primul și ultimul ei sezon, acum câțiva ani. Expresia lui era una de uimire, de parcă s-ar fi surprins pe el însuși cu această adevărată revărsare de informații.

– Catherine își va face debutul în sezonul următor?

Marchizul i-a aruncat o privire grea, de parcă Mia ar fi întrebat dacă fiica lui cea mare intenționa să hrănească urși în Hyde Park. A luat o înghițitură de băutură și a privit cum soseau servitorii aducând mai multe bucate.

– Nu avem astfel de planuri.

De ce un astfel de bărbat nu ar vrea să-i ofere fiicei sale șansa de a debuta într-un sezon? Și de ce punea ea întrebări despre așa ceva? Fiicele lui nu erau preocuparea ei. S-a căsătorit cu ea pentru a-i face un moștenitor și nu pentru a avea grijă de fiicele lui, lucru la care, oricum, nu s-ar fi priceput aproape deloc. S-a căsătorit cu el ca să scape de tatăl ei și, dacă era complet sinceră cu ea însăși, și pentru că-și dorea să-l aibă ca iubit. Toată viața ei oferise plăcere sexuală, dar ea nu avusese parte de așa ceva niciodată.

Mia și-a studiat frumosul soț beat și s-a întrebat dacă situația ei va rămâne la fel și în continuare. Apoi s-a servit cu o porție de păstrăv înainte de a conduce conversația spre o direcție mai puțin tulbure.

– Ai menționat în timpul călătoriei noastre în parc că îți plac jocurile de cărți. Ce jocuri preferi?

Marchizul a cercetat-o cu privirea un moment stânjenitor de lung înainte de a-i răspunde.

– Am o afinitate pentru jocurile de cărți.

Mia a renunțat să mai aștepte și alte detalii și a mai tăiat o bucată de pește. Mâncarea de la reședința soțului ei era mult mai rafinată decât cea din casa tatălui ei, ceea ce însemna că marchizului îi păsa în mod evident de asemenea chestiuni – deși nu părea a fi un gurmand. A mâncat o bucată de pește și a luat o înghițitură dintr-un vin deosebit de fin.

– Îți place să joci cărți?

Mintea Miei a tresărit la întrebare; a fost oare o ironie la adresa ei?

– Fratele meu m-a învățat cribbage și piquet și îmi plac amândouă, deși nu sunt foarte pricepută. Știu să joc șah și Zamma[1].

– Zamma? Pentru prima dată în seara aceea sau poate chiar în acea zi a părut interesat de ceva.

– Da, se joacă pe o tablă cu pietre sau mărgele. Poate că ați auzit de jocul denumit Vânătoare și capturare?

– Vânătoare și capturare, a repetat el, buzele curbându-i-se într-un zâmbet ciudat. Nu, nu am auzit de acest joc. Îmi plac foarte mult jocurile. Poate mă înveți și pe mine Zamma?

Mia a rămas fără cuvinte în fața acestei manifestări fără precedent de... orice. Ca și cum s-ar fi hotărât să o amețească cu logoreea sa, a continuat.

– Îmi place să joc șah, dar cu un adversar pe măsură. Este un joc solicitant; faptul că trebuie să anticipezi atât de multe mișcări este o provocare. Mulți jucători devin prea atașați de piesele lor și nu pot sacrifica ceva important pentru a-și obliga adversarul să facă o mutare decisivă. Spui că îți place jocul?

Mia știa că nu vorbește despre șah. Ce spusese sau făcuse pentru a-i sugera ideea că ea se juca cu el? Orice ar fi fost, trebuia să înceteze.

– Îmi place foarte mult șahul, milord.

[1] Zamma este un joc tradițional jucat în Africa de Nord, similar cu jocul de dame.

– Ești un adversar bun?

– Trebuie să jucăm și vei putea aprecia și singur.

I-a făcut semn lacheului să-i ia farfuria goală, neatinsă și apoi s-a întors spre paharul lui umplut din nou, terminând evident conversația.

Fusese cea mai lungă cină din viața ei. Apetența soțului ei pentru băutură din această seară, precum și duzina de servitori care se strecurau pe lângă ei zădărniceau orice dorință de a mai conversa. În calitatea sa de fiică a unui duce, Mia era obișnuită cu mesele oficiale. Dar chiar și la Carlisle House luau masa cu mai puțină pompă când erau doar în familie. Atitudinea lui glacială a rămas neschimbată, dar ea a sesizat o ușoară tendință de autocontrol în comportamentul lui. Era alcoolic sau pur și simplu evita să o ducă în patul lui dintr-un anume motiv?

La sfârșitul mesei, ea era epuizată, iar marchizul era beat pulbere, indiferent de cât de bine disimula asta. După ce și ultimul fel de mâncare a fost debarasat de pe masă, Mia s-a gândit dacă era bine să îl lase singur cu paharul de Porto. Dar apoi a întâlnit privirea lui fixă. Își dorea ca ea să plece.

Mia s-a ridicat în picioare și marchizul s-a ridicat odată cu ea, sprijinindu-se cu ambele mâini de masă.

– Mă voi retrage în camerele mele, milord.

Refuza să-l aștepte stând singură în vreun salon în obscuritate. Dacă o dorea, putea veni în dormitorul ei.

Capitolul 11

Adam a răsuflat ușurat după ce s-a închis ușa, de parcă pe tot parcursul ultimei ore și-ar fi ținut respirația și nu și-ar fi turnat cantități mari de alcool pe gât. Tava cu sticla de Porto prinsese contur în fața lui. A făcut un semn către servitorii care flancau ușa.

– Puteți să terminați mai târziu cu debarasarea.

Odată ce camera s-a golit, s-a lăsat pe spate pe scaun și s-a uitat fix la tavan. Pictura care se desfășura în fața ochilor săi era una într-o tendință de extravaganță barocă, o copie realizată de un artist anonim după pictura lui Velasquez, *Triumful lui Bachus*. Tânărul zeu nu purta altceva decât o coroană făcută din viță-de-vie și avea pe chip o expresie încruntată de parcă ar fi fost deranjat de un grup de petrecăreți gălăgioși. Cei care erau pictați de o parte și de alta a sa aveau expresiile unor bețivi plini de dorință care vor avea dureri de cap în dimineața următoare. Bărbați ca Adam.

A închis ochii.

– Prostul naibii! Cuvintele lui erau stâlcite. Un efect al unei sticle și ceva de coniac, Dumnezeu știe a cât vin și a stomacului lui aproape gol. Și totul a fost în van.

Adevărul gol-goluț era că era îngrozit să se culce cu soția lui. Nu de actul în sine, desigur.

Nu, pentru că i-a fost teribil de greu să nu se gândească la asta. Ca să nu mai vorbim de cât de plin de dorință era. Cum să facă față unei asemenea dorințe intense? Dacă ar fi simțit așa pentru Veronica, cu siguranță și-ar fi amintit.

Nu că ar fi contat ce simțea. Se îndoia că ar fi fost în stare să găsească dormitorul soției sale în acel moment și, oricum, nu ar fi fost în stare de nimic, chiar dacă ar fi reușit. În plus, probabil că își baricadase deja ușa și nu l-ar fi primit înăuntru după tot comportamentul său din seara aceea.

A gemut. Întreaga zi fusese un dezastru, iar el era cel care declanșase asta. Și-ar fi dorit să traseze marcajele de control în căsnicia lor chiar de la început, păstrând distanța și impunând un comportament formal.

În schimb, se comportase exact așa cum îl etichetase societatea dezumanizată și egoistă. Ca să nu mai menționăm de imaginea de bețiv notoriu.

Trebuie să fi fost nebun să se căsătorească din nou; nu i-au fost de ajuns *două* căsătorii dezastruoase și scandaloase? În ce mod, pentru numele lui Dumnezeu, s-ar putea sfârși aceasta?

Adam a luat paharul cu vin de Porto și l-a dat pe gât dintr-o singură înghițitură. Asta l-a făcut doar să se simtă și mai rău și a dat sticla deoparte pentru a rezista oricărei alte tentații. Nu a fost la fel de ușor cu gândurile lui.

Când consumase ultima oară atât de mult alcool? La universitate? Și-a prins capul în mâini și și-a strâns tâmplele care pulsau de durere. Nu devenise un bețiv în perioada în care fusese căsătorit cu Veronica. Nici măcar după spaima resimțită la moartea ei nu simțise nevoia să-și aline durerea în băutură. De fapt, nu simțise nici o durere – sau aproape nimic până la moartea ei.

Întotdeauna a presupus că asta se datorase faptului că Veronica îi stârbise puțin câte puțin din capacitatea de a simți – puțină dragoste aici, o bucurie dincolo – chiar îi șterse emoții precum tristețea, frica și rușinea.

În cele din urmă, îi luase totul și îl lăsase golit pe dinăuntru. Plin de goluri, pe care le umpluse cu mândrie, dispreț și aroganță, până când se transformase în omul pe care îl etichetase societatea: un bărbat lipsit de sentimente, un monstru care-și ucisese fără milă cele două soții.

Un zâmbet amar i-a apărut în colțul gurii la gândul celei de-a doua soții, care, din punct de vedere formal, nici măcar nu și-a îndeplinit rolul de soție. Sărmana Sarah. În timp ce Veronica făcuse tot posibilul să-i capteze atenția și să-l înnebunească, Sarah nu dorise nimic altceva decât să scape de atenția lui – și de el. Adam și-a umplut paharul și l-a ridicat, într-un toast tăcut pentru nefericita sa soție și pentru mariajul lor foarte scurt. A dat paharul pe gât și l-a izbit de peretele îndepărtat. S-a spart cu un

zgomot strident și el a clipit la cioburile sclipitoare de pe podea. Fusese o prostie din partea lui. Acum era nevoit să bea din sticlă.

Sarah venise și plecase repede, plecarea ei fiind mult mai marcantă decât prezența ei în viața lui. Pe de altă parte, Veronica avusese o influență negativă asupra fiecărui membru al familiei sale. În ciuda bogăției și puterii lui, Adam nu putuse să protejeze persoanele pe care le iubise cel mai mult, așa cum își dorise să o facă. Toată lumea suferise din cauza lipsei lui de judecată – fiicele sale în mod special. Tocmai a făcut din nou aceeași greșeală? A permis din nou ca dorința lui de a avea o femeie să îi arunce familia în chinurile iadului?

Chiar și în starea sa de beție, în care își plângea de milă, știa că judecata sa nu este corectă. Euphemia Marlington nu făcuse nimic să-i provoace astfel de temeri. Caracterul lui slab era vinovat de faptul că încerca să o vadă altfel decât era în realitate. Îi datora scuze.

Adam a încercat să citească ora de pe orologiul care se afla la doar câțiva metri distanță, dar nu s-a putut concentra și a bâjbâit după ceasul personal. Chiar și ținându-l la doi centimetri distanță, nu a reușit să îl citească. Obrajii îi ardeau de rușine. Era atât de beat încât nu-și putea citi propriul ceas și își abandonase și mireasa în noaptea nunții. Mâna lui s-a strecurat spre sticla de Porto și de data asta nu s-a mai abținut.

Mia a tresărit și s-a trezit, ridicându-se în picioare. A clipit și s-a uitat în jur, încercând să-și amintească unde era. Pe măsură ce privirea i se limpezea, iar creierul ei ieșea din starea de somnolență, și-a amintit că se afla în noile sale camere de la Exley House. Era noaptea nunții, singura de care avusese parte în viața ei; Babba Hassan nu se căsătorise niciodată cu concubinele sale.

S-a uitat la îmbrăcămintea ei, acum șifonată. I-a spus lui LaValle să o îmbrace într-o rochie minunată de dantelă verde pal. Ce risipă! Mia și-a pus capul pe pernă.

Evident, Exley era la fel de plictisit pe cât lăsa să se vadă din atitudinea lui. Bărbatul uitase de existența ei chiar înainte de a se culca cu ea. Și-a spus că asta era ceva benefic. Era mai bine să nu se apropie niciodată de ea. Astfel, pericolul de a rămâne însărcinată nu ar mai exista.

Mia și-a pus mâinile pe pântec și a așteptat ca acest argument să devină și mai convingător. Dar singurul sentiment semnalat de mintea ei a fost furia. Cum îndrăznea să o neglijeze în acest mod, mai ales când ea era plină de dorință față de persoana lui – sau cel puțin față de trupul lui?

A scos un strigăt de frustrare. Cât de proastă putea să fie, tânjind după un bărbat care era în mod evident foarte afectat de soarta lui. Dar, de asemenea, și foarte, foarte interesant.

Ceasornicul ei de pe noptieră arăta aproape ora trei. Stârnită de emoții pe care nu dorea să le analizeze, s-a ridicat și și-a îmbrăcat halatul de casă, înainte de a se îndrepta spre ușa care ducea spre dormitorul soțului ei. A bătut ușor în ușa care s-a deschis cu un scârțâit, iar ea a scăpat un strigăt de uimire.

În fața ei nu se afla soțul ei, ci un servitor.

– Da, milady? a întrebat-o bărbatul cu o atitudine rezervată.

– Ești valetul lordului Exley?

Ce întrebare stupidă...

– Da, milady.

Mia a renunțat la orice jenă. A lăsat asta pe seama soțului ei.

– Lordul Exley a părăsit reședința?

– Cred că este încă în sufragerie, doamnă.

– Doarme deseori acolo? s-a răstoit ea, enervată de aerul distant al bărbatului, identic cu cel al stăpânului său.

Omul a tușit.

– Nu, milady.

Mia și-a pus mâinile în șolduri.

– Este o tradiție a familiei de Courtney ca mirele să își petreacă noaptea nunții în sufragerie?

Valetul s-a schimbat la față.

– Nu cred, milady. S-a oprit. Mă tem că nu sunt în stare să vă spun care este motivul pentru care Excelența Sa se află încă în sala de mese. Mai devreme m-a dat afară și mi-a cerut să nu-l deranjez.

– Vino cu mine.

Mia s-a năpustit pe lângă el, fără să se mai asigure că acesta o urmează. A alergat pe cele două rânduri de scări reci de marmură în picioarele goale, trecând pe lângă camere pe care nu le mai inspectase până atunci și a deschis ușa sufrageriei înainte ca valetul să o poată ajunge din urmă și să o deschidă pentru ea.

Marchizul de Exley stătea în același loc pe care îl ocupase la cină. Capul lui era căzut pe masă, în locul unde trebuia să se afle farfuria sa neatinsă. Sforăituri puternice și întretăiate umpleau camera.

Mia a rostit un potop de cuvinte triviale în cele trei limbi pe care le cunoștea, iar valetul a sărit imediat în ajutorul ei.

– Adu niște ajutoare, a ordonat ea.

Valetul a plecat și Mia s-a dus la soțul ei, observând strălucirea sticlei sparte, într-un colț al camerei. I-a îndepărtate buclele întunecate care îi atârnau peste obraz. A observat că avea o zgârietură mare pe frunte și s-a întrebat cum putuse să se rănească singur.

Părul aspru i-a zgâriat mâna și ea a zâmbit la atingerea emanând masculinitate.

– Milord?

Ochii i s-au deschis, expresia lui confuză și adormită în timp ce ea îl mângâia pe față făcând să dispară ridurile din jurul ochilor lui somnoroși.

Buzele lui s-au deschis.

– Mia?

Mia a tresărit. Nu ar fi putut spune ce a uimit-o mai mult, folosirea neașteptată a diminutivului numelui ei sau zâmbetul lui dulce. Cine era acest om? Nu semăna deloc cu soțul condescendent.

– Culcă-te înapoi, milord, l-a îndemnat ea, strecurându-și mâna pe sub lavaliera lui și masându-i gâtul.

Mușchii lui erau duri și bine conturați, ca niște pietre sub mătasea fierbinte a pielii. A mormăit ceva de neînțeles și fața i s-a relaxat de plăcere și, fără îndoială, de alcool. A închis ochii și și-a reluat sforăitul.

– Milady?

Mia fusese atât de preocupată de persoana lui, încât nu observase întoarcerea valetului. Un lacheu solid stătea lângă el.

– Te rog să-l duci în camera lui.

Mia s-a dat deoparte pentru a-i lăsa pe bărbați să-și facă treaba. Exley părea subțire, dar avea mușchi, tendoane și oase solide, iar cei doi bărbați au gâfâit până când l-au ridicat, l-au târât pe scări și l-au depus în cele din urmă în patul lui.

Mia l-a concediat pe lacheu și s-a întors spre valet.

– Cum te numești?

– Sayer, milady.

– Sayer, dezbracă-l pe Excelența Sa și pune-l în pat. Bate la ușa mea când ai terminat.

Două pete de culoare roșie au apărut pe fața mică și impasibilă a bărbatului.

– A, să-l dezbrac? Și să îl îmbrac în cămașa de noapte?

– Nu, lasă-l gol.

Omul s-a înroșit.

– Da, milady.

Până când i-a bătut la ușă, peste puțină vreme, Mia s-a spălat pe față, și-a pieptănat părul și a așteptat cu o sticlă mică de ulei de lavandă în mână.

Marchizul zăcea cu fața în sus pe patul său enorm, cu așternutul tras până la bărbie. Mia a zâmbit la eforturile valetului de a-i proteja virtutea stăpânului.

– Noapte bună, Sayer.

Valetul a ezitat o fracțiune de secundă.

– Noapte bună, milady.

Mia a așteptat până când ușa s-a închis înainte de a-i trage pătura până la brâu, lăsând acoperită cea mai interesantă parte a corpului lui.

– O, Doamne, a mormăit ea.

Avea să fie o adevărată plăcere. A turnat niște ulei în palme și le-a frecat una de alta. Mai întâi, era la discreția ei ca să îl analizeze. Era puțin probabil să mai aibă o astfel de șansă, doar dacă nu se îmbăta în fiecare seară. A îndepărtat acest gând neplăcut. Nu ar fi avut o condiție fizică atât de bună dacă băutura din abundență ar fi fost ceva obișnuit pentru el.

Mușchii maxilarului îi erau relaxați în somn, iar buzele ușor întredeschise. Mia și-a trecut degetul peste ele, atingerea ei fiind ușoară ca a unei pene, făcându-l să se scarpine cu mâna și să-și întoarcă capul.

Maxilarul și bărbia ascuțită erau acoperite de barba crescută peste noapte, de un negru intens, contrastând cu paloarea pielii. Mia a urmărit cu degetele linia maxilarului bine conturat până spre gâtul delicat și ajungând la umerii lui sculptați. A dat de un smoc de păr negru, dar nu destul de des pentru a ascunde aspectul dantelat al mușchilor care începeau de la piept și se duceau până spre șoldurile înguste, cu o precizie aproape matematică.

Ochii i-au zăbovit pe sfârcurile lui mici, roz, iar sexul i-a reacționat. Gura i s-a umezit de dorința de a-i suge sfârcurile până când s-ar fi zvârcolit de plăcere.

În schimb, ea i-a tras așternuturile înapoi până spre bărbie.

Mia intenționase doar să-i facă un masaj în timp ce dormea și nu să-l posede fără acordul său. Pentru că asta s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi masat, în timp ce trupul ei ar fi înnebunit de atâta dorință.

Nu, masajul va mai aștepta până la o dată ulterioară, dacă va mai exista vreodată ocazia.

A luat sticla de ulei, a stins lumânarea și a părăsit camera soțului ei prin ușa de legătură. Se părea că va trebui să-și satisfacă trupul, aflat aproape într-o stare permanentă de excitare, fără ajutorul soțului ei.

Capitolul 12

Cineva îi înfipsese un pumnal în craniu; un pumnal mare, tocit, ruginit. Adam și-a dus mâna la cap ca să-l scoată, dar acolo nu era nimic altceva decât propria lui căpățână. A deschis ochii și i-a închis repede. Doar printr-un miracol n-a strigat.

N-avea de gând să facă nimic altceva o vreme, decât să respire. Un miros neobișnuit, dar plăcut, îi gâdila nările cu un iz puternic, dar floral. Lavandă? Adam și-a luat inima în dinți și a inspirat din nou.

Da, era lavandă. A expirat cu multă atenție, dar capul încă îl durea. Parfumul delicat era singurul lucru plăcut din acea dimineață.

Încerca diverse metode de masare a capului, frecându-și tâmplele cu degetele când a auzit cum s-a deschis ușa.

– Sayer? a șoptit el.

– Bună dimineața, milord.

Adam a strâns din dinți.

– Ah... nu atât de tare, Sayer.

– Cred că acest lucru vă poate ajuta, stăpâne. I-a pus un pahar în mână.

Fără să se gândească, Adam l-a dus la gură, a înghițit și apoi s-a înecat.

– Dumnezeule mare, omule, a șuierat el, înainte de a da deoparte paharul aproape plin și de a se încovoia, o reacție a organismului său la această licoare. Nu era nevoie să întrebe ce era în pahar; și-a amintit de această băutură pe care o înghițise ultima oară când se îmbătase criță și se făcuse de râs, în primul său an la Oxford.

Amintirile zilei de ieri și din seara precedentă au început să îi treacă prin minte, făcându-i craniul să pulseze și mai tare de durere. *Iisuse.* S-a strâmbat dezgustat atât de comportamentul său și de senzația de arsură pe care băutura i-o lăsase pe gât. Rememorarea celor întâmplate în seara precedentă era cu mult mai dureroasă.

A întins mâna și Sayer i-a pus paharul în palmă. A inspirat adânc, și-a dus paharul la buze și a turnat restul conținutului pe gât. A strâns din dinți, depunând eforturi serioase să se abțină ca să nu urle în timp ce lichidul nociv îi invada organismul.

Cu toate că trecuseră mulți ani de la ultima sa confruntare cu panaceul lui Sayer, băutura nu cunoscuse nici o îmbunătățire. Ultima dată când îl întrebase pe Sayer ce conținea preparatul său, el apucase doar să-i enumere următoarele produse, cum ar fi cărbune, lapte de capră, ou crud și vin de Porto înainte ca Adam să-l implore să se oprească.

Adam i-a dat servitorului paharul gol și s-a lăsat pe pernă, gâfâind.

– Baie. Ceai. Pâine prăjită.

– Foarte bine, milord.

L-a auzit pe Sayer dând instrucțiuni unui servitor care trebuie să fi fost în apropiere, tocmai în acest scop.

– Sayer?

– Da, milord?

– La ce oră am... ăăă... am venit la culcare aseară?

– Era după două și jumătate, milord.

Adam a ezitat.

– Am venit *singur* la culcare?

– Nu, milord.

– Înțeleg. Atunci m-ai ajutat să mă culc?

– Da, milord.

Adam a petrecut ceva timp analizând acest aspect umilitor. Aproape că se hotărâse să nu mai chestioneze problema, când Sayer i-a spus următoarele.

– Lady Exley v-a adus în camera dumneavoastră, milord.

Ochii lui Adam s-au mărit plini de surpriză și un geamăt i-a ieșit din gâtlejul uscat. A încercat să-i închidă la loc, dar păreau blocați. I-a aruncat valetului său o privire arzătoare. Nu se putea concentra pe chipul lui Sayer, dar a recunoscut ușoara mustrare din vocea lui și știa că o merita.

După o îmbăiere prelungă și mai multe ceainice de ceai negru foarte concentrat, corpul lui Adam și-a revenit destul de bine.

Mândria lui totuși își plângea de milă și încerca să se ascundă într-un colț întunecat. Conștiința lui, care era în egală măsură

îngrozită și neînduplecată, îi cerea să-și caute nevasta *imediat*. Și poate chiar să-și ceară scuze. Mândria și conștiința se înfruntau în mintea lui în timp ce se îmbăia și își turna ceai pe gât, iar în final cele două părți beligerante au ajuns la un compromis.

Adam a intrat în camera însorită de mic dejun doar cu o jumătate de oră întârziere față de ora obișnuită. S-a oprit în ușă și s-a uitat în jur. Soția lui își sorbea cafeaua dintr-o ceașcă aburindă și frunzărea *Gazeta*.

Exemplarul *lui* al *Gazetei*, a spus o voce ofensată din mintea lui.

Adam a ignorat această voce.

– Bună dimineața, milady.

– Bună dimineața, milord. I-a zâmbit, proaspătă ca o nouă zi. Sper că nu te deranjează că îți citesc ziarul.

„Ba da. Da, mă deranjează al naibii de tare."

– Bineînțeles că nu, a mințit el.

S-a dus la măsuța aflată în apropiere și a început să-și umple farfuria cu mâncare, încercând să nu țină cont de prezența ei, care-l intriga. Din experiența sa, doamnele nu ieșeau din camerele lor decât după ora douăsprezece. Veronica, cel puțin, nu o făcuse niciodată.

Ce căuta soția lui în sala de mic dejun, la nouă și un sfert? Și-a amintit brusc că ea nu băuse vinul din pivnița lui în noaptea nunții, așa cum o făcuse el. A închis ochii, simțind cum îl cuprindea încă un val de jenă. Adevărul era că avea tot dreptul să fie în sala lui de mic dejun – sala *lor* de mic dejun – citindu-i ziarul.

Când a deschis ochii a observat că își umpluse farfuria cu o cantitate surprinzător de mare de mâncare. S-a întors și s-a dus spre singurul loc unde erau așezate tacâmurile, respectiv scaunul aflat vizavi de al ei. Ochii ei au fixat grămada enormă de carne, ouă și pâine de pe farfuria lui.

– Ai planuri pentru această după-amiază? a pus el întrebarea mai mult cu intenția de a-i distrage atenția de la farfuria sa.

– Mă gândeam să merg la Hatchards și să cumpăr niște cărți pe care să le iau cu mine la Exham.

Adam a mestecat și a înghițit înainte de a-și opări gura cu cafeaua neagră.

– Cauți ceva anume? a bolborosit, cu gura amorțită de fierbințeala cafelei.

– Nu, caut doar ceva plăcut și antrenant. Ea a rupt cu mâna colțul unei felii de pâine prăjită, înainte de a ridica privirea. Mi-e rușine să recunosc, dar cunoștințele mele de limba engleză sunt destul de rudimentare. Nu aveam prea multe cărți acolo unde am stat.

Adam era un prost. Desigur, viața într-un harem oferea puține oportunități dacă cineva și-ar fi dorit să își îmbunătățească cunoștințele literare. Și-a îndesat mai multă mâncare în gura opărită și a aruncat o privire prin sala de mic dejun. Erau șase lachei. Numărul părea... excesiv. Mereu au fost atât de mulți?

Brusc i-a venit în mimte că, probabil, curiozitatea față de noua și exotica lui soție a fost motivul acestui flux masiv de servitori. Fără îndoială că această curiozitate va atinge cote și mai mari după ce se va răspândi zvonul despre beția lui din miez de noapte. Adam s-a strâmbat. O pusese și pe ea într-o situație stânjenitoare și se făcuse și el de râs. Sentimentul de rușine îl încolțise precum un stol de corbi înfometați.

Și-a lăsat furculița pe farfurie, nemaiputând pretinde că îi era foame. Făcuse un lucru îngrozitor, începând de la faptul că o luase de soție. A recunoscut până la urmă că ea nu era Veronica și nu merita să fie tratată ca atare.

Adam le-a făcut semn slujitorilor să plece și a așteptat până când ușa s-a închis în urma ultimului dintre ei, înainte de a se întoarce spre soția sa.

– Aș vrea să-mi cer scuze pentru noaptea trecută.

Ea a dat din cap.

– Mulțumesc, milord.

A așteptat ca ea să îl chestioneze cu privire la motivul comportamentului său jalnic, dar ea s-a hotărât să îl scutească de acest interogatoriu.

– Biblioteca noastră de aici este destul de mare. Hill cumpără destul de multe cărți noi în fiecare an, inclusiv romane. Dacă dorești, după ce luăm micul dejun, aș putea să te familiarizez cu modul în care este organizată biblioteca.

Ea i-a aruncat un zâmbet pe care nu-l merita.

– Mi-ar plăcea asta foarte mult. Mă tem că nu am avut foarte mult timp să citesc în ultimele luni, iar biblioteca tatălui meu, oricum, avea foarte puține lucrări de beletristică.

Adam a dat din cap, fiind copleșit de istoria vieții acestei femei, care, în ultimele luni, de fapt în ultimele două decenii, trecuse

prin chinurile iadului. Fusese smulsă de lângă familie, violată la paisprezece ani și abandonată într-un harem plin de pericole, timp de șaptesprezece ani. Și, când a reușit să se întoarcă, tatăl ei a licitat-o și a vândut-o celui care i-a făcut cea mai bună ofertă, la doar trei luni de la revenirea ei. Iar Adam – reazemul slab de care era forțată să se sprijine – își irosise puținele ore pe care le petrecuseră împreună, ispitind-o, ignorând-o sau îmbătându-se.

– Ți-ar plăcea să mergi la teatru în seara asta?

A făcut o pauză, mâna ei în care se afla o bucată de pâine prăjită suspendată la jumătatea drumului spre gură. A pus-o la loc fără să ia înghițitura.

– Mi-ar plăcea să merg la teatru, a răspuns, cu vocea chiar mai gravă decât de obicei.

Adam și-a ridicat cafeaua răcorită, dorind ca ceașca să fie mai mare, astfel încât să se poată ascunde în spatele ei. Satisfacția ei evidentă față de mica lui amabilitate l-a întors pe dos. Fusese un bădăran fără suflet.

Și-a lăsat ceașca jos, vărsând jumătate în farfurie.

– Am aflat destul de târziu despre reprezentație, așa că să nu îți faci speranțe prea mari, a spus el cu asprime. A aruncat o privire spre mormanul de alimente din farfurie. Să te conduc la bibliotecă și să îți fac o prezentare generală înainte să plec? El s-a uitat spre farfuria ei. După ce termini de mâncat, desigur.

– Am terminat.

Ea s-a ridicat în picioare și și-a netezit partea din față a rochiei, gestul reținându-i privirea lui Adam pe corpul ei. Era din nou îmbrăcată în verde, costumul ei dantelat punându-i în evidență statura minionă și feminină.

– Călărești?

Întrebarea i-a scăpat de pe buze, înainte ca mintea să o poată controla. Se părea că își pierduse controlul atât asupra vorbelor, care-i ieșeau involuntar pe gură, cât și asupra oricărui alt aspect al vieții sale.

– Nu am mai călărit de când eram copil. În ultimele luni, eu și fratele meu am mers în câteva dimineți prin Hyde Park, dar nu cred că ar fi foarte plăcut pentru un călăreț cu experiență să mă însoțească.

Adam a recunoscut adevărul din spatele cuvintelor ei. Nimeni nu făcuse nimic altceva pentru ea de când se întorsese în Anglia, decât să o oblige să se căsătorească.

I-a deschis ușa sălii de mic dejun, surprins din nou de cât de mică de înălțime era. Capul ei abia îi ajungea la umăr și el nu era un bărbat înalt. Când el nu a urmat-o imediat, s-a întors, ochii ei verzi și migdalați făcându-l să o compare în mintea lui cu o pisică.

Adam a urmat-o pe scara în formă de melc, fără să rostească un cuvânt, și a deschis ușa bibliotecii, conducând-o în camera mare, cu pereții tapetați cu cărți.

– Cărțile sunt organizate după subiect și apoi după autor. Și-a dat seama că miile de titluri ar putea fi copleșitoare pentru o persoană neobișnuită cu atâtea cărți. Poate dacă mi-ai spune ce tip de carte ți-ar plăcea să citești, te-aș putea ajuta să alegi câteva.

– Mi-aș dori ceva distractiv, dar nu prea dificil. După cum am mai zis, nu am avut acces la cărți în limba engleză până când m-am întors.

– Știi să citești în arabă?

– Da, dar majoritatea cărților care mi-au picat în mână erau în franceză.

Adam a surprins ezitarea din vocea ei.

– Nu este nevoie să eviți să menționezi trecutul tău în prezența mea. Într-adevăr, nu înțeleg de ce nu poți spune adevărul oricui dorești.

A străbătut camera spre secțiunea pe care o căuta.

– Nu-ți pasă dacă oamenii știu unde am fost în toți acești ani?

– De ce să-mi pese? a întrebat el, scanând rafturile.

– Tatăl meu era îngrijorat de faptul că adevărul va distruge onoarea familiei. Vocea ei s-a auzit de undeva din spatele lui. Tu nu ești îngrijorat?

Adam a zâmbit amar.

– Nu, nu mă tem că vei distruge onoarea familiei. Deci, ducele știa adevărul despre trecutul tău, nu-i așa?

– O parte de adevăr.

Adam s-a întors spre ea.

– Cât de mult știe?

– Știe că am locuit în palatul lui Babba Hassan, în afara Oranului. Nu a pus niciodată întrebări despre viața mea în palat sau... sau dacă am avut vreun copil.

Ticălos nenorocit! Adam s-a întors înapoi spre raft, plimbându-și degetele peste titluri până când a găsit-o pe cea dorită. A scos-o de pe raft.

– Acesta a fost cartea mea favorită în copilărie și am văzut că și fetele o citesc, a spus el și i-a întins cartea cu pagini îndoite.

– *Călătoriile lui Gulliver*? O mică linie s-a format între sprâncenele ei roșcate. Cred că am citit-o când eram micuță. Fruntea ei s-a destins. Da... Îmi amintesc, Yahoo! Este o alegere excelentă. Mulțumesc, milord. A întins mâna pentru a-i atinge mâneca, așa cum făcuse în ziua aceea în trăsură, dar s-a oprit.

Adam s-a strâmbat. Erau căsătoriți de mai puțin de o zi și reușise deja să-i reprime firea naturală, afectuoasă. S-a întins și i-a luat mâna. Nu purta mănuși și pielea ei era caldă și fină, iar oasele delicate și fragile. S-a uitat în jos la chipul ei, ca al unei flori, dar nu a știut ce să spună. În schimb, ea și-a ridicat mâna, ducând-o la buzele lui, zăbovind pe gura lui. Întregul său corp a devenit rigid, ca reacție la curbura senzuală a buzelor ei.

– Îi voi da instrucțiuni lui Hill să facă o selecție care cred că îți va fi pe plac și o vom lua cu noi. Biblioteca de la Exham este mai mare decât aceasta, dar conține mai puține opere de ficțiune. I-a dat drumul la mână și a fluturat-o în lateral, ca o molie palidă.

Recunoștința care i-a lumina fața, l-a copleșit. Și l-a umplut de rușine.

Adam s-a îndepărtat.

– Ar fi bine să mă grăbesc și să plec dacă vrei să mai găsesc bilete la spectacolul de diseară.

„Este doar o seară la teatru", și-a spus el puțin mai târziu, în timp ce își conducea faetonul, ocolind o trăsură supraîncărcată. Nu era ca și cum ar fi curtat-o. Cu siguranță nu l-a făcut să creadă că o seară petrecută în compania lui ar face-o fericită.

Nu era vorba despre nimic din toate acestea. Era o chestiune de bun-simț. Adevărul era că, de bine de rău, o luase de soție pe această femeie. Era timpul ca el să înceteze să se mai comporte prostește și să se poarte astfel încât această înțelegere să funcționeze.

Era de datoria lui să se culce cu ea și să facă un copil cât mai repede posibil. Ea nu se putea bucura de independența pe care și-o dorea până când el nu-și îndeplinea partea lui de înțelegere. Partea ei din înțelegere era să nu mai fie legată de el.

Nu era ca și în cazul căsătoriei sale cu Veronica. Aici nu era vorba despre iubire, nu erau implicații sentimentale.

Era mai bine pentru Adam să-și amintească asta. Nu era o căsătorie adevărată; nu era nimic altceva decât un contract.

Capitolul 13

Mia s-a așezat pe scaunul moale din piele, studiindu-și soțul. Arăta perfect în ținuta de seară, expresia de pe chipul lui fiind mai puțin disprețuitoare decât de obicei. Se uita la ea, ochii lui alunecând peste rochia ei, pe care și-o comandase în săptămâna care a precedat logodna lor, când nu fusese nevoită să-și facă griji dacă tatăl ei va fi sau nu acord.

Mia s-a delectat cu varietatea de nuanțe și de țesături luxuriante disponibile în Londra. Preferase să-și ornamenteze corsetul clasic, galben-auriu, cu falduri de șifon într-o nuanță de crem.

– Arăți uimitor.

Remarca lui a făcut-o pe Mia să tresară. Nu-i putea vedea fața în timp ce trăsura trecea prin pasajele întunecate dintre felinare.

– Mulțumesc, milord.

– Există un set format dintr-un colier și cercei printre bijuteriile mamei mele care sunt de aceeași nuanță cu rochia ta – cred că este topaz. Nu sunt deosebit de valoroase, dar sunt drăguțe și a fost unul dintre seturile ei preferate de bijuterii. Îl voi cere lui Hill să-l scoată din seif pentru tine.

Vocea lui era detașată, de parcă ar fi vorbit despre vreme, și nu despre bijuteriile mamei sale pe care i le oferea să le poarte.

Mâna Miei a căutat colierul aflat la gâtul ei și a atins cu degetul piatra verde pătrată care aparținuse odată mamei ei. Spre deosebire de smaraldele Carlisle, care aparțineau ducatului, acest colier era al Miei. Tatăl ei îi înmânase toate bijuteriile cu câteva zile înainte de nunta ei, sfătuind-o să le dea lui Exley pentru a le păstra într-un seif.

Ea hotărâse să vândă bijuteriile mamei pentru a-și finanța călătoria, evitând astfel să cheltuie banii marchizului. Mai ales după ce a aflat că Exley nu avusese nici o pretenție financiară din zestrea care-i revenea, dar fusese în schimb extraordinar de flexibil

când au stabilit termenii înțelegerii, gest care îi surprinsese la fel de mult atât pe ea, cât și pe duce. Nu, nu ar lua bani de la el, decât dacă nu se descurca singură.

– Mă tem că piesa de teatru din seara aceasta o să ți se pară cam slabă.

Observația lui a făcut-o se trezească din gândurile neplăcute care o cuprinseseră.

– Nu am mai văzut niciodată o piesă de teatru, așa că sunt sigură că nu voi fi un critic dur.

Trăsura s-a apropiat de felinarul următor și ea i-a putut vedea sprâncenele arcuindu-se.

– Tatăl tău nu te-a dus la teatru?

– Nu am avut timp.

De ce să se mai chinuie să îi explice cât de mult detesta tatăl ei să o însoțească oriunde în public?

Soțul ei a rămas tăcut și mintea Miei a revenit la bijuteriile mamei. Oare ar fi bine să încerce să le vândă la Londra? Dacă ar face acest lucru, ar trebui să acționeze rapid. Marchizul menționase că vor pleca peste câteva zile. Mia își petrecuse cele zece zile dinainte de nunta ei jucându-l pe Gamble pe degete, dar nu era încă în punctul în care să fie pe deplin încrezătoare să-i dea o asemenea responsabilitate. Poate că lacheul va începe să își pună întrebări legate de motivul pentru care ea ar dori să-și vândă bijuteriile și să povestească despre asta și altui servitor? Și cam în cât timp ar ajunge astfel de informații la urechile lui Sayer și apoi la...

– Ți-ar plăcea să mergi să-ți vezi familia mâine?

Mia a clipit. Ce a fost asta? O altă dovadă de amabilitate? Fusese atât de amabil astăzi încât îi provocase dureri de cap. Ea spera ca atitudinea lui să nu fie întotdeauna atât de plină de contradicții.

El și-a dres glasul, iar ea și-a dat seama că aștepta răspunsul ei.

– Tatăl meu va fi plecat deja la Burnewood Park, milord. Va rămâne acolo câteva săptămâni înainte de a se muta la Bath. Cian se întâlnește cu prietenii lui în Scoția, iar verișoara mea Rebecca se alătură mătușii mele Elizabeth și fetelor ei, la Brighton.

– Ți-ar plăcea să mergi la Bath? Sau poate la Brighton?

Mia habar n-avea unde se afla Bath. Știa unde se află Brighton, dar un loc atât de aglomerat putea fi o alegere bună pentru planurile ei?

– Aș avea nevoie de sfatul tău în această privință. De obicei, alegi vreuna dintre aceste destinații?

Întreaga seară s-a rezumat la conversații politicoase, ca și în noaptea precedentă – dar fără consumul excesiv de alcool al soțului ei. Ce alt tip de conversație ar putea avea o persoană cu urechile ciulite la fiecare cuvânt?

– Pentru mine, Bath nu reprezintă prima opțiune în materie de divertisment.

Această afirmație atrăgea după sine o altă întrebare.

– Preferi Brighton?

Au trecut pe sub un felinar și ea l-a văzut cum ridica din umeri.

– Mă aștept ca, la întoarcerea mea la Exham, să fiu nevoit să rezolv o mulțime de probleme care necesită atenția mea. A trecut ceva timp de când nu am mai fost acasă. Moșia mea nu este situată foarte departe de Brighton, dacă ești dornică de distracții.

Mia a găsit deprimantă ideea de a merge la Brighton.

– Presupun că societatea din Brighton este asemănătoare cu cea de la Londra?

– Crezi că o astfel de societate nu este interesantă?

Întrebarea lui i-a indicat faptul că el simțea că era ceva în neregulă și asta a neliniștit-o pe Mia.

– Sunt sigură că voi învăța să mă obișnuiesc cu timpul. Nu era deloc sigură că așa va fi. Opulența în care-și duceau existența cotidiană cei din *ton* pălise deja în ochii ei. Anii petrecuți printre astfel de oameni nu reprezentau ceva la care ea să fi râvnit, plină de nerăbdare, chiar dacă ar fi plănuit să rămână în Anglia.

– Ce *îți* face plăcere, doamnă?

Mia a clătinat din cap.

– Mă tem că nu știu. Cuvintele erau atât de jalnice, încât nu putea să nu adauge un comentariu. Întreaga mea preocupare a fost doar să găsesc modalitățile de supraviețuire în haremul sultanului. Nu am mai avut timp pentru altceva. Ea s-a strâmbat; cu cât era mai greu, cu atât era mai bine. Tăcerea din trăsură era mai asurzitoare decât sunetele care răzbăteau de dincolo de fereastra ei. A mai făcut o încercare. Sunt sigură că, în timp, mă voi bucura de ieșirile în societate. Poate că va deveni mai distractiv pe măsură ce o să cunosc mai mulți oameni. Nu este foarte interesant să conversezi cu cineva care nu-ți este cunoscut.

A râs amar.

– Sfatul meu e nici să nu te aștepți să-ți lărgești prea curând cercul de prieteni.

Cuvintele lui au fost ca o palmă.

– Crezi că nu sunt... Mia s-a străduit să-și găsească cuvintele care să nu-i trădeze sentimentul profund de umilință resimțit la comentariul lui. Crezi că nu pot să-mi fac prieteni?

S-a aplecat în față și i-a luat o mână, ținându-i-o în timp ce a afișat un zâmbet plin de amuzament.

– Draga mea soție, ai înțeles greșit. Nu mă îndoiesc de abilitățile tale sociale. De acum, ești căsătorită cu mine. Ai ales benevol să devii următoarea victimă a marchizului ucigaș.

Ochii lui palizi au sclipit, iar urma de amuzament din privirea lui a dispărut.

– Marchizul ucigaș? a repetat ea.

– O, hai să fim serioși, a ironizat-o el. Să nu-mi spui că nu ai auzit de încântătoarea mea poreclă? Pot să jur că au existat foarte multe persoane dornice să îți spună asta. Una dintre acestea ar fi chiar fratele tău.

Buzele lui s-au răsucit într-un zâmbet neplăcut și Mia și-a smuls mâna din strânsoarea lui, detestând să fie atinsă de cineva care mustea de atâta răutate. El a dat din cap ca și cum i-ar fi auzit gândurile, dinții lui albi strălucind în întuneric.

– Dacă surpriza ta este reală, atunci este posibil să ai deja un motiv pentru a cere anularea căsătoriei.

– Dumneata ești motivul pentru care aș vrea să cer anularea căsătoriei, domnule.

El a chicotit.

– *Touché*, milady.

Inima Miei se zbătea în piept ca o pasăre colibri, dar ea s-a forțat să-i susțină privirea. Era dispusă să tolereze multe lucruri, dar nu și criticile aduse familiei sale.

– Nu am auzit de această poreclă înainte și îi faci un mare deserviciu fratelui meu dacă crezi că ar răspândi asemenea prostii macabre. Este adevărat că nu și-a dorit să mă căsătoresc cu tine, dar nu din motivele pe care le crezi.

– A? Și care ar fi fost acestea? a întrebat el cu o voce plictisită, privind fix pe fereastră.

– Fratele meu nu a crezut că ar trebui să fiu obligată să accept un mariaj lipsit de iubire doar pentru a-i face plăcere tatălui meu.

– Aha.

Sunetul era încărcat de cinism și a făcut-o să-și amintească de spațiul gol care îl înconjura de cele câteva ori când îl văzuse în public. Nimeni nu ar putea rămâne impasibil la o asemenea reacție de respingere. Nu era imun, oricât de rece ar fi apărut.

– Orice ar fi crezut fratele meu înainte de a fi căsătoriți, nu mai contează acum, milord. Noi suntem o familie, și Cian este acum și fratele tău. Nu voi tolera să mai aud despre asemenea porecle stupide din gura nimănui, nici măcar de la tine. Când vorbești disprețuitor despre tine, vorbești și despre mine.

Trăsura s-a oprit, dar marchizul nu s-a mișcat când ușa s-a deschis.

Inima Miei a devenit grea în piept și s-a simțit brusc obosită. L-a insultat vorbindu-i atât de dur. A fost la fel ca întotdeauna. Ea a deschis gura pentru a rosti inevitabilele scuze, când el s-a aplecat pentru a o ajuta să-și pună șalul pe umeri.

Ochii lui întredeschiși s-au aprins stârniți de ceva ce ea nu putea să descifreze, dar buzele i s-au deschis într-un zâmbet. A ieșit din trăsură și i-a dat mâna, ajutând-o să coboare scările.

Mia nu a reușit să își reprime sentimentul de triumf pe care l-a simțit în piept. Preț de o secundă reușise să treacă de zidurile înalte care îl înconjurau. Le-a închis repede la loc, dar reușise să zărească ceva în spatele lor, ceva care semănase suspect de tare cu afecțiunea.

Adam nu avea așteptări prea mari de la această seară, cel puțin nu în ceea ce privește calitatea spectacolului.

Loja pe care o închiriase aparținea lordului Jeffries, un membru al unuia dintre cluburile de jocuri de societate pe care Adam le frecventa, unul dintre puținii jucători de cărți care reprezentau o provocare pentru el. Jeffries urma să plece a doua zi din Londra și fusese încântat să-i ofere lui Adam loja sa privată.

Adam dăduse peste Danforth la White's și, dintr-un impuls, îi invitase pe el și pe cele două încântătoare surori ale lui să li se alăture. La fel ca și fratele lor, femeile erau niște persoane deschise

și plăcute. Nici că ar fi putut exista o ocazie mai bună ca ei să socializeze cu Adam și cu soția lui.

Danforth îl abordase pe Adam într-o seară, în urmă cu câțiva ani, după o noapte târzie petrecută la masa de joc. Firea sa prietenoasă și natura sa gregară îl făcuseră pe Adam să renunțe treptat la atitudinea sa rezervată și, înainte să-și dea seama, tânărul îi devenise prieten. Curând, surorile vicontelui completaseră cercul foarte restrâns de prieteni al lui Adam. Cele două femei nu fuseseră descurajate de renumele infam al lui Adam, încă din prima noapte în care se întâlniseră. Îl acceptaseră fără nici o urmă de îndoială, de parcă aprobarea dată de fratele lor ar fi fost suficientă pentru ele și îl trataseră pe Adam ca pe un alt frate, care trebuia dojenit și alintat în egală măsură.

Danforth și surorile sale se aflau deja în lojă când au ajuns.

– Slavă Domnului că ai venit, Exley. Surorile mele se comportă ca niște sălbatice și trebuie să mă scoți din ghearele lor.

Danforth a dat ochii peste cap, dramatic, făcând un semn către cele două femei cu siluete subțiri, care stăteau vizavi de el.

Livia, cea mai tânără, s-a repezit ca de obicei la Adam fără să țină cont de etichetă și l-a îmbrățișat cu putere.

– Adam, dragă, câtă lipsă de politețe din partea ta să nu ne inviți la nuntă. Aveam o pălărie care se potrivea perfect acestei ocazii. Livia s-a întors spre soția lui, înainte ca Adam să poată deschide gura. Și tu trebuie să fii Lady Exley. Dumnezeule, ești atât de drăguță, a exclamat Livia, lăsându-l pe Adam din brațe, pentru a o putea îmbrățișa pe femeia mai scundă decât ea, ținând-o la distanță în timp ce o învăluia cu privirea.

Spre ușurarea lui Adam, soția lui părea mai degrabă amuzată decât speriată de primirea entuziastă.

– Te rog să-mi spui Livia. Să lăsăm deoparte formalitățile, a adăugat ea, înainte de a o cuprinde pe femeia micuță într-o îmbrățișare.

Soția lui părea să-i întoarcă cu nerăbdare îmbrățișarea caldă celeilalte femei, nu înainte de a răspunde cu aceeași monedă la privirea ei prietenoasă.

– Și eu te rog să-mi spui Mia.

S-a îmbujorat la față, iar vocea îi era răgușită de plăcere.

Livia a zâmbit.

– Mia, ea e Octavia. Abia așteptam să te cunoaștem, încă din momentul în care Gaius ne-a spus de logodna ta cu Adam.

Mia a clipit auzind combinația neobișnuită dintre cele trei nume.

– Într-adevăr, Livia, într-adevăr. Octavia a dat din cap cu putere, pălăria enormă, ornamentată cu pene legănându-se într-un echilibru precar. Voiam să te cunoaștem încă de când am citit pentru prima dată despre întoarcerea ta în Anglia.

– Ne-ar plăcea să auzim *povestea reală* a anilor pe care i-ai petrecut departe de casă.

Danforth și-a dus mâna la frunte și a închis ochii.

– *Livia...*

– Dar numai dacă vrei să vorbești despre asta, desigur. Suntem întruchiparea discreției, nu-i așa, Livia?

– Așa este, Octavia. Nici mai mult, nici mai puțin. Dacă e să ținem cont cât de bine am păstrat noi secretul *pasiunii* neîmpărtășite a lui Gaius pentru o tânără artistă de la operă, din primul lui an la Oxford. Îți amintești tomurile de poezie îngrozitoare pe care le-a scris în onoarea ei?

Ea a râs, ignorând strigătul scandalizat al fratelui ei.

– Da, mai ales pe aceea în care a rimat *oftatul* cu *statul*.

Adam a clătinat din cap către fața roșie și chinuită a prietenului său și s-a întors spre soția sa.

– Din acest moment, poți să spui tot ce știi, Mia. Indiferent cât de mult ai încerca să n-o faci, îți vor scoate la iveală secretele cele mai profunde.

A părut surprinsă, și Adam s-a întrebat dacă invitația prietenoasă de a o striga folosind diminutivul prenumelui ei nu s-ar aplica și lui?

Livia l-a lovit în braț cu evantaiul imens pe care-l ținea într-o mână care era acoperită cu o mănușă de piele.

– O, Adam, o faci să-i fie frică de noi.

– Vă descurcați foarte bine și singure, a spus fratele ei *sotto voce*.

Mia s-a bucurat de compania lor chiar mai mult decât de spectacolul în sine, pe care abia dacă l-au urmărit. Vicontele Danforth și cele două domnișoare Manton erau ca niște magneți pentru oameni interesanți.

Toți cei prezenți, înghesuiți în lojă, nu s-au mulțumit doar să urmărească piesa, dar au punctat fiecare scenă analizând-o și disecând-o.

Mia a râs până când au durut-o fălcile la observațiile ironice venite din partea Liviei și a poetului blond și arogant care stătea lângă ea. A putut să-și dea seama după numărul de lorniete[1] care s-au întors spre ei, că au captat atenția celor din jur. Exley, care stătea lângă Octavia, și-a lăsat capul pe spate și a râs de mai multe ori în prima jumătate a piesei de teatru, plictisul și disprețul pe care le afișa de obicei dispărând cu desăvârșire. Fața lui, de obicei o mască a indiferenței, era acum relaxată și aproape fericită. Nu i-a venit să creadă că era același bărbat. El a acceptat tachinările necruțătoare ale Liviei și Octaviei cu un umor fin, de care nu l-ar fi crezut vreodată a fi capabil.

În timpul pauzei lungi dintre prima și a doua parte a spectacolului, un număr mult mai mare de prieteni ai familiei Manton au invadat loja, nici unul dintre ei nefiind prea rușinat de a se delecta cu șampania și vinul care erau la dispoziția lor. Mia s-a trezit înghesuită în colțul din spate, lângă Livia, fiecare cu câte un pahar în mână. Livia a examinat mica masă acoperită cu pânză care se afla inexplicabil în colțul lojei.

– Am auzit că Lady Jeffries joacă cărți în timpul spectacolelor, mai puțin atunci când se interpretează ariile.

Sprâncenele Miei s-au ridicat a mirare.

– Jocuri de cărți? În timpul unui spectacol?

– Să fim serioși, draga mea. Cu siguranță, comportamentul grupului nostru de prieteni lipsiți de maniere din această seară a lăsat să se înțeleagă că nu vin la teatru să privească, ci să *fie* priviți.

A bătut-o pe Mia pe brat cu evantaiul ei și a privit-o prin lornietă, mimând gestul. Mia a râs.

– Eu și Octavia am fost *foarte* bucuroase când am aflat că Adam se va căsători. Expresia Liviei a devenit mai serioasă. Este un bărbat care are nevoie disperată de prezența unei femei. De femeia potrivită, desigur. Ochii ei cenușii au devenit destul de pătrunzători în timp ce inspectau fața Miei. Mia nu a fost sigură cum să comenteze o astfel de afirmație neobișnuită, dar, din fericire,

[1] Binoclu mic pentru teatru.

Livia nu avea nevoie de nici un răspuns. Prima sa soție, Veronica, a fost un monstru, deși unul extrem de încântător. Și-a făcut debutul în același an cu mine. A luat o înghițitură mică de vin și a râs amar. Cu Veronica în jur, nimeni nu s-a mai uitat la celelalte fete. Nu că s-ar fi uitat la mine chiar și fără ca ea să fie prin preajmă, te asigur. Nu am pretins niciodată că aș fi altceva decât o figură ștearsă. Dar nu mai era nimeni care să se compare cu Veronica. A fost foarte descurajant să vezi cum bărbații se năpusteau asupra ei. Dacă e să privim retrospectiv, acest lucru poate suna ca fiind în avantajul ei, draga mea, dar eu am putut să o văd așa cum era ea în realitate, încă de pe atunci. A ridicat din umeri. Dar bărbații sunt bărbați. Cu alte cuvinte, se comportă ca niște proști când vine vorba de un chip frumos.

A aruncat o privire prin lojă.

– Îmi amintesc și de Adam din acea vreme, deși pe atunci noi nu ne cunoșteam. Îmi amintesc prima dată când l-am văzut. Ea și-a deschis evantaiul și l-a mișcat rapid, de parcă încăperea s-ar fi încălzit. Nu mai văzusem în viața mea un bărbat atât de frumos. A lovit-o ușor cu evantaiul pe Mia. Dar nu trebuie să-i spui lui Gaius asta. Eu și Octavia l-am convins că el *chiar* este cel mai frumos bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Adam ar fi putut alege pe oricine și-ar fi dorit în acel sezon, dar el a vrut-o neapărat pe Veronica. Livia s-a oprit și amândouă au privit în colțul opus al lojii la subiectul conversației lor. Adam era prins în ceea ce părea a fi o discuție în contradictoriu cu Danforth, în timp ce două femei foarte atrăgătoare îl priveau, în mod evident fascinate de o asemenea întruchipare a frumuseții masculine. Mia a avut o senzație ciudată în stomac, pe când privea cum frumosul ei soț captiva audiența. S-a întors și a dat de privirea înțeleaptă a Liviei. Cealaltă femeie a afișat un zâmbet șters pe fața ei expresivă și a dat din cap, ca și când reacția Miei ar fi fost răspunsul așteptat.

– Au existat bârfe despre comportamentul îngrozitor al Veronicăi, cu mult înainte ca Adam să facă investigații. Mulți oameni s-au întrebat de ce a suportat conduita ei deviantă atâta timp cât a făcut-o. Ea făcea parte dintr-un grup care nu părea să aibă limite la nimic – alcool, jocuri de noroc, curse... sex.

Mia a tresărit când a auzit-o cât de liberă era în exprimare, iar Livia s-a aplecat înainte, cu o strălucire ciudată în ochi.

– Adam a prins-o în cele din urmă cu doi bărbați, în propria lor casă. I-a provocat la duel, ceea ce ar fi însemnat o moarte sigură în ambele cazuri. Unul dintre bărbați a fugit din oraș, alegând să-și salveze viața, în locul onoarei sale. Bărbatul mai tânăr a răspuns provocării lui Adam. Mă bucur foarte mult că lui Adam i-a fost milă de el. Livia a observat privirea nedumerită a Miei. Draga mea, tu ești conștientă că soțul tău este unul din cei mai abili spadasini din țară? Nu ți-a spus nimeni?

Mia și-a amintit ceva ce-i spusese Ramsay la nunta lor – despre abilitățile soțului ei în mânuirea săbiilor și a pistoalelor. La acea vreme, fusese prea supărată ca să ia în considerare cuvintele masivului corsar.

– I-ar fi putut ucide cu ușurință pe ambii bărbați, probabil chiar dacă ar fi fost să se lupte cu amândoi în același timp.

– Habar n-am avut.

Livia a privit-o plină de compasiune.

– Te-ai întors în Anglia doar de câteva luni, corect?

Mia a dat din cap, jenată de mila celeilalte femei. Chiar dacă mariajul lor era doar unul de formă, nu a fost foarte bucuroasă când și-a dat seama cât de puține știa despre Adam de Courtney.

Livia a cuprins mâna Miei cu a ei.

– Trebuie să te simți teribil de singură, draga mea. Eu îndrăznesc să spun că tatăl tău este motivul pentru care te-ai căsătorit atât de repede. Ochii ei limpezi și cenușii deveniseră duri și nu a așteptat un răspuns. Și Adam, de asemenea, pentru toate motivele pe care el le-a considerat benefice atunci când s-a căsătorit cu tine. Bărbații, a continuat ea clătinând din cap. Bunătatea din ochii ei a făcut-o pe Mia să simtă un nod în gât. Eu și sora mea ne-am confruntat cu toate greutățile pe care femeile necăsătorite și nedorite trebuie să le îndure și suntem hotărâte să ne ajutăm surorile aflate în aceeași situație, ori de câte ori putem. Numai un idiot nu a putut vedea că ești o străină într-o țară necunoscută.

S-a uitat din nou la Adam. Mia i-a urmărit privirea. Exley nu mai juca acum rolul de gazdă, fiind doar singurul interlocutor pentru una dintre femeile cu care vorbise mai devreme. Femeia stătea prea aproape de el pentru a fi angrenată doar într-o conversație politicoasă, mâna ei înmănușată elegant strângându-i mâneca închisă la culoare. Vorbea cu atenție, fără să țină cont de

expresia lui evidentă de dispreț cu care o privea, fără a mai avea nici măcar o urmă din starea anterioară de bună dispoziție.

Mia s-a uitat la mâna care-i strângea mâneca și a simțit ghearele ascuțite ale geloziei. Cine era această femeie care-i făcea avansuri soțului ei chiar în fața ei?

– Îți pasă de el.

Comentariul Liviei a mai stins valul de gelozie care clocotea în ea, dar tot nu-și putea dezlipi privirea de la scena uluitoare. Adam a îndepărtat cu blândețe mâna femeii de pe brațul lui, dar cu o privire care ar fi trebuit să o transforme pe aceasta într-un morman de pietriș, și a plecat.

Femeia a întins o mână, de parcă ar fi vrut să-l oprească, dar și-a retras-o, cu umerii lăsați, în timp ce s-a uitat după el. S-a uitat prin încăpere pentru a urmări dacă o văzuse cineva, iar ochii ei s-au întâlnit cu ai Miei. Fața ei s-a umplut de o ură nedisimulată, înainte să se întoarcă cu spatele și să se îndepărteze, alăturându-se din nou prietenei sale.

– Femeia aceea este iubita lordului Exley?

Vocea Miei era precipitată, de parcă ar fi alergat. De unde a venit un astfel de răspuns posesiv, visceral? Și față de un bărbat pe care abia dacă îl cunoștea?

Livia a oftat și i-a strâns mâna Miei.

– Nu mai este, acesta fiind se pare motivul acestui conflict cu el. Frumoasa blondă era cu un grup de bărbați, zâmbind cu multă vivacitate. Adam o întâlnit-o la o cină la noi acasă, acum vreo șase luni. Susannah pusese deja ochii pe el, probabil chiar înainte să se întâlnească. Este actriță și a făcut tot posibilul pentru a-l convinge că nu ar putea trăi fără ea. Ea a râs și a bătut-o pe Mia pe braț. Nu este o actriță foarte bună și am văzut că se săturase de ea chiar înainte de a te întâlni pe tine.

Mia a știut că remarca Liviei era menită să o calmeze, dar a fost doar un balsam ușor pentru durerea ei. Femeia era înaltă și voluptuoasă, iar corpul subțire al Miei nu se putea compara cu al ei. Faptul că știa că se săturase de amanta lui nu putea șterge imaginea formată în mintea ei: acea a trupului pe care îl văzuse aseară acoperit de așternuturi, lângă cel al frumoasei blonde. Această femeie făcuse dragoste cu soțul ei; ceea ce Mia nu reușise să facă, deși acesta era singurul motiv pentru care se căsătorise cu ea.

– Mia, draga mea. Livia i-a luat mâinile și i le-a ținut în ale ei, făcând-o pe Mia să își întoarcă privirea de la femeia din celălalt colț al camerei. Am văzut cum te privește Adam. Nu s-a uitat niciodată așa la Susannah St. Martin. Nu reprezintă o amenințare pentru tine, draga mea.

Mia a apreciat cuvintele ei pline de afecțiune, dar Livia nu știa că mariajul ei cu Adam era doar o simplă afacere.

Livia s-a ridicat.

– A, uite, Danforth și Exley joacă rolul de servitori și împart șampanie. Hai să luăm și noi câte un pahar, a zis ea, apoi a apucat mâna Miei și a tras-o spre grup.

Adam avea o privire ușor întrebătoare în timp ce umplea paharul Miei.

– Te-a pus Livia să calci pe cărbuni încinși?

– Doar foarte puțin, milord.

– Nu te-ai ales cu vânătăi sau cu zgârieturi?

Livia a izbucnit:

– Nu las urme când interoghez pe cineva. Ar trebui să știi asta, Adam.

Octavia s-a alăturat grupului lor.

– Oare seriosul nostru lord Exley chiar zâmbește?

– Atunci când vine vorba despre implicarea surorii tale, fie râzi, fie plângi și nu vreau să plâng în fața noii mele soții, cel puțin nu încă, a adăugat el sec.

Livia l-a lovit cu evantaiul.

– Nu suport să văd un bărbat în toate firea plângând, Adam. În nopțile petrecute împreună cu Gaius și cu noi, abia dacă mai găseai o batistă uscată prin casă. S-a întors către Mia. Știi că soțul tău și fratele meu aspiră la titlul de cei mai buni jucători din istoria jocurilor de cărți?

– Și au reușit?

– Slavă Domnului, nu, a răspuns Octavia. Mă înfiorez la gândul numeroaselor partide pe care le-au pierdut în fața mea și a Liviei – și de aici toate crizele de plâns din partea celor doi bărbați, pe care a trebuit să le suportăm.

– Le este frică de noi, a adăugat Livia. Într-adevăr, ei refuză să-i însoțim în ieșirile lor nocturne în diversele locuri rău famate pe

care le frecventează. Octavia a adăugat într-o șoaptă teatrală. Se tem că i-am putea umili.

– Sau că am putea fi uciși, a spus marchizul, aruncând femeilor o privire dureroasă înainte de a se întoarce spre Mia. Trișează, doamnă. Pe față, fără nici un dubiu și fără pic de rușine.

Ultimele sale cuvinte au fost acoperite de negările puternice ale femeilor. Conversația s-a transformat într-o dispută cu privire la subtilitățile jocului de whist, un joc de cărți pe care Mia nu-l știa. Cei trei prieteni și-au aruncat comentarii cum ar fi „reguli de la școala de băieți" și „babe obsedate de Hoyle[1]", înainte și înapoi, de la unul la altul.

– Joci cărți, milady?

Octavia a tras-o într-o parte, în timp ce Livia și marchizul se certau referitor la ultimul lor joc.

– Fratele meu m-a învățat cribbage și piquet, dar prind mai greu subtilitățile.

– Și acolo unde ai stat înainte, cum te distrai?

Mia a zâmbit la încercarea ei nu foarte subtilă de a ascunde detaliile trecutului ei. Primul ei impuls a fost de a repeta povestea pe care obișnuia să o spună. Dar s-a uitat la chipul amabil al Octaviei și și-a dat seama că nu vrea să înceapă o prietenie prin a spune minciuni. În plus, Adam a spus că ar trebui să facă ce vrea.

– Am locuit la periferia unui oraș numit Oran, în palatul unui sultan care a condus această regiune. Cum m-am distrat?

Mia s-a oprit. Deși se simțea bine să spună adevărul, nu era sigură cât de mult să-i împărtășească unei doamne crescute în tradiția aristocratică.

– Vrei să stai cu mine? a întrebat Octavia. Avem puțin timp la dispoziție înainte să fim nevoite să ne prefacem că vizionăm și restul acestei piese jalnice de teatru. Să plecăm de lângă Adam și Livia; sunt pe punctul să ajungă să se tragă de păr în curând și ar fi mai bine să fim la o distanță sigură de ei.

Mia a râs la imaginea pe care i-o stârneau în minte vorbele ei și a urmat-o pe Octavia spre locul pe care îl ocupase anterior și cu Livia.

---

[1] Hoyle a fost autorul unei cărți despre jocul de whist în secolul al XVIII-lea; numele său a fost folosit de atunci în titlurile multor cărți de reguli pentru jocurile de cărți.

– Știu că nu e bine ce fac, dar trebuie să aflu mai multe despre viața ta. Poți să te bazezi pe faptul că secretul tău va fi păstrat ca într-un seif dintr-o bancă, a zis Octavia și și-a dus mâna solemn peste inimă.

– Ai întrebat cum m-am distrat? Nu a trebuit să mă ocup de gospodărie ca femeile de aici. Sultanul avea oameni care erau responsabili cu așa ceva. Ne petreceam timpul cu copiii crescuți în interiorul palatului, jucându-ne jocuri sau educându-i; aveam o grădină interioară destul de mare în care am cultivat ierburi și flori; și mai erau și cele care țeseau sau pictau sau cântau. Erau și unele dintre noi care știam să citim și îi delectam pe ceilalți ori de câte ori aveam ceva de împărtășit. Am petrecut foarte mult din timpul meu liber grădinărind și pictând.

„Și apărându-i viața fiului meu."

– Când spui „palatul sultanului", înseamnă că ai locuit într-un *seraglio*[1]?

Vocea Octaviei a scăzut în tonalitate când a rostit ultimul cuvânt.

– Da, care îi aparținea sultanului Babba Hassan. Eram mai mult de șaizeci de soții când el a murit și fiul său Assad a preluat controlul – motiv pentru care a trebuit să plec. Majoritatea soțiilor care au avut copii nu au supraviețuit epurării ordonate de Assad, decât dacă au reușit să fugă din palat.

Mia și-a dat seama ce spusese o secundă mai târziu.

– Acest Assad, de ce era un pericol pentru tine, dacă nu aveai copii?

Mia și-a răsucit inelul mare, cu smarald, în timp ce își cântărea cu atenție cuvintele.

– Chiar dacă am făcut parte din haremul lui Babba Hassan timp de aproape șaptesprezece ani, am fost totuși privită ca o străină de către majoritatea. Când un nou sultan preia puterea, este înțelept să îndepărteze pe oricine i-ar putea crea probleme sau i-ar putea determina pe ceilalți să-i conteste puterea. La fel cum a procedat și tatăl său cu ani în urmă, Assad a acționat în singurul mod care-i putea asigura puterea.

Ochii Octaviei s-au mărit în mod aproape comic.

– S-au scris multe despre corsarii barbari în ultimii zece ani. Este șocant cât de mulți oameni au răpit. Eu înțeleg că nu este neobișnuit pentru ei să...

[1] Serai (în limba italiană în original)

– Mă bucur să vă cunosc în sfârșit, Lady Exley, a răsunat o voce joasă și senzuală.

Mia a ridicat privirea și a dat de Susannah St. Martin, care-i zâmbea, cu buzele pline și curbate într-un zâmbet politicos, care nu se reflecta în ochii ei albaștri, la fel de reci ca safirele pe care le purta la gât.

– Susannah.

Octavia s-a ridicat și Mia la fel. Chiar și în picioare a trebuit să se uite în sus la femeia blondă, frumoasă și impunătoare ca zeița Iunona. Întotdeauna ea trebuia să fie cea mai scundă persoană dintr-o încăpere?

– Octavia, draga mea, mă distrez atât de bine. Voiam doar să o cunosc pe prospăta mireasă.

Susannah și-a întins brațele plinuțe în jurul Octaviei, care a răspuns mai degrabă distant.

– Ce surpriză să te văd aici în seara asta, Susannah!

Zâmbetul cald, specific Octaviei, a reapărut pe chipul ei. Femeia blondă nu a părut să-l observe.

– Întotdeauna sunt epuizată în perioada dintre spectacole.

Vorbea cu Octavia, dar ochii ei i-au inspectat corpul Miei de sus până jos. O privire care în mod intenționat a dorit să-i transmită disprețul ei evident.

– Am auzit atât de multe despre dumneata, Lady Exley. Zâmbetul ei viclean a sugerat că toate informațiile pe care le aflase erau pe când se afla goală în pat cu soțul Miei. Presupun că nu ai auzit la fel de multe despre mine?

– Nu. Nu prea multe, a fost de acord Mia. Dar știu că ai fost cândva amanta soțului meu. A vorbit atât de încet încât fruntea celeilalte femei s-a încruntat, ca și cum nu auzise bine. Mai știu că relația dintre voi s-a terminat, dar probabil că el ți-a transmis-o într-o manieră mult prea delicată ca tu să poți să înțelegi ce se întâmplă.

Zâmbetul femeii înghețase într-un rictus de surpriză.

– După cum probabil ai auzit, am locuit departe de Anglia foarte mult timp. Mă tem că m-am ales cu niște obiceiuri destul de sălbatice și îmi lipsesc bunele maniere ale soțului meu. Mia s-a descătușat de furia acumulată în ultimele luni și a strâns-o pe toată în privirea pe care i-a aruncat-o. Dacă te mai apropii de mine sau de soțul meu, mă voi asigura că nu vei mai putea să joci în nici

un teatru – indiferent care ar fi acesta – la Londra, niciodată. Mia i-a întins mâna. Înțeleg că ești actriță?

Femeia a dat din cap, cu gura întredeschisă.

– Consideră aceasta ca fiind o ocazie de a-ți expune talentele. Zâmbește, ia-mă de mână și *prefă-te* că tocmai ce m-ai felicitat pentru căsătoria mea. Te vei întoarce apoi la prietena ta și îți vei *juca* rolul, pretinzând că te doare capul și că vrei să pleci.

Poate că frumoasa blondă a văzut ceva în ochii Miei care i-a evidențiat amenințarea. Sau poate chiar a crezut că marchiza avea într-adevăr puterea de a-i pune capăt carierei în lumea teatrului. Oricum ar fi fost, ea i-a zâmbit, a făcut o reverență ușoară în fața Miei și a plecat.

Mia s-a întors spre Octavia, care s-a holbat preț de câteva secunde înainte de a izbucni în râs.

– Draga mea Lady Exley, nici nu-ți închipui cât de mult mi-a plăcut asta. Ea i-a luat brațul Miei și l-a strâns, cu ochii strălucind de admirație. Nu te uita acum, dar Adam te urmărește și pare a fi mai mult decât îngrijorat.

Capitolul 14

Drumul de întoarcere spre reședința Exley a fost unul fără evenimente. Adam s-a întrebat dacă Mia avea de gând să înceapă o discuție în contradictoriu referitor la Susannah și apoi și-a dat seama că era o preocupare ridicolă. Căsătoria lor era una de conveniență; soția lui nu ar putea fi geloasă pe fosta iubită.

Discuția cu ea s-a dovedit a fi extrem de agreabilă, vorbind despre oamenii pe care i-a cunoscut și despre recenzia piesei de teatru, pe care Adam o catalogase ca fiind deosebit de slabă. Noaptea era abia la început când au ajuns acasă. Mult prea devreme pentru a-și duce soția în pat și să facă dragoste cu ea ca un nebun, oricât de mult și-ar fi dorit.

– Ți-ar plăcea să mi te alături și să bem ceva în bibliotecă? a întrebat-o după ce și-au dat jos pelerinele, pălăriile și mănușile.

– Mi-ar plăcea.

Adam s-a îndreptat spre tava mare de argint pe care erau înșiruite mai multe sortimente de băuturi.

– Să sun să îți facă un ceai sau preferi ceva mai puternic?

A deschis una dinte sticle și s-a dat înapoi când a simțit mirosul dulceag care i-a ajuns la nas.

– Am să beau orice bei și dumneata – atâta timp cât nu este vorba de conținutul acelei sticle.

S-a îndepărtat să se uite la cărțile de pe cel mai apropiat perete în timp ce el a găsit o sticlă de Madeira vechi și plăcut la gust și a turnat în două pahare.

– Sper că asta îți va face plăcere.

Ea a luat paharul și a sorbit, zâmbindu-i înainte de a se întoarce la rafturi.

– Îmi place *Călătoriile lui Gulliver*, am citit mai multe capitole în această după-amiază și îmi amintesc un pic din ea.

Mărturisirea ei inofensivă cu privire la modul în care își petrecuse după-amiaza l-a făcut să se umple de vinovăție. În timp ce el era plecat să-și satisfacă plăcerile, soția lui ducea o existență solitară, izolată și fără prieteni în noua ei casă – acest mausoleu rece de piatră.

– Fratele meu m-a învățat piquet. Știi să joci? a întrebat ea, pătrunzând gândurile lui.

Adam a ridicat paharul pentru a-și ascunde zâmbetul.

– Știu să joc piquet. Vrei să jucăm un joc sau două?

– Aș vrea foarte mult să joc. Cu toate că...

O mică linie i s-a format între sprâncene.

– Da?

– Aș prefera să nu pariez prea mult pentru că nu sunt o jucătoare foarte bună.

Numai cu un efort supraomenesc a reușit Adam să își păstreze expresia sobră.

– Nu e nevoie să pariezi deloc, dacă nu vrei să o faci.

– Cred că dacă pariezi, jocul devine mai interesant. Eu și Cian ne-am jucat mereu pariind pe un ban. Pot să mă duc în camera mea să îmi aduc poșeta?

– Voi avea încredere în tine că îți vei onora datoriile, a spus el serios.

Adam a sunat după un servitor, ca să aducă un pachet de cărți, în timp ce doi lachei pregăteau o masă pentru jocul de cărți.

A privit-o cum pășea prin cameră, oprindu-se lângă masa de șah și trecându-și degetul peste piesele delicate de fildeș.

– Ai prefera mai degrabă un joc de șah decât cărțile? a întrebat.

– Nu, putem juca șah și altădată. Sunt nerăbdătoare să învăț să joc cărți.

– Masa este gata, milord.

Lacheul a vorbit înainte ca Adam să o poată întreba de ce era atât de interesată să învețe să joace cărți. Ca să se joace cu el? A dat deoparte acest gând prostesc și a luat pachetul de cărți, desfăcându-l în timp ce ea se așeza. A amestecat cărțile, degetele sale mișcându-se fără a mai fi coordonate de mintea lui distrasă.

Ea s-a uitat cu o bucurie nedisimulată la mâinile lui și mâna care amesteca i-a tremurat. Câteva cărți i-au scăpat și au zburat pe podea, iar Mia a dat să le ridice, dar el și-a pus mâna pe a ei.

– Le iau eu, doamnă.

Adam și-a revenit în fire în timp ce strângea cărțile căzute. Era oare atât de îndrăgostit, încât doar un simplu gest de admirație să-i fi provocat o astfel de nervozitate?

Când s-a așezat, deja își regăsise autocontrolul.

A început să împartă cărțile.

– Un bănuț pentru fiecare punct, corect?

– Da.

Ea și-a luat cărțile care cădeau pe masă, studiindu-le atent în timp ce își mușca buza de jos. Adam s-a forțat să se uite la ce cărți avea în mână.

Prima rundă i-a indicat faptul că mintea ei era avidă de cunoaștere, deși cunoștințele ei erau doar de nivel elementar. Cu multă blândețe, i-a făcut câteva observații despre modul în care și-a etalat cărțile și a fost impresionat că ea a fost receptivă și la următoarea mână a dat jos doar cărțile potrivite, într-un joc care a devenit aproape echilibrat. După ce Mia a marcat un punct împotriva lui în cea de-a treia rundă, jocul a devenit competitiv.

Adam a trebuit să-și amintească de mai multe ori că trebuie să-și înfrâneze instinctele de prădător. Judecând după intensitatea privirii ei și concentrarea intensă de care a dat dovadă, era evident că nici ei nu-i plăcea să piardă.

Mia încă se plângea de ultima negociere – una slabă – când ceasul de masă Ormolu[1], aflat pe șemineu, a bătut ora exactă.

Jucaseră timp de aproape două ore, dar lui i s-a părut că au trecut doar câteva minute. Ea s-a aplecat peste foaia cu punctajele, pe care el insistase să o păstreze pentru a o ajuta să învețe, mângâindu-și bărbia cu pana de scris, în timp ce totaliza punctele pierdute. Ea s-a încruntat și i-a întins foaia.

– Îți sunt datoare.

Abia a aruncat o privire asupra totalului în timp ce a strâns cărțile și le-a pus înapoi în cutie, reușind cumva să facă până și o mișcare atât de neînsemnată să pară elegantă și ispititoare.

[1] Tehnica ormolu, de aurire a obiectelor, a fost folosită pe scară largă la ceasurile franceze Empire de șemineu, dar și la corpurile de iluminat și pentru obiectele din porțelan.

– Având în vedere că de-abia ai învățat acest joc, apreciez că ești o jucătoare destul de bună. Mult mai bună decât mulți dintre bărbații cu care am avut nenorocul să împart masa de joc în decursul timpului.

Mia nu l-a crezut.

– Nu-mi place să pierd. Data viitoare ar trebui să jucăm șah. Poate o să putem să facem și aici pariuri.

A părut amuzat de comentariu.

– Crezi că vei fi mai norocoasă cu șahul?

– Nu norocoasă, milord, pricepută.

– Ah, mănușa a fost aruncată. Aștept cu nerăbdare să răspund provocării. Dar nu cred că în seara asta. Cred că este timpul să te retragi în camera ta. Vocea lui era blândă, dar ochii lui erau întunecați și direcți. Voi veni la tine peste o jumătate de oră.

LaValle era trează când a intrat în camera ei, chiar dacă Mia îi spusese să nu o aștepte.

– Voi purta cămașa albă în seara asta.

LaValle și-a făcut de lucru mult timp dezbrăcând-o, îmbrăcând-o și agitându-se cu hainele ei, până când Mia a început să se îngrijoreze. Oare avea să fie tot pe jumătate îmbrăcată când va veni soțul ei? De ce acest gând îi provoca atâta anxietate? Era îngrijorată că va face cale întoarsă dacă ea nu era gata? Într-adevăr, devenise o ființă jalnică.

Cămașa ei de noapte era simplă, dar ținuta asortată era compusă dintr-o haină scurtă, strânsă într-un corset cu o fustă din falduri peste falduri de țesătură albă diafană. Avea și mai mulți nasturi decât ar fi trebuit să aibă în mod normal o haină menită să fie dată jos imediat.

LaValle îi desfăcea părul când ușa dintre dormitoare s-a deschis și marchizul a intrat. Mia i-a văzut privirea în oglindă. Căldura care a cuprins-o, de acum familiară, s-a localizat în stomac în timp ce el a traversat camera spre ea, îmbrăcat doar într-un *banian*[1] de mătase albastru-închis.

[1] Un articol de îmbrăcăminte de la sfârșitul secolului al XVII-lea și al XVIII-lea, influențat de kimonoul japonez adus în Europa de Compania Olandeză a Indiilor de Est la mijlocul secolului al XVII-lea

S-a oprit în spatele ei.

– Voi îndeplini eu rolul de coafeză pentru Lady Exley...?

Și-a îndepărtat privirea de la imaginea Miei reflectată în oglindă, îndeajuns de repede pentru a-i arunca o privire franțuzoaicei.

– LaValle, stăpâne, a spus ea cu o scurtă reverență.

Mia a spus:

– Poți să pleci, LaValle. Nu vom mai avea nevoie de tine în seara asta.

Ușa s-a închis și soțul ei și-a așezat paharul pe măsuța de toaletă și a început să caute acele de păr printre buclele ei, îndepărtându-le unul câte unul, în timp ce-i privea chipul în oglindă.

Atingerea ușoară și abilă a degetelor sale pe scalpul ei a lăsat urme de foc. Când i-a eliberat și ultima dintre buclele de un roșu aprins, și-a admirat munca înainte de a-și lăsa mâinile pe umerii ei.

– Ești foarte frumoasă.

Ochii lui au rămas fixați într-ai ei, cu o expresie serioasă pe figură.

Mia s-a întors și s-a sprijinit în mod intenționat de el. Straturile subțiri de haine care-i despărțeau nu au reușit să-i ascundă excitația. Pleoapele i-au fluturat și mâinile i s-au strâns în timp ce o trăgea spre el.

A aruncat o privire spre șirul de lumânări de lângă măsuța ei de toaletă.

– Vrei să sting lumânările?

Mia a clătinat din cap.

– Aș vrea să aprinzi mai multe.

Dorința i s-a aprins în ochii întunecați. Ea i-a luat mâinile și le-a pus mai jos, tresărind în timp ce degetele lui au ajuns să se odihnească peste sânii ei. I-a mângâiat ușor un sfârc cu un deget, iar Mia a inspirat brusc.

Și-a pus mâinile sub coatele ei și a ridicat-o în picioare, cu degetele sale abile desfăcându-i rapid rândul de nasturi pe care LaValle îl închisese cu doar câteva clipe înainte. Mia a încercat să nu se gândească la câte astfel de articole de îmbrăcăminte pentru femei desfăcuse pentru a deveni atât de priceput.

Când i-a dat jos halatul, ochii i s-au întunecat în timp ce se odihneau pe vârfurile sânilor ei, sub țesătura aproape transparentă. I-a trasat conturul corpului ei prin haina vaporoasă în timp ce se uita la

imaginea lor din oglindă. Și-a trecut un deget peste burta ei, peste pubisul ei, cu pleoapele căzute și cu inima zvâcnind în spatele ei.

În timp ce mâna lui o tachina și o înnebunea de plăcere, Mia și-a întins mâna spre el, atingându-i pielea între marginile cămășii. Întregul lui corp a devenit rigid în timp ce ea și-a lăsat încet mâna pe duritatea lui mătăsoasă, sorbind din priviri reflexia lor din oglindă.

– Obraznico, a spus el încet, una dintre mâinile lui masându-i vârful sânului, în timp ce cealaltă îi ridica încet marginea cămășii de noapte deasupra coapselor.

Ea a vrut din nou să îl mângâie, dar el s-a smuls din mâna ei.

– Nu.

– Dar...

Ochii lor s-au fixat pe imaginea lor în oglindă.

– Nu.

A vorbit cu o siguranță de sine plină de aroganță, care a făcut-o să se înfioreze de dorință. Și-a lăsat mâinile libere pe lângă corp. O să fie ascultătoare... deocamdată.

El i-a ridicat cămașa deasupra taliei și a ținut țesătura strânsă într-o mână în timp ce cealaltă i-a alunecat în jos, peste șold, spre smocul de păr roșu moale. Degete sensibile i-au înconjurat pubisul și au făcut-o prizonieră, posedând-o în timp ce degetul lui mijlociu mângâia, oprindu-se agonizant pe vulva ei care o durea de plăcere.

Un zâmbet ușor și batjocoritor i-a licărit pe față.

– Mă faci să-mi doresc să am mai multe mâini.

El o excita din nou, de data aceasta oferind sursei plăcerii ei mișcări rapide și neglijente.

Mia a gâfâit și și-a împins fundul spre el.

Un hohot de râs înfundat și mulțumit a vibrat în spatele ei.

– Desfă-ți picioarele pentru mine, draga mea.

Mușchii de la picioare s-au contractat și au tresărit în timp ce a și-a desfăcut picioarele.

A mângâiat-o din nou, de data aceasta mai adânc. Mia s-a zvârcolit sub atingerea mâinilor lui, cu vederea încețoșată de dorință reprimată, în timp ce degetul său abil începea să se miște în cercuri ferme și lascive. Întregul ei corp a devenit rigid, pe măsură ce plăcerea s-a amplificat, delicată la început și apoi...

Și apoi s-a oprit.

Ea a deschis ochii și i-a întâlnit privirea în oglindă.

Buzele lui s-au deschis în timp ce se uita la pielea îmbujorată a feței ei.

– Cred că ești o păcătoasă.

Mia a clipit. *Păcătoasă?* Dorința care pulsa insistentă, neostoită dintre picioarele ei nu o lăsa să gândească. Ea s-a împins în el și el a continuat.

– *Ești* păcătoasă?

Degetul lui desena cercuri ușoare, sugestive, *înnebunitoare*. Mia a strâns tare din ochi, luptându-se să nu țipe. Ce voia de la ea?

– Ești? i-a șoptit el, cu respirația fierbinte în urechea ei.

Ea a deschis ochii. Sprâncenele lui erau ca două cârlige negre, iar zâmbetul lui era unul pe care ea nu îl mai văzuse înainte, tachinator și viclean, făcându-l să semene cu un satir malefic. Degetul era încă nemișcat, ceea ce o scotea din minți.

– Da, a răsuflat ea.

– Da, ce?

Ea s-a uitat la reflecția lui.

– Da, Adam. Sunt o păcătoasă.

Ochii i s-au întunecat, dar mâna i-a rămas nemișcată.

– Te-ai gândit să mă controlezi – să mă faci să-ți mănânc din palmă, nu-i așa? Sau să stau după fundul tău drăguț și gol.

S-a împins în ea pentru a-și ilustra ideea.

Mia a rămas cu gura căscată la cuvintele lui crude.

A eliberat-o și s-a îndepărtat, cu ochii albaștri de gheață ațintiți pe imaginea ei reflectată.

– Scoate-ți cămașa.

Toate urmele satirului au dispărut și a devenit iar un aristocrat. Ea a ezitat. Cum putea fi atât de calm când ea era gata să explodeze? Era enervant. Era umilitor. Era...

– Mia.

A răsuflat scurt și a ridicat țesătura subțire și fragilă deasupra capului, aruncând-o într-o parte.

Ochii lui au strălucit în timp ce-i învăluiau corpul de sus până jos, apoi au revenit, fixându-se asupra buricului. Buzele lui s-au deschis mirate.

– Ce naiba? El nu a așteptat răspunsul ei, înainte de a se apleca în fața ei. A atins ușor inelul și mica bijuterie cu degetul arătător și și-a ridicat privirea. A durut?

Ea a zâmbit.

– Deloc.

Un zâmbet stânjenit i-a înflorit în colțul gurii, care a lăsat-o fără aer.

– N-am mai văzut așa ceva, s-a mirat el, aruncând o privire spre buric, cu un zâmbet pe figură.

Vocea lui plină de uimire i-a spus că a fost ceva ce nu mai văzuse pe corpul altor femei.

A atins cu degetul pielea din jurul piercing-ului ei, în cercuri sugestive, părând să fi uitat de sexul ei, deși era la doar câțiva centimetri de fața lui.

A rămas în picioare, cu ochii în continuare lipiți de mica bijuterie. Judecând după mișcarea de sub cămașă, el nu a fost dezgustat de această imagine, așa cum s-a întâmplat cu LaValle. Ea a întins mâna și a tras de bucata de pânză care-i ținea închis banianul. Cămașa s-a desfăcut și a dezvăluit o bucățică din corpul lui palid și ferm.

Ochii ei s-au ațintit asupra părții lui care nu era palidă.

– O!

A ridicat din umeri și haina a căzut pe podea.

S-au holbat unul la celălalt, explorându-și reciproc corpurile cu privirea.

Membrul lui se ridica dintr-un smoc de păr cârlionțat negru, cu capul neted care se ivea deasupra abdomenului său musculos. El era... perfecțiunea întruchipată. A pășit spre el și a întins o mână ca să-l atingă. Înainte ca ea să mai poată face ceva, el a ridicat-o și a parcurs distanța scurtă până la pat. Gura lui a zdrobit-o pe a ei și a pătruns în ea fără nici un preambul tandru. Mia s-a deschis sub asaltul lui și l-a tras mai adânc, limbile lor îmbinându-se în timp ce mâna ei atingea partea aceea din corpul lui pe care a căutat-o cu disperare.

S-a îndepărtat din nou, clătinând din cap.

– Nu am vorbit despre asta? I-a aruncat o privire serioasă. Prima dată este rândul meu.

– Rândul tău?

– Îhâm.

El a trecut un deget peste maxilarul ei, cu buzele curbate într-un mod care i-a dat fiori. Ar fi dat orice să afle la ce se gândea.

*

Doar privindu-i corpul care răspundea la stimulările lui, Adam simțea că era gata să se descătușeze. Ce era în interiorul corpului ei de îl excita atât de tare?

Ochii lui au coborât spre acel inel fascinant din buric. A vrut să-l atingă cu limba și să-l sugă. Să-l prindă între dinți și să-l tragă. Să-l lingă și să-i sondeze gropița delicată. Și-a stăpânit excitația copleșitoare. Dacă ar face dragoste cu ea chiar acum, ar face-o mult prea intens și prea rapid, mânat doar de plăcerea lui, fără să-i mai pese și de plăcerea pe care ar fi simțit-o și ea.

– Întinde-te, a spus el, împingând-o cu blândețe.

Ea s-a supus cu un gest rapid, în contradicție cu zâmbetul ei senzual. Era o vulpiță. O sirenă sarcastică, ce îl tachina. Era un pericol cu o duzină de întruchipări, iar Adam nu și-a permis decât s-o atingă cu un singur deget.

Doar cu un deget. Cum și-ar putea pierde controlul doar atingând-o cu un singur deget?

A început cu sprânceana ei, netezind grațioasa aripă roșie care s-a arcuit sub degetul său, aproape pierzându-se în ochii ei verzi strălucitori. A trasat ușor vena albastră care pulsa în tâmpla ei, deplasându-se peste obraz către vena care pulsa la baza gâtului ei. Degetul lui a zăbovit în curbura moale și buzele lui s-au deschis simțind pulsul ei accelerat. Nările ei delicate s-au deschis ca o reacție care îi trăda dorința care-i străbătea corpul. Adam a zâmbit și și-a reluat explorarea.

El și-a mișcat degetul peste capul pieptului ei ușor pistruiat până la sân, evitând mamelonul deja ferm de excitare, în schimb, mângâind pielea sensibilă de pe partea laterală a sânului. Corpul ei a reacționat la atingerea mâinii lui, dar el și-a continuat călătoria descendentă, fără ca măcar pentru o clipă o să o ciupească sau să o lovească. A făcut eforturi supraomenești pentru a-și forța degetul care opunea rezistență să alunece mai departe. Fiecare particulă a ființei lui dorea să zăbovească, să frământe în mâini fiecare sân perfect, să îl lingă și să îl sugă până când ea ar fi scos un țipăt de plăcere.

Dar degetul i-a mers mai departe, ca un nomad care respinge mirajul unei oaze de deșert.

El și-a împins degetul pe pântecul ei care tremura, înconjurând și masând bijuteriile din buricul ei de mai multe ori înainte de a continua inexorabil spre țintă.

S-a oprit deasupra buclelor umede care îi protejau sexul și mâna i-a tremurat în timp ce el i-a prins privirea, împingându-și degetul încet, dar deliberat, în cea mai intimă parte a corpului ei. Șoldurile ei s-au ridicat în întâmpinarea lui și ea a gemut și a închis ochii.

Și asta a fost tot ce i-a trebuit.

Degetele și mâinile i s-au răzvrătit, refuzând să-i mai asculte creierul; gura lui trădătoare s-a alăturat revoltei și s-a grăbit să-și revendice un sân. Limba, buzele și dinții se delectau cu corpul ei ca un personaj lacom din infernul lui Dante, în timp ce degetele lui mângâiau căldura mătăsoasă a interiorului ei, căutând singurul lucru care putea să-i astâmpere dorința.

Când a început să se deschidă, el a împins un deget înăuntrul ei pentru a împărtăși plăcerea pe care și-o dorea a fi una dezlănțuită. Ea s-a convulsionat în jurul lui și el s-a mai înfiorat încă o dată înainte de a-i îndepărta și mai mult coapsele, ghidându-se spre intrarea dinăuntrul corpului ei.

A intrat la fel de adânc, cu capul care-i zvâcnea, înainte de a se opri. Broboanele de sudoare apărute pe tâmpla lui i s-au prelins pe obraz în timp ce el se uita în ochii ei verzi întredeschiși. Autocontrolul lui s-a revoltat ca un câine nervos pe lesă. Odată ce a început să se miște în interiorul ei, nu avea de gând să mai facă apel la finețuri.

Ea i-a zâmbit leneș, și-a ridicat șoldurile și l-a primit înăuntru.

–*Ah, Doamne*!

Cuvintele s-au rostogolit de parcă ar fi invocat mila cerească. Orice urmă de control a dispărut, și cele mai bune intenții ale sale odată cu ea. A posedat-o cu o sălbăticie de care știa că se va rușina mai târziu, dar acum nu-i păsa de asta. A penetrat-o de parcă asta ar fi putut stinge dorința pe care a aprins-o în el. De parcă și-ar putea transforma obsesia în supunere. Privirea i s-a înnegrit, iar trupul i-a explodat. I-a zdrobit șoldurile cu o strânsoare care a ținut-o nemișcată în timp ce el o umplea și o revendica.

A mea.

A răsuflat din greu și s-a rostogolit, nevrând să o lovească. Picioarele ei s-au încurcat cu ale lui și s-a întors odată cu el,

chicotind ca o fetișcană, când s-au rostogolit pe o parte, încă legați la nivelul șoldurilor, cu fețele la câțiva centimetri una de cealaltă.

Adam s-a uitat la fața ei veselă și roșie, iar inima îi bătea într-un ritm asurzitor în urechi.

Ea l-a sărutat pe piept, și-a închis ochii și s-a cuibărit în brațele lui, fiind absolut inconștientă de daunele pe care le produsese – daunele pe care le producea încă. I-a strâns șoldurile cu picioarele ei subțiri, dar puternice și a continuat să-l distrugă.

– A fost delicios, Adam. Sunt foarte fericită că ești atât de priceput să oferi plăcere femeilor.

Nu i-a rămas altceva de făcut decât să rămână mut la reacția pe care cuvintele ei i le-au provocat în corp. A oftat din nou.

– N-am mai avut orgasm până acum. Ea s-a apropiat încet, împingându-se spre pieptul lui ca o pisică. Este mult mai plăcut decât să te satisfaci singură.

Ultimele cuvinte au fost estompate de un uriaș căscat. Adam nu ar fi putut spune ce l-a uimit mai mult – că o femeie de o senzualitate atât de evidentă ca a ei nu a avut parte de un orgasm sau modul franc în care a recunoscut că se masturba. Oricare ar fi fost răspunsul, membru lui s-a întărit din nou, încă îngropat în interiorul ei. O parte îndepărtată a creierului său i-a transmis că nu era ceva neobișnuit pentru un om de peste treizeci de ani.

I-a îndepărtat câteva bucle rebele arămii pentru a-i privi fața. A zâmbit somnoroasă, dar nu a deschis ochii. Adam a simțit o senzație teribilă de rigiditate, de data aceasta în jurul inimii.

Și-a pus capul pe pernă și l-a scuturat dintr-o parte în alta. Corpul lui era epuizat, dar mintea lui era agitată datorită efectelor acestei seri. Nu se va sătura să se culce cu ea mâine. Nici poimâine. Sau în viitorul apropiat.

Și-a dus palma la ochi, încercând să-și liniștească haosul din minte.

Undeva în cameră un ceas a bătut ora exactă, un contrapunct constant la furia, frustrarea și confuzia care se învârteau în mintea lui.

Nu-și dorea decât să tragă păturile peste amândoi și să se culce, alături de această ființă atrăgătoare. În schimb, a lăsat căldura corpului și a patului ei și și-a pus pe umeri haina aruncată pe jos înainte să se întoarcă și să o privească. Noua lui soție stătea întinsă deasupra așternuturilor, goală și umplându-l de dorință.

Trupul și creierul său s-au angajat într-o scurtă luptă violentă și a fost nevoie și de ultima fărâmă de stăpânire de sine ca să nu se dezbrace de halat și să se târască înapoi în pat lângă ea.

În schimb, a acoperit-o, a stins lumânările care încă ardeau și s-a întors în camera lui.

Adam zăcea în întuneric în patul său masiv și își spunea că acesta este locul unde trebuie să fie. Partea lui rațională, o parte care părea să se erodeze rapid, susținea că sexul cu orice femeie – ca să nu mai vorbim de una libertină și plină de senzualitate precum soția sa – genera o multitudine de senzații. Doar că trebuia să țină contul de faptul că, cu cât experiența era mai intensă din punct de vedere fizic, cu atât era mai important să păstreze distanța corespunzătoare.

Acesta era răspunsul: distanța. De asemenea, s-a întâmplat să fie singurul lucru pe care ea îl ceruse în cazul acestei căsătorii de conveniență.

Capitolul 15

Mia s-a trezit în lumina soarelui de amiază care se revărsa peste patul ei. A știut, fără să mai fie nevoie să se uite în jur, că era singură. A ridicat păturile și a aruncat o privire în jos spre corpul ei. A lăsat așternuturile să cadă înapoi și a zâmbit la baldachinul albastru de damasc de deasupra patului ei. Era goală și corpul o durea într-un mod plăcut, așa că nu fusese doar un vis.

Nu a fost surprinsă să se trezească singură. Un om ca marchizul de Exley avea totul bine rânduit în privința acestor lucruri. Ceea ce o surprinsese fusese seara trecută. Nu atât partea în care au făcut dragoste, când el se comportase autoritar, dar generos, ci întreaga seară. Fusese o plăcere să-l observe interacționând cu prietenii lui și să joace cărți cu el. Fusese... uman.

Dar, chiar și în momentele de plăcere extremă din timpul nopții trecute, ea simțise că încă era rezervat față de ea. Ca și cum autocontrolul ar fi fost aproape parte integrantă din firea lui, încât nici în acele momente nu putea să scape de el. Mia a oftat. Ar trebui să-i fie recunoscătoare pentru distanța pe care a menținut-o. La urma urmei, asta va face mult mai ușoară despărțirea de el.

Și acela, și-a amintit ea cu asprime, fusese motivul pentru care se căsătorise.

Amintiri din noaptea trecută – legate de ochii lui întunecați și de expresia lui aproape sălbatică din momentul culminant – au asaltat-o și au stârnit-o. Mâna i-a alunecat între picioare. Îl dorea din nou – acum.

Era... frustrant. Ea și-a îndepărtat brusc mâna de pe sexul care pulsa sâcâietor și s-a ridicat.

Ce era în neregulă cu ea? O tăvăleală cu un iubit decent – bine, superb, de fapt – și deja era prinsă în mrejele lui. Ce o să mai spună după ce se va culca din nou cu el? Ar pune în pericol planurile ei de evadare?

S-a încruntat. Noaptea trecută nu fusese despre dragoste, ci despre afaceri. Ei bine, și poate despre un pic de dorință. Marchizul voia un moștenitor și își luase măsuri pentru a obține ceea ce dorea. Faptul că el făcuse în așa fel încât afacerea să fie mai degrabă o plăcere nu schimba cu nimic adevărul. El nu-și dorea o soție sau o iubită sau o prietenă. Își dorea un copil. Era o iapă de prăsilă și era de datoria ei să dea naștere unui copil. Punct. A venit la ea, a prestat serviciul pe care l-au stabilit și a plecat cât mai curând posibil. Ea ar face bine să țină cont de asta. Doar pentru că era tandru în pat, nu însemna că era un tip tandru în general. Își dorea să își atingă scopul pentru care se căsătorise, la fel cum va face și ea atunci când o va duce la moșia lui.

Cele câteva ore în care reușise să doarmă fuseseră umbrite de imagini cu noua sa soție.

Nici una dintre imagini nu fusese vreuna care să-i inducă un somn liniștit și Adam s-a trezit nervos, dar hotărât. S-a gândit la cât de aproape a fost să se comporte ca un licean îndrăgostit și să doarmă în patul soției sale și s-a cutremurat. Ei bine, creierul i s-a cutremurat, dar membrul lui perfid i-a transmis că, dacă s-ar fi trezit în patul soției sale, ar fi avut parte de o experiență mult mai plină de satisfacții decât dacă ar fi dormit singur.

Abia și-au petrecut puțin timp împreună, că ea deja i-a dat peste cap liniștea sufletească pe care cu greu și-o câștigase și a generat haos în mintea lui. Cine știe ce s-ar întâmpla dacă el ar da frâu liber dorinței sale obsesive și s-ar bucura de compania ei pe cât de mult și-ar fi dorit? De un lucru era sigur: soluția era impunerea unui autocontrol ferm.

În acest scop, și-a început dimineața cu o baie înghețată. Odată ce a reușit să-și domolească excitarea persistentă, a trimis vorbă să-i fie înșeuată cea mai recentă achiziție din grajdul lui. Phoebe era o iapă de un gri-argintiu neobișnuit, cu pete albe interesante împrăștiate peste greabăn și pe coaste. Era pe cât de iute, pe atât de frumoasă și a fost compania perfectă pentru o plimbare în dimineața cu lumină vineție.

Parcul era aproape pustiu și Adam călărea ca un demon. Iapa era plină de tot atâta exces de energie și tensiune ca și stăpânul ei, iar Adam s-a întors la Exley House la fel de transpirat ca și animalul.

Din nefericire, el era încă plin de energie mentală, indiferent de modul sălbatic în care își agresase corpul.

A luat un mic dejun rapid, în timp ce purta încă în cizmele de călărie în picioare, dând pe gât o ceașcă de cafea și comandând încă un ibric în camera lui, în eventualitatea în care noua sa soție s-ar fi dovedit a fi la fel de matinală ca în ultima dimineață în care l-a surprins în sala de mic dejun.

După o altă baie – de data aceasta mai puțin rece decât prima – a petrecut câteva ore în biroul său, uitându-se la ultimele facturi legate de armata de muncitori pe care o angajase pentru a repara o clădire masivă și grotescă de pe Tavistock Street din Strand. Adam câștigase clădirea de la un om care avusese mai mult noroc făcând bani din speculații financiare decât pariindu-i la masa de joc.

Pe baza celui mai recent raport al arhitectului care supraveghea lucrarea, clădirea ar trebui să fie gata pentru a fi preluată de noii săi chiriași înainte de sfârșitul anului. După o scurtă întâlnire cu Hill, în care au pus la punct planurile sale de a se muta la Exham, Adam a ordonat să i se pregătească faetonul și a plecat să investigheze personal lucrările de renovare. A pierdut o oră examinând un acoperiș de plumb crăpat și niște jgheaburi ruginite înainte de a ajunge la club.

La White's, a verificat registrele de pariuri și nu a regăsit nicăieri numele soției sale. A zâmbit. Mia nu mai reprezenta un subiect de interes pentru nimeni. Cel puțin pentru nici un bărbat care și-ar fi dorit să mai trăiască.

Tocmai a terminat de citit câteva ziare recente și se gândea să-l caute pe Danforth când acesta și-a făcut apariția.

Adam și-a lăsat deoparte ziarul.

– Bună, bătrâne. Danforth i-a făcu semn unui lacheu înainte de a se lăsa cu zgomot pe un scaun. Coniac și cafea. În ordinea asta.

Adam a ridicat o sprânceană. Îmbrăcămintea lui Danforth era aleasă cu grijă, indicând că valetul său tocmai l-a pregătit pentru a ieși în lume, dar ochii lui erau roșii și umezi.

– Ai chefuit cam mult, Danforth?

A mormăit.

– Am ieșit aseară după piesa de teatru.

– O? Și cum a fost?

Din nou a mormăit. Chelnerul a sosit cu băuturile comandate, iar el a luat paharul cu o mână tremurândă, l-a dat peste cap, a șuierat printre dinți și s-a încruntat.

– Surorile mele m-au informat în această dimineață că trebuie să închei un contract prin care mă oblig să plătesc toate costurile pentru reparații și asigurarea pentru casa pe care am închiriat-o.

– Arăți ca naiba, Danforth. Te-aș sfătui să ții cont de părerea lor.

– Dar când ai ascultat *tu* vreodată de o femeie, Exley? l-a întrebat Danforth, cu o expresie neobișnuită pe chip.

Adam a ignorat întrebarea și a condus discuția în zone mai sigure. S-au contrat cu privire la ultima bătălie din Războiul peninsular, bătălia de la Fuentes de Onoro, care era încă un subiect aprins, chiar dacă trecuseră deja câteva luni de la eveniment.

Adam făcuse tot posibilul să-i tempereze dorința tânărului de a se înrola și de a-și face datoria față de țară.

– Trebuie să rămâi în viață și să asiguri continuitatea ducatului, Danforth. Ești singurul care le poate oferi atât protecție, cât și confort material Octaviei și Liviei.

Prietenul său s-a înroșit auzind dojana blândă pe care a primit-o.

– Da, da, știu. Ar fi o prostie și o cruzime să le pun în pericol viitorul, dar...

Adam s-a ridicat în picioare, sătul de un subiect care nu-i făcea bine tânărului său prieten.

– Vii cu mine la o sesiune de antrenament la Beauleaux?

Danforth s-a încruntat la el, conștient că era manipulat în mod brutal.

– Haide, va fi aproape la fel de distractiv să încerci să mă ucizi, așa cum i-ai ucide și pe francezi.

– Mult mai distractiv, a mormăit Danforth.

Beauleaux deținea un club de scrimă de elită în care Adam petrecea câteva zile pe săptămână.

Danforth nu era membru al clubului elitist, pentru simplul fapt că nu-și putea permite.

Adam era unul dintre cei mai importanți clienți ai lui Jean Beauleaux și îl aducea pe tânăr cu el ori de câte ori putea, contribuind în secret la obținerea statutului de membru pentru Danforth, fără ca vicontele orgolios, dar care nu dispunea de prea multe resurse financiare, să știe.

Adam și-a început sesiunea programând un antrenament cu însuși marele Beauleaux. Era mult mai bine să-și cheltuiască o parte din energie pe un adversar de calibrul lui, înainte de a se lupta cu entuziastul, dar mai puțin priceputul Danforth.

Adam și Beauleaux s-au antrenat cu intensitate timp de peste o oră. Un public restrâns format din membrii obișnuiți ai clubului s-a adunat în galeriile care înconjurau ringul pentru a-i privi. Adam și-a dat seama doar văzând zâmbetul plin de satisfacție al lui Beauleaux de la sfârșitul luptei extenuante că, pentru el, ceea ce conta era mai degrabă mulțimea care privea, decât sportul în sine. Adam a bănuit că francezul, care era priceput la afaceri, l-a lăsat să-i aplice câteva tușe doar pentru a-l ambiționa să revină, atrăgând în felul acesta și mai multă clientelă.

– Doamne, Exley. Danforth a clătinat din cap în timp ce se apropia. Nu te-ai săturat să iei bătaie? Ești sigur că mai vrei?

S-a retras și a lovit aerul de câteva ori, parcă pentru a-l convinge pe Adam de intenția vorbelor sale. Adam abia și-a înăbușit un zâmbet, în timp ce îl privea pe Danforth luptându-se cu dușmanul imaginar.

– Asigură-te că masca ta este bine închisă, l-a avertizat pe tânăr, trecându-și sabia în mâna stângă.

Danforth a lăsat brațul.

– Asta e bine! De fapt, e extraordinar de bine. Fața lui, de obicei blândă, avea acum o expresie încăpățânată. Ești sigur că vrei să folosești mâna stângă? Poate te-ai simți mai confortabil dacă ți-ai folosi unul dintre picioare?

Adam și-a închis masca pentru a-și ascunde un zâmbet.

– Haide, să începem, că pierdem timpul.

Cei doi prieteni erau de fapt bine echilibrați când Adam își folosea mâna stângă. Danforth a fost capabil să reușească mai multe tușe, chiar și fără complicitatea lui Adam. După a cincea și cea mai dureroasă tușă, chiar și Adam socotea că era prea mult.

– Ha! a strigat triumfător Danforth. Fără îndoială că te vei întoarce în brațele soției tale ca să-ți lingi rănile.

La spusele prietenului său, Adam s-a bucurat că încă mai purta masca. Senzațiile care i s-au răspândit prin trup, doar gândindu-se la Mia, aproape că l-au pus în genunchi. Timp de două ore reușise să nu se mai gândească la ea, iar acum avea din nou parte de chin.

Și-a înăbușit un hohot de râs. Poate că ar putea sta la Beauleaux de dimineață până seara, antrenându-se până când avea să fie în stare să meargă acasă la o femeie a cărei singură condiție când acceptase să se căsătorească cu el fusese să o lase liberă.

– Zic, bătrâne, ești bine?

Adam și-a dat seama că stătea în picioare și se uita în gol. Și-a scos masca, și-a trecut brațul peste fruntea umedă și s-a uitat la bărbatul mai tânăr.

– Începi astăzi renovarea sau ți-ar plăcea să mergi cu mine să mâncăm ceva la cină și să ne distrăm puțin?

Capitolul 16

Hoarde de slujitori bătătoreau holul care despărțea camerele soției lui Adam când el s-a întors acasă după singura noapte în care nu câștigase la jocul de cărți. Danforth avusese parte de o grămadă de câștiguri, iar Adam decisese în cele din urmă că era mai bine să meargă acasă și să-și înece amarul.

Abia a trecut de miezul nopții și o astfel de activitate efervescentă părea... neobișnuită. Sayer l-a întâmpinat pe Adam la ușă și, fără a spune un cuvânt, i-a întins o bucată de hârtie.

– Ce este asta?

Adam s-a uitat la plicul mic, pe care nu scria nimic.

Sayer i-a întins o pereche de ochelari, fără a mai fi nevoie ca el să-i ceară asta.

– Este de la Lady Exley. Soția dumneavoastră, milord, a adăugat el când Adam nu a răspuns.

Adam s-a încruntat și a smuls ochelarii din mâna servitorului său.

– Mulțumesc, Sayer, știu cine este soția mea.

A desfăcut plicul și a scos singura bucată de hârtie aflat în interiorul acestuia.

Milord Exley,
Ești invitat la un picnic privat pentru două persoane, în camerele mele.
Cu respect,
Soția ta.

Adam și-a scos ochelarii și s-a uitat la Sayer, dar valetul lui îi examina cu atenție piciorul.

– Chiar *acum*?

– Așa cred, domnule.

– Crezi că ar prefera să merg așa cum sunt sau ar trebui să mă schimb într-o ținută adecvată și să mă bărbieresc?

Întrebarea era doar pe jumătate plină de sarcasm.

– Nu aș putea să vă spun nimic în privința asta, milord, dar v-am așteptat cu apă fierbinte.

Adam a oftat și i-a înmânat lui Sayer ochelarii și invitația.

– Ce se poartă de obicei la un picnic, Sayer?

– Mă tem că asta depășește experiența mea, domnule.

Adam a pufnit.

– La ce te pricepi, Sayer?

– Nu eu trebuie să decid asta, stăpâne.

Proaspăt bărbierit și purtând papuci, un banian de mătase gri și o cămașă de noapte – pentru prima dată de ani de zile –, a intrat în camera soției sale. Era înconjurată de servitori zgomotoși și activi și era îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoare verde-închis, care îi învelea corpul minunat ca și cum ar fi fost o a doua piele.

Adam s-a uitat la slujitorii care roiau, încruntându-se când l-a văzut pe uriașul blond.

Ochii Miei au sclipit trecând de la el la lacheu.

– Puteți să plecați acum.

A făcut un gest spre ușă cu ambele mâini prin care i-a concediat, iar servitorii, bărbați și femei, s-au grăbit să iasă din cameră.

Mormane de perne erau împrăștiate în fața șemineului – în care era un foc care ardea cu intensitate. O măsuță de cafea era plină cu vârf de mâncare.

– Ai fost cam ocupată, a remarcat el.

A venit spre el cu grația ei obișnuită și l-a luat de mână.

– Îți mulțumesc că ai venit, a spus ea, cu toată seriozitatea, trăgându-l spre teancul de perne.

Adam a făcut semn spre foc cu mâna liberă.

– Ți-e frig?

– Mereu. Ea s-a încruntat. E prea cald? Stai confortabil? Ar trebui...

– Sunt bine.

S-a lăsat cu grație în mijlocul mormanului de perne, trăgându-l jos lângă ea. Adam a aruncat o privire spre podea și s-a strâmbat.

– Te rog! Ea i-a aruncat o privire pe care nu o putea numi decât „privirea irezistibilă de pisicuță".

Adam a mormăit și s-a lăsat cu grijă pe o pernă mare.

– Foarte bine, dar voi rămâne aici pe capul tău, dacă nu mă pot ridica din nou.

S-a întors spre masă.

– Vin, milord?

Adam a făcut o pauză pentru a fixa câteva dintre pernele mai mari între spatele lui și un scaun din apropiere.

– Te rog.

Orice s-ar întâmpla, ar putea avea nevoie de ceva întăriri. A turnat două pahare și i-a întins unul.

– Ți-e foame? a făcut ea semn către masa întinsă.

Lui Adam nu-i era, dar i s-a părut că ea se străduise mult. Ce naiba avea de gând femeia aceasta? A stat departe de propria-i casă toată ziua, gândindu-se să-i facă pe plac cu absența lui, și acum avea parte de toate astea? A oftat.

– Poate niște pâine și brânză.

Și-a sorbit vinul în timp ce ea a umplut o farfurie mică și i-a adus-o, reușind cumva să-i arate grațios genunchii.

Preocupată, a început să-și aranjeze propria grămadă de perne până când s-a declarat mulțumită și apoi a întins mâna și i-a luat piciorul. I-a scos mai întâi un papuc și apoi pe celălalt, cu sprâncenele ridicate provocator. Ea a făcut un semn către scaunul de care se sprijinea.

– În palat stăteam rar pe scaune și niciodată pe unul atât de incomod. S-a așezat, cu picioarele încrucișate sub ea. Ultima dată când Adam și-a amintit că a mai șezut într-o astfel de poziție, fusese pe când era un copilaș. La cei treizeci și șapte de ani ai lui, se îndoia că ar mai fi fost în stare.

A sorbit din vin și a așteptat. Aceasta era scenografia ei; el a lăsat-o să regizeze spectacolul.

– Mi-a plăcut foarte mult seara de ieri, compania în care m-am aflat, mai mult decât piesa în sine. Singura parte care nu mi-a făcut plăcere a fost când mi-am dat seama că toți ceilalți știau mult mai multe despre tine decât mine. Fruntea ei s-a încrețit. Știu la ce te gândești. Te rog, nu mai fi atât de impasibil. Cred că este corect cum m-am exprimat? Ea i-a aruncat o privire întrebătoare.

– Impasibil este un mod corect de a te exprima, a spus el ironic.

– Îh! a dat ea din cap ofensată.

– Și acesta este cu siguranță un alt mod de a exprima ceva, deși nu știu ce.

Adam a luat o bucată de brânză.

Mia s-a încruntat, în mod clar nedorind să fie deturnată de la discursul ei.

– Nu vreau să par o proastă, neștiind ceva ce toți ceilalți știu.

El a luat o înghițitură mare de vin, întrebându-se ce credea ea că *știe toată lumea*.

– Sper că nu ai de gând să bei prea mult și să îți pierzi controlul? Ea și-a arcuit una dintre sprâncenele roșcate, dar ochii ei verzi scânteiau de umor. Nu că nu m-am bucurat de timpul petrecut cu tine prima dată.

A lăsat ochii în jos și s-a jucat cu colțul unei perne de catifea albastră ca gheața.

– Care primă dată?

Un zâmbet scurt și viclean i s-a răspândit pe față.

– Milady?

El a folosit un ton care obținea de obicei rezultate instantanee atât de la cei care îl cunoșteau, cât și de la cei pe care nu-i cunoștea. A înțeles, după zâmbetul ei larg, că noua lui soție nu făcea parte din nici unul dintre aceste grupuri.

– Îți propun un târg.

– Un târg? a repetat Adam îngrijorat.

– Ți-e teamă să te târguiești cu mine?

S-a holbat la ea.

Ea și-a încrucișat brațele și i-a susținut privirea.

Adam și-a ridicat ochii spre tavan.

– Bine. Un târg.

I-a aruncat un zâmbet care i-a dat de înțeles că, în mintea ei, nu s-a îndoit nici o clipă de faptul că Adam va ceda. Adam tocmai fusese manipulat, iar sentimentul neobișnuit nu era unul de care să fie mulțumit.

– Negocierea este filosofia de viață a celor din Oran. Vom negocia întrebări pentru răspunsuri. Tu îmi vei spune ce vreau eu să știu și eu îți voi spune ce ți-am făcut în noaptea nunții noastre. Sau poate că preferi să-ți arăt?

Ochii ei verzi ardeau mocnit. Adam a ignorat încercarea ei de a-l distrage, chiar dacă mădularul lui a reacționat. A ridicat plictisit din umeri.

– Voi răspunde la una dintre întrebările tale, în schimbul a trei dintre ale mele.

– Trei pentru două.

– Două pentru trei.

– O negociere echitabilă.

A oftat și a dat ochii peste cap.

– Bine, o negociere echitabilă.

După zâmbetul ei triumfător, Adam și-a dat seama că ar fi fost de acord cu două pentru trei. Cochetă.

– Să scuipăm în mâini și să batem palma?

Adam s-a strâmbat.

– Ce sugestie revoltătoare! Acesta este un alt obicei din palatul sultanului?

– Nu, așa făceam eu și Cian pentru a încheia un târg când eram copii.

– N-o să fie nevoie să scuipi. Te cred pe cuvânt. I-a întins paharul. Ea i-a aruncă o privire sceptică și s-a încruntat. Nu te supăra – nu-mi voi pierde din nou cunoștința. Deși mi se pare că ai fi în stare să te distrezi și în această situație.

În loc să-i răspundă, ea s-a lăsat pe spate și l-a supus unei examinări amănunțite în timp ce-și pregătea atacul. Ochii ei strălucitori promiteau planuri inteligente și viclene și el și-a înăbușit un geamăt. De ce fusese de acord cu așa ceva?

Ca de obicei, ea a ales neprevăzutul.

– Am auzit, de două ori până acum, că ești foarte priceput la mânuirea sabiei. Aș vrea să te privesc.

A luat o înghițitură de vin pentru a-și ascunde surpriza – și plăcerea. Cărui bărbat nu-i făcea plăcere să aibă parte de admirație feminină?

– Asta nu era o întrebare, a subliniat el.

Ea i-a aruncat aceeași privire din noaptea balului ei, când el a menționat faimosul dans. El a decis că va denumi această privire, „privirea provocatoare a pisicuței".

– Foarte bine. A ridicat o mână în semn că se preda. Pe cine să provoc la duel, Lady Exley?

Ea a râs, cu ochii scânteietori, iar el s-a simțit ca și cum ar fi primit o lovitură în piept. Dar într-un mod plăcut. *Iisuse Hristoase.* Era jalnic, atât de jalnic.

Încă chicotind, ea a clătinat din cap.

– Nu va fi necesar. Aș putea doar să te văd cu partenerul tău de antrenament? Cred că acesta este termenul – partener?

Ochii ei i-au învăluit trupul într-un mod care l-au făcut să se gândească la alte forme de luptă. El s-a mutat pe pernă.

– Vrei să mă vezi antrenându-mă?

Ea a dat din cap.

– Nu poți să mergi la Beauleaux...

– Ce este Beauleaux?

– Este locul unde mă antrenez.

– De ce nu pot merge acolo?

– Nu este posibil, de aceea.

Adam s-a pregătit să aibă o discuție în contradictoriu, dar ea l-a surprins din nou.

– Atunci o să te antrenezi aici, a spus ea, alegându-și cu înțelepciune bătăliile.

Ca fiică a ducelui de Carlisle, un om cu niște reguli fixe despre „ce trebuie să faci și ce nu ai voie să faci", cunoștea deja că era inutil să se certe.

– De ce este atât de important să mă vezi cum mă antrenez?

– Este una dintre întrebările tale, milord?

Adam a râs și el, la rândul lui.

– Nu contează, voi răspunde gratuit. De ce este ciudat că aș vrea să mă uit la soțul meu făcând ceva la care excelează și care îi place?

Stomacul lui Adam s-a încordat la cuvântul *soț*. De ce pierdeau timp prețios discutând? El ar fi vrut să o întindă peste pernele alea nenorocite, să-i dea jos rochia și...

– Ei bine, milord?

S-a uitat la el cu privirea aceea de cunoscătoare, care a topit armura lui de plictis și detașare.

– Ce activități îți plac? a întrebat în cele din urmă.

– Aceasta este una dintre întrebările tale?

– Ești sigură că ai putea răspunde gratuit la o întrebare atât de simplă?

– Poate mai târziu. Ea și-a încrucișat brațele. Nu mi-ai dat încă un răspuns.

– Foarte bine, îl voi ruga pe Beauleaux să trimită pe cineva și îți vom oferi un meci demonstrativ.

– Când?

– Mâine e bine? Sau ar trebui să trimit după el chiar acum?

– Nu, mâine este foarte bine.

Adam s-a relaxat, lăsându-se pe pernă. Dar micuța negociatoare nu terminase încă.

– Povestește-mi despre jocurile tale de noroc și despre numeroasele proprietăți pe care le-ai luat de la alți bărbați.

Adam a rămas cu gura căscată, apoi a închis-o la loc. Când a fost ultima oară când a reușit cineva să-l surprindă atât tare? Nu era un sentiment cu care voia să se obișnuiască.

– La naiba, a mormăit el, apoi s-a așezat drept.

– La naiba, a repetat ea cuvintele, de parcă le-ar fi încercat gustul pe limba ei.

– Aceste cuvinte nu sunt potrivite pentru tine, draga mea.

– Îți place să le folosești, milord.

– Da, ei bine, eu sunt bărbat, așa că am voie.

I-a aruncat un zâmbet scurt, fără urmă de amuzament. Privire din ochii ei nu mai era jucăușă.

Ah, pisicuța are gheare.

– Cuvintele tale exclusiv *bărbătești* înseamnă că nu-mi vei ră punde la întrebarea mea?

Temperatura din cameră scăzuse brusc, în ciuda focului pute nic din șemineu. Adam și-a dat seama că îi plăcea mai mult pisicuța moale și blândă.

– Sunt bucuros să îți răspund la întrebare. Am achiziționat n multe ferme mici. Una în Sussex, una în Lincolnshire și una tocn în Yorkshire. În prezent, sunt date în arendă și activitatea se de leză fără prea multă supraveghere. Există două conace baronia presupun că le-am putea denumi astfel. Unul în Cumbria, închi pe termen lung. Celălalt, cel din Essex, este doar o ruină de clăd nelocuită și nelocuibilă în prezent. Două – nu, trei – moșii echip cu toate cele necesare, toate destul de departe, în nord. Două s încă ocupate de membri ai familiei mele, în temeiul contractelo proprietate. A treia este în curs de renovare. Am o casă în Bright mai multe clădiri în oraș, dintre care trei sunt închiriate și cea nouă dintre ele este pe punctul de a fi complet închiriată.

A numărat în minte, să vadă dacă îi scăpase ceva.

– În ce scop renovezi aceste clădiri?

– Este a treia întrebare?

Ea a dat ochii peste cap și a scos sunetul șuierător cu care el începuse să se obișnuiască și pe care-l scotea ori de câte ori se enerva.

Adam aproape a rânjit.

– Ce ție nu-ți place...

S-a uitat la masa plină cu mâncare.

– Ce nu-mi place?

– *Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face.* Înseamnă că unei persoane nu îi este permis să facă un lucru dacă o altă persoană a făcut deja acel lucru.

Ea a zâmbit.

– Ei bine, la naiba!

Adam și-a lăsat capul pe spate și a izbucnit în râs.

– *Touché.*

Tocmai era pe punctul să mai ia o înghițitură de vin când a observat-o că îl privea fix. A coborât paharul.

– Nu-ți face griji, am promis că nu mă voi îmbăta.

– Nu, nu este vorba despre asta. Este...

A ridicat o sprânceană.

– Da?

– Îmi face plăcere să te văd râzând. Este... o raritate.

S-a încruntat și s-a uitat în pahar în timp ce învârtea conținutul acestuia. Era oare un ticălos chiar atât sinistru și de mizerabil?

– A treia mea întrebare, a spus ea, întrerupându-i gândurile. Ce ai de gând să faci cu cele două clădiri pe care le restaurezi?

Atins, lovit, terminat. Adam era aproape insultat de lipsa ei de interes față de reputația lui periculoasă. Poate că un bărbat cu două soții moarte nu însemna nimic în comparație cu cei șaptesprezece ani petrecuți în harem? Dar de ce-i păsa ce făcea el cu proprietățile? Și cum naiba de a reușit să-și dea seama care erau subiectele pe care el prefera să nu le discute?

– Milord?

– Nu cred că ai nevoie de un răspuns la întrebarea ta. Nu pot decât să presupun că fie Livia, fie Octavia ți-au scăpat deja câteva detalii?

S-a lăsat pe spate printre perne, cu o expresie la fel de inocentă ca a unui copil.

– Este una dintre întrebările tale, domnule?

Adam a avut sentimentul că tocmai fusese manipulat de un expert.

Capitolul 17

Mia a putut să-și dea seama, după privirea lui încruntată, că distantului, trufașului și disprețuitorului lord Exley nu-i plăcea să-și facă cunoscute actele sale de caritate. De ce i-ar fi rușine de faptul că le oferă o casă femeilor și copiilor săraci? Și-a amintit un detaliu pe care Livia i-l spusese în discuția lor de la teatru.

– Din nu se știe ce motiv, draga mea Mia, Adam insistă să-și promoveze imaginea de om dur, rece, căruia nu-i pasă de nimeni altcineva în afara propriei sale persoane.

Mia avusese mai multe idei legate de motivul pentru care el ținuse cu tot dinadinsul să își conserve o astfel de reputație. Acum trebuise doar să sape cu dalta și să-și croiască drum prin zidul gros de gheață din jurul lui pentru a afla adevărul.

– Este rândul tău să pui întrebări, milord.

S-a așezat confortabil printre perne și a luat o înghițitură de vin.

– De ce te certai cu Ramsay în ziua nunții noastre? a întrebat el, dovedind că și el ar putea, de asemenea, să pună întrebări care s-o tulbure.

Mia a rezistat dorinței de a șuiera.

– Discutam doar despre situația din Mediterana. Poate fi extrem de pasional când vine vorba de probleme politice.

Ea și-a spus că răspunsul nu era în totalitate o minciună. La urma urmei, Jibril *făcea* parte din situația politică din Mediterana.

– Ce ciudat! Mi s-a părut că tu ești cea pasională.

O roșeață evidentă a început să i se ridice pe gât. Cum a putut să-i *facă* asta?

Soțul ei i-a privit fața roșie cu impasibilitatea lui obișnuită, care doar a făcut-o să se înroșească și mai tare. S-a întors și și-a pus paharul gol pe masă.

– Spune-mi ce s-a întâmplat noaptea trecută – noaptea nunții noastre.

Nu a mai pierdut vremea întrebându-se de ce a preferat să lase fără răspuns cealaltă întrebare.

– Este mai ușor să-ți arăt, milord. Vino în pat.

Buzele i s-au răsucit, dar s-a ridicat în picioare cu o mișcare atletică și ușoară, în ciuda a ceea ce susținuse mai devreme. Apoi a ajutat-o și pe ea să se ridice și Mia l-a condus spre pat.

Ea a tras de cordonul de la halatul lui și apoi s-a încruntat. Purta o cămașă de noapte.

S-a uitat în jos la ea.

– Să înțeleg că tu m-ai dezbrăcat noaptea trecută?

– Nu, Sayer a făcut asta pentru mine.

Ea i-a dat jos halatul de pe umeri, dezbrăcându-l încet, ca pe o statuie. A aruncat frumosul halat de mătase pe spătarul unui scaun din apropiere și s-a retras pentru a-i examina ținuta de dormit. Ca toate hainele lui, cămașa era una senzațională. Era desigur o cămașă de vară, ușoară și moale. Soțul ei era o persoană senzuală. Mai era, de asemenea, destul de excitat. Ea a studiat conturul ispititor al erecției sale prin țesătură atât de fină, încât se vedeau chiar și cele mai fine detalii.

Și-a smuls privirea din acel loc și i-a întâlnit ochii, simțind cum o furnică tot corpul când a văzut dorința neostoită din ochii lui. Când ea a întins mâna spre cămașa de noapte, el a apucat-o de încheieturi, încătușând-o cu mâinile lui.

– Te joci cu mine, milady? Pieptul lui se zbătea. Probabil că iar te comporți ca o păcătoasă?

Rostirea acestui simplu cuvânt i-a reaprins imaginea vie a nopții anterioare, a modului lui neobosit, chinuitor, minunat de a face dragoste.

– Nu, Adam.

Respirația lui s-a întețit și mai mult când și-a auzit numele rostit de ea. L-a stârnit. Și a stârnit-o să i-l spună. El i-a eliberat încheieturile, iar ea i-a ridicat cămașa. A ridicat brațele să o ajute, dar era prea scundă pentru a i-o putea scoate peste cap.

– Milord.

Cuvântul plutea între ei doi.

– Da?

– Trebuie să-l chem pe Sayer?

Și-a plecat capul, mormăind ceva despre slaba calitate a ajutorului dat și ea i-a scos cămașa. Acum mai era doar un singur lucru între ei. Ochii lui erau pe jumătate închiși în timp ce o privea cum îl admira.

Mia a simțit o dorință copleșitoare de a-l mușca, de a se înfrupta din el, de parcă ar fi fost o delicatesă rară și gustoasă, care poate fi găsită doar într-o anume perioadă a sezonului. În schimb, a întins mâna și și-a așezat palmele pe pieptul lui, trecându-și unghiile peste protuberanțele musculare ale trunchiului său, în timp ce îl împingea spre pat. Când șoldurile lui au atins salteaua, ea și-a ridicat fustele până la șolduri și s-a așezat călare pe el. A rămas nemișcat sub ea, erecția lui pulsând la marginea despicăturii ei sensibile, umflate.

– Acum, pot începe, a spus ea.

– Dumnezeule. Vrei să-mi spui că abia acum începi?

A închis ochii și și-a lăsat capul pe spate pe pat.

Mia a râs și a luat uleiul de pe noptieră. Ea a aruncat câțiva stropi din lichidul rece pe pieptul lui gol.

A gâfâit și și-a ridicat privirea spre ea cu privirea fierbinte și ofensată.

– Asta nu mi-a plăcut.

– Îhâm, a acceptat ea absentă, întinzând uleiul peste pieptul lui, ca pe o pânză pregătită pentru vopsea.

Pielea lui albă și rece s-a înfierbântat rapid sub degetele ei, iar erecția lui a avut parte de o frecare atât de bine-venită în timp ce ea i-a masat, mângâiat și frământat mușchii superbi ai trunchiului.

– Focurile iadului, a murmurat el, mușchii tresărindu-i sub degetele ei abile. Am dormit când ai făcut asta? a deschis un ochi, ca o firidă argintie.

– Ei bine, de fapt nu am ajuns atât de departe, a mărturisit ea.

– Da, bine, mă bucur... A scos un geamăt gutural în timp ce ea i-a masat un punct tensionat, situat între umeri. Dumnezeule! El s-a cutremurat în timp ce ea îl masa pe lungimea mușchilor unuia dintre brațe. Cum ai învățat să faci asta?

– Făceam practică una pe alta în harem.

Reacția resimțită de întreg corpul lui la auzul comentariului ei nu a fost atât de amuzantă.

– Vom vorbi mai multe despre asta mai târziu, a murmurat el. De fapt, când voi fi în stare să vorbesc.

– Mă tem că nu mai ai întrebări, milord.

El a mormăit ceva despre o *scorpie duplicitară* și ea a râs, masându-i brațele de la umeri până la mâini, provocând și mai multe gemete de plăcere, înainte să se retragă.

– Sunt moale ca o cârpă umedă.

– Nu în totalitate, a spus ea. Am terminat cu partea din față. Acum, trebuie să te întorci cu spatele.

– O, trebuie să fac asta? a întrebat el, deschizând ochii și punându-și mâinile la ceafă, gestul făcând ca mușchii pieptului și brațelor sale să se contracte și să se miște într-o manieră fascinantă. A privit-o cum îl admira ostentativ, cu un zâmbet arogant pe chip, și și-a împins șoldurile înspre ea pentru a-i indica unde îi erau gândurile.

– Dar nu am terminat, a protestat ea.

El a început să se ridice, fără să o scape din ochi.

– O să termin eu în locul tău.

Înainte ca ea să poată protesta, mâinile lui au prins-o și au răsturnat-o pe spate. Ea și-a ridicat privirea spre fața lui triumfătoare aflată deasupra ei, membrul său, la fel de triumfător, lipindu-se de abdomenul ei, tare și fierbinte prin țesătura rochiei.

A privit mătasea verde.

– Hm, ce fel de tortură diabolică ai pregătit pentru mine în seara asta?

A mijit privirea la mulțimea de nasturi minusculi care coborau pe partea din față a rochiei ei.

– La naiba!

Ea a întins mâna să-l ajute, dar el i-a dat-o deoparte.

– Nu.

În ciuda protestelor, degetele lui au desfăcut rapid nu numai nasturii, ci și mai multe cleme și cordoane.

El i-a desfăcut rochia, iar ochii i s-au aprins de dorință.

– Mmm.

A atins-o cu o delicatețe înnebunitoare, fără să se apropie de sfârcurile dureroase, degetele lui diabolice încercuindu-i formele prin bariera subțire de mătase a cămășii ei de noapte, până când a fost gata să explodeze.

– Adam, a spus ea printre dinți, în timp ce mâna lui dreaptă i-a cuprins cu blândețe sânul.

– Da?

El i-a dat drumul și s-a uitat la ea cu o privire inocentă, întrebătoare. Ea l-a privit în ochi, impulsurile dureroase care veneau dintre coapsele ei făcând ca toată situația să nu fie una prea amuzantă.

– Ești nerăbdătoare?

– Da, s-a strâmbat ea.

– Să văd ce pot face în legătură cu asta.

În loc să intre în ea, s-a îndepărtat și s-a pus înapoi în pat, fără să o scape din priviri, în timp ce i-a desfăcut genunchii.

Mia s-a hotărât să țipe dacă o va mai chinui chiar și o secundă în plus.

De parcă i-ar fi citit gândurile, i-a oferit unul dintre zâmbetele lui rare și i-a ridicat poalele cămășii în jurul taliei. S-a uitat la ea.

– Fără chiloți. Cât de perspicace ești! Sau ți-am spus care sunt preferințele mele? Vocea lui răgușită contrasta cu vorbele sale. Mâini puternice și reci i-au mângâiat coapsele și ochii lui de un albastru-deschis ardeau în timp ce i-a strecurat un deget în interior. Spune-mi ce vrei.

Ea s-a răsucit la atingerea degetului lui.

– Sărută-mă, Adam. Oferă-mi plăcere cu gura ta.

O venă din tâmpla lui a pulsat la cuvintele ei.

– Cum dorești.

Ochii lui s-au fixat pe ai ei în timp ce el și-a apropiat gura.

Mia s-a cutremurat până în măduva oaselor de căldura lui blândă și de limba lui abilă și jucăușă.

– Oh, Adam.

Și-a trecut mâinile prin părul lui, ținându-l în timp ce se mișca. Era atât de excitată, încât nu i-a trebuit mult să o aducă în starea de extaz. Ea a strigat în timp ce el i-a provocat o succesiune de orgasme, fiecare mai intens decât precedentul.

I-a ținut ferm șoldurile, acoperind-o cu sărutări blânde, în timp ce corpul ei se relaxa după valurile de plăcere ce o invadaseră.

Mia plutea în ceață, abia conștientă de faptul că el s-a mișcat, până când fața lui a ajuns în dreptul feței ei.

A intrat încet în ea și amândoi au scos sunete de satisfacție în timp ce el își făcea loc în interiorul ei.

– Doamne, e atât de bine, a șoptit el, cu obrazul apăsat pe al ei, cu respirația fierbinte în urechea ei. Trebuie să te am.

Ea a răspuns înclinând șoldurile pentru a-l conduce și mai adânc și apoi i-a strâns penisul până când a gemut.

– Asta fost foarte obraznic din partea ta, a gâfâit el, retrăgându-se aproape complet și apoi intrând din nou în ea tare și repede.

Forța cu care a împins-o, a ridicat-o pe pat și a posedat-o a fost atât de intensă, încât abia a mai avut glas să strige atunci când a simțit primul orgasm. S-a înecat cu un hohot de râs și de suspine în timp ce el refuza să-i dea drumul. Tocmai când a crezut că nu mai poate suporta încă un val de senzații și plăceri copleșitoare, el a penetrat-o adânc și a devenit dintr-odată rigid, ținând-o strâns în timp ce atingea și el punctul culminant, cu buclele lui negre căzându-i pe sprâncene, cu corpul rigid și transpirat.

– La naiba! a gemut el, chiar înainte să se prăbușească, încă aflat adânc în interiorul ei.

Mia a râs slab.

– La naiba, a fost de acord ea, dorindu-și ca el să rămână acolo unde era pentru totdeauna.

Adam s-a trezit tresărind, privirea evaluând împrejurimile, creierul rămânând în urmă. Era încă în patul soției sale. A întors ușor capul pentru a vedea mai bine ceasul care stătea pe noptieră. În schimb, a întâlnit ochii larg deschiși ai Miei.

– Bună dimineața, Adam. I-a zâmbit dintr-o claie sălbatică de păr roșu.

– Mm, a încuviințat Adam, confuz. Cât este ceasul?

De parcă asta ar fi contat.

– Este șase și jumătate.

L-a surprins că știa deja toate aceste informații.

– Am dormit ca un bolovan.

Lumina galben pal se infiltra printr-o despicătură a draperiilor albastre de catifea.

– Da, ca un bolovan, a fost ea de acord, privind în jos spre cearșaful dintre ei, care nu-i acoperea așa cum și-ar fi dorit erecția matinală.

El i-a aruncat cea mai calmă privire, dar ea s-a uitat înapoi la el, neliniștită.

– Îmi cer scuze, milady. Vocea lui era egală și rece. Intenționasem mă întorc în patul meu. Cred am fost mai obosit decât mi-am dat seama.

Ea l-a prins de încheietură în timp ce el dădea așternuturile deoparte.

– Nu pleca.

A căutat prin mintea sa încețoșată un motiv mai bun decât cel adevărat – că era un prost, plin de lașitate, căruia îi era frică de soția lui.

– Trebuie să te odihnești.

– M-am odihnit suficient.

L-a mângâiat peste cearșaf, cu o sprânceană de culoare arămie ridicată.

Doamne, nu putea să spună odată ce voia?

I-a dat drumul la mână, a tras cearșaful peste ea și s-a ascuns sub el, asta a făcut.

Adam nu era obișnuit cu femeile care doreau să facă dragoste la lumina puternică a zilei. În general, majoritatea femeilor cu care se culcase protestaseră, îngrozite, la primul semn de lumină, închizându-se în vestiarele lor și refuzând să iasă până când nu erau coafate și îmbrăcate impecabil.

Mâini mici i-au șerpuit pe coapse și s-au oprit la îmbinarea picioarelor, prinzându-l cu pricepere cu o mână, în timp ce ea s-a insinuat între picioarele lui, o mână ridicându-se și mângâindu-i încet pieptul.

– Întoarce-te.

Ordinul a fost înăbușit, dar suficient de clar.

Adam a căzut din nou pe pernă. Poate doar de data asta? Nu s-a putut gândi la un motiv întemeiat de plecare. La urma urmei, deja dormise în patul ei. De ce nu – trupul lui a tresărit când ea a început să-l mângâie, șoldurile mișcându-i-se din proprie voință.

Ce putea fi rău în asta?

Atingerea ei expertă l-a trimis într-o stare aproape onirică. Ea îi masa cu pricepere testiculele dureroase în timp ce îl mângâia, combinația de senzații ștergând orice urmă de gând rațional din mintea lui. Și apoi l-a învăluit moliciunea umedă a gurii ei.

Un geamăt i-a ieșit din gât și a trebuit să lupte cu dorința de a-și înfige mâinile în părul ei și de a o poseda. Dar ea nu a avut nevoie de nici un ajutor de el. L-a excitat fără nici o milă, aducându-l prea repede în momentul unui orgasm copleșitor, înainte să se oprească brusc. S-a holbat la baldachin cu privirea pierdută în timp ce s-a auzit un râs slab și senzual ieșind din gura ei răutăcioasă, aflată lângă corpul lui tensionat. Și apoi i-a ciupit puțin

pielea sensibilă a membrului și l-a eliberat, târându-se pe corpul său până când capul i s-a ivit dintre așternuturi. Adam a ridicat capul și s-a uitat la ea. Avea o privire satisfăcută.

– Ești atât de nerăbdător, i-a reproșat ea cu blândețe, ironizându-i cuvintele pe care el i le adresase cu o seară în urmă.

S-a răsucit sub cearșaf până și-a găsit o poziție comodă, așezându-se călare și lăsându-se peste el.

– Acum, milord. Ai fost rău?

Adam a gemut. Femeia asta avea să-l ucidă.

S-a lăsat pe el – cu putere.

Adam a gâfâit și mâinile lui s-au îndreptat instinctiv spre șoldurile ei, pregătindu-se să o ajute.

– Nu, a spus ea clătinând din cap și ridicând sprâncenele. E rândul meu.

Tonul ei nu lăsa loc de comentarii.

Adam a ridicat din umeri, și-a strâns buzele într-o grimasă de plictis și și-a pus mâinile sub cap.

– Cum vrei.

Expresia de senzualitate pură de pe fața ei a fost aproape mai incitantă decât mișcarea ei ritmică. El și-a reprimat orgasmul, nedorind să înlăture imaginea ei fascinantă în timp ce-l călărea. În timp ce fața ei se înroșea din ce în ce mai tare, și-a strecurat mâna ei mică între coapse și a găsit locul care-i oferea atât de multă plăcere. Adam și-a spus că nu fusese în viața lui mai excitat decât în aceste momente când o privea cum își oferea singură plăcere în timp ce îl călărea.

Cealaltă mână i s-a îndreptat spre sân și și-a mângâiat sfârcurile tari. Spatele ei s-a arcuit și ochii i s-au închis și asta a fost suficient. El a apucat-o de șolduri și a penetrat-o.

L-a fixat cu o privire pierdută în timp ce el se mișca cu putere în ea.

– Împreună, Adam.

Cuvintele ei au pus paie pe foc și el s-a zvârcolit sub ea, cu un orgasm puternic, strigând Dumnezeu-știe-ce, în timp ce și-a dat drumul.

A râs de plăcere, apoi a ajuns și ea la orgasm.

Adam o privea de parcă ar fi fost complet năucit. Nu văzuse niciodată o priveliște atât de frumoasă în toată viața lui. Era trandafirie și strălucitoare, cu părul ei minunat, cu buclele răsucite în toate

direcțiile. Capul i-a căzut pe spate ca și cum ar fi fost prea greu, mâinile ei mângâindu-și absent sfârcurile, înainte să cadă lângă el.

– Mmm. Ea și-a trecut un braț în jurul trunchiului său și și-a îngropat capul între umerii lui. Mi-e foame... Putem lua micul dejun în pat, Adam?

Adam a râs încet.

– Pari să nu fii făcută decât din foame.

Mâna lui a ajuns la părul ei și a răsucit o șuviță lungă și buclată în jurul degetului, inspectând absent rezultatul.

– Bineînțeles că vei putea să iei micul dejun în pat, a spus el, bucla roșie aprinsă înfășurată în jurul lui degetul făcându-i pieptul să se strângă.

– O să rămâi cu mine, Adam? Și poate facem baie împreună?

Cuvintele au fost rostite pe un ton somnoros, dar plin de dorință. S-a uitat fix la bucla roșie, bâjbâind după răspunsul potrivit.

– Adam?

– O să rămân.

Slavă Domnului că nu i-a putut vedea fața. Și-a strâns brațul în jurul lui și a oftat mulțumită, lipindu-se de el. I-a luat câteva minute ca să-și dea seama că a adormit.

Adam i-a ascultat respirația blândă și ritmată și s-a uitat la claia de păr împrăștiată pe corpul lui. Era ca o ființă vie, ca puternicele ramificații roșietice ale unor ierburi marine de culoare roșie care se țeseau și se înfășurau în jurul lui. Strânsoarea lor era implacabilă și el aluneca sub valuri, fără măcar să opună rezistență.

Adam a lăsat-o pe Mia să doarmă în timp ce s-a ocupat de mai multe probleme care nu mai puteau fi amânate. Una dintre acestea era, desigur, o demonstrație de scrimă pentru soția sa. După ce a trimis un lacheu la maestrul său de scrimă, un altul cu o propunere de plată pentru restul lucrării la clădirea din Londra și pe vizitiul său pentru a aranja livrarea unei noi iepe pe care o cumpărase, Adam s-a întors în camerele soției sale pentru a vedea dacă s-a trezit. Singura schimbare pe care a observat-o a fost că s-a întors pe partea cealaltă.

Adam a înlăturat câteva bucle de pe fața ei. Cearșaful răsucit sub ea abia îi acoperea sânii. A sorbit-o din priviri, fierbinte și lacom. Sute de pistrui îi punctau pielea pieptului și a umerilor. Buzele ei erau ușor deschise, respira încet și profund. La lumina

zilei, el a putut observa liniile din jurul ochilor ei și, într-o oarecare măsură, și cutele mai adânci din jurul gurii – ridurile formate de la zâmbet.

Dorul, pofta și frica i-au licărit prin minte, ca niște imagini care s-ar fi derulat cu rapiditate pe geamul unei trăsuri în mișcare. Era atât de încântată și de fericită să mulțumească și să fie mulțumită. Impulsul de a o ține la o distanță de el – un comportament pe care îl adusese aproape de perfecțiune – era foarte puternic. Dar îi plăcea apropierea ei și și-a dorit mai mult. Și la fel și ea, și-a spus el. Fusese soția care îi ceruse să rămână în această dimineață. Nu o forțase el să îi ceară compania; ea ceruse asta.

Prostule.

Adam și-a trecut vârful degetelor peste fruntea ei delicată, netezindu-i buclele nărăvașe. S-a aplecat să inspire parfumul intens al părului ei.

A deschis ochii și un zâmbet languros i-a apărut pe față.

– Mmm. Bună dimineața, Adam.

Sunetul numelui său rostit de buzele ei a avut efectul previzibil asupra inimii sale.

– Am adormit?

– Ai declarat că ești înfometată, mi-ai spus că trebuie să te spăl și apoi ai adormit.

S-a așezat înapoi și i-a oferit ceea ce spera să fie un zâmbet rece, mai degrabă decât privirea pofticioasă și arzătoare care amenința să-i invadeze chipul cu cât se gândea mai mult noaptea trecută... și la dimineața asta.

– Înțeleg cât de epuizată poți fi după noaptea trecută. Și după această dimineață. Buzele lui s-au răsucit. Dar am vrut să te scot din pat doar cât să-ți ofer ceva.

S-a ridicat brusc din pat, văzând expresia de bucurie de pe fața ei, care părea să-i descurajeze intențiile.

– O surpriză?

A dat la o parte așternuturile, întinzându-se și căscând, goală și fără rușine. Ochii lui Adam s-au oprit pe mica bijuterie verde care se odihnea în buricul ei. A simțit un imbold puternic să cadă în fața ei chiar atunci și să-și îngroape fața în smocul de păr roșu. Era nebun când s-a gândit să o dea jos din pat?

– E ceva în neregulă, milord?

Stătea la doar câțiva centimetri distanță, răsucindu-și rapid părul într-o coadă și apoi înfășurându-l într-un coc, clipind repede spre el.

Adam s-a rugat să nu lase impresia că era șocat sau năucit de imaginea ei.

– Nu, nu este nimic în neregulă, a mințit el.

Obișnuința ei de a sta goală era fascinantă, deranjantă și excitantă, printre altele. S-a îndreptat spre masa de toaletă și a luat o pereche de bețișoare ascuțite și netede, pe care le-a înfipt în păr, în unghiuri ciudate, prinzându-i ferm cocul greu spre ceafă. Acest truc inteligent l-a distras și ochii lui au urmărit-o în timp ce se îndrepta spre clopoțel și apoi s-a oprit.

– Să comand micul dejun și o baie sau deja ai făcut asta? a întrebat ea.

Nu se grăbea să-i ofere iapa.

– Ambele sună foarte bine.

O privea pe sub pleoapele căzute, ca un pervers de la colțul străzii.

Mia a sunat din clopoțel și apoi și-a turnat un pahar cu apă din carafa care stătea pe consolă. A umplut din nou paharul când ușa s-a deschis și una dintre cameriste a intrat. Maxilarul i-a căzut, iar ochii i s-au fixat pe spatele gol al stăpânei sale.

S-a ridicat în picioare.

– Întoarce-te peste cinci minute.

Ușa s-a închis aproape înainte ca el să apuce să le rostească.

Mia a aruncat o privire în spatele ei și apoi s-a uitat nedumerită la el.

– Ce este, milord?

Ea și-a scărpinat absent unul din umeri, antebrațul atingându-i vârfurile sânilor minunați.

Adam s-a simțit ca și cum ar fi căzut într-o prăpastie.

– Te-ai răzgândit, Adam? a întrebat ea.

S-a aruncat pe pat și și-a încrucișat picioarele în aceeași poziție ca aseară. Cu excepția faptului că noaptea trecută, ea nu era goală.

Adam nu și-a putut lua ochii de micuța bucată de piele roz care se ivea din smocul de păr roșu. Era foarte excitat și nu reușea să lege nici măcar două cuvinte. Liniștea s-a prelungit înainte să reușească să-și îndepărteze ochii de la sexul ei. A tușit și și-a dres vocea, rugându-se la Dumnezeu ca vorbele lui să nu sune pițigăiat.

– Poate că ar trebui să pui niște haine pe tine când chemi un servitor? Putea foarte bine să intre un lacheu când ai sunat din clopoțel.

Mia a privit în jos, de parcă abia atunci și-ar fi dat seama că era goală și apoi s-a uitat înapoi la el, cu un zâmbet lent și senzual pe față, înainte să înceapă să râdă, ceea ce a făcut să-i tremure ispititor sânii mici.

Adam i-a dat haina pe care o purtase cu o seară în urmă.

– Pune asta pe tine.

Ea a dat din umeri.

– Sunt obișnuită să port haine puține.

– Da, ei bine, îmi place foarte mult să te văd goală, dar aș prefera ca nimeni altcineva să nu se bucure de același privilegiu.

Ca acel nenorocit de lacheu. Un val fierbinte de gelozie i-a invadat capul, în timp ce celălalt cap o dorea din nou, doar pentru a se asigura că ea știa cui aparținea.

Zâmbetul ei înțelept i-a confirmat că îl citise ca pe o carte.

– Mă închei la nasturi? a spus ea și a venit mai aproape de el.

Adam a închis năstureii, dezgustat de felul în care îi tremurau mâinile.

– Ce ți-ar plăcea mai întâi, micul dejun sau baia?

– Ambele. Aș vrea să mănânc un mic dejun în timp ce fac baie cu tine.

– Aha, a fost singurul sunet pe care a fost capabil să-l scoată în timp ce testiculele i s-au încleștat, dublându-și aproape volumul.

Când ședeau în cada imensă, Adam s-a gândit cu uimire că nu mai făcuse niciodată baie cu vreo iubită. Mia, pe de altă parte, părea la fel de obișnuită să-i spele corpul, la fel cum proceda și cu al ei. L-a spălat și l-a frecat cu săpun cu o eficiență senzuală. Amuzamentul ei la erecția lui constantă era oarecum umilitor. Ea a ridicat o sprânceană în timp ce îi studia capul penisului, care se ivea deasupra apei, și i-a întâlnit privirea.

El a scuturat din cap.

– Nu. Dă-mi piciorul.

I-a săpunit degetele de la picioare, încercând să se limiteze la părți ale corpului ei care nu i-ar produce o ejaculare umilitoare.

Ea s-a întins pe spate în timp ce el i-a frecat degetele de la picioare și tălpile, apoi a luat o bucată de pâine prăjită din tava cu cești le de ceai care fusese așezată lângă enorma cadă de baie.

– Acesta este raiul, a oftat ea și a închis ochii.

Avea dreptate. Adam era mai relaxat în această dimineață decât fusese în ultimii ani – dacă s-ar fi putut spune că fusese vreodată relaxat. Cu siguranță, era mai satisfăcut decât se simțise vreodată cu amantele cu care făcuse sex, dar cu care nu avusese parte de atâtea senzații intime.

– Probabil va trebui să aștepți până mâine pentru demonstrația de scrimă. În acest ritm nu voi mai fi în stare să mânuiesc nici măcar o furculiță.

Ochii i s-au întredeschis.

– Aceasta este o mărturisire lamentabilă, marchize. Poate ai nevoie de un partener mai performant cu care să te antrenezi?

– Candidezi pentru postul respectiv?

S-a întrebat încă o dată dacă mai avea timp să mai facă încă o dată dragoste cu ea și dacă putea să-i ofere cadoul pregătit pentru ea.

– S-ar putea să am timp disponibil.

Și-a încrețit fruntea, ca și când ar fi studiat în gând un program foarte aglomerat. Adam a tras-o de picior și ea a alunecat în față.

– Da, da, milord! Bineînțeles că mai am timp pentru încă una, a protestat ea râzând, în timp ce bărbia i se scufunda sub apă, ținând o mână ridicată pentru a-și proteja felia de pâine prăjită.

I-a dat drumul și s-a ridicat din cadă. Mâna ei fără pâine prăjită a tras și l-a apucat.

Doamne, ce rapidă era!

Adam a luat-o de încheietura mâinii și i-a îndepărtat ușor degetele, strângând din dinți.

– Te poți juca mai târziu cu asta. S-a îndepărtat de corpul ei periculos și și-a înfășurat unul dintre prosoapele mari din jurul taliei. Îmbracă-te pentru partida de călărie și așteaptă-mă în bibliotecă peste o oră, i-a ordonat el, cu o privire severă.

– Am o ținută nouă. Trebuie să te avertizez, este propria mea creație și, cel mai probabil, va provoca senzație, a strigat ea după el.

– Nici nu mă așteptam la altceva.

Capitolul 18

Când Mia a coborât în bibliotecă – cu cincisprezece minute înainte de ora stabilită – Adam și-a dat seama că nu exagerase. Costumul ei de călărie era o ținută îndrăzneață în dungi alb-negre. Dungile erau pline deasupra sânilor și a șoldurilor și îngustate în talie, silueta ei mică semănând cu o clepsidră perfectă.

Pălăria pe care o purta era ornamentată cu pene enorme albe și negre pe o parte. Costumul ei în alb și negru îi făcea părul de culoare roșcată și ochii de un verde smarald și mai uimitori.

Stătea în picioare în fața biroului și și-a întins mâinile în lateral, împingându-și un șold în față.

Adam a analizat-o din cap până în picioare înainte de a face o mișcare circulară cu mâna.

– Tatăl tău nu ar fi fost de acord cu așa ceva, a spus el, admirându-i fundul mic și obraznic.

S-a uitat peste umăr la el, cu ochii sclipitori.

– Primul set de ținute pe care l-am comandat l-a etichetat ca fiind prea extravagant. A dispus să fie donate în scopuri caritabile. Am învățat din acea experiență și am lăsat-o pe verișoara mea să aleagă în locul meu.

Adam a tresărit.

– A, stimata – și plângăcioasa – domnișoară Devane. S-a oprit. Nu te va însoți la Exham?

– Mă tem că nu vei avea această plăcere. Am recomandat-o cu cea mai mare plăcere mătușii mele Elizabeth, care avea nevoie disperată de companie datorită iminentei sale convalescențe. Dacă nu i-aș fi găsit bietei Rebecca un loc, te-ai fi trezit cu ea pe cap. Într-adevăr, s-ar putea cândva să ne trezim că vom fi nevoiți să o acceptăm să locuiască acasă la noi. Mă tem că are doar o rentă mică. Asemenea femei sunt teribil de vulnerabile și depind de bunătatea rudelor.

Adam nu a rostit cu voce tare la ce se gândea: că îi va asigura cu mare plăcere o dotă și-i va găsi un cămin doar pentru a o ține departe.

– Mi-am adus aminte, cu această ocazie, a spus el în schimb, că trebuie să vorbim despre banii tăi și despre contul pe care ți l-am creat. Asta doar în eventualitatea în care tatăl tău nu ți-a vorbit deja despre asta?

– Mi-a spus ceva.

Ea i-a aruncat o privire pe care nu a putut să o descifreze, dar chiar atunci Hill a deschis ușa.

– Milord, Townshend va aduce cadoul la intrarea din față.

– Foarte bine, Hill.

Adam a rămas în picioare, abia oprindu-se să-și frece mâinile de nerăbdare. Era ceva de groază, ca un băiețel prostuț în dimineața de Crăciun.

Iapa pe care o cumpărase pentru Mia era un animal superb, perfect pentru un călăreț cu mai puțină experiență, așa cum era Mia, dar suficient de tânără pentru a crește odată cu ea. Era neagră, cu excepția unei pete blonde în frunte și a unei perechi de șosete albe, una la un picior din față și una în spate.

Townshend a adus caii în față, chiar în timp ce el și Mia coborau treptele.

– Adam! Mia s-a îndreptat instinctiv spre calul negru mai mic, și nu spre cel gri, înalt și frumos. Este superbă!

Și-a scăpat mănușile și biciul pe trotuar repezindu-se să-i mângâie gâtul negru lucios. A murmurat cuvinte într-o limbă străină în urechea care s-a îndoit plină de curiozitate.

– Cum o cheamă? a întrebat ea, cu ochii încă ațintiți asupra calului.

– Numele ei este Maven, dar poți să-l schimbi dacă nu îți place. Mi s-a spus că numele ei înseamnă „cea care înțelege".

Adam i-a adunat mănușile și biciul și i le-a întins lui Thompson, înainte de a o cuprinde ușor pe Mia în jurul taliei și de a o ridica în șa.

– Mulțumesc, Adam, a spus ea, emoționată brusc.

Adam s-a încruntat și și-a *dres vocea*, incapabil să găsească niște cuvinte potrivite. În schimb, a ajutat-o cu trena de la costumul de călărie și i-a ținut scărița. Pentru moment, slavă Domnului că pe stradă nu erau gură-cască. Adam angajase mai mulți paznici solizi ca să patruleze în jurul clădirii și să sfătuiască oamenii să nu rămână

pe trotuar. Asta pentru a mai estompa atmosfera de carnaval care avea tendința de a-și face apariția în orice loc s-ar fi deplasat Mia.

Nu era o oră obișnuită pentru o partidă de călărie, iar parcul era aproape pustiu. Au putut călări aproape fără nici o oprire, ceea ce i-a convenit la perfecție lui Adam. A urmărit-o cu atenție pe Mia, având grijă ca și ei să-i fie comod să țină pasul cu el.

– Se pare că ai călărit mult în copilărie? a întrebat el, observând atitudinea ei naturală în șa.

Era clar că se va simți repede mult mai confortabil, avea nevoie doar de puțin practică.

– O, da, prea mult, după cum îmi spunea mama. De fapt, obsesia mea băiețoasă pentru cai și lipsa talentului meu în arta broderiei au reprezentat în mare parte motivul inițial pentru care am fost trimisă departe de casă.

– Vrei să spui că te-am transformat într-un băiețoi oferindu-ți un cal, milady?

– O, nu, eram deja. Doar i-ai dat unui băiețoi jucăriile preferate. Zâmbetul ei s-a estompat ușor. Tatăl meu este un mare vânător și și-a dorit cu disperare un fiu. Mama a încercat, dar a pierdut trei sarcini înainte de a mă avea pe mine. Cred că a început să se resemneze doar cu prezența mea, când s-a născut Cian. Dar Cian a fost un copil bolnăvicios, deci Excelența Sa a făcut tot ce a putut ca să mă pregătească pentru vânătoare pentru a-și acoperi pariurile, cred că asta e zicala?

S-a uitat la el ridicând din sprânceană.

– Este un mod de a te exprima. Această expresie ai învățat-o de când te-ai întors în Anglia?

Ea a ridicat din umeri, cu un gest elegant și exotic.

– Am învățat-o la bordul *Batavia's Ghost*. Bărbații nu făceau nimic altceva decât să joace și să parieze, atunci când nu aveau alte sarcini de îndeplinit. Pentru mine a fost foarte amuzant să mă uit și să ascult, deși guvernanta mea era foarte nemulțumită de interesul meu pentru jocurile lor.

I-a aruncat un zâmbet vag, înroșindu-se la față, cu totul neașteptat.

Acum despre ce mai era vorba?

– Când fratele meu s-a mai întremat și a devenit clar că tatăl meu va avea parte de fiul pe care și l-a dorit, mama a decis că va

avea fiica pe care și-a dorit-o *ea*. I-a aruncat un zâmbet ironic. Și nu și-a dorit o fată care să călărească toată ziua și să-și petreacă restul timpului cu grăjdarii și să vină târziu la cină, mirosind a baligă.

Adam și-a putut-o imagina cu ușurință cum era pe când era doar o fetiță: slăbuță, cu pletele în vânt, cu ochii verzi și neastâmpărați.

– Poziția ta în șa este foarte bună, a spus el, hotărând să lase ultimele comentarii din conversația lor fără a mai intra în alte detalii. Era mult prea bănuitor la fiecare detaliu.

– Mulțumesc, milord. Mulțumesc și pentru Maven. O vom lua cu noi?

– Da, desigur. Deși mi se pare că ai avea nevoie de câțiva vânători pentru a ține pasul cu tine la moșie.

Ea a râs încântată.

– Mi-ar plăcea să merg la o vânătoare cu câini.

Adam s-a înfierbântat ca un amorez prostuț de căldura din râsul ei.

– Povestește-mi despre castelul Exham și despre moșia din jurul lui. Cum este?

– Castelul a fost construit cu scopul de a apăra Anglia în fața invaziei cu care ne amenințau în permanență francezii. Are vedere la râul Exe și primele corpuri de clădire datează din anii 1380. Acum nu mai avem catapulte și tunuri, desigur, dar se pot vedea locurile unde au fost cândva prinse în zid. Castelul a găzduit de-a lungul anilor un șir de oaspeți celebri, printre care Richard al III-lea, Henric al VIII-lea, regina Elisabeta și Carol al II-lea. În timpul războiului civil, sub comanda baronului Robert de Courtney, castelul a reprezentat un punct de rezistență în fața Roundheads[1] timp de aproape un an, până când a fost în cele din urmă cucerit, iar castelul ocupat. Dar loialitatea lui Robert nu a fost uitată și Carol al II-lea i-a oferit castelul descendenților săi, respectiv lui Adam de Courtney, și a înălțat familia în rang, oferindu-i un comitat.

Pe măsură ce Adam relata istoria impresionantă a reședinței Courtney, și-a dat seama cât de nerăbdător era să se

[1] Războiul Civil Englez (1642–1651) a însemnat o serie de conflicte armate și manevre politice între susținătorii parlamentului („Roundheads") și regaliști („Cavaliers"), în special, în ceea ce privește guvernarea Angliei.

întoarcă acasă. Îi era dor atât de Exham, cât și de familia lui, indiferent de sentimentul de neliniște care-l cuprindea de fiecare dată când își vizita fiicele.

A continuat prin a descrie peisajul rustic, micul oraș Exham, care înflorise în jurul castelului și provocările de a face dintr-o fortificație militară o reședință de familie. Partida de călărie s-a terminat repede și s-au întors la Exley House înainte ca el să-și dea seama.

– Ce vorbăreț sunt, milady, a murmurat el.

– Cred că este pentru prima dată când vorbești fără să înfierezi pe cineva, milord.

Ea l-a privit cu atâta afecțiune, încât i-a tăiat respirația. Doamne, știa cum să intre pe sub pielea unui bărbat. Sau cel puțin sub a lui.

– Avem planuri pentru această seară, milord?

– Nu am făcut nici un plan. Ce ți-ar plăcea să faci?

– M-am gândit la o cină liniștită acasă.

Adam a încercat să ignore valul de plăcere care l-a cuprins auzind cuvintele ei.

– Foarte bine. Poate pe urmă jucăm partida aceea de șah cu care m-ai amenințat?

– Cu o condiție.

Adam a dat de privirea ei verde și jucăușă și a clătinat din cap.

– Te tocmești ca o vânzătoare de pește, milady. Deci, care este condiția ta?

– Aș vrea să îți cer să fii de acord să luăm masa mai puțin formal?

– Vrei să spui cu mai puțini servitori? Sau poate vrei să spui că preferi să iei masa dezbrăcată?

Ea a râs și i-a aruncat o privire provocatoare, în timp ce se apropiau de vizitiul care aștepta.

– Să știi că sunt deschisă la ambele sugestii, milord.

Adam a fost bucuros să descalece, deoarece starea sa actuală devenea rapid nefavorabilă atât pentru spiritul, cât și pentru sănătatea lui.

– Ești o păcătoasă, doamnă, a murmurat el, îndeajuns de tare ca doar ea să-l poată auzi.

– Am încredere că nu vei uita de faptul că sunt păcătoasă... *Adam. Dumnezeule mare!*

Capitolul 19

Mia a avut parte de partida demonstrativă de scrimă a doua zi.

Când patronul școlii de scrimă, un francez pe nume Beauleaux, a aflat de propunere, nimic nu l-a putut opri ca să vină el însuși la Exley House.

Vicontele Danforth a participat, de asemenea, la evenimentul informal. Aflase de meci de la Adam, când cei doi se întâlniseră la club.

– I-am spus lui Exley că nimic nu mă poate reține să nu văd spectacolul, milady, i-a spus Miei când a sosit pentru a asista la meci.

Mia se relaxase repede în compania frumosului lord, care era manierat și amuzant. Danforth i-a transmis mai multe mesaje de la surorile lui, punctate cu intonație specifică și cu citate edificatoare, făcând-o să râdă cu lacrimi pe parcursul acestei demonstrații.

Cei doi s-au amuzat în timp ce Adam și maestrul de scrimă și-au pus echipamentele de siguranță și costumele, vorbind în șoaptă, în timp ce se îndreptau spre salon.

Au folosit cel mai mare salon, care avea un set enorm de uși de lemn și una care putea fi pliată, unind camera cu sala de muzică adiacentă pentru a face o sală de bal de dimensiuni frumoase – sau, în acest caz, o arenă de scrimă.

– Practicați scrima, milord? l-a întrebat Mia pe Danforth după ce amândoi încetaseră să râdă de un mesaj trimis de Livia.

– Încerc, dar sunt nimic pe lângă soțul tău. El este unic în felul lui, după cum veți vedea în curând. Eu cred că până și Beauleaux are dificultăți când luptă cu el. Desigur, Beauleaux nu mai e în floarea vârstei, dar a fost considerat unul dintre cei mai buni din lume în tinerețea lui.

– Adam se antrenează destul de mult, presupun?

– Da, cred că îi place mai mult pentru exercițiu decât pentru scrima propriu-zisă. Are o energie de nestăvilit. El a privit-o. Dar probabil știi asta mult mai bine decât mine, milady.

Ea a ridicat sprâncenele privind spre el și, spre amuzamentul ei, el s-a colorat la fel de intens ca mătasea în nuanțe de roșu burgund care acoperea pereții salonului.

– Îmi cer iertare, doamnă, adică, s-a bâlbâit el. Am vrut să spun doar că trebuie să-l cunoști cel mai bine, pentru că ești soția lui.

– O, mă îndoiesc de asta, a spus Mia, urmărind cum Adam și-a dat jos masca de scrimă. După părerea Miei, era la fel de enigmatic și fără mască. Este un om discret.

– Da, este. Îndrăznesc să spun că a fost întotdeauna așa, chiar înainte de prima sa căsătorie care s-a dovedit a fi un dezastru.

Chiar și acest om știa mai multe despre căsătoriile lui Adam decât Mia. În ultima zi și jumătate, între ea și Adam lucrurile se derulaseră cu o ușurință neașteptată, cu toate acestea el încă nu se arătase dispus să spună ceva în mod voluntar despre el sau despre răposatele sale soții. A avut șansa ei când negociaseră pentru răspunsuri. Bineînțeles că era curioasă să afle mai multe despre trecutul lui, dar nu voia să fie ea cea care ar fi abordat un subiect despre care el nu se simțea confortabil să discute. Trebuia să lase ca aceste lucruri să fie dezvăluite în timp.

Danforth s-a aplecat mai aproape.

– Exley face tot posibilul pentru a-și cultiva reputația de hedonist nepăsător, dar a fost extrem de binevoitor și le-a oferit sprijinul surorilor mele. Ele au inițiat un proiect privind înființarea unui cămin pentru femeile defavorizate, unde să fie inclusă și o școală în care acestea să poată învăța meserii noi. Fără ajutorul – și banii – lui, școala nu ar fi devenit niciodată realitate. De asemenea, a transformat una dintre cele mai mari proprietăți ale sale într-un loc în care băieții orfani să poată învăța o meserie, fără să aibă parte de cruzimea care caracterizează majoritatea școlilor de ucenici. Și-a dedicat mult timp acestor proiecte și a devenit un exponent al reformei, iar opiniile sale sunt respectate în Parlament. Din fericire, reprezentanții Camerei Lorzilor nu îi condamnă trecutul, așa cum o fac soțiile sau fiicele lor.

– Surorile tale mi-au povestit despre ambele proiecte. Sunt recunoscătoare pentru aceste informații, de vreme ce el nu ar vorbi niciodată despre astfel de lucruri, cel puțin nu de bunăvoie.

– Acordă-i timp. Își va deschide sufletul, la fel cum a făcut cu mine și cu surorile mele. A rânjit, dezvăluind o gropiță fermecătoare.

Exley o să mă bată când o să afle că am dat din casă, dar nu regret că ți-am spus. S-a uitat de-a lungul camerei la prietenul său înarmat și s-a încruntat. Chiar și așa, poate că nu ar trebui să-i spui până când nu te-ai îndepărtat îndeajuns de mult de Londra.

Ea a râs de falsa lui expresie îngrozită, dar apoi privirea lui a devenit serioasă.

– Dacă ar fi după Exley, toată lumea ar trebui să creadă că el chiar este ticălosul pe care toți și-l imaginează.

Mia ajunsese la aceeași concluzie. Soțul ei se simțea mult mai bine când era criticat decât când era lăudat. Poate că era doar o chestiune de obișnuință sau rezultatul anilor în care avusese de suportat priviri suspicioase și respingerea celor din jur.

Meciul dintre cei doi bărbați a fost palpitant și revigorant. Energia pe care ei o degajau și grația și forța cu care s-au mișcat a făcut ca totul să se asemene cu un dans letal.

Din câte și-a dat seama Mia, soțul ei era într-adevăr un maestru al acestei arte. Era la fel de lin și abil cu spada sa ca și instructorul său. Diferența de tușe pe care le-au marcat unul împotriva celuilalt nu a fost mai mare de una pe toată durata meciului. Demonstrația a durat probabil trei sferturi de oră, iar, la finalul acesteia, francezul respira atât de greu, încât Mia nu a crezut că acesta ar fi cedat de bunăvoie avantajul elevului său mult mai tânăr.

Fața palidă a lui Adam era îmbujorată când și-a scos masca de protecție. Părul umed și pielea strălucitoare erau dovezi mute ale efortului pe care i le ceruse meciul.

Bărbații s-au îndepărtat și și-au dat jos plastroanele[1] înainte de a li se alătura Miei și lui Danforth. Beauleaux a fost convins cu greu să rămână să bea un pahar de vin înainte de a se întoarce la clubul său, motivând că elevii erau deja pregătiți de antrenament și îl așteptau.

Danforth a făcut o plecăciune la scurt timp după aceea, amintindu-le că urmau să se vadă mai târziu, la cina organizată de surorile lui.

Mia s-a trezit singură cu soțul ei care era, într-o manieră necaracteristică lui, ciufulit și șifonat.

A rămas în picioare.

[1] O cămașă matlasată purtată de scrimeri pentru a proteja trunchiul și partea laterală

– Mă duc să mă schimb într-o ținută mai respectabilă. Vrei să facem o plimbare după ce mă spăl și mă schimb?

Mia s-a uitat fix la el, incapabilă să înțeleagă cum de el nu putea vedea cât de excitată era. L-a luat de braț și s-a îndreptat cu el spre ușă.

– Am o idee mai bună, milord.

– Da? a întrebat el, lăsând-o să-l conducă pe scări.

Mia l-a condus spre camerele lui, deschizând ușa înainte ca Adam să poată atinge mânerul. Sayer stătea în cameră, cu brațele pline cu un maldăr de lenjerie.

– Nu e nevoie de tine aici, Sayer. Îl voi ajuta eu pe Excelența Sa să se schimbe.

Mia s-a întors spre soțul ei care rămăsese tăcut, stupefiat, și i-a tras lavaliera, îndepărtând-o cu îndemânare, dintr-o singură mișcare. I-a zâmbit lui Adam, care a clătinat din cap și a rostit cuvântul *obraznic*.

– Pregătește o baie pentru Excelența Sa peste o oră, a poruncit Mia.

– Foarte bine, milady, a murmurat Sayer, de parcă stăpâna casei ar fi intrat în camerele soțului ei zilnic, iar el i-ar fi îndeplinit poruncile.

Adam și-a ignorat servitorul, fără să-și ia vreo clipă ochii de la Mia.

Ea l-a apucat de haină când ușa s-a închis și a tras de ea brusc, bucurându-se de hohotul lui de râs, în timp ce i-a smuls-o de pe brațe și a lăsat-o să cadă pe podea înainte de a trece la nasturii vestei.

– Cred că încerci să mă faci să roșesc, doamnă.

– Încă nu văd nici un semn de roșeață, milord.

Dar se pregătea să vadă, înainte de a termina cu el. Adam s-a proptit în picioare în timp ce ea i-a scos vesta și i-a aruncat-o în spatele ei. Ochii lui au sclipit trecând de la veșmântul aruncat, înapoi la fața ei.

– Se pare că ești cel mai neglijent valet pe care l-am văzut vreodată, a spus el cu blândețe.

Mia l-a împins pe pat înainte să se întoarcă cu spatele la el și să-l apuce de piciorul încălțat cu cizmă, privind înapoi peste umărul ei.

– Împinge, a poruncit ea.

Și-a mușcat buza inferioară și s-a cutremurat de râs, dar și-a ridicat celălalt picior și a lovit-o tare în fund. Ea i-a scos gheata și i-a apucat celălalt picior, luând aceeași poziție.

– În timp ce abilitățile tale de valet lasă de dorit, ești cel mai atractiv descălțător de ghete pe care l-am folosit vreodată, a spus el, împingându-se în fesele ei cu piciorul încălțat cu ciorap.

Mia a aruncat cealaltă cizmă în lateral și apoi s-a îndreptat spre el, desfăcându-i cu abilitate nasturii pantalonilor și împingându-l pe spate.

El și-a ridicat șoldurile și ea a tras de el, scoțându-i și ciorapii în timp ce s-a urcat pe el. Și-a ridicat fustele până la talie ca să-l încalece, dar s-a trezit pe spate înainte să-și dea seama ce i se întâmplase.

Adam o privea fix.

– Voi prelua eu de aici, dragă.

Mia s-a împins în sus, pe mâini, și s-a târât înapoi. S-a aruncat în față să o apuce, dar ea era mai rapidă. Nu mai avea unde să înainteze însă, iar tăblia i-a oprit retragerea.

– Ai ajuns la capătul drumului, a spus el, sprijinind-o în fața tăbliei ornamentate din lemn.

Ea s-a aplecat, mai degrabă decât să încerce să scape, și i-a atins ușor cu limba unul din sfârcuri.

– Vrăjitoareo, a șuierat el, cu ochii închiși.

Limba ei pricepută îi masa sfârcurile, alternând mușcăturile dureroase cu reprize calmante de supt, în timp ce erecția lui pulsa.

– Ești atât de frumos, a murmurat ea, prinzându-l și trăgând cu dinții ei ascuțiți, dar durerea era una ușoară. Încă din ziua în care m-ai sărutat acasă la tatăl meu, mă umezesc de fiecare dată la gândul că fac dragoste cu tine.

Creierul lui Adam și-a întrerupt legătura cu restul corpului său. A trântit-o de tăblie, rupându-i rochia în grabă pentru a-i desface picioarele. Și-a strecurat mâinile sub ea și a ridicat-o în sus, degetele lui săpând în carnea ei în timp ce o împingea.

Ea l-a mușcat de gât, suficient de tare încât să-l facă să strige și el a ridicat-o mai sus, poziționând-o pentru o penetrare mai profundă, mormăind și încordându-se în timp ce intra în ea. I-a zdrobit sânii de corpul lui, mușchii durându-l de efort, cu picioarele ei strânse în jurul șoldurilor lui, în timp ce se izbea în ea ca un berbec. A auzit un zgomot ciudat și și-a dat seama că provenea de la Mia și că ea râdea la fiecare împingere brutală.

Privirea lui uimită s-a oglindit în ochii ei care străluceau de plăcere.

– O, Adam, iartă-mă, a răsuflat ea, râd doar pentru că sunt atât de fericită, încât nu mă pot abține.

Nu a putut să reziste să nu zâmbească – între o gâfâială și o împingere. Râsul ei era molipsitor și s-a trezit râzând de bucuria ei pură, dublându-și eforturile pentru a o aduce la punctul culminant.

La auzul geamătului ei lung, gutural, și-a dat și el drumul, într-un gest de eliberare.

Fiecare mușchi din corpul său s-a încordat în timp ce membrul lui frământa în interiorul ei, picioarele și fundul începând să-i tremure și puterea să-i slăbească. A lăsat-o pe spate și apoi s-a prăbușit lângă ea cu un geamăt, desfătându-se cu senzația de epuizare, aerul devenind rece la atingerea pielii lui transpirate, în timp își revenea încet.

Mia l-a auzit râzând lângă ea.

– Ce este?

– Mă doare s-o spun, dar mă tem că va trebui să-l dau afară pe Sayer, a spus soțul ei, cu vocea încă plină de pasiune.

Râsul Miei s-a transformat într-un geamăt când și-a tras brațul de sub ea.

– Unde te duci? Îți fac baie.

S-a sprijinit într-un cot. Adam a clătinat din cap, mișcându-l ostentativ de la stânga la dreapta.

– Nu aș supraviețui. Ești pregătită să mergi la cină fără mine? Ești gata să le spui tuturor că ai pus punct existenței mele după mai puțin de o săptămână de mariaj?

– Nu va exista o moarte prematură. Încă nu am terminat cu tine, milord. După ce ți-am curățat fiecare părticică a corpului tău, te voi lăsa în mâinile lui Sayer pentru partea cu îmbrăcatul.

Inutil de menționat că baia a durat mult mai mult decât au anticipat.

Când Mia a intrat în camerele ei, aproape două ore mai târziu, a găsit o rochie nouă la ea pe pat, cu un bilețel în corset.

Era o singură frază, scrisă cu o caligrafie surprinzător de studiată.

Vino în biroul meu după ce te-ai îmbrăcat. A.

Mia și-a trecut degetul mare peste bilet, fermecată la gândul că el i-a scris o misivă, indiferent cât de concisă. Rochia era superbă. Dar cel mai important era faptul că el o alesese special pentru ea.

Jupa era de mătase verde smarald, dar se vedeau doar indicii ale căptușelii sub straturile de dantelă aurie care pluteau deasupra fustei. Avea talie înaltă și corsetul i se potrivea ca o mănușă. Era lipsită de orice altă podoabă sau zorzoane și era izbitoare prin simplitatea sa.

Chiar și LaValle, cu gusturile ei rafinate de franțuzoaică, care o făceau să discrediteze în general moda englezească, părea impresionată.

Mia a grăbit-o pe LaValle care o coafa, dornică să-i mulțumească lui Adam pentru ținuta spectaculoasă. Când a intrat în birou, privirea pe care i-a arătat-o în timp ce se ridica din spatele biroului masiv a fost tot ce și-ar fi putut dori.

Chipul lui era serios și lipsit de zâmbet, ca de obicei, dar ochii lui magnifici au învăluit-o de mai multe ori, fiind atenți la fiecare detaliu.

– Arăți... S-a oprit, clătinând din cap și, în sfârșit, dând din umeri, ca și cum ar fi abandonat lupta. Nu găsesc cuvântul potrivit pentru a-ți spune cât de elegantă ești.

Buzele lui s-au arcuit în zâmbetul ușor care a făcut-o să dorească să fie din nou cu el în pat. Sau chiar pe canapeaua mare din piele aflată vizavi de biroul lui. Mia a făcut o scurtă reverență auzind lauda lui.

– Mulțumesc foarte mult, Adam. Gusturile tale sunt desăvârșite.

– Încă cred că îți lipsește ceva.

S-a uitat în jos la mănuși și la partea din față a rochiei.

– Ce?

S-a întors la birou și a luat o cutie mare de catifea neagră din sertarul de sus.

Mia și-a strâns buzele și a clătinat din cap.

– O, Adam, eu nu am nimic pentru tine. Mă faci să mă simt groaznic.

– Da, mai bine te-ai ocupa să remediezi asta, Lady Exley. Buzele i s-au răsucit ironic în timp ce i-a pus cutia în mâini. Acum, taci și deschide-ți cadoul.

A mângâiat catifeaua netedă pentru o clipă, în timp ce îi privea chipul frumos. S-a uitat în ochii ei cu aceeași privire trufașă, ca de obicei.

– Mulțumesc.

Inima i-a tresărit în piept la expresia lui rece. S-a gândit că o poate păcăli, dar Mia știa deja că era o mască pe care o purta ori de câte ori era pe cale să-și dezvăluie emoțiile.

– Nu-mi mulțumi încă. Nu ai deschis cutia, a zis el, apoi și-a încrucișat brațele și s-a sprijinit cu spatele de birou, cu atitudinea lui de indolență.

– Poate conține un dihor viu? Sau poate un dihor mort?

Nu s-a putut abține să nu râdă.

– Taci și deschide-l!

Fața lui era severă, dar buzele i-au zvâcnit.

Colierul și cerceii din cutie i-au tăiat respirația Miei. S-a uitat neîncrezătoare la smaraldele enorme, așezate într-un filigran delicat care arăta ca o pânză de păianjen făcută din aur. Cu gura deschisă de uimire, și-a ridicat privirea.

Adam și-a lăsat maxilarul și s-a holbat la ea, iar ea a râs. Atitudinea lui jucăușă era mai încântătoare decât frumosul cadou din cutie, dar, desigur, nu i-a putut spune asta. A luat cutia din mâinile ei și a întors-o cu spatele la el, atingând cu mâinile lui calde și puternice carnea goală a brațelor ei.

Un fior de dorință a străbătut-o în timp ce degetele lui o atingeau pe gât, îndepărtând colierul vechi și așezându-l pe cel nou în jurul gâtului, fixându-l. Mâinile i-au netezit și au centrat bijuteria înainte de a se așeza pe umerii ei și de a o strânge abia perceptibil. S-a aplecat și a sărutat-o pe gât.

– Arăți destul de bine ca să mergi la cină, a murmurat el. Voi păstra loc pentru desert. Cuvintele erau abia șoptite și mâinile lui abile erau ușoare ca penele în timp ce o mângâia pe brațe. A întors-o cu un gest politicos și a luat-o de brațul înmănușat până peste cot, apoi a strâns brățara potrivită în jurul încheieturii mâinii, ochii lui fierbinți făcând ca tot acest comportament formal să cadă în derizoriu.

– Trebuie să-ți pui cerceii, dragă. Mă tem că te-aș înțepa inutil.

Mia trăise treizeci și doi de ani și nu fusese niciodată *draga* cuiva. Alintul i-a făcut sângele să-i pulseze puternic în urechi.

A vrut să se arunce în brațele lui, dar, în schimb, a scos și a înlocuit fiecare cercel, fără a avea nevoie de oglindă. Când a terminat, și-a ridicat privirea, cu sufletul topit de amintirea cuvântului „dragă" rostit de gura lui. Vederea i s-a încețoșat de lacrimi bruște și a pășit spre el și și-a strecurat brațele în jurul taliei lui.

– Ce-i asta? a întrebat el, cu pieptul bătându-i puternic în urechea ei.

– Mulțumesc, Adam. Ea s-a apropiat și a zâmbit când a simțit dovezi ale dorinței lui pentru ea. Deja, milord?

– A trecut mult timp, i-a șoptit el dintre buclele de păr.

– Aproape trei ore.

Ea s-a ridicat și i-a tras bărbia în jos, nerăbdătoare să-i simtă gustul.

– Ești întruchiparea Diavolului, a acuzat-o el, prinzându-i buza inferioară între dinți și strângând-o pentru un moment lung, cu ochii întredeschiși și arzători.

Hill a intrat în cameră și apoi a făcut un pas înapoi.

– Hm. Îmi cer iertare, milord. Trăsura era deja la intrare. Cum ați ordonat, a reamintit el, cu o privire ca un iepure hipnotizat de o cobră.

– Mulțumesc, Hill, a intervenit Mia, înainte ca Adam să-i arunce bietului om una dintre privirile sale înghețate.

Majordomul a ieșit din cameră, la fel ca iepurele cu care se asemănase. Mia l-a mai strâns o dată pe Adam prin pantaloni și i-a îndreptat lavaliera.

– Presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare că nu te-am aplecat peste birou când a intrat Hill.

Mia a chicotit.

– Eu nu sunt.

S-a dat înapoi, cu întregul corp pulsând de dorință. El a prins-o de încheietura mâinii și, cu o mișcare bruscă, a lăsat-o pe spate.

– Nu mă voi putea gândi la nimic altceva toată noaptea.

Cuvintele erau amenințătoare, dar ochii lui erau plini de promisiuni.

Capitolul 20

Mia privea pe fereastra trăsurii în timp ce se gândea la evenimentele din ultimele două săptămâni, cele mai fericite din viața ei. Își amânaseră de mai multe ori plecarea din Londra în săptămânile anterioare. Nu numai că familia Manton rămăsese în oraș, dar Adam o dusese pe Mia să viziteze obiectivele turistice londoneze când a aflat că nimeni altcineva nu se deranjase să o facă.

Era într-adevăr un alt om. Impasibilul, plictisitul sau disprețuitorul marchiz cu care s-a căsătorit dispăruse. Sub acea mască rece și studiată se afla un iubit jucăuș, înțelept și generos.

Mia a reflectat la nopțile – și zilele – de pasiune cu un fior plăcut. Adam de Courtney se dovedise a fi mai fascinant decât și-ar fi putut imagina vreodată, iar ea a aflat că să-și împartă viața cu un bărbat era ca și cum ar fi descoperit brusc zeci de culori noi de care habar n-avea că există. Și Mia trebuia să-l părăsească.

S-a cutremurat.

– Ți-e frig, draga mea? a întrebat Adam, ridicând privirea din cartea pe care o citea.

Stătea pe scaunul din fața ei, cu un ocean de perne și cuverturi împrăștiate între ei.

– Îmi este, a mințit ea. Nu vrei să stai lângă mine? Doar ca să mă încălzești, a adăugat ea repede când a părut că era pe punctul să o dojenească.

– Numai ca să te încălzesc. Și-a închis cartea și s-a mutat grațios spre partea ei din canapeaua luxoasă și masivă. Vino aici, a spus el, aplecându-se pe spate într-un colț și făcându-i semn spre spațiul dintre picioare.

Ea s-a împins aproape între coapsele lui și s-a întins pe pieptul lui. Și-a înfășurat brațul în jurul ei, ținând-o ușor, dar ferm pe sub sâni, în timp ce picioarele lui o cuprindeau, ca s-o țină în siguranță.

– Mmm, a oftat ea, mutând și potrivind pernele sub pici
până când a auzit un hohot de râs profund care venea din pie
lui, cu brațul strângându-se în jurul ei în timp ce s-a aplecat
sărute pe creștetul capului.

– Ești la fel ca pisica familiei Manton.

– Pisica lor?

– Da, pisica lor. Cred că ei și-au denumit fiara Boadicea, ce
ce nu este surprinzător pentru ei, presupun.

– În ce sens sunt ca o pisică? a insistat ea, mulțumită de ton
fericit și relaxat din vocea lui.

– În sensul în care îți asiguri cu senzualitate confortul. Deș
ești atât de mică încât poate ar trebui să spun că ești ca o pisicuță

Mia a oftat și s-a apropiat mai mult. S-a bucurat din plin de
călătorie, chiar dacă o furtună de vară neașteptată făcuse ca tră-
sura lor să oprească, o situație umedă și noroioasă. Era nerăbdă-
toare să vadă o casă nouă, dar nu s-a putut abține să nu se bucure
de ineditul unei călătorii lungi cu trăsura, alături de soțul ei.

Adevărul era că Mia era departe de a avea o viață nefericită și
acest lucru o făcea să se simtă vinovată. În fiecare zi își promisese
că va începe să progreseze cu planul ei de a evada. Cu toate astea,
fiecare zi se încheia fără ca ea să reușească să-și vândă bijuteriile
sau să-i trimită un mesaj lui Bouchard.

Ezitarea ei era una venită din egoism pur, sau Ramsay avusese
dreptate când i-a spus că prezența ei în mijlocul unei lupte vio-
lente nu ar ajuta cauzei lui Jibril? Mia a mușcat dintr-o buclă care
a insistat să se elibereze și să-i gâdile nasul. S-ar putea să-l per-
ceapă în continuare pe Jibril ca pe un băiat, dar bărbații luptau și
mureau pentru că îl doreau ca lider al lor. Fiul ei fusese cel care de
la început o implorase să meargă în Anglia.

Dar nu era acest argument izvorât dintr-un egoism pur?

Mia nu credea asta. În schimb, începuse să acorde credit
sugestiei venite din partea lui Ramsay de a-i spune adevărului
lui Adam și de a-l aduce pe Jibril în Anglia. Adam fusese un paria
de ani de zile și se descurcase destul de bine; de ce nu ar fi putut
și Jibril să facă același lucru?

Mia a eliberat șuvița de păr și s-a încruntat. Nici nu mai era
sigură dacă mai *era în stare* să îl părăsească pe soțul ei. În fiecare

zi îi era tot mai clar că îl iubea; nu că ar fi avut vreo experiență despre cum ar fi trebuit să se simtă când e îndrăgostită. Oricare i-ar fi fost sentimentele, nu voia să le experimenteze fără prezența lui prin preajmă. Și-a pus absent mâna pe coapsa lui.

– Mia, a avertizat-o Adam.

– Nu fac nimic, Adam, promit.

S-a oprit din mângâiere, dar a zâmbit când i-a simțit erecția pe spatele ei. În mijlocul ultimei lor îmbrățișări din trăsură – cu câtva timp în urmă –, vehiculul rămăsese blocat într-un șanț adânc. Adam fusese nevoit să-și reducă plăcerea și o avertizase să nu-l mai tachineze în timpul călătoriei.

– Nu te voi lăsa să mă stârnești și apoi să fiu forțat să mă învârt într-un șanț în plină erecție, murmurase el.

Mia aproape a chicotit când și-a amintit iritarea lui. A *fost* atent.

Fusese nevoie de intervenția tuturor celor cinci bărbați pentru a muta vehiculul mare. Când Adam a reintrat în căruță era ud și plin de noroi până aproape de vârful cizmelor. Mia a mângâiat pielea moale de la cureaua pantalonilor amintindu-și asta. De ce l-a găsit și mai atrăgător, așa plin de noroi și ciufulit? Mâna lui a cuprins-o pe a ei, oprind gestul de mângâiere pe care ea l-a făcut involuntar.

Mia a închis ochii. Trecuseră doar două săptămâni. Desigur că ar putea să își mai acorde timp de gândire înainte de a lua o decizie? Poate chiar i-ar putea spune adevărul?

– Am ajuns, milady, i-a spus Adam soției sale care sforăia ușor.

– Mmm? Ea s-a ridicat de pe pieptul lui, unde își petrecuse ultimele două ore din călătorie dormind ca o pisică, ghemuită în poala lui. Deja?

– Da, deja, a repetat el sec.

Adam a ridicat storurile când trăsura a înaintat sub zidul exterior al castelului în curtea mare, pietruită. Era trecut de amurg, dar drumul era bine luminat cu torțe aprinse în suporturile vechi.

Clădirea era un exemplu grăitor de castel cu ziduri, construit pentru a proteja coasta de invadatori. Râul care curgea în mod normal în fața lui se transformase într-un estuar lent, iar gura de ieșire fusese abandonată pe măsură ce în jur apăruseră alte porturi, cu apă mai adâncă.

De-a lungul anilor, castelul Exham suferise multe schimbări. Șanțul, desigur, nu mai avea apă și țepi de lemn și mai era vizibil doar ca o ușoară denivelare, plină acum cu ierburi și flori sălbatice. Adam petrecuse mult timp și cheltuise o avere reconstituind acele părți ale vechiului zid care se ruinaseră. Stânca folosită la renovare fusese extrasă din aceleași locații precum cea originală și fusese șlefuită cu grijă pentru a umple golurile. A fost mulțumit de rezultat, o fațadă care părea aproape uniformă. Nu era cel mai confortabil loc de locuit, dar de fiecare dată îl cuprindea un sentiment de mândrie atunci când îl revedea după o lungă absență.

Jessica stătea în fața intrării principale destul de rudimentare, unde se aflau mai multe torțe care ardeau în impozantele suporturile medievale, la fel cum trebuie să fi ars și în urmă cu sute de ani.

Marchizul a dat la o parte grămada de perne de care soția sa nu se despărțea în nici o situație și a deschis ușa trăsurii, sărind afară, înainte ca scara să fi fost trasă. S-a întins și a căscat în timp ce unul dintre lachei derula treptele. Adam i-a întins mâna Miei și a zâmbit văzând expresia de pe fața ei, care era uimită de imaginea castelului din spatele lui.

– Este atât de magnific și de impunător!

Nu s-a obosit să se uite pe unde pășea, dar, din fericire, a fost destul de aproape încât să o prindă, șoptindu-i la ureche în timp ce o așeza cu picioarele pe pământ.

– Trebuie să fii mai atentă, draga mea. Nu vrem ca cei care mă defăimează să spună că te-am ucis chiar în ziua în care ai sosit.

Părea atât de surprinsă încât a râs.

– Bine ai venit acasă, Adam! Îmi pare rău că nu i-am strâns pe toți aici să vă întâmpinăm, dar am crezut că vei întârzia mai mult când nu ai ajuns la ora stabilită.

Adam s-a întors pentru a-și saluta sora.

– Din păcate, am avut parte de o vreme destul de ploioasă în ambele zile. Îmi pare rău că v-am lăsat să așteptați. El i-a luat mâinile Jessicăi și i-a zâmbit. Arăți bine, sora mea.

Ea s-a înroșit, descumpănită de gestul lui neobișnuit de afecțiune. Un zâmbet mic și nervos a apărut pe fața ei îngustă și palidă, iar Adam și-a dat seama cât de schimbat trebuie să apară în ochii celorlalți. Ei bine, indiferent dacă era de bine sau de rău, el *se schimbase* cu adevărat.

– Jessica, aceasta este noua ta cumnată, Mia.

– Am fost foarte nerăbdătoare să te cunosc, Jessica. Nu am avut niciodată o soră.

Mia s-a întins spre sora lui ca și când ar fi vrut să o îmbrățișeze, dar s-a oprit când cealaltă femeie a dat înapoi.

Mia nu avea nici măcar o urmă din reticența caracteristică englezilor. Nimic nu-i făcea o plăcere mai mare decât să stabilească un contact fizic cu alte persoane. Familia Courtney însă foarte rar avea contacte fizice. El a presupus că și asta se va schimba de acum.

– Îmi face plăcere să te cunosc, a murmurat Jessica, timiditatea ei naturală făcând-o să pară trufașă, aproape neprietenoasă.

Avea același păr întunecat și piele palidă ca Adam, dar moștenise ochii cenușii ai tatălui lor, împreună cu reticența lui, care s-a dovedit a fi aproape un handicap.

Atitudinea exuberantă a Miei s-a schimbat subtil și a devenit mai precaută. Adam și-a dat seama că era același comportament cu care îl tratase în primele zile ale căsătoriei, înainte ca el să se dezintegreze, ca un biscuit înmuiat într-o ceașcă fierbinte de ceai.

– Vino, a spus el, emoțiile sale făcându-l să fie vioi. Afară e frig și am călătorit ore întregi. Ați făcut focul în bibliotecă?

– Da, desigur, și Bailey a pregătit ceaiul. Mi-am închipuit că o să vă fie foame.

– Tânjesc după un ceai, a spus Mia, luând-o de braț pe Jessica și acompaniind-o. Mă tem că sosirea noastră târzie te-a obligat să stai trează. Vă treziți devreme la moșie?

– Da, așa facem de obicei. Presupun că aici veți găsi lucrurile mai tihnite decât la Londra. Jessica s-a retras, în mod evident pusă în dificultate de noua lui soție. S-a întors și s-a uitat la Adam, care le urma. Fetele sunt în pat, desigur. Sunt sigură că nu dorm. Nu reușesc să o conving pe Eva să nu mai citească pe sub pături, oricât de periculos i-aș spune că este.

Adam a bănuit că fiica lui cea încăpățânată a devenit mai mult decât o provocare pentru liniștita și retrasa ei mătușă.

Mia și-a dat jos mănușile și i-a aruncat lui Adam o privire tristă.

– Mă tem că și eu am fost la fel când eram fetiță, Jessica. Mama mea era la fel de disperată din cauza mea. Bineînțeles că Adam nu

mă lasă să citesc acum sub așternuturi, a mărturisit ea, făcând-o pe sora lui să scape un strigăt de uimire.

Adam a încercat să se încrunte, dar nu a putut.

Mia i-a aruncat una dintre privirile ei inocente – o expresie pe care și-a imaginat că o folosise frecvent pentru a ieși din situațiile delicate cu sultanul.

– O, îmi pare rău, Jessica. A fost șocant? Adam este disperat de faptul că nu pot să fiu o companie decentă.

Jessica a tresărit nervoasă la o astfel de conversație plină de nerv.

Mia a așteptat până când Jessica s-a întors și a scos limba către Adam.

El a rostit cuvântul *păcătoasă* și a devenit subit sever la zâmbetul senzual al soției sale. Ar fi trebuit să-i fie rușine să se comporte ca un școlar, dar renunțase să încerce să-i reziste Miei și glumelor ei. În plus, ce rost avea?

Biblioteca era camera preferată a lui Adam, din tot castelul. Pornea de la baza unuia dintre cele patru turnulețe. Tavanul era destul de jos, oferind camerei o atmosferă confortabilă, iar pereții circulari erau căptușiți cu cărți, de la podea până la tavan.

Șemineul era atât de mare încât ar fi putut încăpea chiar și un taur la proțap, dar acum servea drept sursă de căldură. Ardea ca un cuptor, cu peretele din spate curbat într-o manieră ciudată, care împrăștia căldura mai bine decât orice alt șemineu din castel. Chiar dacă afară era vară, castelul era mereu rece.

– Este minunat, a spus Mia, întinzându-i absent geanta și mănușile lui Adam, care a zâmbit iritat la expresia de pe fața surorii lui – șocată când l-a văzut pe fratele ei comportându-se ca lacheul soției sale și făcându-i și plăcere.

A sosit tava de ceai, iar Jessica s-a îndreptat spre ea și apoi a ezitat.

– O, te rog, vrei să torni tu? a întrebat Mia, adresându-i Jessicăi un zâmbet plin de rugăminți. Știu că ar trebui să fac eu asta, dar sunt teribil de neîndemânatică în legătură cu astfel de lucruri, a spus soția lui, una dintre cele mai elegante și grațioase femei pe care Adam le întâlnise vreodată.

– Desigur.

Roșeața subtilă care s-a răspândit pe obrajii Jessicăi a fost singurul semn că invitația Miei îi făcuse plăcere. Inima lui Adam, de

care până acum câteva săptămâni uitase cu desăvârșire, a început să bată. Mia era fără îndoială preocupată și amabilă și i-a plăcut mai mult decât ar fi putut crede faptul că a depus un asemenea efort pentru a o asigura pe Jessica că nimeni nu intenționa să-i pună la îndoială statutul pe care-l deținea în casă.

– Sunt surprinsă să văd că vremea este atât de bună, a spus Adam. A plouat aproape tot drumul.

A clătinat din cap, refuzând ceașca de ceai oferită de Jessica și, în schimb, și-a turnat un coniac.

– Cred că vremea rea se deplasează spre nord, pentru că și noi am stat câteva zile sub o pătură gri de nori. Ploaia a fost atât de persistentă încât Eva și Melissa au chinuit-o pe biata Miss Banks până când aproape că și-a ieșit din minți. Nici una nu a putut călări aproape o săptămână. Știi cum se comportă în astfel de situații.

Inima lui Adam s-a opintit și apoi a accelerat.

– Poate să le strunească, nu-i așa? a întrebat cu o voce mai ascuțită decât și-ar fi dorit.

– O, da, Adam. Ceaiul s-a prelins peste marginea cești în care turna. A aruncat rapid o privire către Mia, care stătea în fața șemineului, cu gura căscată la bolta care se arcuia mult deasupra capului ei.

A simțit crampe la stomac de emoție, crampe care s-au răspândit prin tot corpul, așa cum i se întâmpla de fiecare dată când venea acasă. El a urmărit-o pe Mia cum se mișca prin cameră, inspectând mai multe obiecte care i-au stârnit interesul. Doar privind-o, s-a simțit... fericit?

– Și Catherine, ce mai face? a întrebat Adam, vârtejul emoțiilor lăsându-l mai degrabă fără suflare și ametit.

– Face bine. De fapt, foarte bine, l-a asigurat Jessica, părând dornică să risipească norul care se formase deja. Ceai, milady?

Jessica a aruncat o privire spre locul în care stătea Mia.

– O, da. Mulțumesc! Dar, te rog, de ce nu-mi spui Mia?

– Da, desigur... Mia. Și tu poți să-mi spui Jessica, a zâmbit ea puțin șovăitor.

Adam nu mai observase până atunci cât de fragilă era sora lui. Celorlalte emoții ale sale li s-a alăturat și sentimentul de vinovăție pe măsură ce își dădea seama cât de puțină susținere primise din partea lui, de la moartea mamei lor.

Mia s-a așezat în colțul unei canapele mari și s-a uitat cu nerăbdare la Adam. Nu a putut rezista zâmbetului care i-a curbat buzele în timp ce s-a așezat lângă ea, iar ea s-a strecurat cât mai aproape de el. Era persoana căreia îi plăcea cel mai mult atingerea fizică din câte cunoscuse vreodată. Chiar și surorile lui Danforth, care îi ciufuleau constant, îi atingeau și îi îmbrățișau pe cei apropiați, nu erau atât de apropiate ca Mia.

În ce-l privea pe el, în mod special, nu era doar atingerea, ci și faptul că era inconștient de senzuală. Atunci când erau singuri, nu stătea niciodată departe de el, preferând să se așeze pe o pernă aflată lângă scaunul lui, dacă el lucra la birou, mai degrabă decât pe un scaun mai îndepărtat. Se obișnuise cu apucăturile ei exotice într-un timp remarcabil de scurt, considerând manierele ei degajate și confortabile ca pe o bine-venită alinare față de comportamentele lui mai formale.

– Cred că Townshend va ajunge în cursul zilei de mâine, a spus el.

A luat o înghițitură de coniac și s-a întins după unul dintre mini sendvișuri. I l-a întins Miei, care l-a mâncat din două mușcături. Adam a ridicat privirea și a zărit-o pe sora lui urmărindu-le uimită reacțiile, fața lui revenind la masca ce îi servise drept scut aproape un deceniu.

– Este perfect, Jessica. Mulțumesc, a spus Mia, terminând încă un mini sendviș și zâmbindu-i surorii lui peste marginea cănii ei de ceai, fără să fie conștientă de undele de șoc care se revărsaseră prin cameră.

Jessica a dat din cap, ametită.

Adam și-a dat seama brusc că nu-i păsa dacă părea a fi un idiot fericit, așa cum și era de fapt. I-a zâmbit Jessicăi, șocând-o și mai mult.

– Ai amenajat camera oliv, Jess?

– Da, cred că îți va plăcea mult mai mult decât vechea ta cameră. Ambele șemineuri ard fără a scoate fum, ceea ce este mult mai bine în comparație cu furnalul acela groaznic din vechile tale camere.

Părea că-și mai revine în timp ce dezbătea subiectul ei preferat: castelul.

Adam nu se mutase în apartamentul matrimonial după moartea tatălui său, dar suita de camere conectate între ele era singura care se potrivea unui cuplu căsătorit. Camerele aveau

legătură și cu o sală de baie neobișnuit de mare, despre care Adam a presupus că era o încercare a unui strămoș de-al său de a imita băile romane antice, găsite în mod ocazional în zonă. A crezut că Miei îi va plăcea foarte mult.

Au vorbit despre problemele castelului, în timp ce Mia a consumat o cantitate șocantă de mâncare și a băut mai multe căni de ceai, stăpânindu-și un căscat uriaș, cu ochii pe jumătate adormiți.

– Să înțeleg că ești pregătită să te retragi?

– Da, mi-e teamă că sunt moartă de oboseală, a spus Mia, adresându-i Jessicăi un zâmbet plin de regrete.

Jessica s-a ridicat.

– Lasă-mă să te conduc în camerele tale.

Adam, desigur, știa drumul, dar nu a oprit-o. Știa cât de mult îi făcea plăcere să le arate castelul nou-veniților. Mia, în mod special, era un oaspete entuziast, sporovoind și făcând comentariile adecvate.

Când Adam a deschis ușa camerelor vechi ale tatălui său, a rămas uimit.

– Îți place? a întrebat Jessica emoționată.

– Foarte mult. Trebuie să fi lucrat într-un ritm destul de alert pentru face o schimbare atât de mare într-un timp atât de scurt. El i-a zâmbit. Te-ai întrecut pe tine, Jess – este absolut magnific.

Jessica s-a înroșit de plăcere.

– Dar nu sunt sigur că o mai putem numi camera oliv. Cum de-ai găsit toate astea?

Pereții din piatră dură ai camerei erau luminați de patru enorme ferestre cu cercevele, un finisaj care fusese adăugat ulterior la fațada castelului. Tapiserii și draperii grele din catifea gri cu roz estompau atmosfera mai degrabă rece a camerei. Mobilierul enorm, proiectat pentru a se potrivi cu dimensiunea camerei, fusese acoperit cu catifele de pluș, iar scaunele și canapelele tapițate pentru a compensa dimensiunea lor masivă.

– E minunat, a spus Mia, întinzând mâna pentru a mângâia brațul de catifea al unei canapele.

Jessica nu putea alege ceva mai pe placul soției sale. Pernele mari și taburetele împrăștiate peste tot erau genul de lucruri pe care ea le adora. Se întrebase cum de ghicise sora lui cu

atâta precizie. Nu îi acordase mult timp, nu mai mult de o lună. Transformarea a fost destul de impresionantă.

Dormitoarele erau poziționate de ambele părți ale livingului imens, fiecare cu dulapuri masive, întrucât nu existau vestiarele tradiționale. Sayer și LaValle erau deja ocupați cu aceste aspecte, agitându-se și despachetând primul rând de bagaje sosite.

După ce s-a asigurat că aveau tot ce le trebuie, Jessica le-a spus noapte bună și a plecat, lăsându-i împreună în salonul comun.

– Este absolut magnific, Adam.

Mia s-a sprijinit de el și și-a înfășurat brațele în jurul taliei lui în timp ce inspecta camera.

Adam a luat-o de bărbie și i-a ridicat fața mică.

– Da, a spus el, este.

Ea a râs și și-a îngropat fața în haina lui.

– Nu, nu, cred că arăt ca o sperietoare. În trăsură, m-am adăpostit în brațele tale ca o creatură din inima pădurii.

– Da, arăți ca o sperietoare. L-a lovit și și-a îngropat fața mai adânc. Din fericire, tocmai am găsit remediul. Vino cu mine. El a luat-o de mână și a condus-o prin camera lui, unde l-a concediat pe Sayer cu o mișcare a capului, acesta lăsând bagajele rămase nedesfăcute și plecând în tăcere în camera lui.

Adam a deschis ușa arcuită și grea care îi conducea afară din dormitorul lui, pe care Jessica nu i-l prezentase în timpul scurtului ei tur al castelului.

– Închide ochii. Mia s-a conformat și el a condus-o înăuntru. Poți să-i deschizi.

S-a oprit, cu ochii măriți de uimire în timp ce privea prin cameră. S-a îndreptat spre cada pătrată îngropată în podea, care ocupa un colț întreg al camerei.

– O, Adam. Ea și-a ridicat ochii spre el, înainte de a se apleca să-și înfigă degetul în apă. E caldă! Dar cum este posibil așa ceva?

Ea s-a uitat la el de parcă ar fi fost un magician.

– Nu este meritul meu. Un strămoș a construit-o, folosind apa care este încălzită în mod natural din subteran. El a preluat ideea de la romani, care au construit acest tip de baie oriunde le permitea geologia locului. Am crezut că o să îți placă.

Ea și-a așezat mâinile pe pieptul lui, ridicându-și privirea spre el într-un mod care l-a făcut să simtă fluturi în stomac.

– Intri să faci baie cu mine, milord?

El a lăsat să se vadă în privirea lui toată foamea și dorința pe care și le controlase încă din momentul în care relațiile de dragoste le fuseseră întrerupte în timpul zilei. Fața i s-a înroșit, iar pleoapele i-au coborât în timp ce el o împingea, forțând-o să facă un pas înapoi, și apoi un altul, iar el înainta necontenit, fără să se oprească până când a lipit-o de peretele dur de piatră al băii.

– Descheie-mă la nasturi, i-a spus el, cu o voce plină de dorință.

Mâinile ei abile s-au mișcat repede până când l-a dezbrăcat.

A tras în sus fusta costumului ei de călătorie, mâna lui mișcându-se spre ceea ce el știa că îl așteaptă. Nu purta chiloți. S-a cutremurat de dorință în timp ce s-a afundat în buclele ei și a găsit acea părticică a corpului ei pe care a transformat-o în proprietatea lui.

Adam nu era singurul care simțise că acea călătorie cu trăsura fusese un preludiu prelungit. Ea era umedă și pregătită și mult prea nerăbdătoare să-și pună în aplicare metodele obișnuite de seducție. În timp ce ea încă tremura de plăcere, el a prins-o de fund, a lipit-o de perete și s-a strecurat în ea, țintuind-o, odată intrat. S-a proptit în picioare, depărtându-le până la linia umerilor, astfel putând să își controleze mișcările. Ea s-a unduit deasupra lui, frecându-și șoldurile, dorind mai mult.

Adam s-a retras să o privească. Pleoapele îi erau căzute, gura întredeschisă și plină de dorință.

– Atât de lacomă. El a lipit-o și mai tare de corpul său, în timp ce intra mai adânc. De abia ai avut un orgasm și vrei deja altul. Nu vei mai avea parte de un altul până când nu vei merita asta, a șoptit el, punctându-și cuvintele cu o împingere rapidă a șoldurilor.

Ea a gâfâit.

– Ți-a plăcut să mă chinui azi, milady? Cred că ți-a plăcut, a gândit el, împingând din nou, intens și rapid, dorind ca ea să știe că el îi controlează complet plăcerea. Te-ai amuzat simțindu-mă în spatele tău, plin de dorință. Ți-a plăcut să mă faci să sufăr.

Împingere.

A scâncit, buzele deschizându-se în timp ce respirația i se întețea.

Împingere.

– Ce-ai spus, draga mea? Nu te-am auzit.

Era aproape înnebunit de efort.

Împingere.

Un alt scâncet.

Împingere.

– Va trebui să vorbești mai tare, milady.

Împingere.

– Te rog.

– Ai spus ceva, dragă?

Împingere.

– Te rog, Adam, mai mult, a reușit ea să îngaime.

Împingere.

– Mai mult? Mai mult ce, micul meu diavol chinuitor? Aș vrea să te aud cum îmi ceri.

Împingere.

– Te rog, Adam, fă-mă să am orgasm, ultimul cuvânt a fost aproape un suspin și a fost ca o scânteie lângă un butoi cu pulbere.

Când a ajuns la orgasm, a fost uimitor. Val după val de plăcere l-a învăluit. Era ca o flotă neajutorată, frământată și târâtă de fluxul neobosit până când a naufragiat, aruncată pe țărmul pasiunii.

Picioarele i-au tremurat și și-a înfășurat un braț sub fundul Miei, și-a ridicat pantalonii căzuți cu cealaltă și a dus-o pe bancheta lungă de lemn unde i-a dat drumul ușor, înainte de a se prăvăli lângă ea.

Mia s-a gudurat pe lângă el, ridicându-i brațul și punându-l peste umerii ei, în timp ce se cuibărea la pieptul lui.

– Mulțumesc, Adam. A fost destul de bine, a murmurat ea, zâmbind, în timp ce-și înăbușea un căscat uriaș.

Abia mai avea energie cât să zâmbească ușor.

– Femeie, o să mă omori.

Adam și-a amintit aceste cuvinte de multe ori în următoarele săptămâni.

Nici măcar când avea douăzeci și cinci de ani și era căsătorit cu Veronica – care era mai vorace din punct de vedere sexual decât majoritatea bărbaților – nu avusese parte de partide amoroase atât de frecvente, plăcute sau epuizante. Dar, în timp ce Veronica fusese dornică să găsească plăcerea, Mia era dornică să o ofere.

Adam nu se putea sătura de noua sa soție, iar sentimentul era reciproc.

A zâmbit în sinea lui pe când ieșea din sala armelor și urca scările până la nivelul principal al casei, gândindu-se la partida lor de amor din acea dimineață – ceea ce îl făcuse să întârzie la întâlnirea cu Kearns, administratorul său.

Nu îi plăcuse că fusese nevoit să o lase în pat. Părul ei încâlcit și buzele umflate erau dovada epuizării erotice, dar invitația din ochii ei îi spunea că era pregătită pentru și mai multe.

Adam nu avusese niciodată o iubită atât de dornică sau de generoasă – sau atât de deschisă și veselă. Nu se temea să-l abordeze oricând sau oriunde. S-a gândit la ultimul lor joc de șah, care se încheiase – încă o dată – cu victoria ei. Se simțise obligat să o supună la represalii, aplecând-o peste biroul mare din bibliotecă.

Nu mai putea vedea o tablă de șah fără să aibă o erecție.

Era atât de pricepută să-l excite, încât ar fi trebuit să fie jenat. Ca un câine dresat, știa că, ori de câte ori cuvintele „milord" ieșeau din gura ei păcătoasă, ea fie rememora ultima partidă de amor, fie o planifica pe următoarea. S-a oprit pe hol să-și îndrepte ținuta, sub privirile uimite ale unuia dintre lacheii săi.

Toți servitorii erau conștienți de ceea ce se petrecea în camera stăpânului lor în fiecare noapte și dimineață. Și în câteva părți ale castelului și prin grădini, indiferent de ora din zi. Lui Adam nu-i păsa.

A intrat în cea mai mică dintre cele două camere de zi ale castelului, oprindu-se o clipă pentru a se familiariza cu imaginea care se derula în fața lui: trei capete cu plete negre, unul cu plete de un blond în nuanța nisipului și unul cu plete roșu aprins erau aplecate deasupra mesei, studiind ceva. Jessica, Catherine, Eva, Melissa și Mia erau atât de captivate de lucrul la care se uitau, încât nu au observat sosirea lui.

Adam și-a dres glasul.

Cinci perechi de ochi s-au îndreptat spre el.

– Tată, uite ce a adus Mia.

Fiica lui cea mare i-a făcut semn către obiectul de interes. Adam s-a dus la masă și și-a înclinat capul. Era o revistă de modă, aparent în limba franceză.

– Hm. Și-a privit soția cu sprâncenele ridicate. Ai relații care încalcă embargoul pentru tine, milady?

Mia a zâmbit, dar nu a răspuns.

– Mia spune că am putea să ne luăm niște rochii noi, tată, a spus Eva.

Adam a privit rochia pe care o purta acum, un dezastru, și a simțit cum pe chipul lui apare o expresie chinuită în timp ce își studia fata cea mijlocie. Eva era, ca întotdeauna, un dezastru total. Fata s-a înroșit în timp ce el o examina critic, expresia de încă-pățânare pe care o știa atât de bine punându-i stăpânire pe chip.

Mia i-a captat privirea și a dat din cap dezaprobator.

Adam a oftat și s-a abținut să mai zică ceva. Mia nu avea nevoie să vorbească; putea să-i citească pledoaria pe față, dar i-a auzit și toate argumentele. Destul de recent, chiar, mai precis în urmă cu două zile, când ea venise în biroul său pentru a pleda cazul Evei după o ciocnire extrem de nefericită între Adam și fiica lui, petrecută în dimineața aceea, la grajduri.

Adam fusese încântat de apariția ei neașteptată în biroul său și de faptul că se întrerupsese de la plata unor facturi – până când a aflat subiectul pe care l-a abordat cu insistență din nou.

– Nu trebuie să o cerți pe Eva în halul acesta, Adam. Este puțin neglijentă cu modul în care se îmbracă și poate uneori este un pic cam băiețoasă...

Adam aruncase pana cu care scria și își dăduse deoparte registrul, uitându-se la soția lui în timp ce ea stătea în fața lui, pledând atât de pasionat cazul fiicei sale.

Cearta în cauză apăruse când Adam fusese de acord să le ia pe Mia și pe fete la o plimbare călare.

Când el și Mia ajunseseră la grajduri, găsiseră două dintre cele trei fete îngrijite și frumos îmbrăcate așteptându-i. Eva, pe de altă parte, ajunsese mai târziu, într-un costum de călărie șifonat și cu câteva numere mai mari, care îi aparținuse probabil surorii ei, Catherine, cu părul lăsat liber și nepieptănat, fără pălărie, cu o pereche de mănuși ponosite, rupte la un deget.

Indiferent dacă fetelor lui le convenea sau nu, știau că Adam detesta lipsa de punctualitate și o ținută neîngrijită. El o trimisese înapoi în casă, spunându-i că poate data viitoare avea să ajungă la timp și îmbrăcată corespunzător sau nu va mai călări.

Ceea ce urmase fusese genul de situație care îi înghețа sângele lui Adam. În momentul în care Eva se năpustise înapoi în casă, deja era epuizat din punct de vedere emoțional – și speriat.

Plimbarea care urmase fusese una tristă. Catherine și Melissa, ambele fete fiind bine crescute și plăcute, abia dacă scoseseră un cuvânt. Chiar și umorul irezistibil al Miei nu reușise să detensioneze atmosfera.

Mia venise la el mai târziu, după ce vorbise cu Eva, care refuza să iasă din cameră, în semn de protest.

– Nu vrea să iasă din camera ei, Adam, spusese Mia, ca și cum asta era problema lui.

– Este un loc excelent pentru ea, spusese el cu răceală.

Mia nu fusese intimidată de cuvintele sau de comportamentul său. Într-adevăr, Adam observase, nu fără să se alarmeze puțin, că Mia nu mai apărea afectată de atitudinea sau de tonul său dezaprobator. În schimb, ea răspunsese la disprețul său rece punându-și trupul între el și biroul lui.

Oftase și se lăsase pe spate pe spătarul scaunului. Fără să se sperie, se apropiase, depărtându-i picioarele și se pironise între coapsele lui, zâmbindu-i.

Precum câinele bine dresat în care îl transformase, începuse să aibă o reacție de răspuns.

– Este o fată foarte sensibilă, Adam. Mai mult decât Cat sau Mel. Era aici de mai puțin de o lună și le apela pe fete cu diminutive. Iar fetele erau încântate să le strige așa și o adorau pentru asta. Când eram copilă, eram exact ca ea. Ochii lui Adam o analizaseră de sus până jos pe soția sa îmbrăcată imaculat și pufnise. Ea îl ignorase. Chiar așa eram, dragul meu, insistase ea, mișcându-se între coapsele lui într-un mod foarte incitant, captându-i interesul.

Mâinile lui se îndreptaseră spre șoldurile ei, de parcă ar fi avut o voință proprie. El era doar vag conștient de cuvintele ei, în timp ce îi mângâia trupul subțire prin rochia ei simplă, dar încântătoare.

– Nu mă crezi? Adam?

– Poftim?

Își mutase privirea de pe corpul ei, cu reticență, și se uitase la chipul ei întrebător.

– Nu mă asculți.

– Bineînțeles că te ascult, dar îmi distrage atenția faptul că trebuie să stau cu gâtul întins. Stai aici, dragostea mea.

El o pusese pe un picior, lipindu-și coapsa de fundul ei mic și ferm, mișcând-o ușor în sus și în jos, zâmbind la imaginea fermecătoare pe care i-o oferea.

– Adam, spusese ea, cu tonul intenționat amenințător.

– Da? întrebase el absent, incapabil să reziste să-i cuprindă sânul mic, în timp ce o legăna pe genunchiul lui.

– Mai întâi trebuie să mă asculți și apoi te poți juca cu mine.

Ea îl apucase de mână și îl ținuse strâns. Oftase exagerat și își încrucișase brațele.

– Vorbește, harpie roșcată.

Ea dăduse din cap, fericită.

– Eva încearcă foarte mult să te mulțumească. Te adoră, Adam. Poți să privești dincolo de hainele ei rupte și noroioase și să vezi doar fetița care trăiește pentru a-ți face pe plac? Este o călăreață care știe să biciuie calul, se pricepe foarte bine la cai și cunoaște fiecare centimetru din moșia ta, la fel de bine ca tine. Dacă ar fi băiat, ai fi foarte mândru de el, nu-i așa?

Adam fusese uimit de analiza ei. Avea dreptate. Eva putea fi fiul perfect. Bine, în afară de izbucnirile ei emoționale îngrozitoare. Dar Mia nu știa despre acestea și despre ce ar putea însemna ele. Fiind un laș, Adam nu fusese pregătit să abordeze acest subiect.

– Poate că ai dreptate, Mia, dar ea *nu* este băiat și nu se poate aștepta să fie tratată ca un băiat. Nu-i faci nici un serviciu dacă o încurajezi în credința ei că poate continua să se comporte ca și cum ar fi fiul meu.

Mia clătinase deja din cap la jumătatea argumentului său.

– Nu pledez ca tu să o tratezi ca pe un băiat și, în nici un caz, ea nu vrea un astfel de tratament. Îți cer să îi treci cu vederea mai ușor eșecurile ei ca fată. Este dezordonată și deseori neîngrijită, dar toate astea se vor schimba, pe măsură ce va crește. Te rog, poți să încerci să treci cu vederea unele dintre eșecurile ei? Încearcă să procedezi așa o perioadă de timp; dacă lucrurile dintre voi nu se îmbunătățesc, poți reveni oricând la vechile tale obiceiuri.

Adam o studiase mai mult timp. Putea să fie atât de perfectă pe cât părea să fie? Se uitase în ochii ei verzi și limpezi, căutând cel mai mic semn de înșelăciune sau de viclenie și nu găsise nici unul. Dar ar fi în stare să vadă înșelăciunea chiar dacă ar fi acolo? Era îndrăgostit nebunește de ea, așa încât era aproape orb.

Înlăturase acest dubiu din mintea lui, pentru a-l clarifica cu altă ocazie și analizase cererea ei. Era pragmatică și destul de ușor de îndeplinit. Îi sugera să se comporte ca un părinte și să lase deoparte impulsul imatur de a se certa cu fiica lui.

– Îți voi pune în aplicare sfaturile. Îți mulțumesc că ai atâta grijă de copiii mei. Știu că nu-ți este ușor să te trezești pe cap cu trei fete destul de mari.

Ea clătinase din cap la cuvintele lui.

– Ce prostie!

– Ce prostie? Ridicase o sprânceană la această nouă achiziție din vocabularul ei, fără îndoială auzită de la una dintre fiicele sale. Și de unde ai învățat termenul de „biciuire"? Pariez că de la fata în cauză. Dacă folosești acest termen într-o companie civilizată, vei avea bătaie de cap, promisese el.

Ea ignorase amenințarea.

– Acum, spusese ea, ridicându-se din poala lui și privindu-l în jos, am ceva ce aș vrea să-ți arăt, stăpânul meu.

Stomacul lui Adam strânsese de bucurie când auzise cele două cuvinte mici.

– Cred că s-ar putea să ți se pară interesant, continuase ea, stând în vârful picioarelor și punându-și fundul pe biroul lui, atârnându-și picioarele în timp ce își ridicase încet tivul rochiei.

– O? întrebase Adam slab, neavând încredere în vocea sa ca să rostească mai mult de atât.

– Da. Ea dăduse din cap. Am dat de ea în această dimineață când mă îmbrăcam și m-am gândit imediat la tine.

Ochii lui Adam urmăriseră tivul care se ridica, ținându-și respirația în timp ce ea trăgea încet fusta peste genunchi și apoi până la șolduri.

Ca de obicei, nu purta chiloți.

– A, spusese el cu vocea înăbușită. Mi se pare că am mai văzut așa ceva odată.

El pusese câte o mână pe genunchii ei și o împinsese ușor.

– Poate că ai nevoie de o privire mai atentă pentru a fi sigur, milord?

Ea își împinsese șoldurile mai aproape de marginea biroului – spre el.

*

– Adam. Adam?

La auzul numelui său, Adam a trimis amintirea erotică în colțul supraaglomerat al creierului său, unde depozita astfel de comori.

Mia stătea în fața lui, cu o expresie amuzată pe chip, cu privirea scânteind pe pielea furnicată de plăcere, pe care ea o ascundea strategic de chipurile curioase din spatele ei.

– Vorbeam despre rochii, Adam.

S-a încruntat, privind peste umărul soției sale și apoi înapoi.

– Asta făceam? Și-a dres vocea. Da, adică asta făceam. Apropo de rochii. Ce idee excelentă! Presupun că asta înseamnă o călătorie. Ești mulțumită dacă mergem la Brighton? Sau trebuie să ducem o fregată înarmată la Paris?

A încercat să sune ca și când s-ar fi resemnat cu destinul său, dar ideea unei călătorii la Brighton i s-a părut chiar atrăgătoare.

Camera s-a umplut de voci feminine și Adam s-a grăbit să scape în timp ce femeile și-au îndreptat toată atenția asupra revistei de pe masă. Tocmai când a închis ușa, a surprins privirea soției sale, iar ea i-a aruncat un zâmbet de bucurie pură care i-a atins sufletul.

Trecuse mult timp de când Adam nu își mai lăsase fericirea în mâinile unei alte persoane. Conștientizarea acestui gest i-a provocat o undă de neliniște care a estompat sentimentul de plăcere care l-a invadat. Învățase cu ceva vreme în urmă că fericirea era o monedă cu două fețe... iar cealaltă parte era durerea.

Capitolul 21

În timp ce multe femei – în special mame vitrege – ar fi considerat o tortură să fie închise într-o trăsură în compania a trei fete timp de șase ore, Mia a apreciat prezența lor ca fiind pe cât de încântătoare, pe atât de eliberatoare. După luni petrecute alături de adulți la Londra, ale căror noțiuni cu privire la proprietate și etichetă nu s-au potrivit niciodată stilului ei de viață, a fost o ușurare să se afle alături de trei ființe care îi admirau, mai degrabă, decât îi disprețuiau temperamentul și manierele. Nu putea spune același lucru despre guvernanta lor, domnișoara Temple, care nu era de acord cu atitudinea Miei, dar care călătorea, din fericire, în a doua trăsură.

Mia încercase să o convingă pe Jessica să li se alăture într-o călătorie care promitea să fie una plăcută și nu prea lungă, dar cumnata ei – în general extrem de rezervată față de orice subiect de acest gen – refuzase cu fermitate să li se alăture.

– Poate că par egoistă, dar aș prefera să îmi acord ceva timp și mie, recunoscuse Jessica, înainte de a-i oferi Miei unul dintre zâmbetele ei rare. Dar nu am nici o reținere să îți dau o listă lungă de cumpărături.

Cele trei fete erau ușor de strunit și Jessica i le dăduse dezinteresată în grijă. Noile ei fiice erau fete drăguțe și bine educate. Chiar și Eva, a cărei vervă putea fi considerată de străini ca fiind efectul unei indulgențe exagerate, era atentă și amabilă cu ambele surori și cu oamenii de pe moșia lui Adam.

Stăteau înghesuite pe scaunul din fața ei, contrazicându-se despre o carte pe care Catherine o luase cu ea ca să le întrețină în timpul călătoriei. Două capete cu părul negru și unul blond nisipiu.

Mia ghicise aproape imediat că Melissa nu putea fi copilul lui Adam. Spre deosebire de cele două surori mai mari, a căror structură osoasă delicată și păr întunecat erau chiar imaginea vie a tatălui lor, Melissa era blondă și plinuță, cu nasul borcănat,

cu gura plină și ochii căprui și nu semăna deloc fizic nici cu marchizul, nici cu mătușa sau cu vreuna dintre surori.

Spre meritul lui Adam, se ocupa la fel de toate cele trei fiice ale sale. Cu alte cuvinte, la fel de distant. Mia nu putea înțelege de ce își ținea copiii la o asemenea distanță de el. Sub masca omului disprețuitor și distant era o persoană iubitoare și generoasă. Miei îi trebuise surprinzător de puțin timp pentru a-l descoperi pe adevăratul Adam de Courtney sub acea fațadă. Dar, indiferent câte eforturi ar fi depus, nu reușea să-i includă și pe copiii săi în cercul de afecțiune călduroasă pe care îl împărțeau ei doi.

Pur și simplu nu putea înțelege atitudinea lui distantă față de fiicele sale. Iubirea ei pentru Jibril însemna o emoție atât de copleșitoare, încât simțea că nu putea supraviețui dacă se afla la distanță de ea. Știa că Adam își iubea fiicele, chiar și pe cea care nu era plămădită din sângele său. I-a văzut afecțiunea din ochi în acele momente scurte când a lăsat garda jos și a permis să i se citească dragostea pe chip. Dar acele momente erau întotdeauna scurte și păreau să fie urmate imediat de o expresie pe care nu o putea descrie altfel decât ca fiind una de groază.

A încercat să cerceteze problema cu câteva ocazii, dar chipul lui devenise impenetrabil, la fel cum fusese în primele săptămâni ale relației lor. Mia dăduse înapoi, ca o lașă, îngrozită la gândul că săptămânile care urmaseră, pline de iubire și de pasiune, să nu fi fost nimic altceva decât un produs al imaginației ei.

S-a cutremurat de intensitatea emoțiilor ei. Nu se mai putea ascunde după degete. Pentru prima dată în viața ei de adult, era îndrăgostită; îndrăgostită de soțul ei.

El călărea pe lângă trăsură, jucând rolul de însoțitor, silueta elegantă nefiindu-i afectată în nici un fel de ceața care îi acoperea buclele negre și pelerina frumoasă cu glugă. A aruncat o privire spre trăsură și a văzut-o cum îl urmărea cu privirea. Gura lui s-a curbat încet într-un zâmbet care i-a transmis un fior în tot corpul. De parcă ar fi știut de efectul produs asupra ei, s-a întors cu fața la drum, arătându-i profilul său atrăgător și elegant.

Mia și-a dat seama că Eva se uita fix pe fereastră, ochii arzători urmărindu-l pe bărbatul care călărea atât de aproape, dar care era tot timpul atât de departe de ea. Văzând suferința tăcută de pe fața ei, Mia a decis să afle care era motivul reticenței marchizului.

Data viitoare când va aborda problema cu Adam, nu se va mai lăsa purtată de teama de a nu strica intimitatea tot mai mare dintre ei și își va atinge scopul.

Adam se afla în biroul său, uitându-se absent la cecurile și scrisorile care stăteau teancuri pe masă, minunându-se din nou de norocul care dăduse peste el.

Fusese plăcut surprins de casa din Brighton când ajunseseră, în urmă cu două săptămâni. El nu mai locuise la Brighton și nu mai vizitase casa din anul anterior morții Veronicăi. După ce ea murise, Adam ordonase ca toată casa să fie golită și redecorată; gustul ei în materie de decorare fiind la fel de respingător ca și înclinația ei pentru distracții.

Camerele, cândva drapate în roșu-închis, erau acum redecorate în albastru și verde cu nuanțe de maro cald sau auriu, combinații care le făceau să arate mai spațioase și mai confortabile.

Camerele pe care le împărțea cu Mia erau mult mai mici decât cele de la castel sau de la Exley House. Dar asta conta mult prea puțin, deoarece ea refuza să doarmă singură, iar el nu mai voia să meargă la culcare fără ea.

A zâmbit gândindu-se la dormitorul său, odinioară impecabil, acum presărat cu toate semnele prezenței Miei: omniprezentele perne, covoare, articole de îmbrăcăminte și încălțăminte aruncate la voia întâmplării.

Spre surprinderea lui Adam, Sayer părea destul de mulțumit cu noua situație. Cu toate că Adam aproape că suferise un șoc prima dată când Mia apăruse pe jumătate goală în vestiarul său, în timp ce Sayer îl îmbrăca.

Nu avusese nici un fel de reținere să îl întrerupă din îmbrăcat, oferindu-i sugestii sau observații și, în general, tulburând ceea ce părea a fi o rutină liniștită și previzibilă, dusă la îndeplinire tacticos.

Fusese uimit când văzuse în oglindă chipul valetului său, care de obicei afișa un aer de seriozitate în timpul unei astfel de sesiuni. Pentru prima dată din câte își putea aminti Adam, pe fața lui Sayer apăruse un zâmbet când auzise sugestia revoltătoare, pe care soția lui o aruncase în treacăt înainte ca Adam să o trimită înapoi în camera ei pentru a termina de îmbrăcat. Îi auzise

hohotele de râs pe când ușa se închidea, cu un papuc rămas în mijlocul camerei lui ca o dovadă a prezenței ei.

Adam nu ar fi crezut niciodată că ar fi putut spune asta, dar chiar îi plăceau nenumăratele ei invazii. Presupusese că asta era rezultatul firesc al vieții pe care o dusese până atunci. Părea că existența ei fusese una dusă la comun cu alte persoane, petrecându-și majoritatea timpului în palatul sultanului goală, împreună cu o sută de femei și de copii. Ca urmare, nevoia ei de intimitate era aproape inexistentă.

Singura zonă în care Adam și-a impus autoritatea a fost cea a chestiunilor de ordin personal, cerându-i cu fermitate să lase o porțiune mică din camera lui neatinsă de prezența ei. A zâmbit când a auzit această cerere, de parcă ar fi fost o excentricitate.

Ea avea o abordare excentrică privind rutina personală, care l-a stupefiat, prin modul în care-și trata atât propriul corp, cât și pe al lui.

Din cauza gradului lor neobișnuit de intimitate, a observat că Mia nu se simțea bine.

Deși ar fi putut lăsa impresia că era gingașă și fragilă, Adam își dăduse seama că avea o constituție de fier. Ea mânca mai mult decât orice altă femeie pe care o cunoscuse și nu părea să-i lipsească niciodată energia. Singurul aspect unde dădea dovadă de comoditate era atunci când refuza să se ridice din pat, asta în cazul în care el era încă acolo. Atâta timp cât el era lângă ea, se mulțumea să se relaxeze și să doarmă.

El învățase să se ridice din pat în timp ce ea încă dormea, ca să-și rezolve problemele urgente sau presante și apoi să se strecoare înapoi sub așternuturi fără ca ea măcar să știe că fusese plecat.

Adam se trezise devreme cu câteva dimineți înainte, intenționând să finalizeze câteva scrisori despre activitatea de la proprietatea din Londra. Observase imediat că nu era în pat.

Se dusese în camera de zi comună și apoi în camera ei. Nu o văzuse la început și tocmai se întorcea pentru a ieși din cameră când a auzit-o vomitând. A găsit-o în partea opusă a patului, goală, desigur, stând cu picioarele încrucișate pe podea, cu un lighean în poală.

S-a lăsat pe genunchi lângă ea.

– Draga mea, ești bolnavă?

Ea a râs slab și apoi a vomitat din nou.

Adam s-a uitat după carafa cu apă și o cârpă și a îngenuncheat lângă ea pe podea, dându-i deoparte buclele de păr roșcat care se desprinseseră din coafura obișnuită. Folosindu-se de cârpa umedă, i-a șters sudoarea de pe frunte și de pe gât. Ea s-a prăbușit pe pat cu un oftat profund.

– De ce nu mă lași să te bag în pat? Te pun în pat și voi trimite după doctor.

I-a mângâiat fața slăbită în timp ce se uita în ochii ei, observând pe la colțuri micile riduri provocate de durere. Ea i-a luat mâna și i-a dus-o la buze, sărutându-i vârful degetelor, cu un zâmbet obosit.

– Nu am nevoie de doctor, Adam.

I-a apăsat mâna pe fața ei, unde pielea îi era fierbinte la atingere.

– Prostii, Mia, cred că ai făcut gripă. Cel puțin, doctorul îți va prescrie ceva ca să-ți calmeze stomacul și să te lase să dormi un pic.

– Nu am gripă, Adam. Nu există nici un leac pentru ceea ce am.

Teroarea i-a încolțit în inimă și i-a oprit respirația.

– Ce vrei să spui?

Vocea lui era rece, aproape agresivă.

– Prafurile de dormit nu mă vor ajuta. Va trebui doar să aștept nouă luni.

Era uimit, mintea numărând săptămânile de când s-au căsătorit.

– Draga mea, a spus el în cele din urmă, incapabil să vină cu ceva mai inteligent.

Privirea i-a căzut pe abdomenul gol, cu umflătura blândă neschimbată. Degetele lui s-au îndreptat spre inelul din burtă, pe care l-a apreciat ca fiind atât de senzual și el a mângâiat-o, întâlnindu-i privirea.

– Nu-ți face griji, Adam. Un zâmbet păcătos i-a licărit pe buze. Asta nu înseamnă că noi nu vom mai face ceea ce ne place.

A râs precaut, cu creierul eliberat de teamă la reacția ei, atât de diferită de cea a Veronicăi atunci când aflase că rămăsese gravidă.

Mâinile lui Adam s-au strâns pe brațele de lemn ale scaunului când și-a amintit criza de nervi a Veronicăi. El își făcuse în permanență griji când fusese însărcinată atât cu Eva, cât și cu Melissa, îngrozit că ar putea să le facă rău copiilor nenăscuți.

De data aceasta nu va mai trebui să-și facă griji. Fața Miei jubila de când aflase că va avea un copil. În afară de faptul că vomita mâncarea pe care o înghițea, părea mai fericită ca niciodată.

Adam comandase la bucătărie orice delicatesă la care s-a putut gândi în acea dimineață, în speranța că îi va liniști stomacul. Pe de o parte, era conștient că acționa ridicol, dar pe de alta, mintea refuza să-l asculte, fără să-i pese de cât de prost putea să pară în fața altora. A fost extrem de fericit când a aflat că ceea ce îi făcea cea mai mare plăcere era să-și pună mâna pe burta ei.

– Mmm, da, mângâie-mă, a murmurat ea, scoțând sunete de mulțumire în timp ce el îi freca burtica ei plată. Deja mă simt mai bine, a promis ea, cu fața într-adevăr arătând mai puțin tensionată și palidă.

În zilele care au urmat, el nu s-a abținut să nu se minuneze că ea nu numai că îi permitea să o atingă,, îi dorea atingerea. Veronica se ascunsese de el de parcă ar fi fost ceva îngrozitor.

Mia, pe de altă parte, părea și mai hotărâtă să-și petreacă tot timpul goală, imaginându-și ce ar crede el despre ea când ea va fi mare și rotundă. Râzând și tachinându-l când a văzut că era mai excitat în prezența ei decât înainte, lucru pe care nu l-a crezut a fi posibil.

De parcă ar fi fost transportat într-o versiune mai strălucitoare și mai intensă a vieții sale. Era copleșit de emoții pe care nu știa că le are, senzații despre care credea că i-au secat și dispărut de mult. Adam nu a putut să stea deoparte de ea nici măcar o zi, simțindu-se de parcă i-ar fi lipsit o bucată din el.

Făcuse două promisiuni simple când o ceruse în căsătorie – una ei și una pentru sine – și le încălcase pe amândouă. Se îndrăgostise de o femeie care îi spusese într-o engleză simplă că nu-și dorea să trăiască împreună cu soțul ei.

Ce naiba ar fi trebuit să facă acum?

Ce naiba ar fi trebuit să facă acum?

Era însărcinată.

Mia a luat o înghițitură de ceai, în speranța că îi va calma stomacul agitat, dacă nu chiar și mintea ei confuză. Oare Adam ar mai vrea să se întoarcă la Londra acum că ea era însărcinată? A fost oare acesta motivul unei atât de mari bucurii – faptul că-i purta copilul – și, de asemenea, sfârșitul vieții fericite și minunate pe care au trăit-o împreună?

Ei bine, un lucru era sigur. Nu putea să plece la Oran în timp ce era însărcinată cu copilul lui. Ea a tresărit când a simțit

sentimentul de eliberare și de fericire care a cuprins-o când a luat această decizie. Era oare într-adevăr atât de superficială, atât de nestatornică, încât să ajungă să se bucure că și-a abandonat fiul?

A simțit nevoia să țipe când a gândit asta. În cele din urmă, și-a spus că nu a contat ce a simțit în legătură cu decizia ei de a rămâne – cel puțin până când se năștea copilul – singura decizie pe care o putea lua în această situație. Asta nu înseamnă că nu-i putea trimite fiului ei bani.

Ușa s-a deschis și Gamble a pășit în cameră.

– M-ați chemat, milady?

Atitudinea bărbatului blond față de ea devenise din ce în ce mai rece cu cât se scurseseră săptămânile. Trecuse de mult de momentul în care crezuse că intenționa să împărtășească orice cu el, în special favorurile ei. I-a oferit cadouri și ținute scumpe – de departe mai mult decât le-a oferit oricăror alți servitori – dar el nu a fost mulțumit.

Mia a zâmbit, dorind să-l facă să simtă în siguranță înainte să-l trimită în misiune.

– Mi se pare că îți lipsește Londra, Gamble? Ai vrea să te întorci câteva zile?

S-a strâmbat și gura i s-a deschis. Nu a scos nici un sunet.

– Nu sunt nemulțumită de tine, Gamble. M-am gândit doar că poate ți-e dor puțin de casă. Este prima ta deplasare în afara Londrei, nu-i așa?

S-a colorat la față, iar Mia nu a putut ghici dacă a fost de jenă sau de plăcere.

– Așa este, milady. Sunt născut și crescut la Londra.

Vorbele lui au fost rostite pe un ton atât de mândru, încât Mia a zâmbit.

– Am nevoie să duci un pachet la Eastbourne. După care, ai putea merge la Exley House să stai acolo o săptămână înainte de a te întoarce la Brighton. Ți-ar plăcea?

De data aceasta s-a înroșit cu siguranță de plăcere.

– Da, milady.

– Bine. Ea s-a ridicat și s-a dus la biroul ei. S-a oprit, ca și cum și-ar fi amintit ceva. Și, Gamble?

– Da, milady?

S-a apropiat, cu sprâncenele ridicate ca și cum ar fi fost interesat de discuție, dar cu mintea doar la vacanța care i se derula în fața ochilor.

– Asta este o chestiune secretă. A deschis sertarul biroului și a scos o bancnotă de douăzeci de lire sterline, pe care i-a întins-o. Ochii i s-au mărit și mâna a ezitat. Vei avea nevoie de ea pentru a acoperi cheltuielile de călătorie. Restul este al tău. Consideră că este un semn al aprecierii mele.

El și-a fixat privirea într-a ei, expresia lui nefiind cea a unui servitor față de stăpâna lui.

– Foarte bine, milady.

Mia s-a întrebat dacă fusese înțelept să-i dea atât de mulți bani. Ei bine, era prea târziu acum. Ea a deschis sertarul de jos al biroului și a scos pachetul subțire, dar greu. Conținea toate bijuteriile mamei sale, cu excepția câtorva piese. Nu a apucat niciodată să le vândă, dar Bouchard ar ști ce să facă cu ele.

Ea și-a ridicat privirea spre el, analizându-i livreaua.

– Pe pachet este scrisă o destinație. Omul în cauză s-ar putea să nu fie acolo când ajungi, dar proprietarul tavernei Pig and Whistle va ști cum să procedeze. Vreau să pleci azi. Vreau să călătorești cu cel mai rapid mijloc de transport. Poți să întârzii cât vrei pe drumul de întoarcere, dacă preferi. Iată-l... Ea a ridicat pachetul. Nu vreau să pleci de aici cu asta în mână, Gamble. Există vreo modalitate de a-l ascunde în haina ta?

Lacheul părea prea tulburat de cele douăzeci de lire pe care i le dăduse pentru a se mai gândi că cererea ei era ciudată.

Și-a ridicat reverul și și-a desfăcut câțiva nasturi. Mia stătea în vârful picioarelor și a împins pachetul în lăcașul pe care îl crease. L-a împins mai adânc, asigurându-se că stă bine, apoi l-a fixat cu nasturii.

– Cu greu se observă, a spus ea, netezindu-i cu mâna partea din față a costumului. Vreau ca tu să-l păstrezi...

– Mia? era vocea lui Adam.

A înghețat, cu mâinile strânse pe reverele lui Gamble pentru a calma valul de neîncredere, furie și teroare care se înfășura înăuntrul ei. Cum de nu îl auzise intrând? Cum?

Mia și-a dat seama că se afla în spatele ușii, adăpostită de corpul masivului lacheu și a închis ochii, dorind să rămână acolo unde

era, să se ascundă. Poate dacă nu ar fi scos nici o vorbă, Adam s-ar întoarce pur și simplu și ar pleca. Dar când ea a deschis ochii, el stătea la câțiva metri distanță, cu o mască de furie rece pe chip. Mia și-a retras mâinile de pe haina lui Gamble și a dat din cap.

– Poți să pleci, Gamble.

Adam nu a mișcat nici un mușchi când lacheul masiv a trecut pe lângă el și a închis ușa în liniște.

Ea a zâmbit ostentativ.

– M-ai căutat, dragă?

Imediat, Mia a știut că greșise; o greșeală enormă.

Pleoapele i-au căzut și el i-a aruncat un zâmbet care a făcut-o să tremure.

– Te-am căutat, draga mea.

– Adam, eu...

– Îmi pare foarte rău că te-am întrerupt din orice ai fi făcut, a spus el, cu tonul aspru, oficial, fără emoții. Am venit să-ți spun că a sosit croitoreasa. I-a făcut o plecăciune scurtă. Acum, dacă mă scuzi.

– Adam, te rog...

S-a întors spre ea la fel de repede ca o viperă.

– Am vrut să-ți spun că mă voi întoarce la Londra marți. Aș pleca mai repede, dar le-am promis fetelor că le duc la teatru.

Ea a întins mâna să-l atingă și el a oprit-o cu o privire plină de venin.

– V-ați îndeplinit partea din înțelegere, doamnă, și trebuie să fiți dornică și recunoscătoare pentru asta. Acum o pot onora pe a mea.

Camera s-a învârtit cu ea, la tonalitatea rece din vocea lui. Ușa s-a închis cu un zgomot și ea a simțit nevoia urgentă de a-și sprijini spatele de ceva de care să se țină în timp ce podeaua îi fugea de sub picioare.

O, Doamne. Ce făcuse?

Capitolul 22

Mia a ascultat absentă conversația fetelor și comentariile pe care le făcea ocazional domnișoara Temple, în general la adresa Evei și, de obicei, pentru a-i interzice să facă câte ceva. Mia nu putea să nu se gândească la faptul că mustrarea constantă care venea din partea guvernantei reprezenta în mare parte motivul pentru care Eva se simțea atât de stânjenită și inconfortabilă. A fost tentată să o trimită pe femeie înapoi, pretextând ceva și ar fi făcut-o dacă ar fi putut să găsească un singur motiv. Dar creierul ei nu părea să-i fie de ajutor.

Trecuseră cinci zile groaznice de când Adam o prinsese cu Gamble. În acea zi se întorsese din sufragerie, dar găsise ușa de legătură cu camera lui încuiată. O, ar fi putut să improvizeze ceva sau să intre pe ușa care dădea în hol, dar la ce bun?

Încercase să iasă din astfel de situații proaste și nu făcuse nimic altceva decât să le înrăutățească. Iar el avea să plece a doua zi. Probabil că nu-l va mai vedea timp de nouă luni, și nici atunci nu era sigur. Trebuia să *facă* ceva sau să *spună* ceva și trebuia să acționeze repede.

– Putem, Mia? a întrebat Catherine, pătrunzând în gândurile ei.

– Îmi pare rău, dragă, ce ai întrebat?

Catherine a zâmbit timid la cuvântul de alint.

– Am putea să ne uităm la niște mănuși după aceea, dacă ai de gând să mă lași să particip la petrecerea organizată de Lady Hammersmith, vreau să spun.

Ea s-a înroșit în timp ce i-a amintit sfioasă de promisiunea făcută nepoatei lui Lady Hammersmith, Amanda, o fată de vârsta ei, care devenise foarte repede prietena ei cea mai bună.

Mia i-a strâns brațul.

– Desigur, va trebui să porți niște mănuși adecvate. Vom merge după ce Eva își alege ultimele două stofe.

Trăsura s-a oprit și Mia s-a uitat pe fereastră direct într-o pereche de ochi de neuitat, pe o față foarte frumoasă. Martin Bouchard. Și stătea în fața magazinului pe care urmau să-l viziteze, fixând-o îndrăzneț pe Mia. Oricât de uluită ar fi fost, Mia a fost suficient de conștientă încât să clatine ușor din cap, gestul ei făcându-l să se oprească. El a râs amuzat și s-a sprijinit cu spatele de fațada de piatră, încrucișându-și brațele peste pieptul lat și afișând atitudinea unui om forțat să aștepte.

– Mia, l-ai văzut pe omul acela care se holba la noi atât de obraznic? a întrebat Catherine, apropiindu-se de Mia, ca și cum ar fi vrut să o apere de străin.

– Nu, dragă, s-a uitat cineva la noi?

Eva a râs zgomotos și domnișoara Temple a admonestat-o. Dar fata a continuat nestăpânită, fără să-i pese de expresia severă a guvernantei sale.

– Cred că venea spre tine cu intenția de a-ți vorbi. Îl cunoști? Părea că te cunoaște.

Ochii ei albaștri erau plini de șiretenie în timp ce studia fața Miei.

Mia a zâmbit rece spre chipul răutăcios, care semăna atât de mult cu Adam, și chiar și cu expresiile acestuia.

– Sunt sigură că nu aș fi uitat o asemenea față. Haide, să nu mai pierdem timpul.

Le-a scos pe fete din trăsură și a intrat în magazinul de croitorie, atingându-se de el.

– Scuzați-mă, domnule, a murmurat ea.

– Parcul, a șoptit el îndeajuns de tare.

Mia s-a uitat la fete. Erau prea nerăbdătoare să intre în magazinul de rochii ca să mai observe altceva în jurul lor. Domnișoara Temple, care se afla chiar în spatele ei, nu a comentat întâlnirea ei neobișnuită, dar i-a aruncat Miei o privire profundă când a trecut pe lângă ea.

Sfertul de oră pe care fusese nevoită să îl suporte înainte de a evada a fost îngrozitor. Chiar și atunci, s-a întrebat dacă nu cumva a dispărut din peisaj prea curând de la întâlnirea tulburătoare cu Martin. Dar trebuia să-și asume riscul; era îngrozită că se va rătăci și nu-l va mai găsi niciodată. Sau mai rău: și-ar fi făcut apariția la castel. A făcut o grimasă gândindu-se ce reacție ar fi avut Adam dacă l-ar fi văzut pe virilul, arogantul căpitan în prag.

– Am o durere de cap, domnișoară Temple. Cred că voi lua o șaretă și mă voi întoarce acasă.

Mia a întâmpinat valul de întrebări și de îngrijorări obișnuite în astfel de cazuri cu refuzuri și zâmbete politicoase. Mintea ei urla de nerăbdare. Era aproape de limita disperării când a reușit în cele din urmă să le convingă că nu vrea să ia trăsura și s-a urcat în birja pe care o chemase ucenica de la croitorie.

Habar nu avea la ce parc făcuse referire Bouchard; singurul parc la care s-a putut gândi era piața pe care o traversaseră ca să ajungă la magazinul de rochii.

Mia i-a zărit umerii largi și capul blond încă din capătul îndepărtat al străzii. A oprit birja și a plătit prețul întreg pentru călătorie.

S-a abținut să nu alerge să-l întâlnească, dar a făcut totuși scurtul drum într-o grabă necuvenită, ochii ei măturând străzile, pe măsură ce se apropia de banca unde era așezat. Nu era un spațiu potrivit pentru o întâlnire, dar nu avea de ales. Un zâmbet malițios a apărut pe buzele lui când i-a văzut fața roșie și emoționată. S-a așezat și a devenit nerăbdătoare, enervată de expresia lui arogantă.

Făcuse o greșeală când a avut încredere în el?

– Doamnă, a întâmpinat-o el, apropiindu-se.

Prea aproape. S-a îndepărtat de el și s-a încruntat pentru a-i transmite dezaprobarea față de această apropiere. Era inutil; el doar a zâmbit.

– De ce ești aici, Bouchard?

– Deci, fără politețuri, a răspuns el în franceză.

Ea l-a privit fix, așteptând.

A zâmbit, amuzat de iritarea ei.

– L-am întâlnit pe omul tău la Eastbourne. Am încercat să-l plătesc pe idiotul acela de englez pe care l-ai trimis și să-i spun să-ți dea de veste, dar nu s-a mai întors. I-a cercetat corpul cu ochii săi de culoarea aurului. Ce i-ai făcut servitorului tău, doamnă? Mia s-a îmbujorat la insinuările obraznice. El a ridicat din umeri când ea l-a privit cu ochii mijiți. Să înțeleg că bijuteriile pe care le-ai trimis nu erau un cadou pentru mine?

– Nu mi-ai citit biletul?

A dat din mână indiferent.

– Corabia mea este în reparații și am decis să vin personal să mă întâlnesc cu tine.

Mia a pufnit. Ce prost arogant!

– Adică corabia lui Ramsay este în reparații.

La naiba! Și mai multe întârzieri.

– Nu, mă refer la corabia mea.

– Nu mai ești căpitan pe corabia lui Ramsay?

– Nu. Acum îmi comand propria corabie, *Golden Scythe*.

Bouchard s-a umflat în pene, cu o expresie de extremă aroganță.

– *Golden Scythe*, a repetat ea prostește.

A zâmbit.

– *Oui*.

Mia auzise de această corabie – de multe ori, de fapt. Făcuse parte pe vremuri din flota de corăbii ale corsarilor care-l slujeau pe sultan. Dacă Bouchard o capturase, asta însemna că fiul ei vitreg începuse să scape din mână frâiele imperiului moștenit de la tatăl său. Asta însemna și că Jibril a început să se bucure de susținerea celorlalți?

S-a uitat la Bouchard.

– Deci, acum ai o corabie a ta. Bun. Prin urmare, tu vei putea să iei pachetul pe care ți l-am trimis și să-l livrezi fiului meu. În cât timp va fi reparată corabia ta?

– E aproape gata.

Mia și-a înăbușit un țipăt, dar ochii ei s-au îngustat.

– Atunci de ce pierzi timpul venind aici? Dacă te gândești să te culci cu mine, Bouchard, atunci ești...

El a ridicat o mână, fără să mai zâmbească. Frica și teroarea au cuprins-o când a văzut mila în ochii lui duri. Ea l-a apucat de braț.

– Ce e? Despre ce este vorba? De ce ești aici? Cuvintele ei rostite pe un ton ridicat au atras atenția unei bone care trecea împingând un cărucior, și Mia și-a reprimat nervozitatea. De ce ai venit? a repetat ea.

– Am venit pentru că m-am gândit să-ți dau eu știrea.

– Doamne, Bouchard! Ce știre?

– Fiul tău a fost capturat de Assad.

Stânjenit, și-a întors privirea de la fața ei spre propriile mâini.

– O, Doamne, a șoptit ea. Dar este...?

– Este în viață. Va rămâne așa dacă nu va face vreo prostie. Assad cere o răscumpărare.

Mia aproape a plâns de ușurare. Dacă Assad dorea bani, asta însemna că Jibril era în siguranță.

– Cât?

Bouchard a mai ridicat încă o dată din umeri.

– Știe că ești fiica unui duce bogat...

– Cât, Bouchard?

– Cincizeci de mii de lire sterline.

Dumnezeule! Mintea Miei a început să se zbată ca o muscă prinsă într-un recipient de sticlă. Cum ar fi putut obține o asemenea sumă cât mai rapid?

Un lucru era sigur: nu-i putea cere niciodată așa ceva lui Adam. Cel puțin nu acum. Ar fi putut să-i ceară în urmă cu o săptămână, înainte să se îndepărteze de ea. Fusese pe punctul de a-i spune despre Jibril de mai multe ori în acea zi oribilă. Dar, mărturisirea că s-a căsătorit cu el doar cu intenția de a-l părăsi cu greu le-ar fi îmbunătățit situația în care se aflau. Cum l-ar putea convinge că s-a schimbat și că nu vrea să-l mai părăsească? Mai ales că făcuse și prostia cu întrevederea ei cu Gamble.

– Încă mai am bijuteriile pe care mi le-ai trimis. El i-a îndepărtat gândurile chinuitoare, cu o expresie îngrijorată care se odihnea stingher pe fața lui, de parcă ar fi avut puțină experiență în ceea ce privește emoțiile. M-am uitat puțin la ele, dar valorează probabil zece mii.

Ea a dat din cap, neavând încredere în ea însăși să vorbească, mintea ei calculând suma pe care ar putea să o primească pe restul de bijuterii, dacă ar reuși să le vândă. Câteva dintre obiectele pe care i le oferise Adam erau de o valoare imensă. S-a înfricoșat la ceea ce i-ar spune când va afla, dar a îndepărtat acest gând din mintea ei. Va trebui să mărturisească totul – dar numai după ce făcuse fapta și îl trimisese pe Martin la drum.

– Am mai multe bijuterii pe care ți le-aș putea oferi. Mă voi mișca repede.

Ochii i-au licărit, fără să observe verdeața din jurul lor.

Martin i-a aruncat o privire lungă înainte de a ofta zgomotos și de a începe să înjure, clătinând din cap cu o privire care arăta disprețul față de persoana lui.

– *Ça suffit*! Păstrează-ți bijuteriile. Îți voi împrumuta eu banii. Cu dobândă, bineînțeles, a adăugat el în engleză, cu o expresie dură.

Mia aproape a zâmbit când l-a văzut cum s-a măcinat până când i-a făcut oferta generoasă, dar era deja pe punctul de a izbucni în plâns.

– Mulțumesc, Martin! Mulțumesc. Ea i-a luat mâinile. Știi că îmi voi plăti datoria.

A ezitat, cu buzele strânse.

– Mai este un lucru.

Pielea Miei s-a strâns la privirea din ochii lui.

– Care?

– Assad a spus că va primi banii doar de la tine.

– Dar...

– Este o nebunie, milady, a spus Martin, îți spun asta doar pentru că nu mă simt bine dacă îți ascund ceva. Dar nu există nici o modalitate de a face această călătorie. Chiar dacă ai face-o, trebuie să înțelegi că, dacă Assad vă are pe amândoi în mâinile lui, vă va ucide pe amândoi. Acesta este singurul motiv pentru care dorește banii din mâinile tale. Știi că acesta este adevărul. Ochii lui neobișnuiți erau extrem de siguri. *Se va răzbuna.*

Răzbunare.

Mia s-a luptat cu groaza paralizantă care o cuprindea. Doamne, cum a fost posibil așa ceva? Ea era de vină. Ar fi trebuit să-l oblige pe Jibril să vină cu ea. Sau să-l păcălească, sau să-i dea una în cap și să-l târască în Anglia împotriva voinței sale, mai degrabă decât să-l lase să se întoarcă la un frate vitreg care era orbit de ură și invidie.

– Unde stai? Ne întâlnim acolo diseară.

A ridicat mâinile.

– Milady, a început el, folosind tonul de protest pe care îl știa prea bine, al unui bărbat care avea din nou să-i spună ce trebuie să facă.

– Martin! Vocea i s-a ridicat. Probabil că ai știut de la început că voi veni când mi-ai spus? Așa trebuie să fi fost. Nu pierde timp prețios cu discuții în contradictoriu. Ne vedem diseară. Acum, să-mi spui unde stai?

Bouchard a privit-o de parcă ar fi fost un animal periculos care avea nevoie de o manipulare atentă.

– *Madame*! S-a oprit, cu o expresie chinuită. Și-a trecut mâna puternică prin părul decolorat de soare, ciufulindu-l, apoi i-a aruncat o privire care o implora. Dacă te duc în apele Mediteranei, știi foarte bine că Ramsay îmi va tăia testiculele. Ăsta este adevărul. Îmi plac testiculele mele, milady. Sunt prietenii mei cei mai apropiați.

S-a holbat la ea, fără a-și ascunde îngrijorarea. Mia l-a fixat și ea cu privirea.

Poate că și ea ar fi putut să încerce să se îngrijoreze cu privire la vreme sau la maree.

– Ce trebuie să fac? a întrebat ea, cu vocea răgușită de efortul de a nu țipa.

– Te voi duce la Ramsay. El te poate ajuta să iei o decizie. A înțeles modul de a gândi a acestor oameni, mai bine decât oricare dintre noi, întotdeauna a avut această abilitate. El și Delacroix sunt singurii oamenii care au scăpat din palatul sultanului și sunt încă în viață.

– Și eu am evadat din palat, a protestat Mia. Am trăit cea mai mare parte a vieții mele acolo. Cunosc fiecare secret din interiorul lui. Pot să intru acolo la fel de ușor ca și Ramsay.

– Poți să intri în cartierul sclavilor? Știi unde este? Unde crezi că îl țin pe Jibril? În haremul lui Assad, împreună cu femeile lui?

Inima Miei a tresărit la adevărul cuvintelor sale. Nu avea nici o idee despre locația cartierului sclavilor. Locuise în palat timp de șaptesprezece ani și nici măcar nu văzuse clădirile masive în care locuiau și lucrau oamenii sultanului.

– Milady, a spus el pe un ton moderat, luându-i mâinile într-ale lui și ținându-le strâns. Trebuie să mergi la Ramsay. El va face tot ce poate pentru a se asigura că fiului tău nu i se va întâmpla nimic rău. Știi că aceasta este singura soluție.

– Nu pot merge la Londra, Bouchard, nu avem timp!

– Ramsay nu este la Londra. Este în Eastbourne, la moșia familiei sale. Nu este deloc departe de noi.

– Se află la Lessing Hall?

Bouchard a dat din cap.

Și-a mușcat buza, dar apoi a clătinat din cap.

– Nu pot să merg acolo – este împreună cu familia, care va afla despre planul meu, iar așa va afla și soțul meu unde mă aflu, înainte să pot chiar să părăsesc țara.

– Ramsay este singur, restul familiei lui se află la Londra. Ochii lui Bouchard au scânteiat nervos. Nu cunosc motivul, dar la Lessing Hall nu se mai află nimeni în afara baronului.

Miei nu-i păsa de ce Ramsay era singur. S-a uitat fix în ochii lui Martin, a cărui privire se transformase dintr-una plină de aroganță într-una foarte serioasă. Dacă acest om – un om cu o reputație teribilă – avea nevoie de consilierea lui Ramsay, ea nu putea să respingă sugestia lui fără măcar să o ia în considerare.

Trebuia să meargă la Eastbourne și să se îmbarce pe corabia lui Bouchard, așa că discuția cu Ramsay o putea deturna de la scopul ei. Totuși, era greu de suportat gândul că era nevoită să-i dezvăluie lui Ramsay problemele ei.

Avea să o combată cu toate argumentele. Capul de lance ar fi fost să-i dezvăluie planurile ei lui Adam. Și era absolut sigură că Adam nu-și va risca copilul nenăscut într-o astfel de călătorie.

Dar ce altă opțiune ar mai fi avut?

– Altfel nu mă vei ajuta?

El a scuturat din cap.

– Atunci, să fii pregătit să plecăm diseară.

Mia l-a lăsat pe Martin în micul parc, cu mintea plină de gânduri, în timp se întorcea spre casă. Durerea din piept pe care a resimțit-o în timp ce și-a făcut planuri de evadare aproape că a doborât-o la pământ.

Îl iubea pe Adam, dar îl iubea și pe Jibril. Nu putea fi vorba despre o competiție despre cine ar fi fost pe primul loc în inima ei; și-ar risca viața pentru a-i salva pe oricare dintre ei. Adam avea puterea de a o opri. Dacă ar face așa ceva și dacă i s-ar întâmpla ceva lui Jibril, Mia știa că nu-și va ierta niciodată soțul.

Nu putea să riște, deși însemna să riște și viața care creștea ea, cea care știa foarte bine că reprezintă atât de mult pentru el.

Trebuia să acționeze rapid. Nu ar avea probleme să se prefacă bolnavă și să evite să meargă la teatru în seara asta – *era* bolnavă, bolnavă de durere.

Înainte ca Mia să-și dea seama, deja urca treptele către casă. Ea i-a întins haina lacheului care aștepta, înainte de a-și da jos mănușile și de a-și verifica imaginea reflectată în oglindă. Chipul ei nu dădea nici un semn că întreaga ei viață tocmai se prăbușise.

– Lordul Exley este acasă?

– A ieșit cu puțin timp în urmă, doamnă. Să verific cu Batson și să văd unde este plecat Excelența Sa?

Mia aproape a plâns de ușurare. Nu ar fi vrut să se expună riscului de a da ochii cu el. Nu încă. Pentru prima dată după câteva zile, ea a fost recunoscătoare că a evitat-o.

– Nu, nu e nevoie.

LaValle era ocupată cu ceva în vestiarul ei, când Mia a intrat în camerele ei.

– Milady? Franțuzoaica s-a încruntat. Nu vă simțiți bine?

Mia și-a pus o mână pe frunte.

– Mă doare capul îngrozitor. Poate ai putea să-mi prepari un șodo ca acela pe care mi l-ai pregătit pe când locuiam acasă la tata?

– *Desigur*, doamnă! Dar va trebui să verific cu bucătăria. Poate că nu am toate ingredientele la îndemână pentru a prepara doza potrivită, a meditat ea, cu mintea deja la sarcina ce i-a fost dată.

– Da, ei bine, du-te și asigură-te că ai tot ce-ți trebuie, a îndemnat-o Mia.

– Nu ar trebui să vă ajut mai întâi să vă dezbrăcați, ca să puteți merge la culcare?

– Aș prefera să-mi prepari băutura.

LaValle a dat din cap și a plecat fără să mai scoată un cuvânt. Mia nu dorea altceva decât să se târască în patul ei și să doarmă până când coșmarul se va fi încheiat, dar mai întâi trebuia să-și facă bagajul, înainte de întoarcerea lui LaValle.

I-a luat mai mult decât și-ar fi dorit să găsească o geantă suficient de mică pentru a o putea căra după ea. Nu avea loc decât să își pună un singur schimb de haine și câteva articole de strictă necesitate. Va purta mai multe rânduri de haine pe ea când va pleca în această seară.

Să plece – cum va părăsi casa fără să fie văzută? Și-a mușcat buza – mai erau câteva ore, timp în care va trebui să se gândească la o soluție. Între timp, va trebui să îi scrie o scrisoare lui Adam. Nu putea să plece pur și simplu, fără un cuvânt, și să-l abandoneze gândindu-se la cele mai negre scenarii.

A tremurat la gândul feței pe care o va face când va afla că a plecat. I-ar putea lăsa o scrisoare, dar nu i-ar fi putut spune adevărul. Dacă ar fi bănuit chiar și pentru o clipă că ea intenționa să plece pe

Marea Mediterană, ar fi știut că trebuie să o caute în Eastbourne, în casa lordului Ramsay.

S-a așezat la micul birou din camera de zi și s-a uitat la foaia goală de hârtie, întrebându-se ce ar putea spune, astfel încât să nu-și compromită poziția și să nu-l distrugă complet pe omul pe care ajunsese să îl iubească. Ar trebui să-l mintă? Să-i spună adevărul? Ce ar putea spune ea astfel încât să fie cât de cât liniștitor, dar să nu-i dezvăluie destinația? Ce ar putea spune ea ca să nu-l facă să se simtă trădat și să nu o urască?

Ce ar putea să spună?

Ceasul a ticăit puternic, cadența sa fiind chinuitoare și implacabilă: *e timpul să pleci, e timpul să pleci, e timpul să pleci*, spunea acesta.

Timpul să plece.

Și-a aplecat capul asupra pergamentului gol și a început să-l umple...

Capitolul 23

Mia zăcea în pat cu o cârpă rece pe frunte în timp ce soțul ei se încrunta la ea, îngrijorarea invadându-i ochii frumoși. Chiar dacă știa că era preocupat doar de copilul din pântecele ei, îngrijorarea lui era de neprețuit. A memorat fiecare detaliu al feței lui, pentru a putea să își hrănească sufletul cu amintirea aceasta în săptămânile care vor urma.

– Ești sigură că nu ar fi mai bine să trimit după doctor? a întrebat din nou.

– Nu, îmi va trece dacă mă odihnesc. Faptul că trebuia să-l păcălească era de fapt ceea ce o făcea să simtă rău. Îmi pare rău că nu voi fi prezentă la spectacol, Adam. Fetele au așteptat cu nerăbdare această seară și și-au planificat ținutele de câteva zile.

A privit-o printre gene.

– Le voi transmite că-ți pare rău, a spus el cu răceală, întorcându-se.

– Adam...

– Da?

Mia a înghițit în sec. Ar distruge lucrurile dacă nu ar fi atentă.

– Am vrut doar să știi că ai devenit foarte important pentru mine.

Nu era ceea ce intenționase să spună, dar era cel mai bun lucru pe care-l putea rosti cu inima frântă.

A privit-o îndelung, cu privirea atât de opacă, încât părea ca un străin. Mia a căutat orice indiciu al vreunui sentiment față de ea, dar tot ce a văzut a fost doar chipul lui frumos.

LaValle s-a năpustit în cameră și a mai pus încă un pahar pe noptiera ei.

– Vă rog să mă iertați, Lord Exley. Asta a trimis doamna Harper pentru dumneavoastră, doamnă. LaValle a adulmecat paharul cu un gest respingător care ilustra care era opinia ei cu privire la acea chestiune, înainte de a se întoarce să se agite cu ceva prin șifonier, absolut inconștientă de faptul că tocmai întrerupsese ceva.

Adam a zâmbit, dar zâmbetul nu i s-a oglindit în privire.

– Odihnește-te, milady.

Mia a privit cum silueta lui elegantă se îndepărta. Știa. Nu știa despre ce este vorba, dar el știa că ceva nu este în regulă. Ce bine că nu era nevoită să-l revadă înainte de a pleca. Era pe punctul de a-i cere iertare.

Adam a închis ușa dormitorului soției sale și apoi a rămas cu privirea fixată pe ea, de parcă lemnul ușii i-ar fi putut spune de ce sunau atât de tare semnalele de alarmă în mintea lui.

Cuvintele ei îl bulversaseră. Ce naiba a vrut să spună – că a devenit foarte important pentru ea? Dacă era atât de al naibii de important pentru ea, ce căutase cu mâna în haina blestematului de lacheu? Și dacă ceea ce făcuse fusese atât de nevinovat, atunci de ce nu venise să-și explice gestul?

Ultimele patru zile și jumătate fuseseră cele mai groaznice din ultimul deceniu. Faptul că fusese conștient încă de la început că acest lucru se va termina prost nu făcuse decât să înrăutățească lucrurile. Cum a putut vreodată să uite lecția dureroasă, zdrobitoare și umilitoare pe care o învățase – că dragostea duce doar la deziluzie, în cel mai bun caz, și la trădare, în cel mai rău caz? Dumnezeule! Femeia asta nici măcar nu așteptase până când s-ar fi născut copilul, înainte de a căuta consolare în brațele altui bărbat. Adam nici nu voia să accepte ideea că acest copil s-ar putea să nu fie al lui.

Făcea oare ceva greșit, de le alunga pe femeile din preajma lui? Făcuse sau spusese ceva care dusese la această respingere? Și cum ar fi putut fi atât de prost încât să o creadă? Era mai mult decât furios pe el însuși. Era...

– Tata?

Cuvântul a fost rostit atât de încet, încât aproape că nu l-a auzit. S-a întors. Imaginea din fața lui i-a tăiat respirația: Eva, îmbrăcată într-un nor de muselină de culoarea căpșunii, cu părul ei negru și creț îmblânzit în bucle. Adam a fixat-o cu privirea. Întotdeauna fusese de părere că ea era chiar imaginea vie a Veronicăi, dar s-a înșelat. Semăna cu mama lui, cu fața în formă de inimă cu ochii de un albastru profund, de o frumusețe uimitoare.

Un val de roșeață s-a răspândit peste pomeții ei înalți – pomeți ca ai lui, a observat el – în timp ce a așteptat reacția lui.

El a zâmbit și a luat-o de mână.

– Ești frumoasă, draga mea.

– Mulțumesc, tată, a zâmbit ea, încununând în acest mod frumusețea ei perfectă.

– Tata? Catherine și Melissa au apărut în spatele Evei, cu zâmbetele lor sfioase și dulci.

– Dumnezeule mare, a murmurat Adam, apăsarea din pieptul lui făcându-l să-i fie dificil să spună mai multe.

– Mia ne-a ajutat să alegem culorile, a spus Melissa, care purta o rochie de culoare galben pal, asortată cu părul ei în nuanțe de nisipiu și cu fața plină de pistrui aurii.

Adam s-a uitat la fiica lui cea mai mică, un copil despre care știa că nu-i al lui, și a strâns-o ușor de bărbia rotundă.

– Ești drăguță ca o floricică. Și pari mai matură. S-a întors spre Catherine. Și tu – ești mare. Albul ți se potrivește, a adăugat el, un val neașteptat de mândrie cuprinzându-l.

Eva și Catherine moșteniseră părul negru și culoarea ochilor ale lui și ale Veronicăi. Aveau să fie la fel de frumoase ca și mama lor.

Adam nu putea decât să spere că ochii albaștri și părul negru erau singurele lucruri pe care le-au moștenit.

Adam a savurat seara mult mai mult decât ar fi crezut. Nu atât din cauza spectacolul în sine, ci văzând bucuria cu care fiicele sale au urmărit spectacolul. Au împărțit limonadă în loja lor privată cu nepoata lui Lady Hammersmith și cu alte câteva tinere din anturajul lor. Aducerea Evei și a Melissei – care erau încă la școală – ar fi putut părea un gest ciudat, dar Mia susținuse că nu le poate face rău să iasă puțin în public și Adam i-a dat dreptate. A fost atât de fermecat de încântarea lor evidentă în timpul acestui eveniment, încât i-a părut rău că Mia îl ratase, chiar dacă prezența ei în lojă ar fi făcut ca lucrurile să fie mai puțin confortabile. Cel puțin pentru el.

Nu doar Batson, ci și Sayer și servitoarea soției sale se aflau în foaier când a sosit acasă, de parcă l-ar fi așteptat. El a întâlnit ochii lui Sayer și l-a văzut pe omul care de obicei era imperturbabil, din lipsa de un cuvânt mai bun, cât era de abătut.

A simțit degete reci de spaimă strecurându-i-se pe șira spinării.

– Așteptați-mă în birou, le-a spus Adam lui Sayer și lui LaValle.

I s-a părut o veșnicie până când fiicele sale au terminat cu mulțumirile, spunându-i noapte bună, exprimându-și dragostea față de Mia și, în cele din urmă, urcând somnoroase pe scări spre dormitoarele lor.

Făcându-i semn lui Batson să-l urmeze, a intrat cu pași mari în birou și i-a găsit pe cei doi servitori agitați, în fața biroului mare.

– Ce s-a întâmplat, Sayer?

– Milord, a început valetul său, aruncând o privire nervoasă spre franțuzoaică: Ă, *mademoiselle* LaValle a găsit o scrisoare pe care e trecut numele dumneavoastră când a mers să o verifice pe Lady Exley mai devreme. Ea, ei bine... El s-a uitat la servitoare, parcă implorând-o, dar ea l-a ignorat. Ei bine, Lady Exley pare să fi dispărut, stăpâne.

Sayer i-a întins una dintre foile de hârtie în filigran, purtând sigiliul Miei.

Adam s-a așezat înainte să cadă. S-a uitat la biletul din mâinile lui, prea îngrozit ca să-l deschidă.

„Totul se repetă, ca un coșmar sângeros care nu se mai oprește."

– Așezați-vă, le-a spus celor trei servitori care îi flancau biroul.

Caligrafia soției sale era cea a unei fetițe și era foarte cursivă, mâna unei femei care nu avusese prea multe ocazii să scrie în timpul vieții ei de adult. Paginile erau pătate și presărate cu pete de cerneală și de apă.

Adam,

Îmi pare mai rău decât ți-ai putea vreodată imagina din cauza a ceea ce urmează să fac. Nu pot să găsesc cuvinte mai puțin dure: te părăsesc pentru că nu văd altă cale. Eu nu pot să îți spun de ce plec sau unde mă duc. M-ai opri dacă ți-aș spune și nu te pot lăsa să faci asta.

Nu te părăsesc pentru că vreau. Plec pentru că trebuie.

Voi reveni când voi termina ce trebuie să fac. Știu că îți faci griji pentru copilul pe care îl port în pântece și ești preocupat să nu i se întâmple ceva rău moștenitorului tău. Te rog să fii sigur de faptul că voi avea cea mai mare grijă de copilul nostru nenăscut.

Sper că mă vei putea ierta pentru ceea ce fac, dar voi înțelege dacă nu vei găsi puterea sufletească de a o face.

Soția ta,

Mia

Adam a recitit scrisoarea de mai multe ori, sigur că trebuie să fi ratat ceva, vreo informație esențială pe care poate că a scăpat-o în timpul lecturii sale rapide și frenetice.

S-a uitat la servitorii săi. Confuzia trebuie să fi fost evidentă pe fața lui. Batson, a cărui prezență încă nu și-o putuse explica, a vorbit în cele din urmă.

– Milord, ceea ce urmează să spun este ceva ce nu aș fi vrut să vă spun.

Majordomul lui, de obicei demn, era palid și emoționat.

– Ce este, Batson?

Adam a fost mândru că vocea lui nu a dat nici un indiciu despre frica și furia care își făceau loc în interiorul lui. Cum a reușit să pară atât de calm când interiorul lui era fărâmițat în mii de bucăți?

– În această după-amiază, când l-am trimis pe Carlson cu un comision, a văzut-o pe Lady Exley mai degrabă, ă, foarte implicată într-o conversație cu o... persoană.

– O persoană?

– Da, milord, o persoană de sex masculin.

Adam s-a încruntat, căldura strecurându-i-se pe gât.

– Foarte bine. Soția mea vorbea cu un bărbat... ce-i rău în asta?

Batson a înghițit în sec.

– Părea să discute foarte... aprins, milord. Acum, a fost necuviincios din partea lui Carlson, dar el a zăbovit, apropiindu-se de, ă, cum să vă spun mai clar, milord, s-a apropiat suficient de mult pentru a trage cu urechea la ce discuta Lady Exley cu bărbatul mai tânăr.

Din nou Batson s-a oprit.

– La naiba, omule, spune odată ce ai de spus!

Adam s-a speriat atât pe sine, cât și pe toată lumea din cameră. Nu mai era timp pentru calm și control.

– Carlson a spus că au vorbit doar o parte din conversație în engleză. A spus că omul vorbea ca un francez când vorbea engleză. El a spus că Lady Exley vorbea atât franceză, cât și o altă limbă. Ceva foarte străin. Carlson nu a auzit prea multe, dar a auzit cuvântul răscumpărare.

Adam a fost atât de șocat încât nu a putut face nimic altceva decât să se holbeze la el.

– Nu a putut pune cap la cap informațiile și să-și dea seama despre cine urma să fie răscumpărat, milord. Vocea lui Carlson

era plină de regret. Sunt sigur că a deformat informațiile, dar el a spus că părea că domnia ei era îngrijorată de cineva pe care-l cheamă... Gabriel.

– Gabriel?

Batson a dat din cap.

– Da, milord, Gabriel. Sau ceva de genul ăsta.

Adam a aruncat o privire la scrisoarea din mână. Cu siguranță nu a fost menționat nici un Gabriel în bilet.

– Asta e tot ce a auzit Carlson?

Obrajii palizi ai lui Batson au devenit roșii ca două mere.

– Batson, dacă nu-mi spui absolut totul chiar în această clipă, te trimit să îți faci bagajele.

Cuvintele liniștite ale lui Adam s-au dovedit capabile să-l îngrozească pe servitorul său chiar mai mult decât răbufnirea lui nervoasă de mai înainte

– I-am auzit stabilind să se întâlnească în seara asta. La Lebăda Neagră, stăpâne.

La naiba. Lebăda Neagră era cel mai rău famat han din Brighton. Fusese luat la puricat de zeci de ori de către perceptori. Hanul fusese – înainte de controale – poate unul dintre cele mai cunoscute locuri de întâlnire pentru comercianții de pe piața neagră, pivnițele sale subterane, construite sub forma unor labirinturi, fiind cunoscute ca depozite pentru bunuri de contrabandă.

– Adu-l pe Carlson.

Adam s-a întors spre ceilalți slujitori după ce majordomul a plecat.

– Mai are vreunul dintre voi ceva de adăugat la această poveste?

– Doar că a luat cu ea un bagaj mic cu haine, a spus franțuzoaica, fața ei îngustă având o expresie de dezaprobare, de parcă plecarea Miei ar fi fost cumva vina lui Adam.

– Poți pleca.

S-a ridicat și a ieșit din cameră evident nemulțumită.

Adam s-a lăsat pe spate în scaun și s-a uitat la Sayer.

– După ce vorbim cu Carlson și vei obține o descriere a acestui om, vei merge la Lebăda Neagră și vei afla când au plecat și unde au plecat.

Sayer a dat din cap, cu o expresie la fel de impenetrabilă ca de obicei. Adam nu s-a putut abține să se întrebe ce gândea bărbatul.

Stăpânul său se căsătorise a treia oară cu o femeie care abia a așteptat să scape de el.

A scuturat din cap. Doamne atotputernic, să vezi ce iureș se va isca atunci când ziarele de scandal vor pune mâna pe această știre!

Carlson a intrat în cameră ca un om care urma să meargă la eșafod.

– Nu ai de ce să te temi, Carlson. Vreau doar să-mi descrii omul pe care l-ai văzut vorbind cu Lady Exley. Te rog să faci acest lucru atent la cel mai mic detaliu, dar cu toată rapiditatea de care ești în stare. Timpul este foarte important acum.

Lacheul cel chipeș și tinerel a inspirat adânc.

– Era tânăr, cam în jurul vârstei de douăzeci și cinci de ani. Vorbea ca un francez, dar nu prea arăta ca un francez. Era... Carlson s-a străduit să găsească cuvintele corecte. Era un tip masiv, milord. Arăta de parcă ar fi stat foarte mult la soare. Avea părul castaniu, dar era decolorat de soare. Avea ochii extrem de ciudați. Ca ai unui demon cu ochi galbeni, a adăugat el, puțin stânjenit de descrierea sa. Adică erau foarte neobișnuiți, milord. S-a oprit, uitându-se la Adam pentru a-i analiza reacția.

Adam a dat scurt din cap.

– Continuă.

– Era îmbrăcat ca un pirat, nu așa cum v-ați fi așteptat, și înfățișarea lui părea un pic cam necizelată.

– Necizelată? l-a întrerupt Adam.

– Da, milord, a fost de acord Carlson, încruntându-se din cauza efortul de a-l descrie pe bărbat. Mâinile lui erau mari și avea umerii ca ai unui bou. Chiar și din locul depărtat unde am stat ascuns, mi-am dat seama că nu era străin de munca grea. Îmi cer iertare, domnule, a spus Carlson, îmbujorându-se din motive numai de el știute.

Adam nu și-a putut da seama care ar fi fost acelea. A ridicat din sprâncene.

– Asta e tot?

Carlson a căzut pe gânduri un moment.

– Da, milord.

Adam l-a dat afară din cameră cu un gest și s-a întors spre Sayer.

– Am câteva lucruri pe care trebuie să le pun la punct înainte să mă schimb. Împachetează rapid câteva haine, apoi pune să-l înșeueze pe Breaker pentru tine și pe Max pentru mine. Ne vom

întâlni la Lebăda Neagră și putem pleca de acolo. S-a oprit. Nu știu cine este acest om, dar ea cunoaște foarte puțini oameni în această țară. Sunt destul de sigur de destinația ei și mai am nevoie doar de o mică confirmare.

Cuvintele lui au aprins o scânteie de curiozitate în privirea lui Sayer, dar Adam nu a simțit nevoia să-i ofere vreo explicație.

Sayer a plecat și Adam a luat un inel de chei din ascunzătoarea sa din spatele ceasului și a deblocat micul seif cu arme care era fixat pe peretele îndepărtat al biroului său. Seiful avea numai câteva obiecte, deoarece majoritatea armelor pe care le deținea se aflau în camera de arme de la Exham. A scos o cutie de lemn perfect lustruită care conținea pistoale pentru duel și sabia lui scurtă înainte de a închide la loc seiful și de a se îndrepta spre camerele sale.

În timp ce se îmbrăca cu hainele de călărie, a trebuit să rezolve o serie de chestiuni pe care să i le explice lui Batson înainte de plecarea sa, dintre care, nu cea mai puțin lipsită de importanță a fost găsirea unei motivații pentru plecarea bruscă a lui și a Miei, pe care trebuia să le-o prezinte fetelor.

Adam și-a pus haina pe umeri și a simțit ceva în buzunarul de la piept. A scos de acolo o singură mănușă verde – mănușa unei femei minione. Vederea obiectului pierdut sau uitat al soției sale, unul dintre multele lucruri care îi umpluse până la refuz existența înainte ca el să o îndepărteze definitiv din spațiul său – dacă nu chiar din mintea lui – în urmă cu cinci zile, i-a adus un zâmbet pe față. Și apoi și-a amintit ce făcuse. Fără să se gândească, și-a dus-o spre față. Parfumul ei rămăsese impregnat în pielea moale și aproape că i s-a intensificat în mintea lui. S-a uitat fix la micul articol vestimentar din mâna lui.

– O să te găsesc, milady, s-a adresat el mănușii, extrăgându-și puterea din sunetul propriei sale voci. Și când o s-o fac...

S-a oprit. Ce ar fi făcut? Ar fi putut oare orice cuvânt pe care i l-ar fi spus să îl facă să se simtă altfel decât se simțea în acest moment – furios, distrus și abandonat, din nou?

Adam a lăsat dubiile deoparte, și-a băgat mănușa în vestă și și-a înșfăcat propriile mănuși. Ar putea cere răspunsuri la acele întrebări odată ce va pune mâna pe ea.

Capitolul 24

Mia s-a minunat de diferența pe care o putea face o trăsură într-o călătorie. Tânjea după luxoasa trăsură a lui Adam, unde se relaxase confortabil pe maldărul de perne și pe corpul musculos și protector al soțului ei.

Birja pe care o închiriase Bouchard era rapidă și și-a spus că asta era tot ceea ce conta. A încercat să alunge din minte gândurile pline de dorință față de soțul ei și să se concentreze pe călătoria care o aștepta. Și nu a putut să treacă cu vederea confruntarea pe care anticipa că o va avea cu baronul Ramsay.

Fereastra murdară a trăsurii lăsa să treacă foarte puțină lumină de la razele lunii. Lui Martin nu îi fusese prea ușor să-i convingă pe cei din compania de transport să accepte o călătorie într-o noapte atât de întunecată. Banii își spuseseră cuvântul în cele din urmă și a plătit de trei ori taxa obișnuită.

Mia avea trăsura pentru sine, deoarece Bouchard insistase să facă deplasarea fără alți pasageri pentru a fi sigur că nu vor exista obstacole neprevăzute pe drum. Drumul mai prezenta semne ale unei ploi abundente recente, dar nu suficient pentru a le împiedica în mod grav înaintarea. Mia doar a putut să presupună că celelalte obstacole care ar fi putut apărea în drumul lor se refereau la hoți sau la tâlhari.

Mia nu și-ar fi putut imagina cum un tâlhar la drumul mare ar putea să riște și să se confrunte cu Martin. Lăsând la o parte perechea de pistoale încărcate, pe care le ținea într-un toc pe care-l purta în mod ostentativ peste șa, el mai avea și o sabie impozantă la șold. Toate cele trei arme erau frumoase și ornamentate, la fel ca și învelitoarele lor din piele. Martin însuși era destul de frumos și impozant pe șaua calului său pursânge, costumul său de călărie elegant croit, asemănător cu toate ținutele soțului ei.

Mia fusese foarte surprinsă de calitatea și de maniera în care se asortau hainele sale. Nu îl mai văzuse niciodată decât la bordul corabiei baronului Ramsay, iar ea își dăduse seama că posedă bogăția și gustul necesar pentru a se transforma într-un bărbat galant. A presupus că trebuia să fi făcut o avere în timpul asocierii cu Ramsay, care confiscase aproape un număr egal de corăbii aparținând piraților, la fel ca și corsarii înșiși, la vremea lor.

Mia nu-și putea aminti prea multe din călătoria ei de la Oran la Eastbourne. Fusese mult prea fericită de faptul că Jibril căzuse de acord să o însoțească înapoi în Anglia pentru a se mai putea gândi la altceva. Unul dintre puținele detalii ale călătoriei care îi rămăseseră în amintire însă a fost Martin Bouchard, care își manifestase interesul pentru Mia chiar din prima ei zi pe *Batavia's Ghost*.

Ea simțise privirile lui admirative și pline de dorință ca fiind mai mult decât palpitante, după ani de zile petrecuți în compania sultanului, un bărbat care credea că o femeie care a depășit vârsta de treisprezece ani era o babă. În curând începuse să se uite la el, aproape fără să-și dea seama. Îi admirase ținuta de pe corabie, îmbrăcat doar cu o vestă veche de piele și pantaloni uzați din piele de căprioară care îi acopereau corpul ca un strat subțire de vopsea.

În timp ce senzualitatea lui naturală îi trezise emoții îndelung uitate și adormite în corpul ei, pe Jibril îl aduseseră aproape de pragul nebuniei.

– Omul acela este un bădăran și îți interzic să ai ceva de-a face cu el, mamă. Pe viitor, te vei acoperi înainte de a veni pe punte.

Jibril știa că nu era ceva obișnuit pentru femeile din Anglia să-și acopere fața și trupul. Dar partea berberă din el – acea parte care aproba modul în care sultanul își sechestra și își proteja femeile – nu suporta să vadă cum alți bărbați se uitau după mama lui.

Bouchard venise la Mia după ce Jibril plecase într-o zi, dezgustat că ea refuzase să-și dea jos vălul.

– Fiul tău te păzește cum își păzește câinele osul, spusese francezul într-o engleză cu un accent puternic, cu un zâmbet batjocoritor.

Mia îl analizase din cap până în picioare înainte de a-i întâlni uimitorii ochi aurii.

– Pe această corabie sunt mulți câini flămânzi. Poate că este înțelept să facă acest lucru.

Râsese, dar nu a o contrazisese. Și Mia își putuse da seama că nu erau puțini câinii la fel de flămânzi precum Martin Bouchard.

Mia evitase să ajungă în patul lui în timpul călătoriei doar pentru că știuse cât rău i-ar face fiului ei dacă și-ar vedea mama împrietenindu-se cu un bărbat pe care el îl vedea doar ca pe un slujitor. Cu toate că Miei i-ar fi plăcut să-și aroge partea leului în formarea caracterului lui Jibril, totuși sultanul își lăsase amprenta asupra fiului lui.

Și acum Bouchard era căpitanul propriei sale corăbii – *The Golden Scythe* – o corabie pirat care terorizase apele Mediteranei timp de zeci de ani. Bouchard nu mai era doar unul dintre partenerii proprietarului corabiei, ci un om bogat și independent. Asta, adăugat la modul în care arăta și la aroganța sa, care îl transformaseră într-un personaj extrem de puternic.

Timpul scurt pe care îl petrecuseră în salonul privat de la Lebăda Neagră îi arătase efectul pe care-l avea atât asupra bărbaților, cât și asupra femeilor. Femeile care serveau în hanul murdar și periculos se puseseră la dispoziția bărbatului exotic și bogat. Felul în care ochii lui le învăluiseră și le analizaseră trupurile o convinsese pe Mia că el deja își croise drumul spre inima celor mai atrăgătoare angajate, în perioada scurtă de timp pe care o petrecuse la han.

Atitudinea ostilă a bărbaților de la han demonstrase efectul comportamentului și a banilor săi asupra populației masculine. Mia nu putuse să dea vina pe bărbați; ea nu văzuse niciodată un bărbat care să fi avut o atitudine atât de disprețuitoare față de ceilalți. Chiar și Adam, care nu avea nici un scrupul în a face uz de atitudinea sa trufașă de duce, nu arătase niciodată un dispreț atât de mare față de indiferent cine s-ar fi aflat pe orbita lui. Dacă Adam ar fi venit vreodată la Lebăda Neagră, ceea ce era foarte puțin probabil, nu ar fi avut nici o dificultate să obțină informații despre arogantul francez de la personalul acelui stabiliment obscur.

Mia a zâmbit, involuntar, la comportamentul lui de cuceritor și nesuferit. În mintea lui, dacă nu chiar și în realitate, el ar fi dezbrăcat fiecare femeie pe care ar fi întâlnit-o și l-ar fi făcut praf pe fiecare bărbat. Era chiar imaginea vie a senzualității și a agresivității. Trebuia să recunoască faptul că era mai atrăgător decât soțul ei, dar nu mai era atrasă de el – o realitate cu care Bouchard nu s-a putut obișnui și care-i provoca o stare de nervozitate.

Mia îl făcuse să se simtă și mai ursuz și mai puțin atrăgător, după ce îi indicase în mod clar că nu avea intenția de a împărți patul cu el. Sau, după caz, să devină partenerul ei loial, după ce îi făcuse primele avansuri, dându-i de înțeles, cu o siguranță plină de trufie, modurile în care ar fi putut să o satisfacă, înainte ca trăsura lor să fie gata de drum. Mia nu se îndoise că ar fi fost capabil de așa ceva.

A oftat când și-a lăsat capul pe spătarul scaunului. Își dăruise inima soțului ei, un bărbat care, cel mai probabil, nu o voia. Gândul de a se culca cu un alt bărbat – chiar și cu unul atrăgător precum Martin Bouchard – nu o mai interesa absolut deloc. Ochii lui incandescenți, pe care odată i-a crezut a fi atât de fascinanți, nici nu se puteau compara cu privirea albastră înghețată care se încălzea de dorință atunci când Adam se uita la ea.

Buzele ridicol de pline și de bine conturate ale francezului nu i-au pus la îndoială nici o clipă preferința ei pentru perechea mai subțire, dar cumva mai senzuală a lui Adam, cu capacitatea lor enigmatică de a trece de la crud la amuzat într-o clipită. Nu își dorea absolut deloc să-și petreacă timpul cu nici un alt bărbat. Trăirile interioare ale nici unui alt bărbat nu păreau la fel de interesante, de greu de descoperit sau de incitante ca ale lui.

Mia era îndrăgostită nebunește de soțul ei.

În loc să considere această declarație ca fiind de neacceptat sau terifiantă, ea a acceptat-o cu bucurie și ușurare. Așteptase prea mult timp să găsească dragostea, dar niciodată nu crezuse cu adevărat sau nu se așteptase să i se întâmple. Acum, când o găsise, nu putea să aibă regrete. Chiar dacă după aceea nu ar mai fi simțit nimic pentru ea, chiar dacă ar rămâne cu soțul ei doar de dragul unui moștenitor, nu ar fi putut să regrete profunzimea sentimentelor pe care le avea pentru el.

Singura persoană la care ținea mai mult era fiul ei. El era, de asemenea, singura persoană pentru care l-ar fi părăsit pe Adam. Mia nu putea în aceste momente să regrete decizia pe care o luase. Avea impresia că tot restul vieții ei va fi pus sub semnul întrebării de efectele acțiunilor ei din această zi.

Mia nu ar fi crezut că ar putea dormi în birja mizerabilă, dar când trăsura s-a oprit, și-a dat seama că trebuie să fi dormit câteva ore. În lumina amurgului a putut distinge profilul reședinței ancestrale

a baronului Ramsay. Singura vizită la Lessing Hall fusese în toiul nopții. Pur și simplu își luase rămas-bun de la fiul ei și fusese mult prea supărată ca să mai remarce ceva despre împrejurimile ei.

Fața lui Martin a apărut în cadrul ferestrei trăsurii, cearcănele negre de sub ochi fiind dovada vie a prețului plătit pentru călătoria în toiul nopții.

– Rămâi aici în timp ce îi trimit vorbă baronului.

Mia tocmai își aranja părul dezordonat și rochia când ușa s-a deschis din nou și Martin a coborât scările și i-a întins mâna. Chipul lui îi era negru de furie și Mia s-a întrebat ce se întâmplase în acea perioadă scurtă de timp pentru a-l face atât de furios.

Răspunsul la întrebarea ei a fost destul de evident când a ajuns la ușă și a dat de atitudinea rigidă a unui om care nu putea fi decât un majordom.

– Lady Exley?

– Da. Eu sunt Lady Exley.

Majordomul a ezitat, gândindu-se care ar fi fost cea mai potrivită atitudine pe care să o abordeze, în timp ce se uita la o femeie care pretindea a fi în egală măsură și fiica unui duce, și o marchiză în carne și oase. S-a întors spre Martin cu privirea celui care s-ar fi uitat la un rahat mirositor pe care era pe punctul de a-l călca.

Martin și-a ridicat mâinile în aer.

– *Voyons*! Ai văzut-o. Acum du-ne la baron!

El i-a luat mâna Miei, a trecut pe lângă majordomul îngrozit și a condus-o prin foaierul imens, sus pe o scară și pe un hol lung, oprindu-se lângă o măsuță și luând micul sfeșnic care stătea pe ea. A deschis ușa și a împins-o ușor înăuntru înainte de o închide în urma lor.

– Ia un loc.

A făcut semn către un scaun și a așezat sfeșnicul pe o masă lungă aflată în spatele canapelei situate vizavi de ea. A aprins alte câteva lumânări înainte să meargă la o măsuță mică, unde clinchetul paharelor de sticlă i-a indicat faptul că-și turna o băutură. A dat pe gât conținutul paharului și apoi și-a mai turnat încă unul.

– Coniac? a întrebat el după ce al doilea pahar l-a urmat pe primul, de parcă abia acum și-ar fi dat seama cât de nepoliticos a fost din partea lui să bea fără să-i ofere și ei ceva.

– Da, dar foarte puțin.

Probabil că ar fi avut nevoie de mai mult de atât. A mârâit și s-a ocupat de sticlă înainte de a-i înmâna, fără vreun gest de politețe, paharul și s-a prăbușit pe canapeaua din fața ei, cu costumul său frumos de călărie șifonat și murdar, rezultat al drumului lung și anevoios. A sorbit din băutură și i-a aruncat o privire suspectă, cu o strălucire evident neprietenoasă în ochii lui.

–Se pare că cei de aici te cunosc, a spus ea.

A pufnit grosolan și a băut ceva.

–Majordomul acela prost. L-aș fi ucis în bătaie dacă nu ar fi fost deja cu un picior în groapă.

–Vii des pe aici?

Acum, că nu mai încerca să o seducă cu fiecare cuvânt și privire, ea a catalogat aroganța lui ca fiind a unui tinerel care vrea să cucerească. Jibril se comporta adesea cu aceeași aroganță.

–Nu, dacă pot să mă descurc și altfel.

Și-a terminat băutura și a lăsat paharul să cadă cu un zgomot puternic înainte de a-și șterge gura cu dosul palmei. Buzele i s-au strâns într-o expresie de enervare mai degrabă decât cea senzuală, obișnuită.

Mia a râs și i-a aruncat o privire veninoasă.

Ușa s-a deschis, zburând, dată de perete. Mia și Martin s-au ridicat amândoi în picioare.

–Milord, eu sunt... a început bărbatul mai tânăr.

–Ce dracu' faci aici? a țipat Ramsay, cu un singur ochi verde fixat pe Mia.

Ea a simțit, mai degrabă decât a văzut, cum Martin a scăpat un oftat de mulțumire când și-a dat seama că nu el era obiectul furiei acelui bărbat.

Mia a refuzat să-l lase pe Ramsay să o intimideze, oricât de intimidant ar fi fost el. Și-a pus mâinile în șolduri.

–Assad l-a luat prizonier pe Jibril.

Ramsay s-a oprit la câțiva metri de ea, cu mâinile ridicate, de parcă ar fi fost pe punctul de a o lua pe sus, s-o ducă înapoi la trăsură și s-o trântească în ea.

S-a întors spre Bouchard.

Fostul căpitan a ridicat din umeri plin de aroganță și a început să-și examineze cizmele.

–Unde este Exley?

Privirea lui a licărit prin cameră, de parcă Mia l-ar fi ascuns pe undeva.

– El nu știe că sunt aici.

A oftat adânc fără a scoate un singur cuvânt și și-a trecut mâna masivă prin părul ciufulit de somn, care deja era ridicat și răsfirat în unghiuri ciudate.

– Ai venit aici fără el? Ești nebună? Omul probabil o să mă împuște și o să mă ciopârțească cu sabia când va afla că ești aici.

– Nu m-ai auzit? a întrebat Mia, clocotind de furie și ridicându-și vocea cu cel puțin două octave.

– Da, a strigat el înapoi. Te-am auzit, Mia. Fiul tău a fost capturat de fratele său. Ei sunt implicați într-un război sângeros! La ce naiba te-ai fi așteptat? I-am spus copilului ăluia încăpățânat că ar fi bine să rămână, dar nu m-a ascultat. S-a uitat la ea cu o privire terifiantă pe chip. La fel cum *tu* nu m-ai ascultat când ți-am spus să-i spui lui Exley. Și-a ridicat mâinile masive în aer. Ce surpriză! Cum e mama, așa și fiul.

Dintre toți aroganții, antipaticii, odioșii. Mia a întins mâna și l-a împins cu putere cu degetul în piept.

– Ascultă-mă tu... tu... Mia a bătut din picior, prea furioasă pentru a putea gândi rațional. Cap de bou!

Gura lui Ramsay a format un „O", de surpriză, care ar fi fost plin de umor în alte circumstanțe, dar care acum doar a enervat-o.

– Nu am vrut să vin aici – să discut cu tine sau să îți urmez ordinele – Bouchard mi-a spus. Deci, mă lași să-ți spun ce s-a întâmplat în loc să urli ca un taur înfuriat? Vrei *să taci* și să mă asculți măcar o dată?

Ultimele cuvinte ale Miei au răsunat prin camera mare ca împușcăturile unui pistol.

Gura lui Ramsay s-a închis cu un plescăit. Pe de altă parte, Martin s-a uitat la el de parcă maxilarul lui ar fi atins podeaua. Ochii i s-au bulbucat în timp ce treceau de la Mia la fostul său căpitan, un bărbat de care le era frică unora dintre cei mai răi ucigași și bătăuși de pe planetă. Tăcerea din cameră era fragilă, întreruptă doar de scrâșnetul dinților lui Ramsay. A părut să treacă o eternitate înainte ca el să dea din cap brusc și să facă semn către canapeaua din spatele ei.

– Așază-te și spune-mi cum ai ajuns aici.

S-a lăsat să cadă pe scaunul din fața ei. Picioarele Miei tremurau ca varga când și-a reluat locul și a povestit evenimentele din ultimele douăsprezece ore. După ce a terminat, a adăugat:

– Am venit la tine doar pentru că Martin a insistat. El a susținut, pe bună dreptate, că ești unul dintre puținii oameni care au scăpat din cartierul de sclavi al sultanului, care este probabil și locul în care îl țin prizonier pe Jibril. Martin e de părere că ai putea să-mi oferi informații care m-ar ajuta să-l ajut pe Jibril să evadeze. El nu crede că Assad îl va elibera pe Jibril, chiar dacă-i ofer banii ceruți ca recompensă.

Ochiul baronului s-a micșorat în timp ce îl privea pe Martin. Orice ar fi văzut Martin pe chipul lui l-a făcut să se înroșească și să-și plece privirea în fața masivului bărbat din fața lui.

Ramsay a răsuflat și și-a frecat cicatricea care i se întindea de la tâmplă până la maxilar. Era rezultatul loviturii care îl lăsase fără un ochi și era o amintire de la sultanul Babba Hassan – tatăl bărbatului pe care Mia l-a rugat să-l ajute. Ea a simțit ironia situației.

– Martin ar fi trebuit să vină la mine înainte să-ți spună despre asta, Mia. Dar are dreptate. Singurul motiv pentru care Assad ți-ar cere să îi aduci chiar tu banii pentru răscumpărare este ca să se răzbune. Și știi asta.

Mia a dat din cap.

– Da, el a crezut întotdeauna că l-am convins pe sultan să ordone moartea mamei sale. Nu este adevărat. Nu am vorbit niciodată cu Babba Hassan despre uciderea ei, dar nici nu am făcut nimic ca să-l descurajez să facă asta.

– Sunt încântat să aud asta, a spus Ramsay. Mama lui Assad era un monstru și speria de moarte pe fiecare sclav care slujea la palat.

– Nu contest faptul că era o femeie malefică, Ramsay. Dar modul în care a murit nu i-a fost de nici un ajutor fiului ei. Sultanul nu a avut niciodată încredere în Assad după tot ce a făcut mama lui. Modul în care a murit l-a făcut pe Assad să se simtă rușinat și să fie supărat – și l-a ridicat pe propriul meu fiu la statutul de moștenitor favorit.

A dat din mână.

– Nu putem dezgropa trecutul. Expresia lui s-a schimbat de la iritare la una preocupată de afaceri. Martin are dreptate în sensul că va trebui să-l scoatem pe Jibril din palat și să-l ducem cât mai departe.

– Noi? Sigur mergi și *tu*? Tocmai te-ai întors în Anglia.

– Da, *voi* merge și eu. Ramsay s-a încruntat, deși supărarea părea mai degrabă îndreptată înspre el însuși decât înspre Mia. Indiferent cât de neplăcut va fi pentru mine, a adăugat el cu voce joasă. Dar tu? Tu, a arătat cu un deget gros spre Mia, nu ne vei fi de nici un ajutor. De fapt, singurul ajutor pe care ni l-ar aduce prezența ta ar fi faptul că vei fi o țintă ușoară pentru Assad. Deci, dacă tu...

S-au auzit voci care vorbeau pe un ton ridicat, de dincolo de ușă.

Ramsay s-a ridicat brusc în picioare.

– Ce naiba se mai întâmplă acum?

Nu avea nici o idee despre cine ar fi putut fi, înainte de a se îndrepta spre ușă și de a o deschide. Mia a încercat să se uite peste umerii lui, dar corpul său imens bloca vederea pe hol.

– Ah, Ramsay. Exact bărbatul pe care îl căutam.

Mia a sărit în picioare la auzul vocii lui Adam.

– Acum, am trecut de punctul de a întreba politicos, Ramsay. Unde. Este. Soția mea?

Șuierul unei săbii scoase din teacă i-a punctat întrebarea.

Capitolul 25

Adam fusese nevoit să-și ridice destul de mult privirea pentru a o întâlni pe cea a baronului Ramsay. Nu intenționase să-și scoată sabia, dar interacțiunea prelungită cu majordomul lui Ramsay măcinase și puținul autocontrol impus temperamentului său. Stătea împietrit în fața bărbatului mult mai masiv, cu sabia scoasă, încă gata de atac.

Baronul a ridicat mâinile și a dat un pas înapoi în cameră.

– Nu am sabie și nu m-aș lupta cu tine chiar dacă aș avea. A zâmbit ironic. Încă nu vreau să părăsesc această viață.

Adam și-a băgat din nou arma în teacă și a trecut pe lângă el în cameră. A aruncat o privire rapidă înspre soția lui ca să se asigure că era nevătămată înainte ca privirea lui să se fixeze asupra bărbatului care i-o luase de lângă el.

– Tu. S-a îndreptat cu pași mari spre fața zâmbitoare și chipeșă. Înainte să poată ajunge la ticălosul plin de aroganță – care s-a ridicat în picioare și a și făcut un pas *spre* Adam – o mână ca o menghină i-a aterizat pe umăr și a doua l-a prins de antebraț, în timp ce se îndrepta spre mânerul sabiei sale.

– Ușurel, Exley, a spus Ramsay, cu tonul său pacifist, pe măsură ce-l ținea pe Adam într-o strânsoare foarte puternică. Nu pot să te las să-l ucizi pe Martin. Vezi, aceasta este o plăcere pe care mi-o rezerv pentru mine. Poate că ar trebui să o întrebi pe soția ta de ce este aici. Cred că are mai multe chestiuni de discutat cu tine.

Baronul s-a întors cu fața spre Mia înainte să-l elibereze.

– Faceți-vă comozi. Eu și Martin ne vom retrage în bibliotecă. Baronul i-a aruncat tânărului o privire aspră. Am câteva lucruri să-i spun. Când ați terminat, puteți să veniți și voi și să discutăm despre această problemă, ca niște adulți ce suntem.

Adam s-a uitat fix la capul plecat al soției sale în timp ce ceilalți părăseau camera. Odată ce ușa s-a închis, s-a dus la fereastra mare și s-a sprijinit cu o mână de ea, privind la răsărit.

– Adam?

S-a adunat și s-a întors. Mia s-a uitat la el cu ochii încercănați de oboseală și de griji.

– Te rog... A făcut un semn spre canapeaua mică. Nu vrei să te așezi? Aș vrea să-ți spun tot.

Adam a tremurat de o furie născută dintr-o frică aproape soră cu moartea. Teama că nu ar fi găsit-o la timp, teama că ar fi putut fi rănită, teama că ar fi putut să nu se întoarcă niciodată, teama că ea ar fi putut – Doamne ferește – să moară. A strâns din dinți și s-a așezat.

Ea a pus o mână pe antebrațul lui.

– Am vrut să îți spun adevărul de la începuturile noastre, dar m-am temut că mă vei urî când vei afla cum te-am mințit.

Ea a ridicat privirea spre el, cu ochii întrebători și plini de disperare. Adam și-a încrucișat brațele, ca reacție la dorința ei de a-l subjuga.

– Continuă.

– Eram atât de nefericită când ne-am întâlnit prima dată. Săptămânile pe care le-am petrecut în Anglia au fost infernale. Tatăl meu era nemilos și dorea să mă controleze așa că am înțeles repede că și-ar fi dorit să nu mă mai întorc niciodată. A durat doar câteva zile până când am ajuns să-mi doresc același lucru – să fi plecat oriunde în lumea largă cu excepția acestui loc. Undeva unde aș fi putut trăi fără să fiu un spectacol public sau cea mai recentă *bârfă* a oamenilor care mă disprețuiau. A înghițit atât de zgomotos încât a putut să o audă. Trebuie să mărturisesc că eu am acceptat mariajul nostru cu intenția clară de a fugi imediat ce m-ai fi lăsat la Exham și te-ai fi întors la Londra.

Fiecare respirație a lui Adam era ca o luptă, de parcă o forță invizibilă i-ar fi zdrobit și i-ar fi strâns pieptul. Nu se putea abține să nu se holbeze la ea. Nu l-a ales din cauza istoriei lui, ci *datorită acesteia*. Își dorise un bărbat cu o incapacitate dovedită de a păstra o soție și își găsise prostul jalnic, perfect.

Din nou, ea l-a luat de braț.

– Planul meu era să mă întorc în Mediterana, unde puteam să mă alătur fiului meu.

Capul i s-a învârtit.

– Fiul tău?

– Da, am mințit când ți-am spus că el a murit. Am decis să păstrez existența lui secretă când m-am întors în Anglia. Mi-am dat seama că orice fel de referință la un copil făcut cu un bărbat cu care nu am fost căsătorită ar înrăutăți o situație și așa dezastruoasă, ca să nu mai spun că i-ar fi dat tatălui meu ideea că aș putea vreodată să intenționez să evadez.

Fiul ei? *Asta* ascunsese?

– Fiul meu era adevăratul moștenitor al tatălui său. Deși Jibril – adică, Gabriel, în arabă, a spus ea, cu o mândrie aprigă pe chip – nu este cel mai mare dintre fiii tatălui său, a fost cel mai iubit. Fratele său mai mare, Assad, a refuzat să se dea la o parte atunci când sultanul a murit. Vreme de mai mult de jumătate de an au luptat pentru a obține dreptul asupra averii, puterii și oamenilor tatălui lor. Și acum Assad l-a luat prizonier pe Jibril și îl ține captiv până când i se va plăti răscumpărarea. Dacă nu-i aduc banii – și-a trecut o mână pe față, ca și când ar șterge gândul oribil –, Assad îl va ucide.

Ea l-a prins de braț cu ambele mâini.

– Înțelegi acum? De ce a trebuit să te părăsesc?

Adam a împins-o deoparte, prea furios și confuz ca să-și mai dorească atingerea ei.

– De ce nu ai venit la mine când ai aflat de răpirea fiului tău? De ce te-ai orientat spre ăsta... că...

A făcut un gest înfuriat spre scaunul unde stătuse ticălosul arogant, care îi rânjise în față lui Adam, la faptul că el – și nu Adam – fusese cel la care apelase Mia. Durerea și respingerea pe care le-a simțit în propria lui voce l-au iritat și mai tare.

Miei i-au tremurat buzele.

– Am vrut – atât de tare aș fi vrut să-ți spun. Dar mi-a fost frică. Înțelegi, trebuie să merg la el, Adam. Trebuie să mă duc la Oran.

– *Poftim*?

– Assad vrea să-i aduc eu răscumpărarea.

– Vrei să mergi în Africa?

Vocea lui a răsunat nefiresc de tare. Ea a dat din cap.

– Ai *înnebunit*? S-a ridicat în picioare și s-a uitat în jos spre ea. Categoric nu. O să-l trimit pe omul lui Ramsay cu banii. Îi voi plăti cheltuielile pentru drum, pentru cei din echipajul său – tot ce va fi nevoie. Singurul loc în care mergi, doamnă, este înapoi la Exham.

Ea s-a agățat de brațul lui.

– *Trebuie* să plec. Assad vrea să primească banii doar din mâna *mea*.

Adam s-a simțit ca un actor într-o farsă bizară. Abia și-a reprimat impulsul de a strânge cu putere și de a o scutura până când i-ar fi zgâlțâit dinții în gură.

– Nu-mi pasă ce vrea el, Mia. Orice planuri ți-ai fi făcut ca să părăsești pământul englezesc sunt în afara oricăror discuții. Cu cât o să te împaci mai repede cu această idee, cu atât va fi mai bine pentru toată lumea.

S-a lăsat în genunchi în fața lui.

– Adam, dacă îmi interzici să merg la fiul meu și i se întâmplă ceva, nu te voi ierta niciodată. Înțelegi ce va însemna asta pentru noi? Lacrimile au izbucnit din ochii ei înroșiți – umflați deja de plâns.

– Vrei să spui altceva în afară de ce ai făcut deja?

Cuvintele lui au sunat ca o lovitură de bici. S-a îndepărtat de ea, bolnav de modul în care cerșea asta și de felul în care l-a făcut să se simtă – ca o brută și ca un om fără suflet. Și speriat.

– Lasă-mă să-ți explic despre Gamble, Adam. Totul a fost o neînțelegere.

Adam a ridicat-o și a făcut un semn către canapea.

– Stai jos. S-a întors și a făcut câțiva pași prin cameră. Dă-i drumul. Povestește-mi despre neînțelegere.

– E adevărat că l-am făcut să creadă că se va bucura de favorurile mele.

Adam a pufnit. Nici nu se putea uita la ea. Voia să arunce cu lucrurile din cameră, să spargă ceva. Ceva greu. Ochii i s-au fixat pe o statuie din marmură aflată într-un colț, o reprezentare a Fortunei. A râs amar. Cât de crudă i s-a părut asemănarea dintre ele, încă o femeie duplicitară și intrigantă.

– Adam, am făcut-o doar pentru că eu...

S-a întors spre ea.

– Nu-mi pasă *de ce* ai făcut-o, Mia. Ai adus un servitor în casa mea – sub acoperișul meu – cu promisiunea că va deveni iubitul tău?

Ea a dat din cap, cu fața umbrită de tristețe.

– Cât de departe ați mers?

– Deloc! Nu am făcut nimic. S-a enervat pentru că nu am făcut nimic cu el. Am decis să-l scot din casă o perioadă, până când aș fi găsit o soluție în privința fiului meu. I-am dat bijuteriile mele să le ducă la Eastbourne. Am vrut ca Bouchard să le vândă și să-i dea

banii primiți pe ele lui Jibril. Asta făceam în ziua în care ai intrat în cameră și ne-ai prins. A fost adevărat că eu i-am desfăcut haina și vesta, dar a fost doar ca să-i pot strecura pachetul înăuntru și să mă asigur că nu era prea voluminos și că nimeni nu și-ar fi dat seama dacă... Ea s-a oprit, clătinând din cap. Pare ridicol, nu-i așa? a spus ea cu o voce stinsă.

Așa a părut, dar Adam a crezut-o. Nimeni – cu siguranță nu o femeie cu inteligența ei – nu ar încropi o astfel de poveste. Dar adevărul era că ea adusese un bărbat în casa lui cu intenția de a se culca cu el, de a-și oferi trupul în schimbul ajutorului său. Asta fost destul de rău, dar apoi l-a menținut prin preajma ei, chiar și după ce sentimentele lor se schimbaseră și și-au dat seama că – s-a oprit.

Sentimentele *lor* se schimbaseră? Nu, sentimentele *lui* se schimbaseră. Încă nu-și dădea seama ce simțea ea pentru el – dacă simțea ceva. Cine putea...

– Adam. S-a apropiat iarăși de el, mâinile ei mici apucându-l de braț. Trebuie să mă lași să merg la el, Adam, trebuie. Dacă nu merg la el, iar el va avea de suferit, te voi urî pentru totdeauna.

Adam s-a uitat la fața ei pătată de lacrimi și a simțit forța cuvintelor ei. Și-a amintit de sentimentul de furie deznădăjduită pe care l-a simțit – și pe care încă îl mai simțea – când și-a dat seama că nu putea face nimic pentru a-și salva propriii copii. Dacă ar exista o modalitate de a-și salva fiicele din fața viitorului lor incert, iar dacă vreo persoană – bărbat sau femeie i-ar sta în cale – ar ucide-o.

A închis ochii. Africa? Cum ar putea să o lase să plece? Ar fi fost ca și cum și-ar tăia brațul și l-ar trimite spre Mediterana. Nu, ar fi mai rău. Ar putea învăța să trăiască fără brațul lui. În schimb, nu era sigur că ar putea trăi fără Mia, oricât de furios și de rănit și de afectat s-ar fi simțit. S-ar putea să nu o ierte niciodată, dar asta nu însemna că o va lăsa vreodată să se îndepărteze de el.

– Adam?

S-a uitat la ea, la această femeie care i-a sfâșiat inima la fel de ușor ca pe o coală de hârtie. Expresia ei era una de suferință tăcută și de neliniște intensă.

I-a întins brațul.

– Vino, să ne alăturăm celorlalți.

*

Mia era prea îngrozită pentru a întreba ce decizie luase soțul ei. Majordomul i-a așteptat în fața ușii salonului.

– Pe aici, vă rog, domnule, doamnă.

Au dat de ceilalți care îi așteptau în bibliotecă. Ramsay s-a îndreptat spre ei când au intrat în cameră.

Adam s-a uitat fix la el.

– Vreau să cred că nu i-ai fi permis soției mele să facă o călătorie de o asemenea anvergură fără să mă întrebi mai întâi pe mine.

Mia și-a ascuns un zâmbet văzând cum soțul ei, subțire ca o spadă, l-a provocat pe masivul bărbat din fața lui.

Ramsay a dat din cap.

– Ai absolut dreptate, Exley. Nu mi-a trecut prin cap nici o clipă un asemenea gând. Indiferent cât de mult m-ar fi terorizat soția ta.

A zâmbit amabil și i-a făcut un semn indicând tava cu mâncare și scaunele goale. Adam l-a ignorat, i-a dat drumul Miei și s-a apropiat de Martin.

Mia și-a oprit respirația, în timp ce nonșalantul Bouchard s-a ridicat în picioare. Și-a dat seama că cei doi bărbați aveau aproape aceeași înălțime, dar francezul era corpolent și cu umerii largi față de silueta elegantă a lui Adam.

– Lady Exley mi-a spus tu că i-ai adus informațiile referitoare la fiul ei.

Martin a zâmbit.

– Pentru asta, îți mulțumesc. Dar, dacă acționezi împotriva mea sau cumva încerci să mă păcălești în orice fel de problemă care are legătură cu soția mea, data viitoare nu voi mai fi la fel de binevoitor.

Mâna lui era aproape de sabia pe care încă o avea asupra lui. Pentru un moment lung și terifiant, Mia a crezut că Martin va insista pe această temă. Dar, fie că poate că într-adevăr nu-i păsa, fie că nu a avut chef să lupte sau că nu a vrut să se confrunte cu o criză de nervi din partea lui Ramsay, a ridicat din umeri și tensiunea s-a risipit.

Adam s-a așezat pe canapea lângă Mia, dar s-a uitat la baron.

– Deci, când plecăm?

Au discutat despre călătorie până când Mia, Adam și Martin picoteau de somn. O mare parte din planurile lor depindea de situația pe care o vor găsi în Oran când vor ajunge acolo.

– În orice caz, a spus Ramsay când a observat cum toți trei căscau din ce în ce mai tare, nu putem stabili totul acum. Mai bine ați merge să vă culcați pentru că oricum astăzi nu mai putem face nimic. Cel mai devreme am putea pleca mâine, dar vom avea nevoie de puțin noroc și în acest caz. Buzele i s-au răsucit într-un zâmbet ironic. Aveam de rezolvat o chestiune destul de importantă la Londra și va trebui să trimit vorbă pentru a amâna lucrurile înainte de a pleca. Va trebui să-mi acordați timp în cursul după-amiezii ca să mă ocup de câteva lucruri și ne putem întâlni pentru a discuta totul la cină.

Lessing Hall, sediul comitatului Davenport, era considerată una dintre cele mai mari și mai impresionante reședințe din Anglia și motivul era evident. Casa veche data din aceeași perioadă cu castelul Exham, dar fusese proiectat la început ca o mănăstire, mai degrabă decât ca o fortificație. Ca și Exham, fusese proiectat la scară mare, cu ziduri masive și camere enorme.

Stăpâna casei, mătușa lordului Ramsay – actuala contesă Davenport – era plecată la Londra împreună cu fiii ei gemeni, dar menajera ei, doamna Faring, avea pregătite pentru ei camere spațioase și primitoare.

Adam îl luase și pe Sayer cu el, iar cei doi au dispărut în dormitorul lui în timp ce doamna Faring a condus-o pe Mia către o cameră alăturată, unde o aștepta o servitoare.

– Mi-am luat libertatea să-i spun lui Bessie să vă aștepte aici, doamnă, pentru că n-ați adus nici o servitoare cu dumneavoastră. Vă rog să nu ezitați să mă anunțați dacă aveți nevoie de ceva.

– Mulțumesc, doamnă Faring.

Menajera a plecat și Mia a așteptat până când Bessie a terminat cu dezbrăcatul și i-a dus îmbrăcămintea undeva pentru a fi curățată, înainte de a deschide ușa de legătură care dădea în camera lui Adam. Baia era prevăzută cu cea mai mare cadă de cupru pe care o văzuse vreodată. Soțul ei stătea în picioare lângă ea, cu un prosop în mână. Cu coada ochiului a văzut o mișcare și l-a zărit pe Sayer, cu brațele pline de haine. A văzut-o, a dat din cap și a ieșit din cameră fără să spună un cuvânt.

A durut-o mai mult decât ar fi putut crede că Adam avea de gând să facă baie fără ea; știa cât de mult îi plăcea să se îmbăieze cu el.

El era supărat și ea nu avea nici o idee cum să regăsească intimitatea pe care o împărtășiseră înainte ca minciunile ei să-i

despartă. Oare rupsese legătura fragilă care se înfiripase între ei? Oare găsise iubirea după toți acești ani doar ca să o distrugă?

Mia trebuie să fi scos un sunet pentru că a ridicat capul și a privit-o.

S-a îndreptat spre el și a întins mâna, fără să întrebe, luându-i prosopul pe care îl folosea ca să se usuce. Ochii lui erau ca niște discuri de sticlă în timp ce o privea cum îi șterge apa de pe corp.

El i-a răspuns la zâmbetul ei cu o privire impasibilă.

– Aceasta chiar că este cea mai mare cadă de baie pe care am văzut-o.

– Ramsay este un bărbat masiv și la fel au fost unchiul și bunicul său.

A ridicat brațul ca să-l poată șterge la subsuoară. Miei i s-a părut că, indiferent cât de des își vedea soțul dezbrăcat, de fiecare dată îi tresărea inima. Când și-a ridicat privirea și s-a uitat în ochii lui, a văzut că sprâncenele lui semănau cu două tăieturi negre pe fruntea lui palidă și ea s-a înroșit sub privirea lui directă, rușinată de modul în care l-a obligat să o urmărească și să o găsească în casa altui bărbat. Îl tratase groaznic și îl expusese la mai multe umilințe – nu cu mult diferite de cele ale celorlalte soții ale sale, după câte se părea.

– Mi-e rușine de modul în care te-am tratat, Adam.

El a afișat aceeași expresie distantă pe care i-a arătat-o în noaptea în care s-au întâlnit. În noaptea când a venit singur în casa tatălui ei, un bărbat din câteva sute de persoane pe care nici măcar nu le-ar mai recunoaște.

– Poți să mă ierți?

S-a aplecat până când fețele lor aproape că s-au atins. Atât de aproape încât putea să-i vadă albul ochilor și scânteierea albastră din privire. Mușchii maxilarului i s-au încordat și Mia i-a putut simți furia – și durerea. Nu știa ce să facă sau ce cuvinte să spună pentru a readuce căldura.

– Iertarea mea este atât de importantă pentru tine?

Inima i-a tresărit în timp ce se gândea la cuvintele lui reci și batjocoritoare. Nu se putea gândi la nimic care ar fi putut să exprime ce simțea ea, cum i se frânsese inima când fusese nevoită să-l părăsească. Ea i-a luat mâna și a ridicat-o la buze, sărutându-i palma.

– Ce pot face pentru a-mi cere scuze, milord? El a ridicat din umeri leneș, mușchii pieptului și ai umerilor contractându-se

într-un mod care a făcut-o să-și dorească să-i lingă fiecare centimetru din corp.

– Îndrăznesc să cred că o să găsești o soluție. A privit-o cu ochii întredeschiși cum s-a lăsat în genunchi în fața lui.

Atitudinea lui era arogantă, cu mâinile pe șolduri. Imaginea bătăturilor de pe degetul mare și de pe arătător – dovezi mute ale orelor petrecute în grajduri – era insuportabil de erotică. S-a uitat la fața lui și a văzut zâmbetul slab și respingător pe care nu îl mai văzuse din primele zile ale căsătoriei lor... își pusese din nou masca. Singurul semn că nu era plictisit atârna între ei. Mia și-a mutat privirea de la fața lui rece la erecție și și-a adus gura la nivelul șoldurilor lui. S-a aplecat mai aproape și l-a lovit ușor cu limba, mulțumită de tremurătura violentă care i-a cuprins corpul.

Nu, nu era plictisit.

Și-a trecut limba pe lungimea venei care pulsa, un gest care i-a smuls un gâfâit de plăcere.

– Dumnezeule mare!

Cuvintele erau intense și fără nici o urmă de dispreț.

Mia a zâmbit și l-a făcut prizonierul gurii ei.

Adam și-a înfipt degetele în părul ei arămiu, în timp ce o simțea din ce în ce mai adânc, atingându-l cu o abilitate nemiloasă, care l-a adus la punctul culminant mult mai repede decât și-ar fi dorit.

Silueta ei îngenuncheată era chiar imaginea vie a supunerii și pocăinței feminine. Dar Adam nu putea uita cât de ușor făcuse dragoste cu el în timp ce păstrase un alt bărbat de rezervă, în propria lui casă, oricât de abil s-ar fi folosit de gura ei. S-a îndepărtat și ea a ridicat privirea, fără îndoială supărată că i-a întrerupt performanța magistrală.

– Ridică-te. El a luat-o de brațe și a ridicat-o. Buzele îi erau umflate și strălucitoare de la munca lor tandră și imaginea lor l-au făcut să ardă. S-a uitat în ochii ei verzi, uriași, iar dorința pe care o simțea – nu, *dragostea* pe care o simțea – i-a tăiat respirația.

La fel și ura.

Ura pentru puterea pe care o avea asupra lui, puterea de a-i lua fericirea și sănătatea, puterea de a-i oferi fie plăcere, fie durere după cum voia; ura pentru cele o mie de moduri în care îl putea învârti pe degete.

– Întoarce-te și pune mâinile pe perete.

S-a conformat fără să vorbească. El i-a prins mâinile într-ale lui și i-a întins brațele, fixând-o, desfăcându-i cu bruschețe picioarele înainte de a intra între coapsele ei. A intrat în ea cu o lovitură atât de violentă, încât a sărit pe picioare. Ea a gemut și s-a împins înapoi și în acel moment i-a dispărut orice urmă de rațiune.

– Nu mă vei mai părăsi *niciodată*, a rostit cuvintele printre dinți, lipit de capul ei roșcat în timp ce intra adânc în ea. Ai auzit? El s-a izbit în ea. Ești a *mea*, a spus el cu fălcile încleștate atât de tare încât îl dureau. S-a arcuit împotriva lui ca răspuns. Dacă te prind vreodată cu un alt bărbat, îl voi ucide în timp ce te voi forța să privești. Si apoi te voi pedepsi. A împins sălbatic pentru a-și puncta ideea.

A călărit-o fără nici o finețe, fără vreo tandrețe sau fără vreo grijă pentru plăcerea ei, singurul gând din mintea lui fiind nevoia de a marca, de a domina și de a poseda.

Orgasmul lui a fost violent și atotputernic. L-a stors pe dinăuntru, scurta evadare din orice, cu excepția plăcerii, un dar diferit de oricare altul. Dar foarte devreme și-a revenit, prăbușindu-se peste ea și abia conștient de spasmele ei care se domoleau în jurul lui.

Doamne, cât o iubea.

Conștientizarea aceasta nu i-a provocat nici o plăcere și a fost ca un pumn rece în jurul inimii sale.

Gândul că sămânța lui a umplut-o l-a făcut să ardă cu o satisfacție primitivă, dar și-a amintit că pruncul său creștea deja în interiorul ei. Era ca și când i-ar fi turnat cineva o găleată cu gheață pe cap.

Adam a întors-o de la perete cu tot atât de puțină tandrețe ca atunci când a pus-o acolo.

– Nu ți-am făcut rău? Nu i-am făcut rău copilului?

Cuvintele lui reci abia au estompat senzația de nod în gât.

Ea a clătinat din cap, cu ochii verzi languroși și somnoroși, cu pielea purtând încă urmele pasiunii.

S-a întors, a smuls un prosop din grămadă și a mers spre ușă.

– Adam? i-a șoptit ea numele ușor.

– Ce este? s-a oprit pentru a-și înfășura prosopul în jurul taliei, dar nu s-a întors.

– O să dormim în camera ta sau în a mea?

– În ambele, a spus el, trântind ușa în urma lui.

Capitolul 26

La bordul celor două corăbii era o activitate efervescentă când au urcat la bord a doua zi.

Ramsay încercase deja să le dea lui Adam și Miei cabina lui, dar era clar că nu ar mai fi existat nici un loc suficient de confortabil pentru baron dacă i-ar fi acceptat oferta.

Adam i-a mulțumit, spunând că o cabină mai mică ar fi suficientă. Ramsay s-a uitat ostentativ la Martin până când acesta a oftat exagerat și și-a ridicat mâinile în aer.

– Ia cabina mea, milord.

Adam a deschis gura, dar Mia a intervenit înainte de a putea respinge oferta. Știa că soțul ei ar călători mai degrabă pe puntea corabiei lui Ramsay, dar mai făcuse o dată această călătorie și era conștientă de disconfortul cabinelor mici.

– Mulțumesc, căpitane Bouchard, suntem foarte încântați să acceptăm oferta ta.

Privirea ostilă a lui Bouchard i-a provocat mult mai multe satisfacții decât palma pe care ar fi vrut să i-o administreze alaltăieri.

– Urmați-mă, a spus el brusc, întorcându-se pe călcâie și pășind în fața lor, fără a mai aștepta să vadă dacă îl urmează.

Golden Scythe fusese una dintre cele mai bune corăbii ale sultanului timp de ani întregi și Mia știa că pierderea ei în mâinile unui corsar, atât de repede după moartea tatălui său, trebuie să-l fi înfuriat la culme pe Assad. Sultanatul se baza foarte mult pe corăbiile sale, atât pentru a derula tranzacții legitime, cât și pe acelea extrem de profitabile, dar ilegale, de negoț cu sclavi. Faptul că nu a putut să mențină controlul asupra micii sale flote nu era de bun augur pentru imperiul care se prăbușea al lui Assad.

Scythe era mai mică decât *Ghost*-ul lui Ramsay, dar impresionant de bine înarmată și la fel de curată și dichisită precum cea mai luxoasă trăsură din Hyde Park. Mia a putut să își dea seama

din modul în care marinarii și-au salutat căpitanul că îl re
foarte mult. Într-adevăr, Bouchard devenise un alt om de
îmbarcase pe corabie, mișcările sale fiind mai agere și ma
râte. Aproape că părea... matur.

I-a condus pe sub punte până la cabina lui și Mia a p
uimită când a deschis ușa.

Stătuse în cabina lui Ramsay de pe *Ghost* și era mai mar
celelalte, modificată pentru a se potrivi masivității bărb
Dar cabina lui Bouchard? Era ca...

– Doamne, seamănă cu un bordel, a mormăit soțul ei.

Mia și-a înăbușit un hohot de râs și apoi s-a încruntat,
bându-se cum de știa soțul ei asemenea lucruri. Ar fi vru
întrebe mai târziu, dacă își schimba sentimentele în privin

– Mulțumesc, căpitane, a spus Mia, când a fost evide
Adam nu era în stare să rostească o remarcă mai potrivită
chiar... luxoasă.

Și așa era. Patul ocupa jumătate din cameră și era acope
așternuturi de mătase și cuverturi de catifea, cu lemnul întu
și cu alama lustruite până când strălucirea lor devenise apr
orbitoare. Pe unul dintre pereți a presupus că se afla dulapul,
tru că avea oglinzi mari, un testament tăcut, dar ostentat
vanității uluitoare a lui Bouchard.

Căpitanul a mormăit și a deschis ușile dulapului.

– Am făcut loc pentru 'ainele voastre. S-a oprit. 'Aine, îm
căminte...

În cele din urmă a renunțat, clătinând din cap dezgustat, f
incapabil să scape de obiceiul franțuzesc de a nu pronunța
Mia era de părere că Martin își îmbunătățise mult cunoștin
de limba engleză, chiar și în scurtul timp de când îl văzuse ulti
dată, iar greșelile pe care le făcea erau destul de fermecătoare,
că ea i-ar fi spus vreodată asta.

– Mulțumesc, căpitane.

A dat din cap brusc.

– Vă las acum.

Adam s-a întors spre bagaje, odată ce francezul a plecat, cu
expresie nedumerită.

– O să așez eu hainele noastre în dulap, a spus Mia.

Ca un aristocrat ce era, Adam nu făcuse nimic fără să fie ajutat de servitori de foarte mult timp, dacă s-ar mai afla vreodată în această situație. A dat din cap și Mia a simțit tensiunea cuibărită în interiorul lui în timp ce măsura cu pasul spațiului mic. Nu o iertase. A, i-a răspuns la întrebări și au discutat amabil detaliile călătoriei lor, dar exista o distanță între ei, pe care nu o mai simțise încă din primele zile ale căsătoriei lor. Mia habar nu avea cum să depășească această perioadă. A încercat să-l influențeze cu dragostea ei, dar el dormise singur noaptea trecută și nu avusese curajul de a-și forța drumul în patul lui. Era foarte, foarte furios și rănit. Mia nu putea să îl învinovățească pentru nici unul dintre sentimente. Era responsabilitatea ei să risipească distanța.

A făcut un pas spre el și a simțit cât de important era acest gest pentru ei.

– Mă însoțești la o plimbare pe punte?

Adam a privit în jos în ochii rugători ai soției sale, pe deplin conștient că se purta ca un copil. El a reușit să mai disipeze furia pe care a simțit-o cu privire la minciunile ei, dar abandonul ei era un cu totul alt lucru. Încă nu putea să o ierte că apelase la serviciile unui alt bărbat în momentele dificile.

Poate că nu avea să fie în stare niciodată.

Și-a reluat ritmul pașilor fără să-i răspundă, oprindu-se în fața raftului de cărți încorporat deasupra biroului.

– Căpitanului nostru îi place să citească, a murmurat Adam, răsfoind mica selecție de cărți.

– Îi place și să joace șah.

Mia a făcut un semn către o cutie de lemn și o tablă de joc frumoase care stăteau lângă patul lui. Adam a pufnit.

– Să sperăm că are și cărți de joc.

O lună în care soția lui îl bătuse în mod constant la șah ar fi fost suficientă pentru a zdruncina încrederea chiar și celui mai optimist om, iar Adam era departe de a fi unul dintre aceștia. Mai ales, că și el avea propriile minciuni de ascuns.

– Nu-i voi permite soției mele să părăsească corabia asta, Ramsay. Dacă ar fi fost după mine, ea nu ar fi fost aici de la bun început, îi spusese baronului noaptea trecută, după ce Mia se

culcase în sfârșit – dar nu înainte de a-i fi aruncat destule priviri sugestive și pline de dorință, care ar fi topit și o piatră.

– Înțeleg și nu aș vrea să fiu în locul tău. Îmi pare rău că am fost de acord ca ea să meargă cu noi, dar nu mi-ar plăcea să merg până acolo și să nu o avem prin preajmă, dacă nu o să îl găsim pe băiat la fel de ușor pe cât ne așteptăm. Sau dacă Assad cere să o vadă înainte să ni-l predea.

Adam a coborât paharul de Porto pe care tocmai îl ridicase la gură.

– Te rog spune-mi că nu ai de gând să o folosești pe soția mea drept momeală, Ramsay.

Baronul a fluturat spre Adam mâna lui cu trei degete.

– Nu, bineînțeles că nu asta intenționez. Totuși, dacă Assad crede că ea se află acolo, ar putea să-l scoată pe băiat și să facă lucrurile într-o manieră mult mai facilă. În plus, nu cred că ai vreo șansă de a o împiedica să plece, nu dacă mai vrei să mai vorbească vreodată cu tine.

Adam a mormăit, știind că bărbatul cel solid avea dreptate. Și-ar fi dorit ca nemulțumirea ei să nu conteze pentru el, dar nu a putea nega că așa era – chiar dacă în prezent era prea furios pentru a vorbi cu ea.

– Mă voi opune ca ea să pună măcar piciorul pe țărm. Vreau să o știu departe de acele docuri când tu și cu mine vom merge să-i găsim fiul.

Ramsay a rânjit.

– Tu și cu mine?

Adam știa că Ramsay nu era un prost, chiar dacă-i plăcea să o facă pe bufonul. Dacă nu ar fi fost convins de faptul că Adam ar fi avut o contribuție cât de mică la îndeplinirea planului lor, nu ar fi avut nici un fel de remușcări să nu-l lase să urce la bordul corabiei, la fel cum Adam nu ar fi avut nici un fel de remușcare să o părăsească pe Mia.

– Nu cred că te-ai gândit să mă lași pe punte. Sunt foarte bun când vine vorba de luptă față în față și să ucid rapid, fără să am nevoie de pistol. Presupun că ne dorim să fim o prezență cât mai discretă dacă trebuie să ne apropiem de palat.

– Sper că nu *va* mai fi nevoie să-i ucizi, a subliniat Ramsay.

Adam a încuviințat din cap, dornic să fie cât mai flexibil, atâta timp cât asta îl ajuta să-și atingă obiectivele.

–Asta îmi doresc și eu. Cu toate acestea, *praemonitus, praemunitus*[1]. Ramsay a râs.

–Îți înțeleg punctul de vedere și cu siguranță aș prefera să fiu înarmat în această situație. S-a uitat la lichidul din pahar, cu fața lui, care de obicei era amuzată, acum gânditoare, în timp ce analiza situația. Assad se va aștepta ca eu să o aduc înapoi, așa că el va crede că este pe *Ghost*. Asta înseamnă că ar trebui să o ținem pe *Scythe*. Am putea să o mutăm de la început pe *Scythe* înainte ca noi să ajungem la Oran, dar nu pot să nu mă gândesc că asta i-ar trezi suspiciunile. Ar fi mai bine dacă ați începe călătoria pe corabia lui Martin. Așa o vei proteja când nu vei fi acolo, Exley, a adăugat, după ce a remarcat expresia sceptică a lui Adam. Din moment ce nu va veni cu noi, el ar fi cea mai bună soluție pe care o avem la îndemână.

Adam s-a cutremurat la gândul de a petrece săptămâni pe mare cu enervantul francez și de a o lăsa apoi pe Mia singură cu craiul cel arogant.

A lăsat coniacul fin să-l încălzească în timp analiza cuvintele bărbatului.

–Bouchard este atât de bun?

–Bouchard este persoana care aș vrea să-mi păzească propria soție, dacă aș avea una. A izbucnit într-unul din hohotele lui de râs răsunătoare. Ei bine, poate că m-aș mai gândi dacă ar fi vorba să îi apere virtutea.

Adam i-a aruncat lui Ramsay o privire disprețuitoare.

–Nu mă îngrijorează acest lucru, a mințit el, un val de gelozie invadându-l până la globii oculari când s-a gândit la posibilitatea ca bărbatul mai tânăr să se *uite* măcar la soția lui.

Adam s-a gândit la acea conversație acum, pentru a suta oară, întrebându-se dacă nu fusese o prostie să-i permită să vină. Nu se simțea bine mințind-o, dar nu exista altă soluție. Ce contează dacă ar fi fost supărată că a rămas? Ar fi fost mai bine dacă era moartă decât supărată?

A închis cartea pe care o ținea în mâini, enervat de felul în care gândurile i se roteau în minte fără a genera nimic nou sau productiv. S-a așezat la masa mică și și-a urmărit soția cum lucra. S-a gândit la secretul pe care îl păstrase și cât de mult îl enervase.

[1] Paza bună trece primejdia rea (în limba latină în original)

Și apoi s-a gândit la secretul pe care îl ascundea el de ea și la faptul că era cu mult mai groaznic și ireparabil.

L-a surprins urmărind-o și i-a aruncat o privire plină de iubire, fără să șovăie sub încruntarea lui – o încruntare care a apărut de data aceasta mai degrabă din vinovăție și frică, decât din mânie.

Stomacul i s-a strâns din cauza secretului pe care nu-l putea digera și nici nu dorea să-l dezvăluie.

Viața la bordul lui *Scythe* s-a transformat rapid într-o rutină.

Se trezeau nu mult după prima rază de soare, deoarece devenea imposibil să mai doarmă cu toate zgomotele provenite din activitățile obișnuite de la bord. După un mic dejun liniștit în cabina lor, mergeau pe punte, indiferent de vreme, pentru a face mișcare.

Liniștea cădea de fiecare dată când veneau pe punte. Echipajul, neobișnuit să aibă femei sau aristocrați englezi aroganți la bord, nu se putea abține să nu se uite la ei. Din fericire, atât Adam, cât și Mia erau destul de obișnuiți să fie priviți și nu le-au acordat atenție bărbaților.

Când căldura zilei îi ducea înapoi sub punte, citeau sau jucau jocuri pentru a trece timpul. Deși nu făcuseră dragoste de când începuse călătoria, Adam părea că se relaxează pe zi ce trece în prezența ei. În plus, pentru Mia era suficient că dormeau împreună în fiecare noapte, spațiul strâmt al cabinei făcând orice alt aranjament să fie incomod, dacă nu imposibil.

Spre sfârșitul primei săptămâni, când jucau șah și Mia încerca să nu câștige prea repede, căpitanul Bouchard le-a bătut în ușa de la cabină.

A păstrat distanța în primele zile, dar era greu să se evite unul pe celălalt în spații atât de mici. Mia l-a văzut adeseori mâncând cu colegii lui din comanda echipajului în cămăruța care servea drept cabinet medical, sală de mese și salon de întâlnire.

– Vom avea parte de vreme rea în câteva ore. Nu o să fie prea rău, sper, dar poate va fi puțin mai dur. Tânărul căpitan vorbea în franceza sa nativă, ceea ce i se părea mult mai la îndemână. S-a uitat la tabla de șah dintre ei și i-a zâmbit Miei, de parcă l-ar fi amuzat gândul că o femeie joacă șah. Joci șah, nu-i așa?

– Da, ai vrea să facem un joc, căpitane?

Adam a clătinat din cap, fără îndoială închipuindu-și cum vor înota în jurul corabiei după ce ea l-ar fi bătut pe imprevizibilul căpitan.

Bouchard s-a oprit, cu ochii ațintiți spre Adam. Mia l-a lovit cu piciorul pe sub masă pe soțul ei. A oftat și i-a răspuns în franceză, o limbă în care căpitanul se simțea în mod evident mai confortabil să vorbească.

–Soția mea aproape a terminat cu mine, Bouchard. M-aș bucura dacă m-aș putea odihni.

Căpitanul Bouchard a părut încântat de ofertă și Mia și-a dat seama că probabil nu avea parte de mulți alți adversari pe corabie.

Mia a încheiat jocul, bucuroasă că nu mai trebuia să se gândească la soluții ingenioase de a nu-l bate pe soțul ei. Bouchard a sunat după o sticlă de vin și s-a așezat pe locul ocupat de Adam.

Mia a întins pumnii în care ținea câte un pion. Bouchard a ales albul și o bucurie aproape copilărească i s-a răspândit pe chip, bucurie pe care nu făcea nici un efort să o ascundă. Căpitanului Bouchard îi plăcea să câștige. S-a întrebat dacă nu ar fi politicos să-i ofere cel puțin primul joc. Ea analiza situația când a ridicat ochii și l-a văzut pe Adam urmărind-o deasupra unei cărți, cu un pahar de vin lângă el pe birou. S-a uitat spre Bouchard și a ridicat întrebător din sprâncene. Adam a ridicat din umeri, cu o expresie resemnată, indicându-i că s-a spălat pe mâini.

Lașule, a șoptit Mia. S-a întors spre chipul frumos și îngâmfat al lui Bouchard și a decis că i-ar face plăcere să-l bată.

Jocul a decurs exact așa cum s-a așteptat. Bouchard nu era un jucător rău, dar nu a anticipat mai mult de câteva mișcări. De asemenea, era prea atașat de piesele sale pentru a sacrifica vreuna pentru a-și atinge scopul. L-a hărțuit puțin în jurul tablei, nedorind să termine prea repede. În momentul în care i-a dat șah mat, și-a dat seama că ar fi fost mai înțelept să-l lase să câștige. Părea că se umflase dintr-odată și nu a făcut nici un efort pentru a-și ascunde furia. Pentru o clipă, ea a crezut că ar fi fost în stare să arunce cu tabla și cu câteva piese prin cabină.

Ca și când ar fi simțit criza violentă aproape iminentă, Adam a venit lângă ea.

–Ești într-o companie bună, Bouchard. Nu am bătut-o niciodată. Ar fi trebuit să te avertizez. S-a uitat în jos la Mia, cu ochii

sclipind de umor negru. De ce nu ne lași să jucăm noi doi un joc, milady? Bouchard era atât de furios, încât Mia a crezut că va refuza oferta lui Adam. Dar părea că s-a gândit mai bine la ofertă, fără îndoială crezând că mândria lui bărbătească ar avea de suferit dacă ar fi refuzat.

Jocul dintre cei doi bărbați a fost mult mai echilibrat. În cele din urmă, măcelul prelungit s-a încheiat cu o remiză după ce pe tablă nu a mai rămas nimic altceva decât pionii și regii.

Când au terminat, Bouchard s-a lăsat pe spătarul scaunului, cu o expresie mult mai puțin nemulțumită decât avusese cu o oră mai devreme.

– A fost aproape, nu, domnule? I-a aruncat lui Adam un zâmbet arogant în timp ce acesta din urmă a pus piesele înapoi în cutia lor.

Adam a ridicat o sprânceană, dar nu a făcut nici un comentariu.

– Ramsay mi-a spus că îți place să joci cărți, a spus el, engleza stricată atrăgând un zâmbet slab din partea soțului ei.

– Da, a recunoscut el, îndepărtând cutia și tabla de joc de pe masă. Din păcate, nu am nici un pachet la mine.

Bouchard i-a anulat comentariul cu un gest leneș.

– Am eu destule. Ce joci?

Adam s-a așezat lângă Mia.

– Ce-ți place ție să joci, căpitane?

– Piquet, *vingt-et-un*, o mulțime de jocuri. Vrei să facem un joc?

Mia i-a aruncat soțului ei o expresie asemănătoare cu cea pe care el a afișat-o mai devreme, dar el a ignorat-o.

– Un joc de cărți ar fi bine-venit, căpitane.

Bouchard a zâmbit și a trecut la limba lui maternă, de parcă și conversația ar fi fost mult prea importantă ca să aibă loc engleză.

– Să jucăm în sala de mese. Poate că partenerul meu Beauville ni se va alătura.

– Vii, draga mea?

Era pentru prima dată când folosea cuvântul „dragă" în prezența ei de când plecaseră din Brighton.

– Cred că voi trage un pui de somn. Te duci și te distrezi, dar nu stai prea mult?

Ochii lui palizi, ca ai unui animal de pradă au scăpărat amuzați.

*

Mișcarea violentă a corabiei a trezit-o și Mia s-a uitat la ceasul micuț: era aproape miezul nopții. Stomacul îi fierbea și gâtul o durea de la poziția ciudată în care adormise. Avea nevoie de aer proaspăt și asta cât mai repede.

S-a ridicat prea repede și a amețit, apoi și-a simțit capul pulsând de durere. S-a forțat să se miște mult mai încet, stomacul ei ridicându-se inexorabil spre gură în timp ce și-a strâns pelerina în jurul ei și s-a îndreptat spre ușă, ținându-se de pereți și de mobilier în timp ce mergea. S-a oprit în afara ușii, aruncând o privire spre capătul coridorului, spre care dădea ușa cabinei lui. Zgomotul înfundat de voci masculine i-a indicat faptul că încă mai jucau cărți. Nu l-ar fi deranjat pe Adam.

Mia s-a luptat să deschidă ușa care dădea spre punte și în fața ochilor i s-a derulat scena de deschidere din *Furtuna* lui Shakespeare. S-a gândit să se întoarcă în cabina ei, dar aerul proaspăt – oricât de violent ar fi fost – începuse deja să aibă efect și să o scape de greața care părea că se va ivi din nou când se afla sub punte.

A închis ușa și și-a înfășurat pelerina mai strâns în jurul corpului înainte de a se strecura spre una dintre lăzile pe care obișnuiau să stea ori de câte ori veneau pe punte. Vântul și ploaia și stropii sărați de apă de mare i-au biciuit fața și vasul s-a înclinat periculos într-o parte, exact când apa a ajuns la prima stinghie de lemn a lăzii. A fugit să se adăpostească după cutie și abia s-a apucat de marginea aspră și colțuroasă înainte ca picioarele să înceapă să-i alunece de sub ea.

Degetele o ardeau de durere în timp ce se străduia să se țină și să se așeze în poziție verticală. Corabia a fost lovită de un alt val, care apoi a lovit lemnul, trântind-o în genunchi. Durerea ascuțită i s-a ridicat din genunchi până la șolduri.

Fusese o idee îngrozitoare.

Tocmai s-a apropiat suficient de mult încât să se prindă mai bine, când corabia a revenit pe linia de plutire și un val de apă rece a plesnit-o ca o mână uriașă și înghețată. A făcut un pas înapoi și nu a mai apucat să se țină de ladă. Timpul a încetinit pe măsură ce ea a alunecat spre balustradă, cu picioarele și mâinile în căutarea unui punct de sprijin pe lemnul umed și alunecos al punții.

O mână a prins-o atât de tare de braț, încât a făcut-o să strige de durere.

– Ce naiba faci?

Vocea soțului ei s-a făcut auzită prin rafalele de vânt și de ploaie în timp ce el o târa spre strălucirea galbenă a scării. Brațul lui a alunecat în jurul ei și a tras-o strâns în lateral, în timp ce se clătinau pentru a ajunge la un adăpost sigur. Bouchard a apărut în ușă și i-a luat celălalt braț în timp ce Adam a împins-o spre el și a apucat ușile, care se zbăteau ca niște aripi încercând să se elibereze. A închis ușile și s-a întors cu fața spre ea, tăcerea care a urmat părând a fi mai intensă decât furtuna dezlănțuită de afară.

Bouchard i-a dat drumul la braț imediat ce ușa s-a închis.

– Ești supărat pe mine, Adam? a întrebat ea, prostește.

Mia crezuse că Adam fusese furios în acea zi când a surprins-o flirtând cu Gamble. Și apoi a avut impresia că fusese și mai supărat când o urmărise până la casa lui Ramsay în acea dimineață.

S-a înșelat. Ochii îi ardeau ca niște opale de foc pe fața roșie și sprâncenele negre formau o linie dreaptă. Mia a făcut un pas înapoi și ar fi căzut dacă Bouchard nu ar fi fost chiar în spatele ei și nu ar fi prins-o în brațe.

Adam a înghețat și culoarea i s-a scurs de pe față ca nisipul dintr-o clepsidră. Ochii lui au licărit privind de la Bouchard la Mia și înapoi, iar trăsăturile sale au revenit la expresia lor normală, impenetrabilă. I-a oferit politicos brațul Miei.

– Mulțumesc pentru ajutor, căpitane.

Bouchard s-a retras pe coridorul îngust la fel de rapid ca o săgeată eliberată dintr-un arc.

Adam nu a vorbit până nu au intrat în cabină.

– Dă-ți jos hainele; sunt ude.

Vocea lui era mai rece decât apa care o udase. Mia s-a chinuit cu mantia, cu mâinile tremurând atât de tare încât nu putea să deschidă un simplu nasture.

A făcut un pas mai aproape de ea.

– O să te ajut eu.

Ea și-a lăsat mâinile pe lângă corp, în timp ce degetele lui puternice și îndemânatice i-au deschis și i-au dat jos mai întâi pelerina și apoi rochia, fără să se oprească până când nu a ajuns la furoul ei, care era încă uscat. A luat una din păturile de pe pat și a înfășurat-o în jurul ei înainte de-a o acoperi cu restul de așternuturi.

S-a întors la auzul unui ușor ciocănit în ușă.

– Intră, a strigat.

Bouchard însuși stătea în prag, ținând o tavă mică cu un Brown Betty și două pahare.

Adam a luat tava.

– Mulțumesc, căpitane.

Bouchard s-a uitat în ochii Miei peste umărul lui Adam, ca să se asigure că este nevătămată.

– Noapte bună, căpitane Bouchard.

Răceala din vocea lui Adam a redus la jumătate temperatura din cameră. Și-a înfipt piciorul în ușă și a închis-o fără să aștepte un răspuns. A așezat tava cu un zgomot pe masa micuță și s-a răsucit spre ea.

– Crede că o să te bat. Și-a trecut brusc o mână prin păr, ca și când asta ar putea servi pentru a-și ține sub control emoțiile. Ochii i s-au aprins. A făcut un gest cu mâna spre coridor, iar buzele i s-au subțiat până când au rămas doar niște linii fine și palide pe fața lui încordată. Și *tu* ai crezut că te voi lovi când am fost pe punte.

Mia a înghițit în sec.

– Când ți-am dat vreodată motiv să te gândești la așa ceva? S-a așezat pe un scaun și și-a lăsat capul să cadă pe spătarul de lemn lustruit.

Mia s-a străduit să iasă din veritabilul cocon pe care îl construise în jurul ei, ținând așternuturile cu o mână în timp ce se îndrepta spre el. Și-a ridicat privirea la atingerea mâinii ei, cu ochii lui frumoși plini de durere.

– Ar fi trebuit să fii în pat, a mormăit el.

A tras așternutul în jurul ei și s-a așezat în poala lui. A rămas nemișcat o clipă înainte ca brațele lui să o îmbrățișeze și să o legene. A oftat și s-a sprijinit de pieptul lui, aproape plângând când bărbia lui s-a oprit deasupra capului ei.

– Adam?

– Da?

Mâna lui s-a mișcat pentru a-i așeza o buclă rebelă în spatele urechii.

– Îmi pare rău. Nu cred că m-ai răni vreodată. A fost doar...

– Ai mai fost lovită?

Ea a încuviințat din cap, apropiindu-se în timp ce brațele lui o strângeau.

– Sultanul devenea adesea nervos și lovea în primul lucru – sau persoană – care-i cădeau în cale. L-a simțit cum a clătinat din cap și a privit spre el în sus. Este în regulă, Adam. Nu m-a rănit niciodată grav.

I-a luat bărbia în mână, cu ochii neobișnuit de strălucitori.

– Cum ar putea vreodată să te lovească vreun bărbat? Ar fi ca și cum ai lovi o floare sau un... pisoi.

Ea a zâmbit când a auzit comparația.

– O floare. Acesta este unul dintre cele mai frumoase compliumente pe care le-am primit vreodată.

Buzele i s-au răsucit, dar nu a fost un zâmbet.

– Nu ți-aș face niciodată rău, Mia.

– Știu asta. Te-ai speriat și asta te-a supărat. De multe ori am simțit la fel cu Jibril. Mi-ai salvat viața acolo, Adam.

S-a întors.

– Bouchard ne-a pregătit un festin. Buzele i s-au curbat. Nu sunt fericit de motivul care a declanșat asta, dar nu pot spune că nu mi-a făcut plăcere să-l transform în menajera noastră.

Mia a rânjit și s-a îndreptat spre masă pentru a pregăti ceaiul.

– Sunt sigură că va regreta mâine gestul.

A pufnit.

– Sunt sigur că deja regretă ce a făcut.

Au sorbit din ceai și au mâncat feliile groase de pâine, unt și gem. Mia era epuizată, atât din cauza evenimentelor de pe punte, cât și a celor de dedesubt. De asemenea, a devenit brusc curioasă.

– Adam?

A terminat de mestecat pâinea și a băut niște ceai.

– Da?

– Îmi vei povesti câte ceva despre celelalte căsătorii ale tale?

Ochii i s-au mărit în mod amuzant.

– Acum? Vrei să auzi despre căsătoriile mele dezastruoase acum? După luni întregi de la nuntă?

Ea a dat din cap.

– Ești o femeie neobișnuită, Mia Exley.

Un sentiment de căldură și de împlinire a inundat-o la auzul numelui ei de căsătorie.

– Motivul pentru care nu te-am întrebat până acum este că nu am crezut că ți-ai ucis soțiile, Adam.

– O, cum de poți fi atât de sigură?

– Am fost sigură de acest lucru încă din prima noapte când ne-am cunoscut.

– Cum așa?

– Nu ai părut niciodată rușinat sau îngrijorat, ci doar enervat – de prostia celor care ar putea crede așa ceva. Nu ești genul de bărbat care rănește femeile, copiii sau orice persoană mai slabă decât tine.

– Apreciez încrederea ta totală.

Ea i-a cuprins maxilarul.

– Te rog să-mi spui ce s-a întâmplat.

S-a așezat pe scaun și a oftat.

– De ce nu? Presupun că ar trebui să le ordonez cronologic. Aveam nouăsprezece ani când am văzut-o pentru prima dată pe Veronica. Era... S-a oprit și a clătinat din cap la imaginea care probabil i se derula prin fața ochilor. Ei bine, nu semăna cu nimic din ce văzusem vreodată.

Gelozia pentru soția lui moartă i s-a oprit în gât, ca un nod care nu o lăsa să respire. Privirea de pe chipul lui când s-a întors în trecut era pierdută. Ce cutie cu secrete periculoase deschisese?

– Dacă nu aș fi fost un tânăr idiot, bolnav de iubire ca un taur în călduri, mi-aș fi dat seama de cât de diabolică era. Ea m-a chinuit pe mine și pe toți ceilalți bărbați care s-au luptat pentru mâna ei până când problemele au ajuns la un punct în care, din cauza ei, a trebuit să provoc la duel pe unul dintre cei trei bărbați cu care a avut legături.

– Trei?

– Nu l-am ucis, dar nu-și va mai putea folosi brațul vreodată. Buzele i s-au schimonosit de dezgust. Am fost un prost, aproape orbit de bucurie când a acceptat să se căsătorească cu mine.

Mia a întins mâna după ceașcă, dar i-a tremurat atât de tare încât a lăsat-o în farfurie. Fusese îndrăgostit de Veronica.

Adam era pierdut în amintirile sale.

– Veronica a fost o ființă complet pasională, lipsită de perspectiva rece și rațională în care fusesem eu crescut încă din fragedă pruncie. La început am fost fermecat de diferențele dintre noi. Dar am devenit mai puțin îndrăgostit de natura ei furtunoasă după ce s-a născut Catherine, a spus el și s-a încruntat înspre ceașcă.

– De ce? Ce s-a întâmplat atunci?

A inspirat adânc înainte de a-și ridica ochii, cu privirea deprimată.

– Veronica a devenit și mai de nestăpânit după ce și-a dat seama că nu a născut un fiu. Nu voia altceva decât să lase copilul la țară și să se mute la Londra. A ridicat din umeri. I-am satisfăcut dorințele până când a rămas însărcinată cu Eva. Acestea au fost probabil cele mai lungi nouă luni din viețile noastre. Ea a fost... devastată când și-a dat seama că urma să dea naștere încă unei fete. Am ținut-o la Exham cât mai mult timp, rămânând cu ea la țară, deși a început să ne urască – și pe mama, și pe sora mea, ca să nu mai spun de fiicele ei.

El s-a uitat la ea și de data aceasta Mia a știut într-adevăr că privirea îi era adresată chiar ei.

– Am ținut-o la Exham, sperând că își va depăși ura irațională față de fiicele ei. Nu am atins-o în acea perioadă. Pometii lui ascuțiți erau pătați cu un roșu-închis. Îmi era frică să nu o las gravidă. A scuturat din cap. Cum poate o femeie să-și urască propriul copil

Mia și-a dat seama că era o întrebare serioasă.

– Am văzut situații de genul acesta în harem. Uneori femeile respective și-au neglijat copilul. Alteori, a făcut ea o grimasă mamele au încercat să le facă rău. Nu știu cum trebuie să se simțit, dar cred că este un sentiment foarte, foarte dezagreabil

– Când i-am sugerat să rămânem la țară și să nu mai parti păm la un alt sezon, parcă a înnebunit. M-a lovit cu brațele. A încercat să rezonez cu ea – să o calmez –, dar ea s-a îndepărta a fugit de mine ca o nebună. Pentru că nu a reușit să se întoa acasă în întuneric, m-am dus la grajduri ca să înșeuez un ca să plec în căutarea ei. Buzele i s-au încrețit într-un zâmbet am Am găsit-o într-unul dintre grajduri, cu unul dintre vizitii mi-a râs în față și m-a umilit.

Mia a întins mâna.

– O, Adam.

– Știam că trebuia să o fi lăsat să plece la Londra – ca să o în părtez de familia mea. Și-a întors mâna cu palma în sus și i-a p degetele cu putere. Din momentul în care am ajuns la Londra s-a lăsat prinsă într-un vârtej aproape violent de distracții. A ușor să ignor relațiile ei sexuale și orgiile la care participa moment ce frecventam cercuri diferite până în acel moment

simțeam prea eliberat ca să fiu supărat pe ea, ca să-mi pese de ce a făcut, atâta timp cât o făcea fără ca eu să văd și să știu.

– La sfârșitul sezonului respectiv, ea a mers la Brighton și eu am plecat acasă. Adam i-a strâns mâna Miei, cu fața bolnavă de vinovăție. Am fost un laș și am fost bucuros că sunt departe de ea. Sincer să fiu, aș fi fost fericit să nu o mai văd niciodată. Așa cum s-au derulat lucrurile, n-am mai văzut-o aproape doi ani. Eu mi-am petrecut timpul la Exham cu mama, sora și fetele mele. Au fost zile în care aproape că am uitat de existența ei. Și-a retras mâna și s-a ridicat din scaun. Mă tem că o să am nevoie de ceva un pic mai puternic decât ceaiul, draga mea.

S-a așezat din nou, cu un pahar de coniac în mână.

– Nu puteam rămâne la țară pe vecie și am fost nevoit să plec la Londra cu afaceri. Am fost șocat de schimbările pe care le-a suferit Veronica – atât fizice, cât și emoționale. Ea era... El a luat o înghițitură din băutură. Ei bine, era trasă la față și slabă ca un schelet. Rareori ne întâlneam și nu a dormit niciodată la Exley House. Mă aflam deja de câteva săptămâni în oraș când niște zgomote m-au trezit la trei sau patru dimineața. Am observat o lumină pe sub ușa Veronicăi. Am putut auzi sunetul vocilor – voci masculine – împreună cu cea a soției mele.

Mia a închis ochii pentru o secundă. Când i-a deschis, a văzut că paharul lui era gol și că privea pierdut spre perete.

– Încă îmi amintesc ce am simțit în acel moment, și nu a fost gelozie. Știam de amanții pe care i-a avut de ani întregi. A râs. La naiba, m-am simțit eliberat. Nu, ceea ce am simțit în acea noapte a fost ură.

Aceeași emoție, probabil identică cu cea de atunci, i-a strălucit pe chip când a vorbit despre evenimentul de demult. În acel moment l-ar fi putut crede capabil de orice, chiar și de crimă.

– Am detestat ce mi-a făcut mie, copiilor noștri, *vieții* noastre. Și acum părea hotărâtă să murdărească unul dintre puținele locuri care mi-au rămas sacre. Propria mea casă. Nu m-am deranjat să bat la ușă. Zâmbetul pe care l-a afișat a fost unul sălbatic. Am găsit-o pe Veronica în pat, nu cu unul, ci cu doi bărbați. Mai auzisem numele ambelor bărbați înainte, dar nu-i cunoșteam. Unul era fiul mijlociu al unui baron sărac care i-a făcut curte Veronicăi când am întâlnit-o prima dată.

Celălalt era un băiat simplu – fiul unui boiernaș de țară obscur. În mod firesc, cei doi bărbați au fost îngroziți. Dar nu și Veronica. La început a fost furioasă. Cât de nervoasă a fost când i-am dat afară iubiții! A râs și a clătinat din cap. Chiar și în acele momente am găsit expresiile bărbaților amuzante. Le-am spus că valetul meu îi va conduce spre ieșire și apoi am deschis ușa. S-au grăbit să iasă afară din casa mea, împiedicându-se unul de celălalt în goana de a-și recupera hainele și încălțămintea pe care o țineau în brațe în timp ce dispăreau în noapte. În tot acest timp, Veronica țipa.

Umorul i-a dispărut de pe față.

– Veronica a refuzat să se întoarcă la Exham. Nu vreau să vorbesc despre motivul pentru care fusesem nevoit să o duc acolo. A devenit cu totul insuportabilă când a ajuns acasă. De asemenea, era și însărcinată.

Mia i-a întâlnit privirea rece. Știa deja că afișa expresia aceea inumană și impasibilă doar atunci când era extrem de emoționat.

– A fost de neconsolat după ce a născut-o pe Melissa. De data asta am angajat o guvernantă, dar femeia nu putea să stea trează la orice oră din zi și din noapte. A ridicat din umeri, ridurile din jurul ochilor și al gurii adâncindu-se și devenind mai distincte. A scăpat și s-a dus la turnul din vestul castelului. A fost o noapte groaznică, deci este greu de spus dacă a avut un accident sau a sărit. Oricum ar fi fost, a murit. Nu se putea pune problema că aș fi ucis-o, pentru că eu dormeam în patul meu când s-a întâmplat nenorocirea. Unul dintre lachei a văzut-o pe Veronica ieșind din cameră și a urmărit-o.

– Atunci, cum se face că toată lumea din Londra a crezut că ai ucis-o? a întrebat ea.

– Oamenii nu au nevoie de dovezi pentru a crede ceva, dragă. Ei cred ce vor să creadă. Știau că ne uram unul pe celălalt de ani întregi și și-au creat propriile povești, mult mai interesante.

– Povestește-mi despre duel.

De data aceasta, Adam a râs cu adevărat.

– O, bărbatul mai în vârstă a plecat pe continent. A apărut doar bărbatul mai tânăr, atât de speriat încât și-a pătat pantalonii. I-am dat un pic de bătaie și l-am trimis acasă cu niște vânătăi și nimic altceva.

– Vezi, nici măcar nu poți răni un om care ar fi meritat asta.

– O, nu o merita nici pe Veronica, nici pe mine. Era doar un băiețandru.

Mia nu a fost de acord cu evaluarea lui, dar nu a intrat în alte detalii.

Și-a înclinat capul într-o parte și a zâmbit.

– De fapt, mă simt chiar bine când povestesc asta altcuiva.

– N-ai spus nimănui nimic din toate astea?

– Cui naiba i-aș fi putut spune?

– Nu știu – poate celei de-a doua soții?

– Mă îndoiesc că am schimbat mai mult de o sută de cuvinte cu fata aia. Biata Sarah! A dat din cap cu putere. A doua mea căsătorie a fost o greșeală, o vină care îmi revine în totalitate.

– Prostii! A fost de acord cu căsătoria, nu-i așa?

– Da, așa a fost. Dar nu a avut de ales în această privință.

– Cum vine asta?

Spre surprinderea ei, s-a înroșit la față.

– L-am bătut pe tatăl ei la un joc de cărți – i-am luat tot ce avea. Când m-am dus să-mi verific câștigurile, am găsit-o pe Sarah acolo, locuind singură într-o casă cu câțiva servitori bătrâni care i-au fost prea loiali ca să o părăsească.

Mia a respirat agitată.

– Se pare că așa își ducea existența de ceva vreme. Nu avea bani, nu avea familie – tatăl ei dispăruse nu cu mult timp după jocul nostru de cărți – și nu avea unde să meargă.

– Așa că te-ai căsătorit cu ea?

Adam a dat din cap.

– Deci, m-am căsătorit cu ea.

– Dar ce...

– Ce s-a întâmplat? Ei bine, s-a dovedit că Sarah nu era atât de singură pe cât aș fi crezut. De fapt, ea era deja însărcinată când ne-am căsătorit.

Mia a clătinat din cap.

– O, Adam.

– Pari să tot repeți asta în seara asta, draga mea.

– Ai aflat și ai divorțat de ea?

– O, deloc. A râs de șocul pe care l-a văzut pe fața ei. Am fost perfect dispus să-l recunosc pe copilul ei nenăscut ca fiind al meu – de ce nu? Dacă ar fi avut un fiu, el ar fi fost moștenitorul meu și asta

ar fi fost un motiv de ușurare. Îți voi spune un alt secret, dragostea mea – nu mi-am consumat niciodată a doua mea căsătorie.

Mia a clipit.

– Sarah era o ființă atât timorată, încât nu am reușit niciodată să trec de privirea ei îngrozită și de buzele ei tremurânde. Trebuie să fi trecut o lună de la căsătoria noastră când ea a leșinat în timp ce eu, mama și Jessica primeam oaspeți. Mama mea mi-a spus că este însărcinată. Eu încă mai încercam să găsesc o modalitate de a găsi un subiect de discuție care să nu o ucidă de spaimă când a dispărut. – O, Adam, nu!

A chicotit.

– O, Mia, ba da. Se pare că a decis să-l contacteze pe tatăl copilului ei nenăscut, un preot de la parohia unde a locuit și i-a comunicat acestuia situația în care se afla. Tânărul a decis să-și înece durerea pricinuită de căsătoria ei cu mine în munca misionară și era pe punctul de a pleca într-un loc părăsit de Dumnezeu. În cele din urmă s-a răzgândit și și-a asumat responsabilitățile, luând-o pe Sarah cu el.

– Cum ai aflat toate acestea? a întrebat ea mirată.

– Am angajat un detectiv. Omului i-au trebuit aproape trei ani să-i urmărească de la Liverpool până într-un sat uitat de lume din India.

Mia a încercat să-și imagineze ceea ce soțul ei trebuie să fi simțit când i-a fugit și a treia soție de lângă el. Ea și-a înghițit rușinea, jurând să-i arate cât de mult îl iubea pentru a compensa trecutul lui groaznic.

– Ce a spus ea când a găsit-o omul angajat de tine?

– Nimic.

Mimica lui era sumbră.

– Nimic?

– Era deja moartă, atât ea, cât și preotul. Se pare că au nimerit în mijlocul unui focar de holeră. Pentru a doua oară m-am trezit văduv.

S-a dus la el, lăsându-și pătura în urmă și târându-se în poala lui.

– Îți pare rău pentru mine, milady?

Ea a încuviințat din cap, prea zdruncinată pentru a vorbi.

–Ar trebui să fii îngrijorată pentru tine însăți – la urma urmei, soțiile mele nu sfârșesc prea bine, chiar dacă eu nu sunt implicat cu adevărat în finalul lor tragic.

L-a privit, ținându-l și mai tare.

–Adam?

I-a simțit buzele sărutându-i părul.

–Mmm?

–Te iubesc.

El a încremenit, dar îi simțea respirația caldă pe scalpul ei.

–Ar fi trebuit să-ți spun asta cu mult timp în urmă. Cred că te-am iubit din noaptea în care m-ai dus la teatru și te-am văzut în compania prietenilor tăi.

A rămas tăcut.

–Să te iubesc ar fi trebuit să-mi facă viața mai ușoară, dar tot ce am putut gândi a fost că te-ai căsătorit cu mine doar pentru a-ți face un moștenitor și că dragostea mea ar fi ultimul lucru pe care ți l-ai dori. Cu toate astea, nu m-am gândit deloc la asta și mi-am amânat în schimb planurile de evadare pentru a mă bucura de aceste momente. Îmi pare atât de rău.

–Șșt, a murmurat el în părul ei, mângâind-o pe spate în timp ce o ținea.

Lacrimile i s-au rostogolit pe față.

–Vreau doar ca mariajul nostru să revină la ceea ce a fost înainte de Brighton.

–Nu ne putem întoarce în trecut, Mia. El a îndepărtat-o din brațele sale și a privit în jos, ștergându-i lacrimile de pe față cu degetele mari și zâmbindu-i. În plus, cred că ar trebui să mergem înainte și să facem ca mariajul nostru să meargă și mai bine.

Capitolul 27

Furtuna a durat două zile întregi, dar în restul călătoriei vremea s-a dovedit a fi liniștită – atât în interiorul corabiei, cât și în exterior. Adam nu ar fi crezut niciodată așa ceva, dar se bucura foarte mult de această călătorie. Într-un fel, a fost aproape o călătorie de nuntă, deși cu ciudat de mulți bărbați prin preajmă. Călătoria ar fi fost complet lipsită de griji dacă, la finalul acesteia, soția lui nu ar fi avut intenția de a merge la un bărbat care voia să o omoare.

El și Mia au făcut dragoste și au vorbit așa cum nu o mai făcuseră niciodată până atunci, chiar și în timpul primelor zile ale căsătoriei lor. Ea i-a povestit despre viața din palatul sultanului și despre cum s-a hotărât, încă de la început, să nu fie supărată și să nu se autocompătimească, propunându-și să facă tot ce-i stătea în putință pentru a-i asigura o viață mai bună fiului ei. El i-a povestit despre copilăria lui, despre viața lui la școală și despre anii pe care i-a petrecut în solitudine după ultima căsătorie.

După prima săptămână, s-au dus să ia cina cu Bouchard și apoi să joace *cribbage* sau un joc care se joacă pe trei coloane pe care francezul îl cunoștea sub numele de *nines*.

Dacă cineva i-ar fi spus în urmă cu două săptămâni că el și Bouchard – un bărbat pe care și-a dorit instantaneu să-l ucidă – se vor bucura de compania celuilalt, ar fi zis că e nebun.

Oricât de mult i-ar fi plăcut lui Adam după-amiezile și serile, era obișnuit cu activitatea fizică și zilele lungi fără nici o posibilitate de a face exerciții fizice erau infernale. În timpul celei de-a doua săptămâni la bord a găsit un loc mai retras și s-a trezit un pic înainte răsărit pentru a face exerciții de scrimă pe punte.

Unul dintre marinari trebuie să-i fi spus căpitanului lor despre asta, pentru că în dimineața următoare când Adam a urcat pe punte a dat de Bouchard care îl aștepta cu sabia în mână.

– Căpitane, ce... surpriză, a spus Adam, arătându-i bărbatului mai tânăr expresia distantă pe care a găsit-o a fi atât de utilă la masa de joc.

Îl plăcea pe Bouchard, dar nici mort nu i-ar fi arătat asta. Francezul era cel mai arogant, mai nesuferit și mai nestatornic om pe care Adam îl întâlnise vreodată. Nu avea rost să-i lingușească ego-ul exprimându-și un sentiment care ar fi putut fi interpretat greșit drept admirație.

– Am auzit că ești pe punte și înțepi aerul cu spada, milord. Cred că ți-ar plăcea să mă înțepi pe mine mai curând, nu?

Zâmbetul lui Bouchard a făcut ca mâna lui Adam să se încleștеze. Ceea ce l-a determinat să-și privească sabia.

– Nu mă antrenez cu săbii reale. Ultimul lucru de care am nevoie este să te ucid și ca echipajul tău să mă arunce la pești.

Lui Bouchard i s-a părut amuzantă această idee.

– Da, ultimul lucru de care am nevoie este să *te* omor și să... ca, s-a corectat el, soția ta mă arunce la pești.

Amândoi au râs la această remarcă.

– Păcat că nu avem lame de antrenament. Adam s-a gândit o clipă și apoi a avut o idee. Am dat gata mai mult de o sticlă de vin amândoi – mai există dopurile de plută? La mine se potrivesc.

S-a uitat la vârful subțire al sabiei sale. Da, un dop ar fi de ajuns să-i astupe vârful. Ar trebui să le testeze o vreme până când se vor asigura că totul e-n regulă. S-a uitat la sabia lui Bouchard.

– Cred că a ta va avea nevoie de mai multe dopuri.

Francezul a dat din cap.

În timp ce Bouchard s-a dus să facă rost de dopuri, Adam și-a dezbrăcat vesta și cămașa și a început să-și facă exercițiile de încălzire asupra cărora tot insista Beauleaux înainte de a începe antrenamentul.

Era la jumătatea ultimului set de exerciții când tânărul s-a întors. L-a urmărit pe Adam până când a terminat și apoi i-a întins câteva dopuri.

– Ce faci? a întrebat Bouchard, tăind cu atenție primul dintre dopurile pe care le-a adus cu lama ascuțită.

– Exerciții de încălzire.

Adam a străpuns dopul cu capătul sabiei sale scurte și l-a privit pe Bouchard. A adus o găleată cu dopuri și a înfipt câteva pe lamă.

Probabil e o idee înțeleaptă.

– Exerciții de încălzire? a rostit ultimele două cuvinte de parcă ar fi fost o noutate pentru el. Ceea ce probabil și era. Engleza omului era bună – într-adevăr părea să îmbunătățească pe zi ce trece –, dar îi lipseau totuși multe cuvinte din vocabular.

– Trebuie să le faci ca nu-ți faci rău singur – adică, corpului tău.

A văzut grimasa lui Bouchard și a zâmbit.

– Acum îți permiți să râzi. Așteaptă doar până ajungi la vârsta mea. Îți vei dori să fi avut mai multă grijă față de corpul tău.

Francezului i s-a părut amuzant.

– Ce vârstă ai? a întrebat el, potrivind ultimul dop pe sabie.

– Sunt mai bătrân ca tine.

Lui Bouchard i s-a părut și mai amuzantă încercarea lui Adam de a se menține în formă.

– Deci, suntem gata, bătrâne? Sau ai nevoie de mai multe *exerciții de încălzire*?

Adam a ignorat întrebarea ironică și a luat poziția de atac.

– *En garde!*

Ora următoare a fost pentru Adam una dintre cele mai istovitoare din întreaga sa viață. Nici măcar la Eton, acolo unde scopul exercițiilor de scrimă fusese fie să decapiteze, fie să-i zdrobească pe toți colegii în modul cel mai sălbatic cu putință, nu se mai confruntase cu un adversar de calibrul lui Bouchard.

Francezul învățase scrima chiar în luptele pe care le dăduse, iar stilul lui nu avea nimic în comun cu cel al aristocraților din toată Europa. Drept urmare, nimic din ceea ce făcea Bouchard nu a fost previzibil sau nu aparținea nici unui stil sau școli anume. Adam a fost nevoit să fie extrem de concentrat în fiecare secundă pentru a-și apăra viața. Bouchard adora haosul: nu conta ce manevre făcea Adam; omul era gata să se angajeze în luptă.

Până în a treia dimineață deja aveau parte de un public mic, ca să nu mai vorbim de Ramsay, a cărui *Ghost* naviga alături de *Scythe* în ziua aceea. Cele două corăbii s-au apropiat suficient pentru ca baronul să transmită mesaje scurte de la un vas la celălalt. Scopul mesajelor lui Ramsay era acela de a fi sigur că cei doi bărbați nu încercau să se omoare unul pe celălalt.

Cu fiecare dimineață, antrenamentul lor a început să capete din ce în ce mai mult public, până când ambilor le-a fost extrem de dificil să mai reușească vreo tușă.

În acea dimineață era ultima lor luptă. Adam s-a înclinat în fața bărbatului mai tânăr odată ce au terminat și și-au dat mâna.

– Te miști bine pentru un bătrân.

Adam a pufnit.

– Și tu te descurci bine pentru un sălbatic nedisciplinat.

Au râs și s-au despărțit. Adam a intrat în cabină, unde a găsit-o pe Mia trează și mâncând micul dejun. A sărutat-o pe creștetul capului înainte de a se îndrepta spre pat pentru a-și da jos hainele ude de transpirație.

– De ce te-ai trezit atât de devreme? a întrebat-o.

– M-am trezit și tu nu erai aici. Am decis că nu merită să stau în pat.

A luat o mușcătură din felia de pâine prăjită cu gem și a zâmbit.

– Ar fi trebuit să rămân în pat să dorm. Cred că în curând fiecare centimetru din corpul meu va fi acoperit de vânătăi. S-a întors pentru a-și privi partea stângă în oglindă, unde avea mai multe semne roșii care se alăturaseră celorlalte mai vechi, de culoare albastră sau neagră.

Soția lui a făcut un zgomot nepoliticos.

– Mi-aș dori să nu te lupți cu el. O să-l rănești și apoi ne va arunca peste bord.

Adam a zâmbit când a auzit sfatul obișnuit al soției sale de a se abține când venea vorba despre Bouchard, ceea ce s-ar fi aplicat probabil oricărei interacțiuni cu el.

– Este o ocazie prea bună pentru a renunța. Este destul de priceput în felul său. O să pot să-l învăț pe Beauleaux câte ceva după asta.

Ei bine, asta în cazul în care nu s-ar fi întors în Anglia într-un sicriu. El nu i-a spus Miei că, pe lângă jocul de cărți și exercițiile de scrimă pe care le împărtășea cu Bouchard, au vorbit și despre pericolul cu care se vor confrunta în Oran. Bărbații pe care ei aveau de gând să-i păcălească erau un grup de ucigași înrăiți și de tâlhari care juraseră răzbunare pentru bărbatul pe care-l slujeau. Pericolul era foarte mare.

Adam îi spusese deja lui Bouchard despre Mia și despre intenția lui de a o lăsa la bordul *Scythe* în timp ce el și Ramsay s-ar fi strecurat în palat.

– Nu-i va plăcea că ai mințit-o, Exley, a spus Bouchard în franceză, apoi a luat cămașa pe care a dezbrăcat-o și și-a șters sudoarea de pe față după unul dintre antrenamentele lor de dimineață.

Adam a scos dopul de pe sabie și a pus-o în teacă. O va ascuți după ultimul lor antrenament.

– Nu trebuie să-i placă. Este destul de periculos că se va afla atât de aproape de un bărbat care-i dorește moartea. Spune-mi din nou ce vei face după ce mă voi alătura lui Ramsay.

Bouchard și-a tras cămașa și s-a așezat pe una din lăzile în care ținea velele de rezervă și echipamentul pentru corabie. A continuat conversația în limba maternă.

– Mă despart de voi înainte de a intra în port și voi ancora la est de Quora's Bluff. Dacă Assad are planificate câteva surprize neplăcute pentru *Ghost* în raza portului, tu și cu Ramsay va trebui să vă asigurați retragerea și să veniți, în schimb, pe *Scythe*. Călătoria nu va dura mult, poate aproximativ o oră de mers pe jos până la palat, dar s-ar putea să fie cineva pe urmele voastre. A ridicat din umeri. Să sperăm că Assad nu are planuri mărețe să trimită corăbii care să patruleze zona și să ne surprindă. S-ar putea să știe deja că venim sau poate că nu. El nu are la îndemână flota impresionantă pe care a avut-o tatăl său. Nu cred că va vrea să rişte și să se aleagă cu prea multe corăbii avariate. Are nevoie de bani pentru a cumpăra mai multe corăbii, nu de un război în care să le piardă și pe puținele care i-au mai rămas. Își dorește să obțină răscumpărarea, dar și pe soția ta – însă mai mult vrea banii. Va uita de Lady Exley dacă situația îi va crea prea multe probleme.

Adam a încercat să-și găsească cuvintele potrivite în astfel de situații, dar nu a putut.

Francezul s-a scărpinat pe umăr și a oftat, parcă s-ar fi forțat să spună ceva ce nu voia.

– Trebuie să-i spui că va rămâne aici, milord. O voi păstra în siguranță, dar trebuie să fii tu cel care îi spune că a fost decizia ta. A menționat deja de mai multe ori ce plănuiește să facă atunci când ajunge la palat.

A atins cu degetele desenele ornate de pe mânerul sabiei sale înainte de a o pune înapoi în teacă și de a-și ridica privirea spre Adam. Nu mai folosea dopuri pentru antrenamentul lor. În schimb, unul dintre oamenii săi îi făcuse un înveliș din piele.

Adam a știut că tânărul avea dreptate. Oricât și-ar fi dorit să evite confruntarea și să plece pur și simplu, nu era responsabilitatea acestui om să-i dea explicații soției sale.

Adam o privea acum, în timp ce-și mânca micul dejun și-și făcea planuri pentru a doua zi. Mânca, privindu-l cum se spăla în ligheanul cu apă fierbinte. Ea, cel puțin, se bucura din plin de această lipsă forțată de intimitate. Adam s-a văzut nevoit să recunoască faptul că nu l-a deranjat atât de mult pe cât a crezut la început că se va întâmpla.

A stors prosopul și și-a șters pieptul și stomacul. Ochii ei i-au învăluit corpul și, ca de fiecare dată, asta l-a excitat. Și-a lăsat pâinea prăjită neterminată pe farfurie și și-a șters firimiturile de pe degete. S-a ridicat în fața lui și a tras cordonul. Halatul i-a alunecat pe podea, expunându-i trupul gol. Abdomenul ei avea doar o curbă blândă, un semn abia perceptibil al vieții care creștea în interiorul ei. Dar asta a făcut-o să devină mai voluptuoasă și efectul a fost ca al unui tonic miraculos, iar el a lăsat prosopul umed din mâini și a tras-o în brațele sale simțindu-i pielea caldă și uscată. Mâinile ei s-au strecurat spre partea din față a pantalonilor lui, degetele ei agile dezbrăcându-l în câteva momente, în timp ce el i-a mângâiat gâtul, maxilarul, urechea, inhalând parfumul ei dulce.

–Te iubesc, Adam, a murmurat ea în pieptul lui, cu gura închizându-se pe un mamelon cu limba ei pricepută, făcându-l să geamă de plăcere.

Lui Adam nu i-a mai rămas decât să spere că ea va mai simți la fel și când îi va spune că nu o lasă să aibă nici un rol în salvarea fiului ei.

Capitolul 28

Cu o seară înainte să ajungă la Oran, Adam și Mia au luat masa singuri, sperând că va fi pentru ultima dată – cel puțin în această călătorie. Dacă totul avea să meargă bine, Jibril li s-ar alătura în călătoria de întoarcere.

Oricât de mult a așteptat întoarcerea fiului ei, Mia se bucura de timpul petrecut la bord cu Adam. Deveniseră din ce în ce mai apropiați unul cu celălalt, într-un mod inevitabil în acest spațiu închis. Cu fiecare zi care trecea, el părea să se comporte din ce în ce mai natural în prezența ei. Nici măcar nu mai era același om. Nu numai pielea lui – care devenise surprinzător de întunecată în timpul celor patru săptămâni petrecute pe mare, făcându-i ochii și mai frapanți –, ci chiar și el părea să fi întinerit. Mia a atribuit acest lucru căpitanului Bouchard. Cei doi bărbați se certau în mod constant, ca băieții, despre cărți, cai, pistoale, luptele cu sabia, vreme și probabil femei, atunci când Mia nu era prin preajmă. Nu l-a văzut niciodată pe Adam atât de deschis, chiar și când se afla în compania lui Danforth. S-a întrebat dacă așa a fost înainte de căsătorie și de cenzura socială ulterioară.

Seara acesta era ultima lor noapte înainte de a se confrunta cu un pericol teribil și ea a decis să facă în așa fel încât fiecare secundă să conteze.

– Aș vrea să-ți arăt câteva dintre hainele pe care le-am adus cu mine. Am mai multe haine, una dintre ele a fost a lui Jibril și cred că ți se potrivește. Ele vor fi utile pentru a ne deghiza. Ea avea totul foarte limpede în cap. Cred, de asemenea, că ar mai putea fi și alte lucruri pe care le-ai putea folosi.

A îngrămădit vesela de la cină pe o tavă și a pus-o pe un colț de masă, oferindu-i unul dintre zâmbetele delicate care i se păreau înnebunitor de senzuale.

S-a bătut ușor pe coapsă.

–Vino și stai aici lângă mine.

S-a așezat în poala lui, sub ea fiind dovada dorinței sale puternice. Dar ea a ținut ca mai întâi să-i vorbească despre ziua următoare.

–Adam, am câteva lucruri pe care ar trebui să le porți. Îți putem face un turban și poate să îl întrebăm pe Bouchard dacă are o *djellaba* în cazul în care cea de la Jibril nu ți se potrivește. Nu poți purta îmbrăcămintea ta, pentru că te va scoate în evidență.

Mâinile lui începuseră să urce pe picioarele ei, în drumul către ceea ce căuta, fără vreun obstacol, de vreme ce purta un caftan fără nimic sub el. Mia a încercat să gândească, dar îi era din ce în ce mai greu, cu cât mâinile lui ajungeau la baza coapselor ei.

–Adam... a început ea, apoi s-a oprit când i-a desfăcut picioarele, degetele sale pricepute găsind rapid acea partea a corpului ei care să-i oprească orice gând.

Respirația lui era fierbinte în urechea ei.

–Putem vorbi despre îmbrăcăminte după. Acum vreau să te ating. Desfă picioarele pentru mine, draga mea.

S-a cutremurat la porunca erotică și s-a deschis către el, întinzându-se în brațele lui, corpul ei moale, dar extrem de sensibil, în timp ce el o mângâia, aducând-o spre punctul culminant.

Satisfacția ei era cea mai îmbătătoare priveliște din lume pentru el. Corpul ei mic și cald era flexibil în brațele lui. Adam nu se putea sătura de chipul ei dulce și de expresia de satisfacție senzuală de pe el. I-a ridicat caftanul peste cap, cu ochii pe inelul mic din buric. Știa că fusese modul altui bărbat de a-și marca posesia, dar făcea parte din ea și lui îi plăcea asta.

El și-a dus mâna de la umezeala dintre coapsele ei la bijuteria interesantă, mângâindu-i pielea din jurul ei într-un mod care a făcut-o să se zvârcolească și să-și frece fundul musculos de penisul lui. Sânii îi străluceau de transpirație și sfârcurile ei strânse de culoare roz l-au ademenit. Ea s-a zvârcolit sub gura lui în timp ce el săruta și sugea, strângând câte un sân în fiecare mână.

–Dezbracă-mă, Mia.

Vocea lui era răgușită peste sânii ei excitați. Ea i-a deschis pantalonii și l-a prins cu mâna. Explozii colorate au străfulgerat în spatele pleoapelor lui și l-au lăsat fără cuvinte, în timp ce ea îl conducea în corpul ei într-o alunecare lungă și dură.

El îi ținea șoldurile în vreme ce ea îl călărea, uitându-se în jos spre locul unde trupurile lor se uneau. Știa ce voia și s-a îndepărtat de el înainte de a se lăsa pe spate, permițându-i vederea uluitoare a mădularului său dispărând în corpul ei. El a împins cu toată puterea și a strigat, cu mâinile strângându-i umerii în timp ce ea tremura în jurul lui.

Orgasmul l-a orbit și a tresărit și a tras-o, așezând-o pe pieptul său ridicat, liniștindu-i trupul în timp ce inima lui bătea atât de tare, încât a crezut că va exploda.

După aceea s-au întins în pat, dezbrăcați. Mia i-a mângâiat abdomenul pentru că nu se putea sătura de țesătura fermă a mușchilor care îi despărțeau șoldurile subțiri de pieptul și umerii atât de bine conturați.

A gemut.

– Am nevoie de ceva timp pentru a-mi reveni, doamnă. Sunt un om bătrân, dacă e să mă iau după ce spune Bouchard.

– Cât de neașteptat din partea ta să cerșești complimente, milord. Poate ar trebui să îți arăt cât de repede te poți recupera?

Corpul lui tremura de râs, dar mâna lui s-a mișcat în jos pentru a o prinde pe a ei.

– Stai, iubirea mea. O să am nevoie de energie pentru ceea ce trebuie să fac mâine.

Cuvintele lui au calmat-o imediat.

S-a sprijinit în cot și s-a uitat în jos la el.

– Vorbim în sfârșit despre ziua de mâine? Ai evitat această discuție săptămâni întregi.

El a deschis ochii și, în timp ce ea îl privea în profunzimea albastrului rece, ea știa ce are de gând să-i transmită.

– Ramsay vine după mine în seara asta și vom merge în port, la bordul lui *Ghost*. Tu vei sta pe această corabie, iar Bouchard va fi cel care va ancora în Quora's Bluff, și nu Ramsay. Vei rămâne pe corabie până mă întorc.

Chiar dacă s-a așteptat la aceste cuvinte, tot i-au tăiat respirația. Planificase totul fără să se consulte cu ea. *Ei* planificaseră totul. S-a așezat, aproape ametită, luptându-se cu dorința de a riposta și forțându-se să rămână calmă. Nici un bărbat nu ar asculta o femeie furioasă sau în plină criză emoțională.

S-a uitat în jos la el și a deschis gura.

A pus un deget lung și bătătorit peste buzele ei.

– Nu te certa cu mine, Mia. Vei face întocmai cum ți-am spus. Înțelegi? Acesta nu este un subiect de negociere și te înșeli amarnic dacă crezi că mă voi răzgândi. Fălcile i s-au strâns și privirea pe care i-a aruncat-o era una extrem de furioasă. Regret *foarte mult* că ți-am permis să vii în această călătorie. Această decizie a fost împotriva tuturor principiilor mele. Nu voi mai acționa fără să ascult mai întâi de judecata mea rațională.

Mia s-a ridicat brusc din pat, prea supărată pentru a sta lângă el, dar incapabilă să privească în altă parte.

Fața i s-a înmuiat.

– Nu poți să mai faci nimic pentru a schimba situația. Crede-mă când îți spun că nu ai fi altceva decât o piedică în calea noastră și nu ai face nimic altceva decât să îmi creezi și mai multe probleme.

Cuvintele lui liniștite fuseseră mult mai enervante decât ordinul lui aspru.

– Ești la fel ca sultanul! Ca tatăl meu! Ca orice bărbat pe care l-am cunoscut vreodată! a strigat ea, fără să mai deranjeze să-și mențină aparenta atitudine calmă.

S-a ridicat.

– E o acuzație nedreaptă, Mia. Ți-am permis mult mai multă libertate decât am făcut-o cu celelalte soții, a spus el și și-a dat picioarele jos de pe pat, cu o expresie furioasă și jignită.

Miei nu-i păsa; voia să-l rănească.

– Mi-ai permis? Cine te crezi ca să mă tratezi de parcă aș fi sclava ta?

– Nu te tratez ca pe o sclavă – ci ca pe o *soție*. *Soția mea*. Eu sunt soțul tău și aceasta este situația.

– Cât de mult trebuie să-ți placă asta! Sunt mai prejos chiar decât slugile tale, care cel puțin pot să-și dea demisia dacă nu te mai suportă.

Pieptul ei a tresărit spasmodic și totuși parcă nu avea suficient aer.

O lăsa aici singură și dacă se întâmpla ceva rău, ea ar fi fost ultima persoană care ar fi aflat. Și nici nu ar putea să fie de ajutor. Așa cum i s-a întâmplat timp de ani de zile.

Și-a înșfăcat pantalonii de pe podea, acolo unde i-a lăsat în mijlocul scenei lor pasionale.

– Poți să spui ce vrei, doamnă. Mă vei asculta în continuare. O vei face chiar dacă va trebui să te leg în lanțuri.

Vocea lui era liniștită, dar mișcările îi erau smucite.

Ea s-a uitat în ochii lui reci ca gheața și a râs.

– Nu sunt altceva decât o iapă de prăsilă pentru tine. Atâta timp cât mă supun, îmi desfac picioarele și îți voi purta copiii în pântece ca ultima ignorantă, mă vei trata bine. În momentul în care doresc să gândesc singură, voi avea parte de repercusiuni.

– Devii isterică. Sunt preocupat doar de siguranța ta.

Și ultima fărâmă de control pe care o mai avea a dispărut când a auzit cuvântul „isterică".

– Nu devin nimic din toate astea! Tu mă *faci* să fiu isterică! Așa ai făcut-o pe una dintre soții să se sinucidă și pe alta să fugă?

Și-a tras cămașa peste cap și timpul parcă s-a oprit în loc până când haina a ajuns ușor peste umerii lui. Mia a închis ochii, sperând că momentul va dăinui o veșnicie, dar a știut că nu se va întâmpla așa ceva. Va trebui să suporte consecințele cuvintelor ei oribile.

A deschis ochii și a văzut în fața ei un necunoscut. Ea a făcut un pas înapoi când i-a întâlnit privirea dură de pe chip.

Singurele sunete care se auzeau din cabină erau respirația ei obosită și mișcările liniștite ale lui Adam în timp ce se îmbrăca.

– Adam, ascultă...

A ridicat o mână, cu palma întinsă.

– Nu, tu să mă asculți. Am tolerat destule din partea ta când a venit vorba despre acest subiect. Vei rămâne în această cabină până când plecăm spre Anglia. Bouchard are permisiunea mea să te închidă în cameră dacă nu te supui.

Și-a încheiat nasturii de la vestă cu mișcări calculate și și-a smuls haina de pe scaunul unde o aruncase. Și-a dat părul pe spate, încă umed de la partida lor de amor și și-a luat centura în care era fixată teaca sabiei din dulap înainte de a se îndrepta spre ușa cabinei.

S-a repezit spre el.

– Adam, te rog!

Ea i-a luat brațul cu ambele mâini și el a încremenit.

– Dă-mi drumul la braț, doamnă.

Vocea lui liniștită avea o tonalitate tăioasă. Mia și-a lăsat mâinile și el a plecat fără să se uite înapoi, ușa închizându-se încet în spatele lui.

*

Adam a fost foarte recunoscător că nu era nimeni pe punte când a ajuns acolo. A fost convins că cearta lor lăsase urme vizibile pe chipul lui, cel puțin reproșurile pe care i le adusese Mia.

S-a dus pe punte și s-a așezat pe una dintre cutiile de depozitare.

– La naiba, a mormăit el, sprijinindu-și coatele pe coapse înainte de a-și lăsa capul în mâini. Nu fusese bine deloc. Cuvintele îl răniseră, dar fața ei disperată fusese ceea ce l-a întors pe dos. Ea crezuse că era supărat pe ea și el a decis în acea clipă să profite de impresia ei și să plece – era mai ușor să încheie discuția în acest mod. Nu ar fi niciodată de acord cu decizia lui, iar el nu putea să o facă să se răzgândească în această privință.

– Atât de rău a fost? a întrebat o voce în spatele lui, în franceză.

Adam a tresărit și și-a ridicat privirea, dând cu ochii de Bouchard care se afla lângă el.

– Te miști ca o pisică beată.

Bouchard a zâmbit și i-a întins un trabuc subțire.

– Acestea provin de pe o mică plantație de pe Hispaniola. Este singura plantație care folosește muncitori, nu sclavi.

Adam a făcut o pauză și apoi l-a luat. Ce rost avea să stea aici și să rememoreze cearta tulburătoare cu Mia? Ar putea la fel de bine să fumeze.

Cei doi bărbați stăteau lângă balustradă și priveau țărmul îndepărtat.

– Ramsay ni se va alătura în curând.

Adam a dat din cap. Ambele corăbii aveau păsări care erau folosite pentru schimbul de mesaje atunci când semnalizarea cu steaguri sau strigătele nu mai reprezentau o opțiune. A tras un fum din trabuc și a contemplat vârful aprins, înainte de a expira încet.

– Care este părerea ta despre șansele ca planul lui Ramsay să funcționeze?

– Depinde dacă au reușit să descopere vechea intrare în cartierul sclavilor și dacă Assad îl ține pe băiat captiv în locul în care credem noi.

Adam a pufnit. *Dacă, dacă, dacă.*

– Pare probabil să se întâmple asta după aproape douăzeci de ani?

– N-am auzit de alte evadări din palatul sultanului.

I s-a părut că totul se bazează pe șansă, dar Adam nu avea alte idei.

– Vei trimite o barcă să ne aștepte la țărm în caz că totul merge prost?

– *Oui.*

– Ce se întâmplă dacă nu ai nici un semnal de la *Ghost*?

– Dacă nu primesc nici un semnal până la lăsarea întunericului, voi merge spre Gibraltar și voi aștepta.

Adam l-a privit cu atenție. Ceva nu-i suna a fi în regulă.

– Nu vei încerca să salvezi pe nimeni – pe Ramsay sau pe oamenii lui? Vei pleca imediat și o duci pe soția mea la Gibraltar.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Francezul s-a întors să-l privească. Ți-am promis deja că așa voi face, nu? s-a răstit la el într-o engleză stricată.

Adam a scuturat din cap.

– Nu pun la îndoială cuvântul tău. Doar că soția mea poate fi de cele mai multe ori... insistentă.

Adam l-a lăsat să se calmeze în timp ce el a refăcut în minte restul planului lui Ramsay pentru a mia oară. Baronul încercase să ia în calcul toate riscurile. Dacă Adam și Ramsay nu s-ar fi întors, *The Ghost* s-ar fi îndepărtat de Oran și ar fi așteptat în larg o jumătate de zi înainte de a porni în călătoria spre Vest. Corabia avea să aștepte acolo în cazul în care ar apărea un obstacol care să o împiedice să ajungă la *Scythe* după ce părăseau palatul sultanului. Adam a încercat să nu se gândească la asta, chiar dacă își acordase destul timp pentru a memora harta desenată de mână pe care Ramsay i-o trimisese printr-un mesaj.

Dacă ar fi pierdut cumva contactul cu Ramsay, nu-și putea imagina ce șanse ar mai fi avut să găsească drumul înapoi, într-o țară străină, unde nu vorbea limba și unde avea să iasă în evidență de la o poștă.

A tras adânc din țigară înainte de sufla un nor rotund.

– Ramsay trebuie să aibă prieteni pe aici dacă este atât de încrezător că va face rost de provizii.

– Ramsay are prieteni peste tot.

– Și aceștia nu vor dezvălui planurile lui oamenilor lui Assad?

Adam își putea imagina că Ramsay avea prieteni, dar la fel trebuie să fi avut și tânărul sultan.

– Nu vor face așa ceva. El este un erou pentru mulți. De asemenea, se pricepe foarte bine să se deghizeze.

Lui Adam i-a venit greu să creadă că Ramsay ar putea să se deghizeze, cu statura sa impresionantă, dar nu a mai intrat în detalii.

– Îi cunoști bine pe cei din echipajul lui?

Bouchard a dat din cap, suflând un cerc de fum, apoi suflând altul în interiorul lui. Adam era impresionat.

– Da, majoritatea au fost pe *Ghost* cu mine. Sunt oameni buni, mai ales Delacroix, căpitanul său.

– L-ai cunoscut și pe fiul lui Lady Exley?

Adam nu s-a putut abține să se întrebe ce așteptări ar putea avea de la fiul unui sultan, un tânăr obișnuit să primească ascultare totală de la supușii tatălui său.

Bouchard a zâmbit.

– Da. Este... arogant.

A fost o remarcă frapantă, mai ales că venea din partea lui Bouchard.

– Luptă pentru imperiul tatălui său, dar cred că știe că acest mod de viață s-a terminat. Chiar în timpul domniei vechiului sultan au avut loc multe schimbări. Sclavia nu mai este un proces atât de simplu. Jibril este suficient de inteligent ca să înțeleagă asta. A ridicat din umeri. Cred că jumătate de an de lupte îl vor face să se răzgândească și să fie mult mai dispus să plece în Anglia. A aruncat filtrul trabucului și s-a întors spre Adam. Ce fel de viață ar avea în Anglia? E ca mine, nu? Un bastard.

Adam l-a studiat pe tânăr, apreciind la justa valoare comentariul lui.

Bouchard avea cu siguranță un aspect neobișnuit. Nici măcar cu părul său blond și cu ochii luminoși nu ar fi putut niciodată să fie confundat cu un englez. Dacă fiul Miei ar arăta la fel de exotic, nu ar mai putea ascunde originile sale și ar trebui să fie un om puternic pentru a suporta nesfârșitele critici ale celor din jur.

Adam a aruncat ce a rămas din trabucul său.

– Nu va fi ușor. S-ar putea să îl apuce dorul de războiul din inima deșertului după primul sezon la Londra.

Bouchard a râs.

– Ramsay este ca o mamă bătrână și cicălitoare care mă tot bate la cap să merg la Londra. Mi-a spus că trebuie să îmi iau o soție

căreia să-i facă cu ochiul banii mei și care să mă disciplineze. Lui îi place să... S-a oprit, mâna lui fluturând prin aer în timp ce căuta expresia corectă. Să-și bage nasul unde-i nu-i fierbe ceainicul?

– Unde nu-i fierbe oala. Da, cred că așa este. Ramsay are un ciudat simț al umorului.

– Ah, milord, este o sursă permanentă de chin. Mă bucur că este pe corabia lui. Fără îndoială că l-a făcut pe Delacroix să-și dorească să-și pună singur ștreangul de gât. A râs cu gândul la o chestiune pe care nu s-a obosit să i-o împărtășească și s-a întors spre Adam. Poți să stai în cabina mea diseară. Voi sta de veghe și o să te chem când este timpul să pleci.

Adam a dat din cap, recunoscător că francezul nu a avut alte curiozități. Nu avea să doarmă; avea să scrie scrisoarea pe care ar fi trebuit să i-o scrie soției înainte de a se căsători cu el.

Capitolul 29

Mia nu a fost surprinsă când Bouchard a oprit-o în capul scărilor.

– Ah, Lady Exley. Stătea la mijlocul scării înguste, cu brațele încrucișate, blocând ieșirea cu trupul său mare. Cu ce te pot ajuta?

– Aș vrea să vorbesc cu soțul meu.

Bouchard s-a apropiat, forțând-o să coboare scările până când au ajuns în partea de jos, trupurile lor aproape atingându-se pe holul îngust. Comportamentul său i-a indicat că Adam plecase; el nu s-ar fi comportat niciodată atât de familiar dacă soțul ei ar fi fost la bord.

– Vom vorbi când ajungem jos în cabină, da?

– Când a plecat?

– Cu puțin timp în urmă, milady. Mi-a spus să-ți dau asta.

I-a întins câteva foi de hârtie împăturite, pe care ea i le-a smuls din mână și a văzut că nu există sigiliu.

– Nu le-ai citit?

A zâmbit, cu o grimasă ciudată a buzelor.

– Nu, nu le-am citit. Acum, dacă ești amabilă, vrei să te întorci în cabina ta? Mia l-a lăsat să o conducă pe coridor. I-a deschis ușa cabinei sale și a așteptat până când a intrat înăuntru. Îți voi trimite ceva de mâncare într-o oră dacă asta îți este *convenabil*?

Mia i-a aruncat o privire pe care o văzuse la Adam atunci când voia să-i intimideze pe cei din jur. Nu a funcționat. Bouchard doar a zâmbit și i-a închis ușa în față. A auzit cum s-a răsucit o cheie în broască și a pus mâna pe mâner, dar ușa era deja blocată.

– Bouchard? Nu a primit nici un răspuns. Bouchard! A bătut la ușă. Nenorocitule!

A înjurat ca ultima mahalagioaică și a bătut în ușă până când i-au amorțit palmele. S-a prăbușit lângă ușă și a alunecat, amintindu-și doar de biletul din mâna ei când a aterizat pe podea.

Biletul era mototolit. Ea a netezit cu mâna cele două foi și le-a desfăcut, recunoscând caligrafia îngrijită și cursivă a soțului ei.

Draga mea,

Îmi pare rău că te părăsesc după o ceartă atât de cumplită. În general îmi pare rău să te părăsesc.

Nu regret decizia mea de a mă asigura că ești cât de cât în siguranță. Tu ești soția mea și este atât datoria mea, cât și onoarea mea să te pun la adăpost de orice primejdie. Vreau să te protejez la fel de mult pe cât îți dorești tu să-ți protejezi fiul. Bouchard va avea grijă de tine dacă Assad ne întâmpină cu vreo surpriză, o posibilitate despre care m-au pus în gardă atât el, cât și Ramsay.

Stai în cabina ta, dragă. Nu are rost să riscăm viața ta și a copilului nostru. Tu știi că Assad te va ucide dacă va avea ocazia. Te rog, ia în serios decizia mea.

Ți-am lăsat unul dintre pistoalele mele. Este încărcat și se află în interiorul dulapului. Îndepărtează-l de corp și apasă pe trăgaci dacă ai nevoie de el. Sper că nu se va ajunge la asta.

Încearcă să nu-l împușți pe Bouchard cu el, chiar dacă te provoacă.

Dacă totul merge bine, îți vom aduce fiul înapoi în doar câteva ore. Dacă nu, ei bine, să știi că te iubesc, deși nu ți-am spus-o niciodată. Poate că asta te va face să te porți cu blândețe cu mine după ce vei citi cele ce urmează.

Ar fi trebuit să îți povestesc asta cu mult timp în urmă – cu siguranță înainte de a ne căsători –, dar mi-am spus că nu o voi face, spre binele fiicelor mele. Este, la urma urmei, secretul lor și nu merită să fie împărtășit fără siguranța că va fi păstrat cu strășnicie de cealaltă persoană.

Dar, cumva, după ce am ajuns să te cunosc și să te iubesc, a fost și mai dificil să-ți vorbesc despre asta. Nu o să mă mai ascund după deget. Adevărul este că prima mea soție nu a fost doar nesăbuită, ci a fost și nebună.

Abia după moartea ei am aflat adevărul. Singurul ei frate, un bărbat pe nume Dennis, a venit la înmormântare și mi-a povestit despre sora lui. Fusese plecat în străinătate când ne-am căsătorit și s-a întors mult prea târziu pentru a-mi spune adevărul despre trecutul ei și despre istoria familiei lor. Și-a cerut

scuze pentru că nu mi-a spus după ce ne-am căsătorit, dar, în sinea mea, nu pot să-l găsesc vinovat. Mi-a spus că bunica lor s-a sinucis când mama lor era doar un copil și că suferise de o boală psihică timp de ani de zile înainte de a-și lua viața.

Dennis și mama lui au scăpat și nu au moștenit boala, dar Veronica și-a manifestat nebunia încă de la o vârstă fragedă.

Acum poate că înțelegi de ce nu le pot permite fiicelor mele să apară în societate, să se căsătorească, să aibă copii și să transmită această boală generației următoare. În același timp, ce se întâmplă dacă sunt ca unchiul sau ca bunica lor și nu au moștenit nebunia? Este o situație care, mi-e rușine să recunosc, m-a determinat să stau departe de copiii mei.

Eva, mai ales, îmi amintește de mama ei. Izbucnirile ei pasionale, furia bruscă și atașamentele extrem de intense sunt mult prea asemănătoare cu cele ale Veronicăi.

Mi-aș dori să pot spune că am reușit să găsesc o soluție la această problemă, dar nu s-a întâmplat. Și acum te-am aruncat în mijlocul unei posibile tragedii și tu te-ai atașat de toate cele trei fete. Trei atașamente care într-o zi ar putea să-ți provoace dureri de inimă.

Îmi pare extrem de rău, Mia, că nu ți-am spus mai devreme – că nu ți-am spus față în față. În prima seară, când m-ai interogat, la cina oferită de tatăl tău, mi-ai simțit slăbiciunea pe care o am față de fiicele mele, dar ai pus-o pe seama aroganței masculine. Adevărul este că am fost un soț ignorant și un tată și mai rău, de frică. Nu am stat departe pentru că nu-mi iubesc fiicele, ci pentru că le iubesc prea mult. Când sunt cu ele, mă surprind cum stau doar ca să le urmăresc în continuu. Urmăresc și cel mai mic semn de nebunie. Crizele de furie specifice copiilor îmi îngheață sângele în vene – certurile dintre fete mă fac să nu mai pot respira. Comportamentul meu nu este cel de care ar avea atâta nevoie copiii mei – nu merită să fie monitorizate de ochiul atent al unui temnicer. Persoana de care au ele nevoie ești tu, Mia. Tu și prietenia și dragostea ta. Mi-ai arătat cât de egoist am fost când am lăsat ca frica să mă paralizeze. Mai important, le-ai arătat fiicelor mele cum este să ai o figură maternă care le iubește.

Într-un fel, mi-ai redat fiicele. În săptămânile de când ne-am întors la Exham am simțit o bucurie în prezența lor pe care nu

am mai simțit-o din ziua aceea în care Dennis mi-a împărtășit secretul din familia lor.

Sper să te răsplătesc în singurul mod în care pot să o fac – redându-ți fiul.

Al tău întotdeauna,

Adam

Mia a rămas privind în gol, uimită de secretul îngrozitor cu care se luptase de unul singur. Gândul că iubitul ei Jibril ar putea avea o boală ascunsă care, într-o bună zi, l-ar putea face să-și piardă mințile ar fi fost insuportabil. Să nu știi, să nu fii niciodată sigur – cum ar putea o persoană să trăiască cu o asemenea teribilă și permanentă amenințare?

În timp ce își amintea de lucrurile îngrozitoare pe care i le aruncase în față înainte să plece, lacrimi fierbinți de rușine i-au ars pielea. A plâns pentru ceea ce îi spusese, dar a plâns și mai mult pentru că se putea să nu mai aibă niciodată șansa de a-și cere scuze.

Era după-amiaza târziu când *The Ghost* a ancorat. Abia ajunși, Ramsay a început să primească în decursul orei precedente mesaje care sugerau că Assad avea un plan care pare să implice forțe umane numeroase.

– Este posibil ca Assad să ne atace în port – chiar în seara asta. Trebuie să acționăm rapid și să sperăm că vom reuși să plecăm de aici înainte să-și poată duce la îndeplinire planurile.

Baronul cel masiv era aproape de nerecunoscut așa deghizat. Părul lui, în mod normal blond aproape auriu, era acum de un șaten unsuros. Purta un turban zdrențuit și o mantie încăpătoare, pe care localnicii o numeau *djellaba*. Avea o cârjă și, când s-a ghemuit ca să imite mersul șchiopătat, nu părea mai înalt decât majoritatea bărbaților. Și-a scos și bandajul care-i acoperea ochiul. Adam a încercat să nu se holbeze la el atunci când privea ochiul inutil al lui Ramsay. Tăietura care îi scosese ochiul se întindea de la frunte până la maxilar, lăsând o rană remarcabil de curată sub plasture. Cu greu îți puteai da seama că ochiul ar fi fost afectat, cu excepția irisului secționat, care căpătase o culoare de verzui-închis.

– Nu ar fi mai bine să-i spui căpitanului tău să ducă corabia mai departe după ce plecăm? Ne-am putea întâlni oriunde altundeva dacă te temi că ni se va întinde o capcană, a sugerat Adam.

Ramsay a clătinat din cap.

– Trebuie să le distragem atenția. Dacă Assad e cu ochii pe *Ghost*, el nu se va mai concentra pe asigurarea pazei palatului sau nu ne va mai căuta în altă parte – cum ar fi în Quora's Bluff. Fontine va prelua comanda. El este secundul lui Delacroix și știe destul de bine ce să facă dacă lucrurile se vor precipita. De asemenea, am trimis mesaje către alte câteva corăbii care sunt ancorate. Avem prieteni în apropiere și putem apela la ajutorul lor dacă avem nevoie.

I-a înmânat lui Adam un sac de pânză.

– Ia astea și îmbracă-le. Cu cât te îmbraci mai repede, cu atât mai repede vom reuși să plecăm de aici. Delacroix a plecat deja la Bluff și și-a luat oamenii cu el. Ei vor localiza intrarea și vor elimina orice obstacol. Ce se întâmplă dacă nu reușesc? Va trebui să ne așezăm în fața ușii lui Assad.

Adam a scos o cârpă alb cu roșu, pe care Ramsay i-a arătat cum să o înfășoare pentru a-și înveli capul cu ea. Avea, de asemenea, o cămașă albă, murdară, și o *djellaba* similară cu cea a lui Ramsay. Când a terminat cu îmbrăcatul, bărbatul masiv l-a pus să se frece cu cenușă pe mâini și pe față.

– Iată o bucată de frânghie. Folosește-o pentru a-ți fixa sabia de picior. De îndată ce am plecat de la debarcader poți să-ți murdărești cizmele lustruite. Până atunci încearcă să te apleci, să stai cu privirea în pământ și să fii smerit. Buzele baronului au zvâcnit. Încearcă să nu gândești ca un marchiz englez. Gândește ca...

Adam i-a smuls bucata de frânghie din mâini.

– Mulțumesc, Ramsay. Știu al naibii de bine cum să gândesc.

Și-a încleștat mâna pe sabia aflată sub halat și și-a fixat-o pe coapsă. Când a fost pregătit, a ridicat privirea.

– Sunt gata.

S-au îndreptat spre vest după ce au părăsit docurile. Ramsay s-a oprit de șase ori ca să se asigure că nu au fost urmăriți. Au urmat micile alei sinuoase ale cartierului cunoscut sub numele de Hai Imam El-Houari. Deasupra capetelor lor, cocoțat pe un promontoriu stâncos, se afla masivul fort care se înalță peste oraș, vigilent și amenințător.

– Fortul Santa Cruz este ca un boboc de floare care a trecut prin mai multe mâini, a spus Ramsay în șoaptă, plimbându-se pe lângă el în mersul lent și chinuitor pe care îl mima. Sub el sunt grote care duc spre celelalte două forturi, precum și spre periferia vestică a orașului. Nu am fost niciodată în ele, dar se spune că sunt foarte extinse. Nu pot să nu mă gândesc că tunelul de la Quora's Bluff face parte integrată din acest sistem. S-a oprit din vorbit când au ajuns la o porțiune în care drumul s-a îngustat, iar un bărbat care mâna trei cămile a blocat înaintarea unei căruțe trase de un bou.

Ramsay a strigat câteva înjurături în arabă, fluturând cârja cu mâna lui mare în timp ce vorbea. Bărbatul cu cămile a strigat ceva înapoi, dar cu o mișcare anevoioasă a dirijat animalele din drum. Adam l-a urmat pe Ramsay, care bodogănea, prin micul coridor creat.

Când au trecut dincolo de grupul de oameni, Ramsay s-a întors din nou spre el.

– Odată ce intrăm în cartierul sclavilor, eu și Delacroix ne vom despărți, pentru că el cunoaște închisoarea la fel de bine ca mine. Ne vom ocupa de sectoarele pe care le avem fiecare în supraveghere și ne vom întâlni la Bluff după aceea. Dacă, după ce ne despărțim, unul dintre noi nu revine la ora stabilită, pleci imediat. Nu aștepta, nu vii să mă cauți. Fie am ieșit pe altă cale, fie nu vei putea să ne mai ajuți cu nimic. Ai înțeles, Exley? Va trebui să te asiguri că Delacroix ascultă de ordinele tale. Cu mine are o altă relație, a chicotit Ramsay ușor.

Adam nu l-a mai întrebat cum ar fi putut el să strunească un grup de corsari înrăiți și să-i determine să facă ceva împotriva dorinței lor. Era nevoit să se descurce într-o astfel de situație, dacă ar fi fost cazul.

Odată ce au traversat partea aglomerată a orașului, au putut să se deplaseze mai repede pe un drum de pământ anevoios care ducea spre periferii. Ciudatele case de piatră care fuseseră înghesuite una în alta au devenit pe măsură ce se îndepărtau, case individuale, apoi colibe ocazionale.

– Aici lăsăm în urmă drumul.

Ramsay l-a dus spre un terasament abrupt și apoi într-o râpă care arăta ca o albie uscată. Au urmat albia râului, probabil, un sfert de oră înainte ca Ramsay să o taie spre vest, spre o mică pădurice de copaci.

– Am ajuns.

A făcut un semn spre dreapta și Adam a privit în întuneric. Se aflau la doar cincizeci de metri de baza unei stânci impresionante.

– Quora's Bluff, a spus Ramsay.

Adam a aruncat o privire în jur.

– Oamenii tăi întârzie?

Ramsay a fluierat, iar oamenii au apărut din ascunzătorile lor dintre pietre, dune de nisip și tufișuri. Și-a salutat echipajul cu aceeași strângere a antebrațului pe care Adam o văzuse de multe ori în ultimele săptămâni. Unul dintre bărbați era Delacroix, căpitanul lui Ramsay. Francezul era îndesat, subțirel, plin de cicatrici și arăta la fel de viclean și de agresiv ca și stăpânul său.

– Ai găsit-o? a întrebat Ramsay.

Francezul l-a condus spre stâncă.

– *Oui*, căpitane. A fost nevoie să săpăm puțin. Cred că nu a mai fost folosită de ani de zile. A ridicat din umeri. Poate de când am plecat noi.

O grămadă de arbuști crescuse lângă peretele masiv al stâncii și, când Delacroix a dat la o parte unele dintre ramurile inferioare, Adam a observat o ușă rudimentară de scândură lângă o gaură dreptunghiulară tăiată în fațada de piatră a stâncii.

Ramsay a privit în hăul negru al peșterii și a dat din cap.

– Bun. Să sperăm că Assad nu știe nimic despre asta.

Ramsay și-a scos haina grea și turbanul și le-a aruncat pe pământ, lângă arbuști. Adam a făcut la fel, iar Delacroix le-a înmânat amândurora torțe. Ramsay a pornit primul.

Tunelul era atât de scund, încât baronul fusese nevoit să se aplece aproape la jumătatea înălțimii sale. Chiar și Adam, cu înălțimea sa de peste un metru și optzeci fusese nevoit să înainteze înclinat într-un unghi incomod. Deși tunelul era cam strâmt, era remarcabil de răcoros în comparație cu aerul cald și înăbușitor din port. De trei ori au ajuns la o bifurcație și de trei ori Ramsay a urmat tunelul din dreapta.

– Unde duc celelalte tuneluri? l-a întrebat Adam pe Delacroix, care era în spatele lui.

– Două dintre ele au fost astupate, iar al treilea avea o ușă încuiată. Paznicul de la care am cumpărat informațiile știa doar despre tuneluri, nu și despre unde duceau. Am avut norocul să găsim

ieșirea la cacealma. Chiar și așa, ne-au luat șase ore bune de săpat pentru a elibera vechea ușă.

Adam a putut simți neliniștea din vocea celuilalt.

– De ce ai fost de acord să te întorci astăzi aici? a întrebat Adam, cu adevărat curios de ce omul și-ar risca viața pentru a-l salva pe fiul omului care l-a făcut sclav.

– Așa mi-a cerut căpitanul.

Cuvintele sale erau simple, dar Adam a sesizat emoțiile profunde din spatele lor. Bouchard fusese corect în afirmații; Ramsay stârnea în ceilalți sentimente impresionante de loialitate.

Omul din fața lui s-a oprit și s-a întors spre Adam.

– Suntem la ușa primei celule, a șoptit el. Ramsay spune că este una dintre cele mai mari și că vom găsi mulți sclavi înăuntru. Stinge-ți torța și ține-te de cureaua mea.

Adam a dat din cap și a stins flacăra în podeaua nisipoasă a tunelului. S-a agățat cu degetele mâinii stângi de centura celuilalt și și-a coborât dreapta spre sabie.

Chiar și în întuneric, Adam și-a putut da seama când au intrat în celulă. Căldura din cameră și mirosul a zeci de corpuri nespălate era aproape copleșitor.

Adam a simțit ceva sub cizmă – o mână? – și s-a dat înapoi.

A auzit vocea lui Ramsay la câțiva metri distanță, cuvintele în arabă fiind rostite pe un ton scăzut și liniștitor.

Orice a spus el trebuie să fi fost convingător, pentru că singurele zgomote de răspuns au fost replici monosilabice. A auzit sunetul unei cremene lovite și o torță s-a aprins.

A clipit și a deschis ochii spre o imagine care avea să-i rămână în minte până în ziua în care a murit.

Zeci de corpuri zăceau în cameră, unele pe niște paleți, dar cele mai multe pe podeaua de stâncă neșlefuită. O singură găleată era revărsată într-un colț, cu corpuri înfășurate în jurul ei. Mirosul de excremente și disperarea l-au făcut să lăcrimeze. Majoritatea bărbaților erau îmbrăcați sumar și mulți aveau cicatrici, unele încă proaspete și sângerânde.

Ramsay a vorbit cu un bărbat aplecat aproape la jumătatea înălțimii lui, fie din cauza vârstei, fie din cauza bolii, fie din ambele motive. Oamenii din cameră, toți de sex masculin, fie bărbați sau băieți, păreau surprinzători de ageri. Când Ramsay a terminat de

vorbit, s-au ridicat aproape ca un singur corp și s-au îndreptat spre tunel pentru a ieși spre Quora's Bluff.

–Ce le-a spus? l-a întrebat Adam pe omul care stătea în fața lui.

–Le-a spus că sunt liberi, să dispară în deșert și nu în oraș.

Adam și-a aprins torța de la Ramsay și apoi i-a dat-o unui băiat de aproximativ doisprezece ani. Băiatul a luat torța fără cuvinte, cu ochii aprinși de un licăr de speranță disperată.

Au așteptat până când camera s-a golit și Ramsay s-a întors spre Adam.

–Bătrânul mi-a spus că Jibril este ținut singur într-o celulă. Este aproape de intrarea în cartierul sclavilor și doi bărbați păzesc în permanență ușa. Sclavii trec pe acolo zilnic în drumul lor spre secțiunile exterioare. El a spus că Assad a fost în palat mai devreme astăzi, dar că i s-a părut că prezența gardienilor în jurul palatului a fost mult mai redusă astăzi decât în majoritatea timpului. Odată ce ne apropiem de celulă, va trebui să acționăm rapid și în liniște sau vor alerta paznicii care au mai rămas la post. Aici ne va fi de folos talentul tău în mânuirea spadei, Exley. Tu și cu mine vom merge să-l luăm pe băiat, iar Delacroix va merge să-i elibereze pe toți ceilalți.

Adam nu știuse că și eliberarea sclavilor făcea parte din plan, dar văzând iadul din această singură celulă, nu avea cum să nu fie de acord. Delacroix și Ramsay și-au strâns mâinile și francezul s-a întors și a plecat, oamenii lui cu aspect de ucigași urmându-l îndeaproape.

Ramsay s-a întors spre el și a rânjit.

–Ești pregătit de distracție?

Capitolul 30

Mirosul fetid al celulelor a devenit mai puțin înțepător pe măsură ce se apropiau de intrarea principală în cartierele de sclavi. Ramsay și-a pus mâna pe umărul lui Adam când s-au apropiat de un colț, indicându-i că celula era în dreapta.

Au ocolit colțul și au găsit doi gardieni afară, așa cum îi avertizaseră sclavii. Unul dintre bărbați era adormit pe un scaun. Celălalt bărbat își scosese pantoful și își controla ceva la picior. Adam era lângă el, cu lama pe gâtul lui, înainte ca paznicul să poată scoată un sunet. A ridicat privirea și Adam a clătinat din cap, punându-și un deget pe buze și apăsând lama mai tare.

Paznicul l-a văzut pe Ramsay și a mormăit ceva în arabă, ochii lui devenind la fel de mari ca niște bile de tun. Ramsay l-a înșfăcat, i-a smuls pânza din jurul capului și o bucată din ea a folosit-o pe post de căluș pentru a umple gura deschisă de uimire a bărbatului. I-a înfășurat-o în jurul gâtului și apoi a tras-o pe spatele corpului, unde a folosit-o pentru a-i lega mâinile.

Adam a lovit paznicul adormit în ceafă, cu mânerul sabiei. Omul a mormăit și a alunecat pe podea. Un pistol uzat se afla pe bancă și Adam l-a verificat dacă era încărcat și apoi l-a băgat la brâu.

– Frumos, Exley.

Ramsay s-a ghemuit lângă victima sa și a căutat cheile, găsind un inel mare asupra omului care era încă conștient.

Adam a încercat cheie după cheie până când una dintre ele a rotit tamburul greu. Camera de dincolo de ușă avea poate 2 metri lățime pe trei metri lungime. Nu avea decât un singur ocupant și acesta zăcea pe podea, cu fața la perete. A mormăit ceva în arabă, dar nu s-a întors. Adam i-a putut observa brațele goale care aveau dungi cu sânge uscat și bătături.

– Va trebui să vorbești engleză dacă vrei să înțeleg ce-mi spui, a spus Adam, ridicând felinarul și făcând un pas spre silueta tăcută.

Un râs stins s-a auzit dinspre mormanul de zdrențe.

– Te-a trimis mama?

Avea accentul unui nobil englez și Adam a zâmbit. Evident, Mia își educase bine fiul.

– Cum de-ai ghicit? a întrebat Adam. Acum, te poți ridica? Dacă nu te aduc înapoi la ea, nici nu are rost să mă mai întorc.

S-a ghemuit și a pus felinarul pe care l-a luat de la gardieni pe podea, lângă bărbat.

Jibril s-a rostogoli și Adam a tresărit când i-a văzut fața învinețită și însângerată. O pereche de ochi verzi familiari și-au ridicat privirea spre el, dar fața era mai întunecată și ochii erau separați de un nas care l-ar fi făcut mândru pe orice senator roman. Jibril Marlington avea nasul bunicului său. Nasul lui Carlisle.

Ochii lui verzi au scânteiat spre ușă, spre locul în care Ramsay se afla cu gardianul, care nu a rezistat prea mult.

– Bine ai venit, Ramsay! Văd că încă îi permiți mamei mele să te manipuleze.

Ramsay a râs.

– O să avem o discuție mai târziu despre asta, tinere nerecunoscător.

Jibril s-a rostogolit în genunchi și a încercat din răsputeri să se ridice în picioare. Adam i-a pus o mână sub umăr și l-a ridicat. Pentru înălțimea lui, băiatul era îngrozitor de slab.

– Poți să mergi?

A zâmbit.

– Voi putea să și alerg, dacă asta înseamnă să părăsesc această celulă.

Adam l-a lăsat pe Jibril în fața ușii și l-a târât de picioare pe celălalt gardian în celulă. I-a scos sandalele și i le-a aruncat tânărului.

Tocmai încuiau ușa celulei când au auzit zgomotul făcut de câteva perechi de cizme care tropăiau pe piatră venind din afara clădirii. Un grup de gardieni a venit în fugă după colț și Adam l-a apucat pe Jibril de braț și l-a târât înapoi pe drumul pe care veniseră.

Gardienii au țipat și bubuiturile provenite de la o armă de foc i-au asurzit pe când traversau coridorul de piatră, așchii de stâncă zburând în jurul lor în timp ce alergau prin labirintul coridoarelor. În momentul în care au ajuns în camera care ducea la celula mare, s-au auzit voci din capătul opus al încăperii. S-a auzit un țipăt

puternic și zgomotul produs de picioarele care alergau. Adam a ridicat pistolul pe care îl luase de la gardian și s-a pregătit să țintească.

Ramsay și-a pus mâna pe brațul lui Adam.

– Dă drumul la armă, Exley, s-a auzit Delacroix strigând.

Chiar atunci au văzut lumina unei torțe care se ivea din întunericul. Era Delacroix, cu cel puțin douăzeci și cinci de oameni în spatele lui. Adam a ridicat din nou pistolul și apoi și-a dat seama că oamenii din spatele lui erau în majoritate sclavi eliberați și câțiva gardieni. Delacroix a rânjit când l-a văzut pe Ramsay și le-a făcut semn bărbaților din spatele lui să se oprească.

Paznicii care se aflau în spatele lui Adam, Jibril și Ramsay au tras orbește de după colț, în mod evident ferindu-se să se expună.

– A mai rămas doar partea de est a celulelor, a spus Delacroix. Oamenii lui Assad se întorc în mare grabă dinspre oraș. A arătat cu degetul mare către cei doi oameni care se aflau în apropierea lui. Acești bărbați mergeau pe drum când i-au văzut și s-au întors să ne avertizeze.

Sclavii se uitau de la unul la altul, urmărind confuzi discuția purtată în limba engleză.

– Assad era cu ei?

– Nimeni nu l-a văzut.

O altă lovitură a ricoșat după colț, aceasta lovind tavanul de deasupra și stârnind o ploaie de așchii de piatră care a căzut peste ei.

Ramsay s-a întors spre Adam.

– Trebuie să ajung și la ultimul bloc de celule și ăsta, evident, e în cel mai fierbinte loc din port. A făcut un semn cu bărbia către gardienii înspăimântați. Delacroix se va ocupa de ei și ne va acoperi retragerea. Îți amintești unde ne așteaptă *Scythe*?

– Am memorat harta. Ne întâlnim acolo.

– Dacă nu suntem acolo în trei ore, pleacă. Noroc, Exley!

I-a întins brațul așa cum făcea cu oamenii lui. Adam i-a răspuns la salutul marinăresc și s-a întors către fiul său vitreg.

– Ești gata de plecare?

Jibril a rânjit, asemănându-se foarte mult cu mama lui.

– Am crezut că nu o să mă mai întrebi niciodată.

Adam l-a lăsat pe el în față, dându-i și felinarul.

– Eu voi asigura spatele.

Când a ajuns la celula care ducea spre labirintul de tuneluri, Jibril s-a îndreptat direct spre ea.

– Nu o iei decât la stânga pentru a ajunge la ieșire, i-a spus Adam, urmărindu-l foarte aproape.

– Am fost în aceste tuneluri de zeci de ori în ultimul an. Le-am folosit pentru a-l spiona pe fratele meu. Știi unde mergem?

– Da, vom pleca prin Quora's Bluff și apoi te conduc într-un loc unde o barcă ar trebui să ne aștepte. Mama ta este în larg, pe corabia lui Bouchard.

Jibril s-a oprit atât de brusc, încât Adam a dat peste el. Băiatul s-a întors și a privit spre Adam.

– Ai adus-o pe mama *aici*? a întrebat el cu o voce amenințătoare.

Adam i-a aruncat băiatului o privire spăsită.

– Dacă crezi că cineva ar putea să o oprească pe mama ta să vină să te ia, nu ești atât de inteligent pe cât mi-am închipuit.

– Cine ești tu de îți permiți să vorbești în modul acesta libertin despre mama mea?

Adam a oftat.

– Eu sunt soțul ei. Acum, mișcă-te. O să purtăm această discuție de familie odată ce ne puteam adăposti pe corabia noastră.

Jibril i-a aruncat o privire pe care Adam o mai văzuse o dată sau de două ori pe fața Miei. Cu toate acestea, s-a întors și a început să străbată tunelul.

Abia au făcut de două ori stânga când au auzit voci în fața lor. Voci care au vorbit în arabă. S-au oprit și Jibril a ridicat mâna, înclinându-și capul pentru a asculta. A bombănit ceva în arabă și apoi s-a întors spre Adam.

– Sunt oamenii lui Assad. Se pare că i-au prins pe unii dintre sclavii eliberați și i-au făcut să le arate drumul spre tuneluri. Va trebui să ne întoarcem.

– *Ce*?

– Este singurul drum.

– Dar celelalte tuneluri? Ai spus că le folosești de luni întregi?

– Unul este blocat de stâncă, iar celălalt duce la fort – la capătul lui, vei găsi turci care abia ne așteaptă.

Adam a înjurat în șoaptă.

– Haide!

Jibril a trecut pe lângă el și a luat-o înapoi pe drumul pe care veniseră.

– Unde te duci? a șuierat Adam.

– Știu un loc unde ne putem ascunde între curte și apartamente. Ar trebui să fim în siguranță acolo dacă vom reuși să ajungem.

– În siguranță până când?

– Până când vom reuși să evadăm.

Adam a oftat, dar s-a abținut să zică ceva. L-a urmat pe Jibril prin aceleași labirinturi prin care veniseră, dar acum celulele și sălile erau extrem de tăcute. Au coborât pe coridorul în care Delacroix ieșise mai devreme, Jibril conducându-l până la capăt, unde se afla o celulă mai mică, cu ușa deschisă.

Jibril a pășit înăuntru și Adam a văzut că celula dădea într-o altă cameră mai mare.

– Rămâi aici și așteaptă.

– Ce naiba să aștept? a întrebat Adam.

– O să te las aici în timp ce mă duc să caut niște îmbrăcăminte – vom putea să ne mișcăm mai ușor dacă avem uniforme de gardieni.

Adam s-a gândit să se certe cu el și apoi și-a dat seama că tânărul nu era doar mai puțin vizibil, în ciuda părului său roșcat, dar cunoștea împrejurimile.

– Ia felinarul, a spus. Nu am nevoie de el.

Băiatul a dat din cap și a blocat ușa.

– Mă întorc curând.

Adam a privit în întunericul care s-a lăsat brusc. Spera din tot sufletul să fie așa cum a promis.

Capitolul 31

Mia stătea pe pat, cu arma încărcată și gata să tragă lângă ea. De asemenea, a găsit în dulapul lui Bouchard o sabie scurtă și un cuțit folosit de obicei de tâlhari și toate astea se aflau la îndemâna ei. Și, ce era mai important, a găsit o cheie de la ușa cabinei. O a doua cheie pe care Bouchard o uitase, ascunsă într-o cutie de lemn în care ținea diverse mărunțișuri.

Adam plecase fără punga cu banii pentru răscumpărare, încă un mic detaliu pe care el și Ramsay îl ascunseseră de ea. Nu intenționaseră niciodată să dea acei bani.

Bărbați.

Mia și-a reprimat furia care nu-i ajuta la nimic și s-a gândit la ce avea de făcut în continuare.

Era târziu, foarte târziu. Adam și Ramsay ar fi trebuit să fie în port deja de câteva ore. Avuseseră suficient timp să ajungă la palat și să se întoarcă fie pe *Ghost*, fie înapoi aici, dacă ei nu s-ar fi putut apropia de port, după ce evadaseră împreună cu Jibril.

Cu toate acestea, corabia rămăsese în continuare tăcută și nemișcată. Erau ancorați surprinzător de aproape de nisipurile aurii și de zidurile înalte de stâncă ce ascundeau palatul sultanului. Planul referitor la *Golden Scythe* avea legătură cu faptul că aceasta putea intra fără probleme în ape cu o adâncime extrem de mică.

Mia se uita la profilul întunecat al țărmului, întrebându-se ce ar putea să facă, când a zărit o lumină care pâlpâia. Era o barcă cu vâsle. A privit-o cum se apropie, până când stomacul i s-a chircit de durere. În barcă se afla un singur bărbat.

A luat arma, care era deja încărcată, și cuțitul și le-a băgat sub *djellaba* ei. Cu un turban în jurul capului, ar putea trece după un băiețel în întuneric – dacă nimeni nu s-ar fi uitat prea îndeaproape. Dacă era atentă, ar fi fost invizibilă pentru ceilalți.

A strecurat cheia în broască și s-a rugat în timp ce a întors-o. Clicul a sunat asurzitor, dar nu s-a întâmplat nimic, așa că a deschis ușa. Coridorul din fața cabinei era gol. A pășit spre scări, încălțată cu papucii de lână pe care îi adusese cu ea. Chiar înainte de a ajunge în capul scărilor, a auzit murmurul vocilor și a văzut strălucirea blândă a unui felinar.

A aruncat o privire peste treapta superioară. Era doar o semilună pe cer, dar era strălucitoare și luminoasă. Bouchard se afla la câțiva metri distanță împreună cu secundul său și vorbeau cu bărbatul din barca cu vâsle. Cei trei bărbați stăteau aplecați peste ceva – probabil o hartă. A așteptat până când s-au aplecat mai mult pentru a privi mai aproape înainte de a se repezi peste punte spre pupa, spre locul unde era legată barca cu vâsle. S-a ghemuit în spatele unei grămezi formate din trei butoaie și a aruncat o privire rapidă peste barcă. O scară din sfoară ducea la mica barcă cu vâsle de dedesubt.

– Arată-mi din nou pe hartă unde crezi că s-au dus, Jacques, a cerut Bouchard.

– Ramsay și Delacroix s-au despărțit de Jibril și de celălalt englez aici și au distras atenția oamenilor lui Assad în timp ce Jibril a intrat în tunel. Ramsay m-a trimis la locul de întâlnire. El mi-a spus să vin la tine indiferent ce se va întâmpla și să-ți spun că l-au găsit pe băiat. A crezut că Assad însuși se afla în port. Puteam auzi sunetul tunurilor chiar și de la palat. El, Delacroix și încă vreo treizeci de oameni urmau să li se alăture.

– Care oameni? A luat cu el doar câțiva membri ai echipajului său.

– Unii dintre sclavii pe care i-a eliberat. Au luat arme de la gardienii pe care i-au capturat și l-au urmat.

Bouchard a pufnit.

– Bazează-te pe Ramsay să înceapă o revoltă sângeroasă. S-a oprit. Presupun că nu te-ai întâlnit cu nimeni pe țărm? Ai văzut intrarea la Quora's Bluff?

– Cineva a făcut ceva săpături înainte. Trebuie să fi fost oamenii lui Assad și trebuie să fi ajuns acolo înainte ca Jibril și englezul să scape, din moment ce nu au reușit încă să se întoarcă aici.

Mia a oftat greu și oamenii s-au uitat în jur.

– Ce a fost asta? a întrebat Bouchard.

Nimeni nu a scos nici un sunet timp de un minut extrem de lung și de chinuitor. Bouchard a continuat:

– Dacă nu au plecat prin Quora's Bluff, atunci pe unde s-au dus?

– Nu știu. Nu am coborât niciodată prin celelalte tuneluri. L-am urmat pe Ramsay până la cartierul sclavilor.

– Ramsay a spus că există mai multe tuneluri care se desprind din cel principal și care duc spre cartierul sclavilor. Trebuie să se afle în continuare într-unul dinte acestea. Beauville a arătat spre un punct de pe hartă. Ar fi putut să-l urmeze pe oricare dintre ele dacă au dat de o cale de ieșire blocată.

– Sau ar putea fi captivi chiar în palat. Bouchard s-a întors spre omul lui Ramsay. Nu am fost niciodată în palat. Este posibil să fie încă acolo, Jacques?

– Îmi pare rău, căpitane, dar am văzut doar tunelul și cartierele sclavilor.

– Poate s-au îndepărtat din tunel și erau în spatele tău?

– Sper că nu, a spus Jacques. Am observat încă un grup de oameni ai lui Assad care se îndreptau înapoi spre port, îți amintești? El s-a oprit. Nu mi s-a părut ca districtul sclavilor să fi fost conectat cu restul palatului – dar s-ar putea să fie?

– Cred că este, a spus Beauville. Acest coridor pare să lege barăcile de bucătărie. Bucătăria este conectată la secțiunea destinată zonei familiei. Sigur cineva ca Jibril, care a crescut acolo, ar ști cum să iasă din palat. Nu văd nimic de genul ăsta pe hartă, dar trebuie să existe o cale de ieșire din bucătării? O intrare pentru aprovizionare și pentru ridicarea gunoaielor din palat, dacă nu altceva?

Mia le-ar fi putut spune că ușa bucătăriei era descuiată de două ori pe zi pentru a ridica gunoiul și a face aprovizionarea. Ușa avea două bare metalice masive cu încuietori la fel de mari ca și capul ei, una în interior și una în exterior. Numai printr-un efort comun putea fi deschisă.

Palatul fusese construit în mod intenționat de strămoșii sultanului pentru a asigura protecția familiei și pentru a-i ține pe intruși în afara zidurilor.

În plus, dacă Adam și Jibril ar fi ieșit, ar fi venit pe țărm spre ei. Fie erau încă în palat, fie fuseseră capturați înainte să ajungă la barcă.

– Cât de proaste sunt tunelurile, Jacques? a întrebat Bouchard. Am putea să punem ceva pietriș ca să le astupăm?

– Arătau rău văzute din afară.

Bouchard a înjurat.

– Nu avem timp pentru asta. Ramsay și Exley vor ca femeia să fie dusă de aici dacă ei nu ajung la locul de întâlnire. Trebuie să plecăm – în curând.

– Da, acesta a fost ultimul lucru pe care l-a spus Ramsay. A spus că trebuie să respecți planul, să te îndrepți spre vest și să aștepți.

Mia auzise destul. Jibril cunoștea ca în palmă atât zona, cât și palatul. I-a spus despre coridorul care ducea de la harem – același coridor pe care scăpase de Assad în timpul epurării.

Din păcate, ar avea nevoie de ajutor din exterior pentru a debloca ușa. Mia îl mituise pe unul dintre eunucii care îi deschiseseră ușa când evadase. Chiar dacă Jibril și-ar putea găsi drumul spre coridor, nu ar fi nimeni care să-l ajute să iasă.

S-a întors spre locul în care era legată scara și a privit peste marginea ei. Nu putea să care și punga grea care conținea răscumpărarea și să coboare în același timp. Mia a aruncat o privire spre bărbații care discutau. Ar auzi-o dacă ar arunca punga, dar ce altă opțiune ar fi avut? În plus, în timp ce ei ar fi coborât o altă barcă, ea ar fi ajuns deja la jumătatea drumului spre țărm. Mia și-a lăsat picioarele să alunece peste margine, a coborât o treaptă și a aruncat punga în barca de dedesubt. A lovit-o cu un zgomot destul de puternic.

– Ce a fost asta? a strigat Bouchard.

Mia aproape că se lipise de fundul bărcii când bărbații s-au uitat peste marginea ei.

Au trecut câteva secunde prețioase în timp ce ea a bâjbâit după nodul care ținea barca acostată. Scara de frânghie a zvâcnit, indicându-i că un bărbat cobora pe ea. În cele din urmă a reușit să elibereze barca și s-a îndepărtat cât de mult a putut de corabie înainte de a apuca vâslele.

O lumină s-a aprins scurt deasupra ei și apoi a dispărut. Mia a vâslit cu toată puterea pe care o avea și de care mai era în stare. Aproape că a plâns ușurată în timp ce barca mică se îndepărta de corabie. Ea a vâslit în continuu, ignorând strigătele înăbușite și stropii care îi indicau faptul că o altă barcă fusese lăsată la apă. A tras de vâsle și a aruncat o privire peste umăr.

Oricât de repede ar fi vâslit, țărmul părea să se îndepărteze cu fiecare lovitură.

Adam nu ar fi putut să fi ațipit mai mult de câteva minute când a auzit vocile bărbaților. Știa că nu există nici un loc unde să se ascundă – atât cât a apucat să vadă înainte ca Jibril să plece. El a pipăit de-a lungul peretelui, până când a ajuns la ieșirea care ducea la celula mai mică, din exterior.

Vocile s-au apropiat: vorbeau în arabă. Și-a pus ușor mâna stângă pe sabie, iar dreapta pe pistol. Ar ucide cel puțin câțiva dintre atacatori cu ele.

Pașii s-au oprit chiar în afara micii celule exterioare.

–Știm că ești acolo. Dă-ni-l pe Jibril și te vom lăsa să pleci.

Accentul în franceză era atât de puternic, încât lui Adam i-a luat un minut să traducă mesajul.

–Intrați și luați-l dacă vreți, a strigat el în aceeași limbă.

Cuvintele sale au declanșat o explozie de comentarii în arabă. Adam a presupus că nimeni nu voia să fie primul care pășește înăuntru. A așteptat, încordându-și urechile, în caz că ar fi decis să vină fără lumină. Ochii lui erau probabil mai obișnuiți cu întunericul, așa că ar beneficia de un avantaj minor. Cât timp ar dura această situație de avantaj, depindea doar de câte persoane erau.

Ciondănelile au încetat și o torță aprinsă a zburat prin ușă. A aterizat pe pardoseala de piatră și a aruncat scântei în toate direcțiile înainte de a se opri lângă zidul opus, încă arzând.

Aici s-a terminat cu avantajul întunericului.

Primul om a intrat poticnindu-se, imediat după torță, de parcă cineva l-ar fi împins de la spate.

Adam a descărcat pistolul și glonțul a lovit punctul mort al poziției atacatorului. Impactul și surpriza l-au făcut să dea înapoi, intrând chiar în omul care venea în spatele lui. S-au împiedicat unul de celălalt și Adam s-a aruncat înainte și l-a împuns pe cel de-al doilea atacator în partea stângă a pieptului. Omul s-a împiedicat de trupul primului bărbat și a căzut în sabie, trăgându-l pe Adam în jos în timp ce cădea. Adam abia s-a ținut pe picioare, căzând într-o poziție ghemuită în timp ce încerca să smulgă sabia din pieptul celuilalt bărbat.

Un alt agresor a aterizat prin ușă, aruncându-se peste Adam și peste cele două trupuri. Adam a smuls sabia, dar nu înainte ca o urmă ca de foc să-l străbată pe la spate, de la umăr spre șold. S-a rostogolit în lateral exact când adversarul său s-a ridicat din nou,

desenând cu brațul său un arc, iataganul fulgerându-i în lumina slabă. Adam a sărit în picioare și și-a ridicat la timp lama murdară de sânge, pentru a bloca lovitura ucigătoare, dar impactul l-a izbit de perete. Omul nu avea o abilitate specială, dar avea o constituție solidă, ca a unui bivol. Adam l-a angrenat într-un dans pe podea, cu brațul aproape amorțit din cauza ripostelor repetate la loviturile venite din sabia mult mai grea. Trebuia să lovească acum sau foarte curând nu va mai fi capabil să o facă.

A ignorat durerea aprinsă de pe spate și s-a lansat într-un atac care l-ar fi făcut mândru pe Beauleaux. Atacul lui neașteptat l-a surprins pe bărbat, care a presupus – corect – că Adam era epuizat și și-a retras brațul într-un alt arc imens și leneș, pregătindu-se pentru lovitura decisivă. Dar a uitat de trupurile din spatele lui și s-a împiedicat de ele.

Lama lui Adam a hârșâit în timp ce a despicat gâtul bărbatului. Iataganul a căzut cu un zgomot pe podeaua de piatră și el a scos un gâlgâit și a mai făcut încă un pas spre corpul căzut, înainte de a se prăbuși la pământ. Adam s-a dat înapoi, respirând șuierat ca niște foale de fierărie în timp ce-și ștergea sabia pătată de sânge.

S-a uitat în jur, în lumina torței care se stingea. El era ultimul care rămăsese în viață. Afară, în celula mai mică și în hol, se auzea sunetul luptei.

Dinspre coridor s-a făcut auzită o voce care vorbea în engleză.

– Am adus întăriri, tată vitreg!

– Era și timpul, a strigat Adam, lăsându-se pe peretele rece de piatră și ascultând sunetul luptei.

Odată ce și-a recăpătat răsuflarea, a inspirat adânc și apoi și-a făcut drum peste corpurile căzute la pământ și s-a apropiat cu pași mari pentru a vedea ce se întâmplă. I s-a părut că Jibril adusese cel puțin o duzină de oameni cu el. Coridorul era prea aglomerat pentru luptele corp la corp și nu mai era nevoie de ajutorul lui Adam, în timp ce oamenii lui Jibril i-au lichidat pe gardienii care mai rămăseseră.

Și-a masat brațul cu care mânuia sabia în timp ce privea. Ultimul paznic abia atinsese podeaua când învingătorii au început să se lovească reciproc pe spate, așa cum se felicitau flăcăiandrii. A trecut un moment până când Jibril și-a amintit de existența lui Adam și a venit spre el, înfășurat într-o *djallaba* de lână gri, cu un turban în carouri roșii și negre pe cap. Avea o geantă mare de piele lângă el.

– Oamenii mei au mers pe drumul principal spre oraș, urmăriți de un grup mare de oameni ai lui Assad. Ei se luptă chiar acum, la intrarea principală.

– Fratele tău vitreg este cu ei? a întrebat Adam, strâmbându-se în timp ce se îndepărta de perete.

– Ești rănit? Băiatul s-a uitat în jur la cele trei cadavre ridicând din sprâncenele sale roșcate. Te-ai luptat bine, tată vitreg.

– Assad unde este? a repetat Adam.

Doamne ferește ca atacatorii să nu găsească cumva *The Scythe* înainte ca Bouchard să o ducă pe Mia la o distanță sigură.

– Este în continuare în port. Oamenii mei spun că este o nebunie acolo și că alte câteva corăbii și echipaje sunt implicate în luptă. Corabia lui Ramsay aruncă cu mingi de foc în orice corabie pe care Assad, în prostia lui, a trimis-o acolo.

Ochii lui Jibril s-au mărit când au văzut pata însângerată de pe peretele din spatele lui Adam.

– O rană foarte urâtă. Ești destul de norocos, nu, tată vitreg?

– Nu m-ar deranja să fiu și mai norocos de atât.

Jibril a ridicat felinarul și s-a uitat îndeaproape.

– Jumătate din ea este destul de profundă. Cred că trebuie să-ți punem câteva copci pentru a opri sângerarea. Aici... A împins un sac de piele spre el. Am găsit mâncarea asta lângă cadavrul care purta această uniformă. Poți mânca în timp ce eu curăț rana și o cos.

– Cu ce o coși?

– Oamenii mei au întotdeauna un mic set de prim ajutor asupra lor pentru astfel de probleme.

– Nu cred că au și coniac în trusa aceea? a întrebat Adam în timp ce-și trăgea cămașa peste cap. La naiba, a șuierat el.

Jibril a râs.

– Fără coniac. Nici ceai, nici fursecuri. Există vin în geantă – dă-mi-l mie mai întâi. Voi curăța rana și te poți întări cu restul.

Următorul sfert de oră a fost unul pe care Adam și-a spus că nu ar vrea să-l mai retrăiască. Până când Jibril a terminat de cusut rana, Adam nu a crezut că avea să mai fie în stare să se miște.

– Uite, mestecă asta, a zis băiatul și i-a strecurat ceva în mână.

Adam a studiat mica pastilă cenușie din palmă.

– Ce este?

– Te va face să te simți mai bine.

– Da, dar cât de bine îi va face brațului meu cu care mânuiesc sabia?

– Uită de brațul cu care mânuiești sabia. Trebuie să te protejezi acum, tată vitreg.

Adam a pufnit și a dat drumul pastilei în buzunar. S-ar putea să aibă nevoie de ea mai târziu.

După un schimb rapid de replici cu Jibril, rebelii au ieșit în grabă pe coridor, lăsând doar un om în spate.

– Acesta este Muhammed. Ceilalți s-au dus să se alăture luptei care are loc la poarta sclavilor, a spus Jibril înainte de a se întoarce la celălalt bărbat și de a-l întreba în franceză. Ce ai aflat, prietene?

– Nu sunteți în formă ca să mai luptați, a spus Muhammed într-o franceză cu un accent puternic, cu gura strânsă în timp ce analiza trăsăturile scheletice ale conducătorului său. Nici unul dintre voi, i-a spus el lui Adam. Vom avea noi grijă de oamenii lui Assad; trebuie să găsești un loc unde să aștepți. Sunt sigur că aveți multe ascunzători în apartamentele familiale.

Jibril a dat din cap.

– Voi merge cu tine în caz că vei întâmpina dificultăți. Le-am spus deja bărbaților că orice gardian pe care nu l-au ucis, o să-i trimită în mod automat la o vânătoare de cămile nebune în A'bez.

Cei doi tineri au râs din toată inima la o glumă cunoscută doar de ei.

– Domnilor? le-a reamintit Adam.

Jibril a dat din cap.

– Sunteți gata?

– Explică-mi din nou de ce mergem în inima palatului?

– Pentru a găsi calea de evadare folosită de mama mea.

– De ce nu vă urmăm prietenii?

– Muhammed are dreptate. Nici unul dintre noi nu este în formă pentru a se lupta.

Adam a oftat.

– Și știi care este drumul de evadare al mamei tale?

Jibril s-a strâmbat.

– Cred că îl pot găsi. Adam s-a uitat fix și tânărul a ridicat din umeri. Sunt destul de sigur că-l pot găsi.

– Ce se întâmplă dacă nu poți? a întrebat el rece.

– Ne luptăm până când vom reuși să scăpăm?

Hristoase!

– Glumesc, tată vitreg. Dacă nu-l găsim, vom merge și îi vom găsi pe ceilalți și vom profita de șansa noastră. Îți convine așa?

Adam și-a rotit brațul și a tresărit când a simțit durerea usturătoare. Putea lupta, dar nu știa cât de bine ar fi făcut-o. Poate că el era rănit, dar fiul Miei era slab și epuizat din cauza săptămânilor de tratament dur la care fusese supus și nu era în stare să se lupte.

– Foarte bine.

Jibril a aruncat o bucată de pânză spre el.

– Îmbracă-ți uniforma de gardian.

Adam a luat un halat cenușiu care avea o gaură mare pătată de sânge în față. A ridicat o sprânceană spre Jibril, care a dat din umeri.

Odată îmbrăcat și cu un turban înfășurat în jurul capului, Muhammed a preluat conducerea, urmat de Jibril și de Adam. Au găsit cartierele unde locuiau gardienii goale, în afară de câteva femei înspăimântate și de câțiva copii.

– Nu ne vor pârî? a șoptit Adam.

Jibril a ridicat din umeri.

– Poate că da, poate că nu. Ce altă opțiune mai avem? În plus, tot ceea ce văd sunt trei bărbați în uniformă de gardieni.

După ce au părăsit cartierul barăcilor legate între ele, Muhammed i-a condus pe un coridor lung și întunecat, fără uși. Nu ar avea unde să se ascundă dacă cineva ar veni din cealaltă direcție.

– Cât de departe este ieșirea asta a ta? a șuierat Adam.

– Nu prea departe. Trebuie doar să intrăm în cămara principală de aprovizionare din bucătării. Bucătăriile au legătură cu camerele femeilor din palat.

– Cu haremul?

Adam a încercat să-și păstreze vocea cât mai plată, dar se pare că a scăpat o nuanță nepotrivită.

Jibril a pufnit.

– Voi, englezii, sunteți la fel.

– Ce naiba vrei să spui cu asta?

– Crezi că suntem sălbatici din cauza modului nostru de viață, a obiceiurilor noastre.

Adam a deschis gura pentru a nega și apoi s-a oprit. El *chiar* era de părere că este necivilizat să ai mai mult de o soție. Cel puțin, în același timp. Chiar și așa, fusese perfect dispus să accepte ideea de a avea o amantă când s-a căsătorit cu Mia. Oare asta îl făcea ipocrit?

Faptul de a avea o amantă nu era oare similar cu cel de a avea zeci – chiar sute – de femei pentru a satisface plăcerea unui singur bărbat? Înainte de a putea da un răspuns, Muhammed s-a întors.

– Există o mică gaură prin care poți să te uiți. Acum aduc niște butoaie. Noi vom aștepta.

S-a întors înapoi spre gaura de unde putea spiona împrejurimile. Secundele treceau și singurul lucru pe care îl puteau auzi era respirația bărbaților.

– Ai lăsat-o pe mama singură pe vapor cu Bouchard?

– La ce naiba te gândești, băiete?

– Omul este un nenorocit. Ce crezi că vreau să spun?

Muhammed a spus ceva în arabă și Jibril a tradus.

– Nu este timpul să ne certăm. Intrăm.

Adam s-a abținut să-i dea câteva replici la această remarcă.

– Putem continua această conversație mai târziu, fiule vitreg.

– Abia aștept, tată vitreg.

Adam a strâns din dinți. Acum nu era momentul să-l critice pe tânăr pentru admonestarea lui insolentă. O să aibă destul timp la bordul corabiei lui Bouchard sau, Doamne apără... când băiatul va trăi sub același acoperiș cu el.

Ușa s-a deschis către un coridor și mai îngust și au luat-o la stânga. La capătul lui se afla o ușă de lemn plină de semne.

– Aceasta este, i-a șopti Jibril peste umăr, deschizând ușa. Camera era întunecată și mirosea a mirodenii exotice care l-au făcut pe Adam să-i lase gura apă. Singura lumină se strecura prin crăpăturile unei alte uși, aflată în capătul îndepărtat al cămării. O ușă care ar fi făcut legătura cu bucătăria de dincolo.

Muhammed s-a oprit și s-a întors spre ei.

– Trebuie să preiei tu de aici, fratele meu.

Jibril a dat din cap și a trecut pe lângă el.

– Urmează-mă, tată vitreg.

Capitolul 32

Mia a crezut că-i va exploda inima. Cine s-ar fi gândit că vâslitul într-o barcă atât de mică va fi atât de chinuitor? Și mai chinuitoare erau vocile bărbaților care se apropiau de ea.

A fost aproape aruncată din barcă de hurducături când a atins fundul nisipos. S-a aplecat peste marginea bărcii, căzând în apa adâncă până la genunchi și strângând punga într-o mână și pantofii în cealaltă.

Barca lui Bouchard se afla la cel mult douăzeci de metri distanță.

Mia a mai găsit o rezervă de energie și a fugit prin apa puțin adâncă, fără să se deranjeze să mai lege barca. A ajuns aproape de copacii micuți, grupați la baza stâncii, înainte ca un braț să se încolăcească în jurul taliei și s-o tragă brusc.

– Ce naiba crezi că faci?

Bouchard a gâfâit, eliberându-și strânsoarea doar într-atât încât să poată să o apuce de încheietura mâinii și apoi s-a aplecat și a încercat să-și recapete respirația.

Mia a încercat să-i dea mâna deoparte, dar a fost ca și cum ar fi încercat să-și scuture propriul braț.

– Îmi salvez soțul și fiul.

– O să mori.

– *Cunosc* palatul – mai bine decât oricare dintre ei. Am scăpat din harem, cea mai bine păzită parte a palatului. Dacă fiul și soțul meu sunt prinși în interior, eu sunt cea mai bună soluție pentru eliberarea lor.

Ochii de un galben-auriu ai lui Bouchard s-au îngustat și au privit-o cu ostilitate. Nu a mai spus nici un cuvânt când a tras-o înapoi spre țărm, unde doi dintre oamenii lui prinseseră din urmă cealaltă barcă și o legaseră.

Mia a bâjbâit după cuțitul din geantă și i l-a înfipt în mână, suficient de adânc încât să-i dea sângele.

– *Merde*! a înjurat, smulgându-și mâna. El i-a aruncat o privire plină de reproș, gesticulând cu brațul rănit. Crezi că mă vei opri amenințându-mă cu acel cuțit?

Mia și-a îndreptat cuțitul spre stomac.

– Nu, dar cred că nu vei vrea să ai de-a face fie soțul meu, fie cu Ramsay, dacă eu mor.

Pe chipul lui s-a așternut o expresie de stupoare într-un mod atât de hilar că ar fi făcut-o să râdă dacă nu ar fi fost într-o situație atât de disperată.

– Nici tu n-ai vrea.

El avea dreptate, nici ea nu voia asta. Dar nu-l putea lăsa să vadă asta.

– Cât de curios ești? l-a întrebat ea sumbru.

Ochii lui s-au uitat în gol prin ea, de parcă și-ar fi imaginat urmările acestui gest. De parcă și-ar fi imaginat cum îi explică situația lui Ramsay. Fața i s-a împietrit și buzele pline i s-au subțiat până când au ajuns la fel de înguste ca lama cuțitului ei.

– Mă rog la Dumnezeu să știi ce faci.

Și eu la fel, s-a gândit ea.

Călătoria de la plajă la palat fusese aproape suspect de ușoară. Nicăieri de-a lungul drumului nu au avut de-a face cu vreo urmă de luptă sau de oameni – fie ai lui Assad, fie ai altor persoane.

Bouchard a spus că trebuie să fi fost angajați cu toții în lupta din port. Chiar și de aici de departe, se putea auzi sunetul loviturilor de tun. Era clar că francezul era un pic cam prea agitat de aceste sunete și îngrijorat pentru mentorul său, Ramsay.

Au ajuns la peretele din spate al grădinii. Mia s-a bucurat că Bouchard o ascultase și îl trimisese pe Beauville înapoi la corabie, lăsându-l pe Jacques cu barca lor. Pasajul era îngust și ei au fost nevoiți să se miște repede odată ce au intrat. Dacă Jibril era captiv în palat, ea era destul de sigură de locul spre care s-ar îndrepta.

Mia s-a întors spre Bouchard.

– Piatra pe care o căutăm are cinci cruci egiptene sculptate în ea. Noi va trebui să împingem piatra pentru a elibera zăvorul.

Se aflau în afara acelei clădiri a palatului unde soțiile sultanului aveau apartamentele lor private.

Mia a apăsat puternic pe o serie de pietre și un zgomot i-a întrerupt gândurile.

–Cred că asta ar putea fi.

Sunetul pietrei frecându-se de o altă piatră a tulburat împrejurimile învăluite în întuneric până când a văzut o breșă.

–Nu o deschide până la capăt. Va trebui să trecem de ușă.

A mârâit și a împins. Breșa s-a mărit.

–O să merg înaintea ta.

Ea a trecut pe lângă el înainte ca el să o mai poată contrazice.

Pasajul era îngust și prăfuit și a strâmbat din nas. În spatele ei, Bouchard a strănutat.

–Șt!

–Crezi că strănut de plăcere? a șuierat el.

Mia l-a ignorat, palpând peretele din dreapta ei pentru a descoperi mica denivelare care indica deschiderea.

–Aici este, a șoptit ea, ținându-și degetele pe denivelarea aproape imperceptibilă din peretele de piatră.

A auzit sunetul unei mâini care se freca de piatră și apoi a simțit mâna mare și caldă a lui Bouchard.

–Acum ce facem?

–Împinge.

A împins odată cu el și, pentru o clipă, i s-a părut că lespedea grea de piatră nici nu s-a clintit. Când a reușit în cele din urmă, a făcut zgomotul surd de frecare pe care și l-a amintit.

Bouchard a înjurat și s-a oprit.

–Vom trezi tot palatul ăsta nenorocit!

–Nu, nu-l trezim. Această intrare este lângă piscinele comune. Nimeni nu este aici atât de târziu în noapte. Împinge.

Ușa s-a răsucit mai ușor odată ce a trecut peste lespede și a ajuns pe podeaua lustruită. Mia a aruncat o privire de după marginea ușii în curtea deschisă. Numai un felinar slab strălucea la marginea zonei de scăldat imense și nu era nici un suflet prin preajmă.

Bouchard a urmat-o în curtea mare și a aruncat o privire în jur.

–Deci așa arată un harem, nu? Mi l-am imaginat altfel.

Mia a bănuit în mare parte ceea ce și-a imaginat.

–Trebuie să înaintăm. Dacă Jibril se află în palat, sigur s-a îndreptat spre vechile noastre apartamente. Există câteva ascunzători excelente săpate în ziduri.

– Ce se întâmplă dacă *altcineva* locuiește acum în vechiul tău apartament? a șoptit el.

Înainte ca Mia să poată răspunde, s-au auzit pași dinspre bucătării.

Mia l-a apucat de braț pe Bouchard și l-a târât spre cel mai apropiat hol. Ea a aruncat o privire furișă după colț și a văzut siluete tăcute ale căror torțe pâlpâiau în curte. Abia au ajuns la bazinul mare de scăldat, care se afla chiar sub lumina directă, că Mia și-a dat seama cine era.

– Jibril!

Bouchard a întins mâna pentru a-i acoperi gura, dar ea deja a traversat alergând curtea. Jibril a mormăit când ea s-a aruncat în brațele lui.

– Mamă? a părut surprins.

Și poate puțin supărat. Mia i-a sărutat obrazul și nasul.

– Unde este tatăl tău vitreg? l-a întrebat ea înainte ca Jibril să înceapă să o dojenească.

O voce pe care o cunoștea și pe care o iubea s-a auzit de undeva din spatele fiului ei.

– Sunt exact acolo unde ar trebui să fiu, dragă. Dar tu?

– Am putea avea această discuție de familie mai târziu? a șoptit Bouchard furios.

– Bouchard? s-a auzit din nou vocea lui Adam, care părea furios. Cum mama naibii te-ai gândit să o aduci până aici?

Bouchard a scos un sunet furios, plin de frustrare.

– Nu e vina lui, Adam, eu...

– Nu acum, Mia, a spus Adam, venind lângă ea. Voi discuta despre asta cu tine și cu Bouchard mai târziu. Acum trebuie să ieșim dracului de aici.

Adam își făcea tot felul de scenarii despre cum îl va arunca pe Bouchard în gol când au trecut de coridorul îngust.

– Aici te las, frate, a spus Muhammed.

– Unde o să pleci ?

Vocea lui Jibril a sunat tulbure, de parcă ar fi fost tentat să meargă cu el.

– Am încheiat un acord excelent cu turcii. Au nevoie de o escortă înarmată când se duc să-și adune taxele de la următoarea

caravană care le traversează teritoriul. Zâmbetul bărbatului a dispărut. Du-te cu ei, Jibril. Nu ai nici un viitor aici. Assad este stăpân, dar al unui imperiu care se scufundă.

Jibril a încuviințat din cap cu o reticență evidentă și a spus ceva în arabă înainte de a se întoarce.

– Mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru fiul meu, a adăugat Mia, dându-i un sărut lui Muhammed pe obraz.

Tânărul a făcut o plecăciune profundă și a dispărut în noapte.

– Să mergem, a spus Bouchard, trecând pe lângă ei. I-am spus lui Beauville să aștepte doar o oră înainte de amurg.

– Poftim? a întrebat Mia, grăbindu-se după el. De ce? Nu mi-ai spus asta.

– Ai crezut că aș risca viața *tuturor* oamenilor mei pentru tine?

Francezul i-a aruncat cuvintele peste umăr. Adam și-a dat seama că omul era la capătul puterilor și destul de îngrijorat. Putea doar să-și imagineze ce îi făcuse Mia în absența lui.

– Cât de departe suntem de corabie? a întrebat Adam, în speranța de a evita o ceartă între nestatornicul căpitan și tiranica lui soție.

– Este o distanță pe care o putem parcurge pe jos într-un ritm lejer în mai puțin de o oră, l-a asigurat Mia, strecurându-și mâna în jurul taliei sale. El a făcut o grimasă de durere și ea i-a îndepărtat mâna cu bruschețe.

– Ce s-a întâmplat? Ești rănit?

– Nu-i nimic grav.

– Dar ce s-a întâmplat? Ar trebui să ne oprim ca să pot...

– Draga mea.

– Bine, Adam. Ea s-a oprit. Nu-i așa că Jibril este minunat?

Adam a pufnit.

– Cu siguranță este diferit.

Mia s-a încruntat.

– Mia, nu ne putem opri să vorbim, iubirea mea, a îndemnat-o el. Vom putea vorbi despre toate acestea când vom fi în siguranță pe corabie. Nu mi-ar plăcea să trec prin toate astea și să nu mai găsesc corabia la capătul drumului, a murmurat el aproape pentru sine.

O vreme, toată lumea a mers în tăcere, singurul sunet fiind răsuflarea lor grea când dădeau peste pietre și arbuști în întunericul apropiat.

În fața ei, Bouchard și Jibril erau angajați într-o conversație care devenea din ce în ce mai pasională.

– Presupun că tatăl meu vitreg te-a *plătit* pentru a face o treabă – o treabă simplă? a șuierat vocea lui Jibril ca un bici prin întuneric.

– Șt! a șoptit Mia.

Bouchard a mormăit ceva, dar Mia nu prea l-a auzit. S-a rugat să ajungă la barcă înainte ca tinerii orgolioși chiar să înceapă să se bată.

Fiecare pas a devenit o provocare și și-a dat seama că trebuie să fie aproape de țărm, deoarece drumul devenise din ce în ce mai nisipos. În fața ei, vocile bărbaților s-au făcut din nou auzite. Ea a fost nevoită să facă și câte trei pași în plus pentru ține ritmul.

– Jibril! a șoptit ea.

– Ce vrei să spui că nu ai știut? a întrebat Jibril, de parcă nici nu ar fi auzit-o.

– Exact ceea ce am spus, prințișorule. *Vor* pleca.

– Și ce alte planuri mai aveai pentru a o scoate pe mama de aici?

– Nu aveam *nici un* plan! a răbufnit Bouchard, cu vocea ridicată.

– Și crezi că...

– Jibril! Mia l-a prins pe fiul ei de braț. Strigați amândoi.

– Ar fi trebuit să auzi ce amenințări despre ce avea de gând să facă mi-a aruncat odorul mamei, a spus Bouchard, fără să se sinchisească să vorbească mai încet.

– O, și ce...

Sunetul făcut de mai multe săbii scoase din teacă au oprit-o din orice ar fi avut de gând să spună.

Capitolul 33

Adam a cuprins-o pe Mia de talie, împingând-o în spatele lui și îndepărtând-o de vocile bărbaților și de zgomotul produs de arme.

-Salut, Jibril, ce surpriză să te găsesc aici! a strigat o voce într-o franceză cât de cât acceptabilă.

-Assad!

Mia a gâfâit în spatele lui, luptându-se în strânsoarea lui Adam pentru a scăpa din strânsoarea soțului ei.

Adam s-a strâmbat din cauza durerii de la spate, în timp ce o ținea strâns de braț.

-Rămâi în spatele meu, Mia, a ordonat el cu o voce joasă.

-Am adus răscumpărarea, așa cum ai spus. Nu este nevoie de alte lupte, Assad, a strigat Mia.

Adam a înjurat.

O lumină a scăpărat și o torță a prins viață, dezvăluind soldații care se ascunseseră într-o mică poieniță, aflată într-o margine a cărării. Bărbatul care ținea torța zâmbea amenințător. Zeci de oameni înarmați l-au înconjurat și au apărut și mai multe torțe, până când întreaga scenă a fost luminată aproape ca ziua.

-Bună seara, mamă vitregă, ce plăcere să te revăd, a spus bărbatul zâmbitor în franceză, cu ochii lui căprui scânteind printre cei ai celorlalți membri ai grupului lor mic. Și pe cine ai mai adus cu tine? Din descriere, nu-mi pot imagina decât că acesta este celebrul fustangiu, Martin Bouchard. A făcut o plecăciune batjocoritoare. Ce onoare să te am oaspete în regatul meu, Bouchard. Ai venit să-mi înapoiezi corabia?

Corsarul a spus ceva în arabă, care l-a făcut pe celălalt să mijească ochii.

-Asta a fost deplasat, dar mă așteptam la așa ceva din partea ta, a răspuns Assad în franceză.

Adam nu putea decât să presupună că Assad evita limba arabă pentru că nu-și dorea ca oamenii lui să audă ce se spunea. Putea să pună asta oare pe seama faptului că mulți dintre ei i-ar putea fi loiali lui Jibril?

– Mă voi ocupa de tine în scurt timp, căpitane, a spus Assad înainte de a se întoarce spre Adam. Pe tine nu te cunosc.

– Sunt soțul femeii pe care ai amenințat-o. Adam a împins-o pe Mia înapoi spre Jibril și a făcut un pas spre oamenii înarmați care formau un zid în jurul lui. Este ușor să amenințI când ai o duzină de soldați în spatele tău, a spus el, folosind cel mai jignitor ton pe care l-ar fi putut avea. Nu vei lupta cu mine bărbătește? Sau e nevoie ca oamenii tăi să ducă bătăliile pentru tine?

Expresia lui Assad s-a transformat și masca lui de om sigur pe el a căzut, dezvăluindu-i ura amestecată cu frica.

– Un duel englezesc, nu? Precum nobilii englezi. A izbucnit într-un hohot de râs. Am citit despre asemenea lucruri. Din păcate, nu am timp să joc astfel de jocuri. Cred că îmi voi lăsa oamenii să vă ucidă pe toți, începând cu tine. Desfrânata de nevastă-ta poate privi.

A spus ceva în arabă și bărbații au început să se îndrepte spre ei.

– Acum vorbesc eu! s-a auzit o voce profundă din întunericul din spatele oamenilor lui Assad. Ați uitat cumva să mă invitați la petrecere?

Sunetul armelor care se încărcau era asemănător cu sunetul valurilor care se izbeau de țărm. Ramsay a pășit în lumină, zeci de capete apărând din întunericul din spatele lui.

În toată viața lui, Adam nu mai fusese atât de fericit să revadă pe cineva.

– M-am gândit că ai plecat de mult, Exley, a remarcat bărbatul cel masiv zâmbind, supraveghindu-i cu singurul său ochi pe oamenii lui Assad surprinși și înghețați de frică, precum o vulpe care se uită la un coteț de găini.

– Ei bine, am dat dintr-una în alta..., a ridicat din umeri Adam.

Ochiul lui Ramsay a strălucit în direcția Miei și a oftat.

– Da, înțeleg acum. S-a uitat de la Assad la Adam. De asemenea, văd că am întrerupt ceva aici.

S-a îndreptat spre unul dintre oamenii lui Assad și i-a scos sabia din teacă înainte de a striga ceva în arabă. Soldații au dat înapoi și

Ramsay a aruncat sabia către Assad. Cel mai bine este să te lupți cu el, i-a spus bărbatului mai tânăr, indicând din cap spre locul în care se afla Adam.

Assad l-a privit pe Ramsay cu o expresie de ură profundă în timp ce și-a scos *djallaba* din lână și a aruncat-o unuia dintre oamenii săi. A ridicat iataganul din mâna lui, a făcut câțiva pași spre Adam și s-a lăsat într-o poziție ghemuită.

Adam și-a desfăcut sabia și Assad l-a atacat înainte să reușească să o scoată complet din teacă. Bărbatul mai tânăr era rapid, dar ochii lui l-au dat de gol înainte de a fi făcut nici măcar un pas. Adam a pășit atent într-o parte și Assad a trecut pe lângă el, împiedicându-se în niște bolovani mari care se aflau pe marginea potecii. S-a întors și a urlat, mișcările lui fiind atât de asemănătoare cu ale unui taur furios, încât pe Adam aproape că l-a bufnit râsul.

De data aceasta, Assad s-a apropiat mai încet, balansându-și brațul cu mișcările legănate ale unui ucigaș. Spada lui Adam nu ar fi rezistat prea mult în defensiva împotriva unei astfel de arme mortale masive, iar oponentul lui avea cel puțin trei puncte vulnerabile. Era greoi și predictibil... dar mai era și nevătămat.

Adam s-a dat înapoi, fiind foarte atent la textura solului din spatele lui, pentru a nu fi surprins de apariția unor bolovani sau mormane de pietriș. Assad s-a apropiat de el cu mișcarea implacabilă asemănătoare unei coase. Singura șansă a lui Adam era să se strecoare pe sub brațul lui Assad, dar pentru a face asta ar fi trebuit să ajungă în raza de acțiune a iataganului pe care acesta îl ținea în mână. Piciorul lui a călcat pe ceva dur și și-a dat seama că trebuie să fie aproape de stânca din susul cărării.

Un râs malefic s-a auzit din direcția în care se afla adversarul său.

– Nu mai ai unde să fugi.

Adam a zâmbit.

– Acum trebuie doar să vii după mine.

Cuvintele lui de tachinare au fost ca un chibrit aprins lângă un focos, iar celălalt bărbat s-a îndreptat spre el.

Dacă Assad și-ar fi continuat mișcările ample, Adam nu ar fi avut nici o șansă, dar, în schimb, și-a ridicat lama ticăloasă ca și când ar fi vrut să-l despice în două. Adam s-a lăsat pe vine și a înțepat cu vârful sabiei punctul de îmbinare a coapselor celuilalt.

Assad a strigat tare și a încremenit cu iataganul ridicat deasupra capului, în timp ce vârful sabiei lui Adam a tăiat țesătura pantalonilor celuilalt.

– Dă drumul sabiei sau te fac eunuc.

Iataganul s-a izbit de bolovanii care se aflau pe marginea cărării.

Adam s-a ridicat încet, cu spatele durându-l de la efort, copcile arzându-l ca niște urzici. Dar nici măcar preț de o secundă nu și-a îndepărtat sabia dintre picioarele celuilalt. A aruncat o privire spre locul unde a văzut-o ultima oară pe Mia. Era încă acolo, cu Bouchard și Jibril lângă ea, protejând-o.

De cealaltă parte, a auzit sunetul unor bătăi din palme.

– Bravo! a strigă Ramsay, chicotind în timp ce aplauda.

Adam l-a ignorat.

– Mai ai banii, Bouchard? a strigat el.

Francezul a ridicat punga grea de pânză.

– Aruncă punga spre oamenii lui, a poruncit Adam, fără să-și ia ochii de la bărbatul furios care era țintuit în vârful sabiei sale. Punga a aterizat cu un sunet înfundat. Sunt cincizeci de mii de lire sterline din banii mei în punga aia, Assad. Asta, plus *bijuteriile* tale – l-a apăsat puțin cu sabia și Assad a tresărit – ar trebui să fie suficient pentru a plăti daunele pe care ți le-am provocat astăzi aici. Ești de acord cu propunerea mea?

Assad l-a privit cu ochii plini de ură.

– Promiți să-i iei pe ăștia doi, Assad a făcut un semn cu o mișcare a capului spre Mia și Jibril, și să nu te mai întorci niciodată?

Adam a zâmbit.

– Acesta este și planul meu.

– Atunci sunt de acord.

– Du-o înapoi la corabie, i-a spus el lui Bouchard. Voi veni și eu.

– Nu, Adam! Eu nu...

Cuvintele ei au fost înăbușite, cel mai probabil de mâna fiului ei, care i-a acoperit gura, iar Adam i-a privit cu coada ochiului cum dispăreau pe cărare, prin copacii pitici.

– Un ultim lucru, Assad. Soția mea mi-a spus asta și eu o cred. Ai fost indus în eroare de minciunile care ți s-au spus. Nu Mia a fost cea care a denunțat-o pe mama ta și i-a cerut sultanului să o omoare. Ia banii și uită de toate acestea – uită de Mia și de fiul ei. Nu fi nebun și nu ne urmări până în Anglia.

Adam și-a îndepărtat sabia de la organele genitale ale adversarului său și a făcut un pas înapoi. Ochii lui Assad au strălucit în lumina torței și fața lui s-a schimonosit într-un râs.

– Dacă nu ești deja plecat când am terminat de numărat banii din pungă, te omor. Nu-mi pasă câți bărbați are Ramsay de partea lui.

S-a întors cu spatele înainte chiar să termine de vorbit.

Mia s-a luptat cu Jibril cu toată forța pe care o avea, dar fiul ei a ținut-o aproape imobilă în timp ce Bouchard împingea barca mică de pe nisip în apă.

– De ce nu putem să-l așteptăm pe Adam? a cerut ea. Ce face acolo?

– Nu știu ce face tatăl meu vitreg, mamă. Dar sunt de acord cu decizia lui de a te duce cât mai departe. Acum, încetează să te mai zvârcolești sau te vei răni, a spus Jibril, cu vocea răgușită din cauza efortului de a o ține.

Mia a simțit cum respira greu și a durut-o sufletul când și-a dat seama cât de slăbită era. Dar brațele lui erau ca niște lanțuri ferecate în jurul corpului ei.

– N-am să te iert niciodată dacă mă pui în acea barcă și îl părăsești, Jibril. Niciodată!

– Nu-l părăsim. În plus, m-ar ucide dacă nu i-aș urma ordinele și crezi sau nu, mamă, mi-e mult mai frică de el decât de tine.

Jibril a ridicat-o ușor, dar Mia și-a întins picioarele și l-a lovit, asigurându-se că așezarea ei în ambarcațiunea mică ar necesita un efort considerabil mai mare din partea lui.

– La naiba! Mă ajuți, Bouchard? a înjurat Jibril când unul dintre picioarele Miei l-a lovit într-un loc dureros.

– Ce? Nu te descurci cu o femeie minionă? l-a ironizat Bouchard, trecând prin apa care-i ajungea până la genunchi în timp ce vorbea și o smulgea din brațele fiului ei. Mâna lui s-a apropiat suficient de mult de gura Miei ca ea să i-o poată mușca cu dinții.

Francezul a țipat.

O voce puternică s-a făcut auzită, acoperind înjurăturile lui Bouchard.

– Aș prefera să nu o mai bruschezi pe soția mea, Bouchard.

Capitolul 34

Nici Ramsay, nici Bouchard nu au vrut să zăbovească prea mult în apele din jurul Oranului și au stabilit un ritm istovitor pentru a ajunge în orașul Gibraltar, controlat de britanici.

Atmosfera de pe *Scythe* era tensionată și agitată și nu era propice odihnei. Le-a fost evident că nu ar fi putut să se relaxeze până când nu vor fi îndeajuns de departe de raza de influență a lui Assad.

Adam era destul de preocupat de Mia, care părea gata să cedeze din cauza tensiunii și a stresului acumulat pe parcursul săptămânilor anterioare.

– Nu vrei să te odihnești puțin, dragă?

Tocmai li se servise o masă caldă și erau singuri în cabina lui Bouchard. Jibril se adăpostise în infirmeria mică, unde se prăbușise pe pat și începuse să sforăie. Adam a convins-o în cele din urmă pe Mia să se întindă în pat și s-a așezat lângă ea. Și-a ridicat privirea spre el cu cearcăne întunecate sub ochii ei verzi.

– Nu pot, Adam. Mi-e frică să mă trezesc și să văd că totul a fost un vis. Tu și Jibril ați fi în continuare departe, iar eu aș fi captivă în această cabină.

I-a îndepărtat o buclă rătăcită de pe frunte.

– Îmi pare rău că a trebuit să te părăsesc.

Ea i-a aruncat un zâmbet șovăitor.

– Îmi pare foarte rău pentru lucrurile groaznice pe care le-am spus.

– Șt, dragă.

Ea i-a luat mâna și i-a dus-o la gură.

– Nu, nu au fost îngrozitoare. Eu am fost îngrozitor.

– Da, ai fost. Ea a râs obosită și a închis ochii. Adam? a spus ea câteva minute mai târziu, tocmai când sperase că a adormit.

– Da?

– De ce i-ai cruțat viața lui Assad?

Se întrebase el însuși același lucru. Ar fi trebuit să-l omoare? Asta, cu siguranță, i-ar fi deschis calea lui Jibril la conducerea imperiului. Dar ce ar mai fi avut de condus? Adam nu era de părere că rămânerea băiatului în Oran i-ar fi făcut fericiți nici pe Mia, nici pe Jibril.

– Din două motive, a spus el în cele din urmă. Unul, orice ar fi făcut, Assad este fratele lui Jibril.

Mia i-a strâns mâna și i-a zâmbit.

– Care este celălalt motiv?

El a ridicat din umeri.

– Dacă l-aș fi ucis, Jibril ar fi trebuit să rămână acolo. Nu ți-ar fi plăcut deloc asta.

– O, Adam.

Din colțurile ochilor i se scurgeau lacrimi, iar el s-a aplecat să i le sărute.

– De ce plângi acum, scorpie mică?

– Ești atât de bun cu mine.

– Știu, a fost el de acord.

Ea a chicotit.

– Cum te-aș putea răsplăti vreodată pentru tot ce ai făcut, atât pentru mine, cât și pentru fiul meu?

– El este fiul nostru acum, Mia.

Zâmbetul ei a luminat cabina, iar mâna ei a strâns-o pe a lui.

– La fel cum fiicele tale sunt și ale mele. Mă întristez pentru ceea ce ai suferit, Adam, dar sunt aici să te scap de grijile care te apasă.

Adam a inspirat adânc, încercând să ușureze strângerea de inimă pe care o simțea ori de câte ori venea vorba despre acest subiect.

– Mă bucur că mi-ai aflat secretul, Mia. Acum poți să înțelegi de ce fetele nu se pot căsători niciodată.

– Nu, Adam, nu înțeleg.

A clipit.

– Poftim?

– Aceasta nu este o decizie pe care tu să o poți lua în numele lor, Adam. Decizia ar trebui să le aparțină.

– Dar...

– Este o povară teribilă pe care o vor purta toată viața, Adam. Dar nu sunt lipsite de speranță.

Cuvintele ei l-au iritat, mai degrabă decât l-au liniștit.

– Cum poți spune așa ceva?

– Veronica era bolnavă, dar fratele ei nu; nici mama ei nu era. Fetele nu sunt Veronica, Adam. Au o șansă, una destul de mare, de a scăpa de această moștenire teribilă.

Adam a rămas cu gura căscată, uimit de judecata simplă și corectă din spatele cuvintelor ei.

Ce prost fusese! În toți acești ani nu se gândise decât la ceea ce ar putea fi – niciodată la ce s-ar putea să nu fie.

– Trebuie să li se spună adevărul, Adam. Catherine are acum vârsta la care își poate asuma o astfel de responsabilitate și, în curând, Eva va fi și ea în aceeași situație. Acesta nu este secretul tău, Adam, ci al lor. Fiecare dintre ele va trebuie să decidă cum vor gestiona informațiile și cu cine le vor împărtăși. La fel cum ai procedat tu cu mine.

Cuvintele ei l-au făcut să simtă cum un val de teamă punea stăpânire pe el.

– Dar ce se va întâmpla dacă se vor îndrăgosti? Dacă vor vrea să se căsătorească? Dacă oamenii le vor afla secretul, vor fi ostracizate și respinse. Tu și cu mine știm foarte bine că aceasta este o viață groaznică, Mia.

– Este adevărat, Adam, dar știm și că este o povară mai ușor de suportat atunci când ai alături pe cineva cu care poți să împărtășești un astfel de secret.

Adam s-a uitat fix la ea, uimit de norocul care dăduse peste el.

– Ce am făcut ca să te merit?

Ea a zâmbit și de data aceasta în ochii ei s-a văzut o sclipire aparte.

– Nu știu. Dar cred că ar trebui să faci un efort pentru a-ți arăta recunoștința în vreun fel.

Mâna ei mică a alunecat pe sub așternuturi în poala lui. Adam a dat capul pe spate și a râs.

– Este singurul lucru la care te gândești?

Ea a zâmbit și a început să-i desfacă nasturii pantalonilor.

– Da.

El și-a lipit buzele de ale ei.

– Și eu.

Epilog

Londra
Cinci ani mai târziu

Jibril i-a aruncat frâiele vizitiului care aștepta în fața reședinței și s-a dat jos de pe cal. Ușa din fața reședinței Exley s-a deschis cu zgomot și Eva a coborât alergând pe scări.

– Gabriel! Ești în sfârșit acasă!

– Încerci să mă pui la pământ, diavol împielițat? a râs el, apoi a îmbrățișat-o cu putere pe sora lui vitregă, ca să marcheze porecla.

– Nu-mi spune așa!

Răspunsul înăbușit a venit dinspre lavaliera lui acum șifonată, dar era lipsit de tonul cald obișnuit al fetei. A desprins-o din îmbrățișare pentru a o putea privi.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat el, cu inima strânsă când i-a văzut fața pătată de lacrimi.

– Mama și tata insistă cu balul acela îngrozitor.

Jibril a oftat.

– Hai să mergem. Să vorbim despre acest lucru în altă parte decât pe treptele din fața intrării. Tu știi cum este tatăl tău.

Jibril, sau Gabriel, cum se obișnuise de acum să fie strigat, îl plăcea destul de mult pe tatăl lui vitreg, dar știa cât de strict putea să fie.

– Fă-i să se răzgândească și să mă lase să plec acasă, Gabe, s-a plâns ea când au intrat în foaier.

– Bună, Hill.

Gabriel i-a întins majordomului pălăria și mănușile.

– Bine ați venit acasă, domnule Gabriel!

– Mama este aici?

– Cred că este în camera copiilor. Veți sta mult timp, domnule?

Gabriel a zâmbit.

– Asta depinde de Excelența Sa.

– Vă va însoți și Drake?

– Da, vine cu restul lucrurilor mele în cursul zilei de astăzi.

Valetul sever al lui Gabriel nu fusese încântat de ultima ispravă a stăpânului său, care însemnase exmatricularea lui. Gabriel s-a simțit eliberat. La aproape douăzeci și trei de ani, era mai în vârstă decât toți prietenii săi de la Oxford, cu excepția vicontelui Byer, care la douăzeci și șase de ani probabil nu avea să-și mai termine studiile vreodată.

Se săturase de cărți, hârtii și cursuri. Acum, că fusese exmatriculat de la școală, nu mai exista nici o posibilitate ca mama lui să mai insiste să se întoarcă. Nu putea decât să spere că atât lordul Exley, cât și bunicul lui nu-și vor exercita influența pentru a-i îndupleca pe cei de la Oxford.

– Spune-i mamei că o aștept în salonul albastru, i-a spus lui Hill. Haide, surioară!

A apucat-o de braț pe Eva și a tras-o în sus pe scări. A așezat-o pe scaun și s-a trântit pe un alt scaun aflat în fața ei.

– Unde este Mel?

– A plecat să o viziteze pe Lady Moira. Am fost invitată și eu, dar nu am vrut să merg.

A răsucit o șuviță groasă de păr în jurul degetului, dovadă mută a modului în care părul ei scăpase din coafura inițială. Arăta de parcă ar fi stat în bătaia unor rafale puternice de vânt.

Gabriel a oftat.

– Acum spune-mi, de ce nu vrei să îți faci debutul în sezon?

Rochia ei roz avea tivul rupt într-o parte și unul dintre pantofi era pătat cu ceva care arăta ca o balegă de cal și probabil că asta și era. Sora vitregă mai tânără a lui Gabriel îi dădea mereu dureri de inimă. Chiar dacă nu aveau același sânge, el se simțea foarte apropiat de ea. Deoarece crescuse în palatul lui Babba Hassan, era obișnuit să aibă mulți frați sau surori vitrege. Din cauza lui Assad, rămăseseră la mare depărtare de el.

Fusese o ușurare să vină în Anglia și să găsească aici trei surori. Catherine era puțin mai mare decât el și era prea dornică să înceapă sezonul în care urma să-și facă debutul ca să aibă prea mult timp pentru un frate vitreg mai tânăr. Melissa era puțin trecută de vârsta copilăriei, dar Eva era doar cu doi ani mai mică și se comporta mai mult ca un băiat decât ca o fată. În plus,

îl considera absolut minunat pe noul ei frate vitreg. Bineînțeles că nu era conștientă de greșelile pe care le făcuse în Oran, când îi pusese în pericol de moarte pe mama lui și pe tatăl vitreg, reușind în același timp să piardă și conducerea imperiului tatălui său. Nu, Evei i se părea a fi absolut minunat.

– Urăsc toate astea.

Cuvintele ei rostite cu o voce scăzută l-au smuls din reverie.

– Urăști ce?

– Totul. Hainele, dansul, vorbăria fără rost.

A zâmbit.

– Nu o să mai simți la fel, odată ce tinerii o să înceapă să roiască în jurul tău.

Ea s-a încruntat.

– Ce?

– Nu vor roi. Ea a întins brațele. Uită-te la mine, Gabe.

El s-a încruntat.

– Deci, ești un pic...

– Nu sunt un pic, sunt foarte mult. Sunt un adevărat dezastru.

Gabe nu a fost șocat de înjurăturile ei. De fapt, el a fost cel care a învățat-o cum să înjure în ambele limbi.

– Doar un dezastru mai mic, a glumit.

Dar ea nu a zâmbit. În schimb, și-a lăsat capul pe spătarul scaunului.

– Mama este atât de amabilă, dar nu poate face mai mult de atât. Ea mă poate ajuta să-mi aleg haine frumoase, dar nu le poate purta în locul meu. A ridicat privirea spre el. Și mai e și tata.

– Probabil că nici el nu îți poate purta hainele.

Eva a aruncat o pernă în direcția lui, clar enervată de încercările lui de a o înveseli și de a o scoate din starea în care se afla.

– Sunt o sursă constantă de dezamăgire pentru el și situația nu se va îmbunătăți dacă voi fi obligată să mă dau în spectacol în fața întregului *ton*.

Gabriel s-a strâmbat. Știa la ce se referea. Marchizul de Exley era unul dintre cei mai impenetrabili, mai reci și mai orgolioși oameni pe care îi cunoscuse vreodată. O, îi plăcea de el, dar se temea de el în aceeași măsură în care îl respecta.

Deși Exley era mai scund și mai slab decât Gabriel, avea un aer amenințător, ceea ce făcea ca și bărbați precum baronul Ramsay

să-l trateze cu deosebit respect. Adam de Courtney era un om foarte, foarte de temut. Evident că nu ar fi înțepat-o cu sabia pe fiica lui, dar *avea* o inteligență la fel de ascuțită precum o sabie și aproape la fel de letală. Și ochii lui! Gabe a clătinat din cap. Privirea bărbatului ți-ar fi putut îngheța și sângele în vene.

Nu numai asta, dar era și exasperant de pedant. Îl făcea chiar și pe Gabriel să se simtă ca și când ar fi fost neîngrijit și a depus mult efort și timp pentru a-și desăvârși igiena sa zilnică. Spre deosebire de Eva.

Cu toate că Gabriel nu îl auzise niciodată pe marchiz spunându-i ceva fiicei sale dezordonate și stângace, știa prea bine că putea să o jignească la fel de tare doar ridicând o singură sprânceană pe cât ar fi putut face majoritatea bărbaților dintr-o lovitură de bici.

– Ce ai de gând să faci, Eva?

A ridicat din umeri, răsucindu-și disperată mâinile în fustă, încrețind delicata muselină, fără vreo șansă de a mai fi reparată vreodată. Gabriel a deschis gura și apoi a închis-o la loc. Cu ce ar ajuta-o dacă i-ar spune ce ar trebui să facă?

Ușa sufrageriei s-a deschis și mama lui a intrat ca o furtună mică și colorată.

– Jibril, dragă, ești acasă!

Rămăsese singura care încă îl mai striga pe numele său adevărat. El s-a ridicat în picioare și a primit îmbrățișarea ei entuziastă și apoi s-a supus examenului ei amănunțit și vigilent.

– Ești slab, a declarat ea. S-a întors spre Eva. Nu crezi că este slab?

– Se pare că a slăbit câteva kilograme, a fost de acord sora lui cea infamă, zâmbindu-i când mama lui a început să-l critice. Poate chiar prea multe.

Gabriel s-a uitat peste capul mamei sale minione și i-a șoptit *„Vei plăti pentru asta"*. S-a retras din brațele mamei.

– Sunt bine, mamă. Tu arăți foarte bine, ca de obicei.

Mama lui a lăsat o mână mică pe abdomenul rotunjit și a zâmbit satisfăcută, ridurile din jurul ochilor fiind singura dovadă că se apropia de patruzeci de ani.

– Sunt bine.

Gabriel a fost îndeajuns de înțelept încât să nu o mai întrebe dacă acesta va fi ultimul ei copil. Ultima oară când el o întrebase asta, ea îi oferise intenționat informațiile pe care el nu voia să le audă, despre cum avea să continue să practice activitatea preferată

împreună cu soțul ei atâta timp cât va mai putea. Se lansase în această tiradă la micul dejun.

Marchizul coborâse ziarul doar cu un milimetru, cu ochii îngustați în maniera aceea sinistră, de parcă s-ar fi mirat că Gabriel ar putea fi atât de imbecil încât să abordeze un subiect atât de delicat.

– Și ce fac Anna, Beatrix și George? a întrebat.

– Surorile tale mai mici sunt bine. Amândouă au fost încântate să audă că o să vii acasă.

Gabriel a ridicat uimit din sprâncene. Gemenele nu aveau încă cinci ani, iar moștenitorul abia împlinise doi; cât de încântați ar putea fi?

Mama lui a ignorat privirea sceptică și s-a prăbușit pe șezlong, sprijinindu-și capul într-o mână și zâmbind de la Eva către el.

– Am întrerupt ceva interesant?

– Nu, a spus Eva grăbită.

Lady Exley și-a coborât privirea și Gabriel a clătinat din cap. Eva locuise cu mama lui aproape cinci ani și încă nu știa cum să se descurce cu firea ei extrem de curioasă.

– Vorbeam despre sezonul Evei, a spus el ignorând privirea scandalizată a fetei.

– E ciudat, a spus Eva, cu ochii îngustându-se de o satisfacție neîndurătoare. Parcă discutam despre faptul că tocmai ai fost exmatriculat de la școală.

Mama lui a răbufnit.

– O, Jibril! Ce ai mai făcut acum?

Gabriel a lăsat capul pe spate și a închis ochii. Avea s-o omoare pe Eva.

– Totuși, a spus mama lui pe un ton meditativ, cred că acesta este chiar momentul potrivit ca să te întorci acasă.

Gabriel a deschis ochii și a privit-o.

– Ce vrei să spui, mamă?

Mia a zâmbit, cu ochii verzi scânteind.

– Vei fi partenerul perfect pentru Eva în acest sezon.

Gabriel a scos un geamăt plin de durere, dar sunetul a fost estompat de râsul malefic al mamei și de cel al surorii lui vitrege.

SFÂRȘIT